SERIA GEORGINA KINCAID
PATIMI
DE SUCUB
AUTOAREA BESTSELLERUL
ACADEMIA VAMPIRILO
RICHELL

Capitolul 1

N-a fost o idee prea bună să mă culc cu psihologul meu.

Ştiam şi eu lucrul ăsta, dar nu m-am putut abţine. Auzisem de atâtea ori „Explică-mi asta” şi „Spune-mi ce simţi”, încât în sfârşit am cedat şi m-am hotărât să-i arăt omului ce simt. Trebuie spus că, pentru un tip cumsecade care nu-şi înşelase niciodată soţia, nu fusese prea greu de înduplecat. Şi când spun că nu fusese „prea greu”, de fapt vreau să spun că fusese „ridicol de simplu” de înduplecat. Falsa lui moralitate mi-a oferit o porţie zdravănă de energie şi, dacă te gândeşti că lucrul la care ne-am dedat noi a fost probabil cel mai productiv de care a avut parte canapeaua aia, mai degrabă se poate spune că am făcut o faptă bună.

Cu toate astea, ştiam că şeful meu avea să se înfurie, dat fiind că el îmi poruncise să mă duc să mă tratez.

— Nu care cumva să-i spuneţi lui Jerome, le-am pus în vedere prietenilor mei, în timp ce-mi scuturam ţigara de scrumieră. Nu vreau să simt pe propria mea piele consecinţele.

Stăteam cu prietenii mei într-un separeu din Cold July, un club industrial din cartierul Belltown. Localul era întunecat şi gălăgios, iar mare parte din decor era reprezentat de conductele întretăiate de pe pereţi şi de pe tavan. Întrucât era un club privat, proprietarul nu era obligat să respecte legea care interzice fumatul în locuri publice, lucru care mi se potrivea mănuşă. În ultimele câteva luni descoperisem că nicotina era unul dintre lucrurile esenţiale care mă ajutau să fac faţă situaţiei. Alte poziţii de pe lista de lucruri esenţiale erau ocupate de vodcă, de trupa Nine Inch Nails, de porţii constante de bărbaţi morali şi de atitudinea scârboasă utilă în orice situaţie.

— Uite care e faza, Georgina, a spus amicul meu, Hugh.

Era drăcuşor de meserie, un soi de asistent juridic care cumpăra suflete în beneficiul stăpânilor noştri şi se ocupa cu diferite treburi specifice unui director de nivel mediu. Avea părul brunet, tuns scurt, şi era un tip voinic, fără a fi însă gras.

— Nu sunt expert în materie de sănătate mintală, continuă el, dar mă pui într-o situaţie delicată şi părerea mea e că probabil gestul tău nu a fost tocmai un pas pe calea vindecării.

Am înălţat din umeri şi mi-am plimbat privirea prin încăperea

ticsită, în căutare de posibile victime. Aveam de unde alege.

— Să ştii că nu era aşa de bun. În meseria de psiholog, vreau să spun. În plus de asta, nu cred că mai am nevoie de aşa ceva.

S-a lăsat liniştea, mă rog, atâta câtă putea exista într-un loc aşa de zgomotos, şi m-am întors din nou spre prietenii mei. Hugh nu făcea niciun efort ca să-şi disimuleze convingerea că eram dusă cu pluta. Prietenii noştri vampiri, Peter şi Cody, cel puţin aveau decenţa să-şi ferească privirile. Am mijit ochii şi am stins ţigara.

— Presupun că nu vrei să ai o relaţie, ăăă, mă gândesc, pe termen lung cu tipul ăsta, a spus Peter în sfârşit.

— Exact, i-a dat dreptate Cody, cu ochii mari, mustind de speranţă. Pun pariu că un psiholog s-ar pricepe să asculte. Şi nici măcar n-ar trebui să-l plăteşti pentru chestia asta.

— Îmi acoperă asigurarea cheltuiala asta, am izbucnit. Şi să ştii că nu-mi place atitudinea ta pasiv-agresivă faţă de iubitul meu.

— Nu e chiar aşa de pasivă, a intervenit Hugh. Tu poţi mai mult de-atât, dulceaţă.

— Tipul e decăzut şi un client sigur al iadului. Nu înţeleg de ce te deranjează chestia asta. Şi nu ţi-a plăcut nici iubitul meu de dinainte. Poate n-ar trebui să-ţi mai faci griji din pricina vieţii mele amoroase şi mai bine ţi-ai pune mintea la contribuţie ca să-ţi convingi secretara cea nouă să se culce cu tine.

Ca un mare paradox al universului, nici unuia dintre prietenii mei nu-i plăcea iubitul meu din prezent, un practicant al magiei negre, pe nume Dante. Dante era deficitar la capitolul moralitate şi avea rezerve impresionante de posomoreală şi cinism. Ai fi zis că s-ar fi potrivit mănuşă cu gaşca asta de suflete osândite, dar, din cine ştie ce motiv, nu era aşa.

— Nu e menirea ta să fii cu un tip rău, a spus Cody.

Acum eram cu toţii nemuritori, dar eram consideraţi „nemuritori de rang inferior”. Asta însemna că, înainte să ne vindem sufletul iadului, fuseserăm fiinţe umane. În comparaţie cu noi ceilalţi din cercul nostru restrâns, Cody era chiar tânăr. Hugh pretindea că avea vreun secol de existenţă. Eu şi Peter ne lăudam cu un mileniu. Prin urmare, Cody avea aproape o naivitate, un idealism fermecător care rivaliza cu cel pe care îl avusesem şi eu pe vremuri.

Însă acesta îmi fusese spulberat când fostul meu iubit, o

fiinţă umană pe nume Seth, mă părăsise pentru o prietenă. Seth avea un suflet bun, era un om liniştit şi de o bunătate infinită. Mă făcuse să cred în lucruri pozitive, să cred că poate avea şi un sucub ca mine o şansă. Crezusem că sunt îndrăgostită – nu, de fapt chiar fusesem îndrăgostită, până şi eu puteam recunoaşte aşa ceva. Dar fiind sucub, aduceam un grad de periculozitate în orice relaţie. Când mă culcam cu un tip (sau cu o tipă, se aplica în ambele situaţii), îi furam energia, forţa care alimenta fiecare suflet uman. Asta mă menţinea în viaţă şi-mi asigura nemurirea. Cu cât era mai pur tipul, cu atât îmi oferea mai multă energie. Cu cât îi luam mai multă energie, cu atât mai mult îi scurtam viaţa. Asupra lui Dante nu aveam aproape niciun efect. El avea puţină energie de oferit, aşa că viaţa noastră sexuală era relativ „sigură" şi prin urmare îmi luam porţia de energie de la tipi fără însemnătate.

Povestea cu Seth… ei, asta fusese cu totul altceva. Dacă aş fi făcut dragoste cu el, efectele ar fi fost devastatoare, aşa că refuzasem. Pentru o vreme ne fuseseră de ajuns sentimentele, căci relaţia noastră nu se rezuma la un simplu act fizic. Însă cu timpul, lucrul ăsta ne-a venit de hac, la fel şi o serie de complicaţii rezultate din relaţia noastră. În sfârşit, lucrurile atinseseră apogeul când Seth se culcase cu prietena mea, Maddie. Cred că o făcuse ca să mă încurajeze să mă despart de el, în speranţa că aşa avea să mă scutească de o suferinţă viitoare. Indiferent care îi fusese intenţia la început, el şi Maddie chiar îşi consolidaseră relaţia în lunile care urmaseră.

Nu-mi picase prea bine chestia asta.

— Sunteţi imposibil de mulţumit, băieţi, am mârâit şi i-am făcut semn chelnerului să-mi mai aducă un pahar; însă tipul m-a ignorat, ceea ce m-a iritat şi mai tare. Băieţii buni nu vă plac, cei răi nici atât, atunci ce mama dracu' ar trebui să fac eu?

În gaşca noastră s-a înfiripat dintr-odată un glas.

— Te rog, spune-mi că vorbiţi despre palpitanta ta viaţă sentimentală, Georgie. Mă înnebunesc după poveştile astea.

Iată-l, lângă masa noastră, pe şeful meu, Jerome, arhidemon responsabil cu oraşul Seattle şi zona metropolitană. L-am fulgerat cu privirea, deloc încântată de tonul lui batjocoritor sau de faptul că îmi zisese Georgie. S-a aşezat lângă Hugh şi chelnerul pe care încercasem să-l chem a dat imediat fuga la noi. Am comandat fiecare un rând nou de băuturi.

Azi Jerome era vădit binedispus, lucru care întotdeauna ne uşura existenţa. Purta un costum negru de firmă şi avea coafura exact ca a lui John Cusack, cum îl văzusem eu de curând într-un interviu televizat. Trebuie precizat probabil faptul că aspectul uman pe care îl adoptase Jerome era o clonă a lui John Cusack. Sucubii îşi pot schimba aspectul, căci în parte asta ne ajută în munca noastră de seducţie. Demonii îşi pot schimba aspectul deoarece, asemenea îngerilor, sunt fiinţe teribil de puternice care există de la începutul timpurilor. Ei sunt „nemuritori mai însemnaţi". Ca urmare a unei obsesii pe care o nega categoric, Jerome alesese să străbată lumea muritorilor sub înfăţişarea actorului. Lucrul cel mai ciudat era că atunci când ieşeam, oamenii nu păreau să remarce asemănarea.

— N-ai mai ieşit cu noi de ceva timp, am remarcat, în speranţa că aşa aveam să schimb subiectul. Credeam că eşti ocupat cu treburile diavoleşti.

Umbla zvonul că Jerome are o dispută cu un alt demon, deşi niciunul dintre noi nu cunoştea detaliile.

Mi-a luat o ţigară din pachet fără să ceară voie. O clipă mai târziu, capătul ţigării s-a aprins singur. Ce aere-şi mai dădea!

— De fapt, lucrurile au luat o întorsătură îmbucurătoare, a spus el. A inspirat adânc şi apoi a suflat fumul, care a desenat rotocoale în jurul lui. O problemă în minus. Sperasem că s-a terminat şi cu nesfârşita pălăvrăgeală despre chinurile tale amoroase, dar presupun că sunt speranţe deşarte. Încă mai umbli cu şarlatanul ăla?

—De ce-l urăşte toată lumea pe Dante? am exclamat, deschizând larg braţele. Ar trebui să-l întâmpinaţi ca pe un frate.

Jerome a meditat şi în ochii negri i se citea îngândurarea.

— Mă enervează. Tu poţi mai mult de atât.

— Iisuse Hristoase, am spus.

— Poate că ar înţelege şi ea lucrul ăsta dacă ar înceta să mai facă tâmpenii, ca de exemplu să se culce cu psihologul ei, a spus Hugh, chipurile plin de solicitudine.

— Tu ai auzit ce-am spus eu? l-am luat la rost, întorcându-mă spre el cu ochii căscaţi.

— Am ascultat destule, a spus.

Între timp, aerul relaxat şi agreabil al lui Jerome s-a risipit ca

un fum. M-a fixat cu ochi din care scăpărau scântei, dar care în mod inexplicabil mă îngheţară până în măduva oaselor. Şi-a strivit ţigara şi a ţâşnit de pe scaun. M-a înhăţat de braţ, m-a ridicat de pe locul meu şi s-a îndepărtat de masă, târându-mă după el.

— Vino cu mine, a şuierat.

Am pornit valvârtej împreună cu el spre holul din care se ajungea la toalete. Odată ce am ieşit din raza vizuală a celorlalţi, m-a lipit de un zid şi s-a aplecat spre mine, cu masca furiei aşternută pe chip. Faptul că se purta ca o fiinţă umană era semn al agitaţiei care pusese stăpânire pe el. Ar fi putut să ne teleporteze pur şi simplu într-un loc izolat.

— I-ai tras-o psihologului? a exclamat.

Am înghiţit în sec şi am spus:

— Nu vedeam prea multe progrese.

— Georgie!

— Nu văd care e problema. Avea un suflet bun. Credeam că asta vrei de la mine!

— Voiam să termini cu sensibilitatea aia cretină de care dai dovadă de când ţi-a dat papucii muritorul ăla insipid.

Am tresărit. Era cam ciudată chestia. Fusesem aşa de deprimată după despărţirea de Seth încât Jerome în sfârşit cedase şi mă trimisese să cer ajutor specializat, pentru că se săturase să-mi tot tolereze hachiţele. Sesizasem desigur ciudăţenia situaţiei şi anume că un demon îşi încuraja un angajat să solicite consiliere. Dar, sincer, cum ar putea el înţelege? Cum ar putea el înţelege cum e să-ţi frângă cineva inima? Să fii smuls de lângă omul pe care îl iubeşti cel mai mult pe lume? Existenţa mea nu mai avea niciun sens, iar eternitatea părea o povară prea mare. Săptămâni la rând nu ieşisem din casă şi nu vorbisem cu nimeni. Mă izolasem, mă afundasem în propria suferinţă. În momentul acela, Jerome ajunsese la limita răbdării şi-mi ceruse să ies din starea aia.

Şi asta făcusem, oarecum. Trecusem în extrema cealaltă. Brusc mă cuprinsese furia, o furie cumplită, trezită de soarta care îmi fusese rezervată. Unele dintre nenorociri erau opera mea. Dar Seth? Nu ştiam ce să zic. Nu ştiam ce se întâmplase în povestea asta şi simţeam că lumea mă nedreptăţise şi că îmi sortise oceane de suferinţă. Aşa că începusem să mă răzbun pe ea. Încetase să-mi mai pese. Devenisem sucub prin excelenţă şi

căutam bărbaţii cei mai morali, le furam energia şi le frângeam inima fără prea multe remuşcări. Lucrul ăsta mă ajuta să-mi mai alin durerea. Uneori, cel puţin.

— Fac ce se aşteaptă de la mine! am strigat. Câştig un suflet după celălalt, n-ai de ce te plânge.

— Ai un comportament neplăcut şi te iei de toată lumea, iar situaţia nu se îmbunătăţeşte. M-am săturat. Şi m-am săturat şi de tine.

Am înmărmurit, iar ostilitatea mi s-a transformat în frică. Când îţi spunea un demon că s-a săturat de tine, deseori te trezeai că eşti chemat la ordine în iad sau că dă cu tine de pământ.

— Jerome… am spus în timp ce meditam la strategia cea mai potrivită: să fiu fermecătoare, să mă arăt pocăită…?

S-a îndepărtat şi a inspirat adânc, ca să se relaxeze. Însă n-a ajutat prea mult şi mânia îi era vizibilă.

— Te trimit de-aici. Îi ofer altcuiva serviciile tale.

— Poftim?

Mânia îmi revenise, alungând pentru o clipă frica. Era o mare insultă pentru un sucub să-i fie oferite serviciile altcuiva.

— Nu poţi să-mi faci aşa ceva.

— Ba pot să fac ce vreau. Eu sunt şeful tău.

Un tip deşirat cotise pe hol şi venea spre toalete. Jerome l-a fixat cu o privire pătrunzătoare, care îţi îngheţa sângele în vine. Tipul a tras un chiot şi a luat-o iute în direcţia opusă.

— Un arhidemon din Vancouver are nevoie de cineva care să stea cu ochii pe un cult de acolo care îl interesează pe el, continuă Jerome.

— Acolo… am spus şi mi-a căzut faţa. Te referi la Vancouver din Columbia Britanică? Mă trimiţi în Canada?

Futu-i! Chiar că mersesem prea departe. Mai exista un Vancouver şi în Washington. Varianta asta n-ar fi fost prea rea, aşa cel puţin rămâneam aproape de casă.

— Mai vrea un sucub pentru că are unul singur şi nu poate să se lipsească de el. La cât au de muncă, nu mai au timp şi de altceva. Mai că mă gândisem să le-o trimit pe Tawny. Când a pomenit de cea mai recentă achiziţie şi în acelaşi timp cel mai nepriceput sucub, Jerome s-a strâmbat. Dar, mă rog, ea nu e… potrivită. Nici de tine nu voiam să mă lipsesc, dar acum mă gândesc că merită să mă descotorosesc pentru o vreme de

sucubul util din subordinea mea ca să scap de tine. Am nevoie de liniște.

— Jerome, am spus și speram că păream să mă căiesc. Ce vrei să fac? Să-mi iau un alt psiholog? Să știi că pot s-o fac. O să-mi iau o femeie psiholog. Urâtă. Și am să încerc să-mi schimb atitudinea și…

— Așa am hotărât, Georgie. Ai nevoie de ceva care să te distragă, iar lucrul ăsta o să-l bucure pe Cedric. El crede că un sucub e persoana cea mai nimerită să se infiltreze în cultul ăsta de adoratori ai diavolului.

— Adoratori ai dia… — adică sataniști?

— Ceva de genul ăsta.

— Sataniști canadieni? am spus cu ochii căscați. Mă trimiți la un grup de sataniști canadieni?

Singurul lui răspuns a fost o ridicare din umeri.

— Dacă i s-ar întâmpla altcuiva chestia asta, ar fi teribil de amuzant, am spus. Dar întrebarea mea e de ce faci chestia asta. De când ajuți tu pe cineva – darămite un alt demon? De regulă, între demoni era o competiție strânsă.

Jerome iar n-a răspuns. Și-a scos o țigară – serios acum, dacă avea și el, de ce mai furase de la mine mai devreme? — și a făcut iar trucul cu aprinsul. După ce a tras un fum adânc, a părut un pic mai puțin tensionat.

— Trebuie să fie altceva la mijloc, am spus neîncrezătoare. Te folosești de mine ca să te folosești de el. Care e faza de fapt?

— E doar un semn de generozitate, a spus, dându-și ochii peste cap.

— Jerome…

— Georgina, a replicat și mi-a aruncat o privire tăioasă. N-ai dreptul să-mi pui la îndoială deciziile, mai ales după cât m-ai călcat pe bătături în ultima vreme. Și acum du-te fuguța să-ți faci bagajele și mai vezi cum e cu sistemul metric.

Capitolul 2

Nu am nimic de fapt cu canadienii. Sunt oameni de treabă, chiar foarte de treabă. Dar asta nu însemna că aveam chef să trag o partidă de curling cu ei, și exista pericolul ca Jerome, dacă se afla în dispoziția necesară, să decidă ca misiunea asta

temporară să devină una permanentă.

Dar eu nu credeam că ar face aşa ceva. În ciuda asprimii pe care o afişa faţă de mine, Jerome mă plăcea, mă rog, în măsura în care poate un demon să placă pe cineva. E adevărat că mă plăcuse mai puţin de când îmi dăduse Seth viaţa peste cap toamna trecută, dar când nu eram excesiv de obraznică, eu cred că îl amuzam pe Jerome. Eternitatea nu oferă prea multe prilejuri de amuzament, şi speram că lucrul ăsta avea să fie suficient pentru a-mi asigura un loc de muncă.

Am plecat din Belltown şi am pornit spre Queen Anne, un alt cartier al oraşului Seattle. Locuiam şi munceam în Queen Anne, şi dacă trebuia să dispar pentru o vreme, probabil că ar trebui să-l pun la curent şi pe şeful meu din specia umană. Din nefericire, dacă mă duceam la serviciu, trebuia să înfrunt nişte lucruri neplăcute de care nu prea aveam chef în seara asta.

— Georgina! Ce faci aici?

Maddie Sato, cea care mă înjunghiase pe la spate, a venit iute la mine când am intrat în Emerald City, Librărie & Cafenea. Trebuie să recunosc faptul că Maddie nu ştiuse că ieşeam cu Seth când se culcase cu el, deci nu se putea spune că mi-l furase cu bună ştiinţă. Însă lucrul ăsta nu schimba cu nimic sentimentele pe care mi le inspirau şi unul şi celălalt.

— Vreau să stau de vorbă cu Warren, am spus şi aveam o bănuială că duhneam a vodcă şi fum de ţigară. E aici?

A clătinat din cap şi părul brunet, strălucitor, i s-a agitat. Îl avea lung şi drept, cum o învăţasem eu să şi-l aranjeze.

— A plecat cam acum o oră. N-a vrut să fie aici la ora închiderii.

Mi-am aruncat ochii la ceas. Abia intrasem când au încuiat uşile. Am lovit nerăbdătoare din picior şi mă întrebam dacă ar trebui să-l sun pe Warren acasă. Într-un final am întrebat:

— Ai un pic de timp să verificăm orarul? Am să fiu plecată câteva zile… sau poate mai mult.

— Sigur, a spus zâmbind şi lăsând la vedere gropiţele din obraji. Vrei să-l aduc şi pe Doug?

— E aici?

Amândoi directorii adjuncţi erau prezenţi în aceeaşi seară la ora închiderii, ăsta da noroc. Am pornit spre biroul meu în timp ce ea s-a dus să-l aducă pe fratele ei, Doug. Măcar aveam biroul în ordine, şi am dat de clipboardul de care era prins programul

pentru următoarele câteva săptămâni. L-am parcurs cu privirea şi am constatat cu uşurare că aveam personal. Prietenii mei nemuritori nu înţelegeau de ce ţineam aşa de tare la locul ăsta de muncă. În ultimul timp avusesem zile – când nu voiesem să mă dau jos din pat, aşa de deprimată eram – în care mă întrebam şi eu acelaşi lucru. Dar adevărul este că eternitatea e o periadă tare îndelungată şi îmi petrecusem mare parte din timp ocupată permanent cu câte ceva. Aşa eram eu, nu-mi plăcea inactivitatea. Şi uneori, uneori mă lăsam într-atât de prinsă de treburile specifice lumii oamenilor încât mai că mă puteam preface că pentru o clipă sunt şi eu fiinţă umană.

— Nu cred că e nevoie să mă înlocuiască cineva, am spus când am auzit că se deschide uşa câteva clipe mai târziu. Atât că cineva trebuie să preia…

Am ridicat privirea.

Se întorsese Maddie, împreună cu Doug, dar nu erau singuri, era şi Seth cu ei.

Toată încrederea de care dădusem dovadă în magazin, toată îndrăzneala şi bravura pe care le afişasem la club… toate astea s-au transformat într-un ghem de frică atunci când l-am privit. Zidurile s-au prăbuşit împrejurul meu. Cum era posibil să mă afecteze aşa de mult, mai ales că purta un tricou cu Buck Rogers? Trecuseră trei luni. De ce nu-l uitasem? De ce încă îmi venea să izbucnesc în plâns sau să sparg ceva ori de câte ori îl vedeam?

— Uau, Kincaid, a exclamat Doug, făcându-mă să uit pentru o clipă de anxietatea care mă încerca. Mi-a cercetat vestimentaţia şi a ridicat din sprâncene. Te duci la vreun chef şi noi te reţinem?

Purtam un trenci negru până la genunchi peste o rochie scurtă, roşie. Eram machiată perfect, îmi dădusem cu creion contur închis la culoare de femeie uşoară şi cu ruj care se potrivea cu rochia. Nu mi-ar fi luat prea mult să-mi schimb aspectul în maşină, dar nu simţeam că aş avea ceva de demonstrat aici. De fapt, chiar mă încânta aspectul de târfă pe care îl adoptasem în seara asta.

— Închipuie-ţi ce viaţă socială am dacă sunt aşa de jalnică încât să vin la serviciu într-o sâmbătă seara.

M-am străduit să mă concentrez numai asupra lui Doug şi a lui Maddie, şi am încercat din răsputeri să nu privesc părul

moale, castaniu-arămiu al lui Seth şi ochii lui blânzi. De ce trebuia să fie tocmai în seara asta aici? Răspunsul simplu era că se afla aici în fiecare seară. Era scriitor de meserie şi cele mai bune cărţi ale sale le scrisese în cafenele. Când ne despărţiserăm, încercase, plin de tact, să-şi găsească o alta ca să mă evite, însă Maddie, necunoscându-i motivele, îl implorase să rămână la librărie.

— Unde te duci? a întrebat Maddie. E totul în regulă?

— Da, da, am spus cu bruscheţe. E lungă povestea.

Le-am făcut semn lui Maddie şi lui Doug să se apropie de clipboard şi le-am explicat că eram destul de sigură că magazinul avea să se descurce şi fără contribuţia mea, atâta timp cât ei puteau prelua însărcinările mele de director. Am schiţat o listă cu responsabilităţile mele, precum ştatele de plată şi inventarul, şi am început să le împart.

— Eu am mai făcut lucrurile astea până acum, a spus Doug, atingând lista. Nu e nicio problemă pentru mine. Eu iau prima parte, a spus şi i-a dat un cot surorii lui. Ce zici? Iei tu restul şi îţi faci şi partea ta de treabă?

Maddie şi-a ţuguiat buzele. Era o tipă extrem de capabilă, dar avea momente de nesiguranţă despre care îi spusesem în mod repetat că sunt ridicole. Situaţia se ameliorase considerabil în câteva luni, tot mulţumită mie, dar încă era instabilă.

— Nu mi-am dat seama că faci atâtea lucruri. Sper să pot învăţa toate lucrurile astea.

— Nu mai face pe modesta. Te învăţ eu, a spus Doug. În scurt timp o să fii la fel de pricepută ca Georgina.

— Mda, am spus sec. Oricum, practic suntem aproape interschimbabile.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Seth dând semne de neliniște.

— Totuşi e cam aiurea treaba, a remarcat Doug înclinând capul, şi astfel părul brunet i-a descoperit faţa. Ai să fii plecată, dar nu ştii când sau pentru cât timp? Credeam că tu eşti piesa de bază de pe aici.

— Am… probleme de familie, le-am spus. Trebuie să le rezolv. În plus de asta, acum ai ocazia să te arăţi responsabil. Ar trebui să-mi mulţumeşti, Doug.

La faza asta a scos limba la mine.

— Warren o să fie de acord cu chestia asta? a întrebat Maddie, îngrijorată în locul meu.

— Mă ocup eu de Warren, am asigurat-o.

Aici Doug a pufnit, dar Maddie nu s-a prins. Warren, patronul de o moralitate îndoielnică al librăriei, fusese mult timp partenerul meu de sex. Îmi furniza cam tot atâta energie cât Dante, dar mie îmi convenea şi în ultima vreme lucrul ăsta se plia pe dispoziţia mea. Pusesem capăt relaţiei ăsteia cât fusesem cu Seth, dar de atunci îmi reluasem obiceiurile mai vechi. Doug ştiuse şi atunci şi ştia şi acum de relaţia mea cu Warren, dar dovedea destul tact încât să mă lase să aleg eu ce e bine pentru mine, deşi ocazional îşi mai exprima dezacordul. Eu bănuiam că şi Seth ştia ce se petrece, dar nu-mi păsa. Warren nu avea să mă muştruluiască pentru că voiam să-mi iau liber. Eram prea bună în meseria mea, atât la serviciu cât şi în pat.

Am făcut modificări în serile în care ar fi trebuit să stau eu să închid librăria, apoi am aruncat clipboardul înapoi pe grămada din care provenea, brusc cuprinsă de dorinţa de a pleca de acolo cât mai repede posibil.

— Bun. Mersi, băieţi şi fete. Vă las să vă vedeţi de treburi.

— Te duci în oraş? a întrebat Doug, amuzat încă. Pot să vin şi eu cu tine cam într-o jumătate de oră. Ştiu eu o petrecere marfă.

Am clătinat din cap şi am spus:

— Deja am fost în oraş. Acum mă duc acasă.

— Tu pierzi, a strigat în urma mea.

Maddie mi-a urat să rezolv misterioasele treburi pentru care îmi luam liber şi apoi i-am lăsat şi am străbătut magazinul, luându-mi rămas-bun de la ceilalţi colegi de serviciu, pe când alergau de colo-colo ca să-şi termine treburile ce ţineau de închiderea magazinului. Ajunsesem aproape la uşă când am auzit că mă strigă cineva. M-am întors şi am văzut-o pe Casey venind în grabă spre mine. Casey avea vreo douăzeci de ani şi era studentă la Universitatea din Washington. Lucrase aici aproape întreaga perioadă cât fusese studentă şi era una din cele mai bune angajate ale noastre. Aşadar m-am oprit şi m-am forţat să zâmbesc, în timp ce priveam cu jind spre uşă.

— Bună, ce faci?

A zâmbit larg şi ochii negri îi scânteiau.

— Voiam să ştiu dacă vii la petrecerea mea de weekendul viitor, a spus ea. Nu mi-ai răspuns la e-mail.

Nu-mi aduceam aminte de niciun e-mail, dar în ultima vreme tasta de ştergere îmi devenise o bună prietenă.

— Nu l-am primit, am minţit eu. Care e faza?

— Dau o petrecere de absolvire. Duminica asta.

— E luna aprilie, am spus încruntată.

— Absolv mai devreme. Mi-am luat toate creditele, aşa că nu mai trebuie să fac şi trimestrul din primăvară. Meseriaş, nu?

— Nu pot să cred, am exclamat, sincer impresionată. Chiar că e meseriaş. Matematica ai studiat, nu?

— Matematică şi letonă.

— De ce Dumnezeu… nu contează.

Nu era momentul să încerc să aflu de ce o persoană cu origini filipineze studiază limbile baltice.

— Mi-ar plăcea să vin, am spus, dar mâine plec din oraş pentru că am nişte probleme de familie şi nu ştiu când mă întorc. Îmi pare sincer rău.

Casey s-a dezumflat un pic, dar m-a asigurat că înţelege. Şi, asemenea lui Maddie, mi-a urat toate cele bune şi a spus că speră să-mi rezolv problemele de „familie” cu uşurinţă. Nu era singura care spera asta. Apoi a plecat şi s-a dus să-şi vadă de treburi.

Imediat ce am ieşit pe uşa magazinului şi am ajuns afară, m-am oprit şi am răsuflat. Aerul proaspăt al nopţii m-a învăluit. Prezenţa lui Seth mă copleşise. Trezea prea multe lucruri în adâncul meu. Chiar şi cât vorbisem cu Doug şi Maddie despre serviciu şi despre cifre, atenţia îmi fusese în mare măsură îndreptată asupra lui Seth, cât de departe se afla de mine, felul în care mirosea, părul ciufulit care azi îi stătea ţepos. Totul fusese de fapt zgomot de fond în comparaţie cu el.

Mi-am dus mâna la geantă cu mâini tremurătoare şi mi-am scos ţigările, disperată să fumez una în drum spre casă. Fumasem cam un secol neîntrerupt şi mă lăsasem acum vreo zece ani, lucru de care fusesem foarte mândră, deşi eram imună la efectele fumatului. Însă din cauza stresului, căzusem iar în patima asta. Mă simţeam prost pentru faptul că îi supuneam pe ceilalţi la fumatul pasiv, dar sincer, în momentul de faţă asta era ultima mea grijă.

— Futu-i.

Am dat să aprind bricheta, dar nu s-a întâmplat nimic. Am mai încercat de trei ori, dar tot nimic. Mi-am dus bricheta la ureche şi am agitat-o. Nimic. Rămăsese fără gaz.

— Futu-i, am mai tras o înjurătură.

Stăteam la câteva cvartale de aici, dar ştiam că acum drumul până acasă avea să fie un infern.

Brusc, am auzit un târşâit de bocanci de după colţul clădirii. M-am încruntat, am înaintat câţiva paşi şi m-am întrebat dacă e cineva acolo. Zona asta era destul de sigură, deşi erau ceva vagabonzi şi prin Lower Queen Anne. Însă, când mi-am aruncat privirea după colţ, nu era nimeni.

Totuşi pe jos era o cutie de chibrituri.

M-am aplecat în genunchi, am luat cutia şi am cercetat-o. Pe ea era scris Mark's Mad Martini Bar. Fusesem acolo cu mult timp în urmă. Era în zona Upper Queen Anne, nu prea departe, asta dacă nu te deranja să urci dealul. Prezenţa unei cutii de chibrituri cu sigla lor aici nu era un lucru neobişnuit. Mai ciudat era faptul că apăruse exact când aveam eu nevoie de ele.

Am auzit din spate cum se deschide uşa magazinului.

— Georgina?

M-am ridicat şi m-am întors brusc. Era Seth.

— Salut, am spus, speram eu, neutră.

Iar mă simţeam copleşită.

Lumina din magazin îi scălda chipul şi i-am sorbit cu nesaţ fiecare trăsătură şi fiecare linie frântă a feţei. Ochii îi păreau negri în lumina slabă, dar la lumină normală erau căprui cu irizaţii chihlimbarii. Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi s-a ferit să mă privească. Îmi amintea, în mod dureros, de felul în care se purtase când ne cunoscuserăm şi când se arătase prea timid să mă privească direct.

— Voiam să văd dacă eşti bine, a spus după câteva momente stânjenitoare.

Am răsucit de câteva ori cutia cu chibrituri în mână, apoi am aşezat-o în buzunarul exterior al genţii.

— Sunt bine, am răspuns cu răceală, distantă.

— Chestia e că… S-a relaxat un pic şi a râs uşor şi trist. Când nu dai detalii despre ce ai de gând să faci şi în plus pomeneşti de „familie", de regulă asta înseamnă că activităţile au legătură cu nemuritorii. Iar activităţile legate de nemuritori întotdeauna înseamnă necazuri.

Era să zâmbesc, dar m-am abţinut imediat.

— Da, aşa e şi, crede-mă, de data asta e ceva de proporţii.

Chiar şi după ce totul se terminase între noi, simţeam în prezenţa lui atâta linişte şi familiaritate încât îmi venea să mă lansez imediat şi să-i spun toată povestea. Deja ne şi vedeam pe amândoi amuzându-ne pe tema sataniştilor canadieni, vedeam felul în care Seth ar fi clătinat exasperat din cap. Dar nu avea să fie aşa. Eram prea rănită şi prea mândră să-i accept măcar prietenia, aşa că am ridicat doar din umeri şi am spus:

— O să se rezolve, ca de obicei.

— Mda… dar de regulă se rezolvă cu bătăi de cap. Îmi fac griji din pricina ta, atâta tot.

— Nu e cazul. Nu mai e cazul, am gândit. Nu mă paşte niciun pericol. Mai degrabă sunt plictisită.

A dat să spună ceva şi ştiam ce urma. Voia să spună că încă existau motive de îngrijorare, însă vremurile se schimbaseră. A înghiţit în sec şi a renunţat la comentariu. S-a lăsat din nou liniştea. Ştiam că ar trebui să plec, dar în mod inexplicabil nu reuşeam să mă smulg de acolo şi se pare că nici el.

— Arăţi… arăţi foarte bine în seara asta, a spus într-un târziu, încercând încă să lege o conversaţie.

I-am simţit o ezitare în glas. Ştia că aspectul meu plăcut din seara asta nu li se datora numai corpului frumos şi vestimentaţiei. Eram învăluită în energia pe care i-o furasem psihologului în timp ce mă culcasem cu el. Nicio fiinţă, fie ea muritoare sau nemuritoare, nu rezista în faţa vitalităţii şi forţei acesteia. Nemuritorii vedeau la propriu cum vitalitatea îmi împrumuta strălucire. Însă muritorii interpretau acest lucru drept frumuseţe nepământeană, desăvârşită.

Din politeţe, m-am prefăcut că mă complimentează pentru lucrurile obişnuite.

— Mersi. Eram în oraş cu ceilalţi când a apărut… chestia asta. Dar mi-a cam tăiat cheful.

A dat din cap în chip de răspuns şi s-a mişcat, aşa încât ni s-au întâlnit privirile. Ce n-aş da să nu se fi întâmplat aşa. Mi s-a topit inima în piept şi am simţit cum urcă în mine un suspin. Disperată să le dau mâinilor mele de lucru, am scos chibriturile apărute ca prin farmec şi am aprins ţigara pe care o ţinusem în mână în tot acest timp. Am tras un fum prelung şi apoi am suflat. Seth, deloc amator de ţigări, s-a dat înapoi, de parcă

dintr-odată mi-ar fi crescut o armură.

— Bun, am spus, prinzând brusc ceva curaj. Trebuie să mă duc acasă şi să-mi fac bagajele. Ne mai vedem.

M-am întors şi făcusem numai un pas când m-a strigat:

— Georgina.

Am privit înapoi şi am răspuns:

— Da.

— Ai… ăăă… A ezitat şi, din nou, mi-a amintit de Seth cel de pe vremuri, prilej cu care m-au copleşit sentimente de dulceaţă împletită cu amărăciune. Ai nevoie de cineva care să-i dea de mâncare pisicii?

Nu ştiam dacă să râd sau să plâng.

— Nu, dar îţi mulţumesc. Se ocupă Cody de ea. Sau Dante, am adăugat, pe deplin conştientă că avea să-l doară.

Seth a tresărit şi m-am simţit deopotrivă triumfătoare şi tristă.

— Bine, a spus şovăielnic. Mă gândeam doar să văd ce face.

— Mersi, am spus din nou.

Ne-am mai privit preţ de câteva clipe, apoi m-am întors şi m-am pierdut în noapte.

Capitolul 3

Nici nu mi-am făcut bagajele şi nici nu l-am sunat pe Dante când am ajuns acasă. Eram frântă de oboseală. Mă deprimase prea tare discuţia cu Seth şi am tras concluzia că stau prea aproape de librărie. Ceea ce pe vremuri mi se păruse un avantaj, acum mi se părea sufocant. Nu era suficientă distanţa de câteva cvartale dintre mine şi Seth şi mai că-mi doream ca Emerald City să mai aibă un centru în altă parte în care să mă angajez. În loc de asta, poate că trebuia să-mi găsesc eu o altă locuinţă. În curând îmi expira contractul de închiriere, iar până acum nu mă gândisem la altă variantă, doar la reînnoirea contractului. Ideea cu mutatul mă speria, dar în acelaşi timp mă şi atrăgea, şi am adormit meditând la acest lucru, cu Aubrey, pisica mea, culcuşită la picioare.

A doua zi de dimineaţă a trebuit să-mi fac valvârtej bagajele. Jerome nu specificase când anume trebuia să ajung în Vancouver, spusese doar „curând”, şi am decis să nu verific pe pielea mea ce anume însemna cuvântul ăsta. Din fericire, nu

mi-a luat prea mult să-mi fac bagajele. Puteam pune pe mine, prin schimbarea aspectului, ce haine aveam chef, dar aveam unele preferate pe care voiam să le iau cu mine. Încă un obicei care îmi rămăsese din vremurile în care eram fiinţă umană. Mai erau de asemenea şi cosmetice şi alte articole de toaletă pe care voiam să le iau; îmi plăcea să-mi aranjez singură părul şi să mă machiez dacă aveam timp.

Îmi turnam a treia ceaşcă de cafea în bucătărie când am simţit furnicătura unor amprente de nemuritori în living. Numai un nemuritor de rang înalt, precum un demon sau un înger se putea teleporta şi imediat le-am recunoscut pe cele două: Grace şi Mei.

Erau demoniţele ce ocupau poziţia de locotenenţi ai lui Jerome. Raiul era mai haotic, însă noi dispuneam de o organizare bine pusă la punct. Teritoriul era împărţit între arhidemoni, care la rândul lor aveau în subordine o reţea de demoni şi nemuritori de rang inferior, cum era cazul meu şi al prietenilor mei: sucubi, vampiri şi drăcuşori. Jerome se ocupa de trburile importante din zonă, avea reuniuni cu demonii mai de seamă şi se ocupa cu disciplina. Grace şi Mei gestionau treburile mărunte şi hârţogăria, şi de asemenea supravegheau periferiile teritoriului lui Jerome, zone de care era prea ocupat să aibă grijă sau care pur şi simplu nu-l interesau. De fapt, întregul lui teritoriu era cel care se întindea de-a lungul coastei vestice a Washingtonului, deşi baza lui de operaţiuni era zona metropolitană a oraşului Seattle. Tot aici se afla şi mare parte din personalul lui. Numai din când în când se interesa de periferie şi le însărcina pe Grace şi pe Mei să-l ţină la curent cu ce se petrecea acolo.

Dintr-un motiv greu de pătruns, demoniţele se îmbrăcau tot timpul la fel. Azi purtau costume negre, cu o croială perfectă. Grace era blondă, iar Mei brunetă, dar din nou, erau tunse la fel, drept, până la bărbie, şi amândouă îşi dădeau cu ruj cărămiziu.

— Bună dimineaţa, Georgina, a salutat Grace.

— Am venit să-ţi dăm instrucţiuni de ultimă oră, a spus Mei.

— Ah, bine. Ce uşurare! Mi-era teamă să nu le fi trimis Jerome ca să afle de ce nu trecusem încă graniţa canadiană. Vreţi o cafea, fetelor?

De fiecare dată când veneau la mine, le ofeream ceva şi de

fiecare dată refuzau. Aşa că m-a surprins un pic când Grace m-a întrebat:

— De care ai?

— Ăăă, amestecul pe care-l vinde Starbucks.

— Nu, au răspuns Grace şi Mei într-un glas.

Am ridicat din umeri şi m-am aşezat pe canapea. Până acum câteva minute acolo stătuse Aubrey, dar acum ia-o de unde nu-i. Nu putea să le sufere pe tipele astea două, iar pe mine mă băgau în sperieţi.

— Bine. Care e treaba?

Au rămas în picioare, iar Mei şi-a încrucişat braţele.

— Jerome vrea să înţelegi exact care e situaţia cu Cedric. Au avut o… neînţelegere cu privire la delimitarea teritoriilor.

Cu chestia asta chiar îmi treziseră interesul.

— Ah, deci el era. Auziserăm noi că are Jerome o problemă cu un alt demon.

— Fiecare dintre ei este interesat de teritoriul celuilalt, a explicat Grace. Şi speră să-şi extindă graniţele ca să facă din zona Pacific Northwest un mare…

A făcut o pauză, meditând la cuvântul cel mai potrivit.

— Imperiu? am sugerat, iar ea a ridicat din umeri în semn de încuviinţare.

— Cam aşa ceva, a spus Mei. Dar într-un final au renunţat la dispută şi fiecare s-a mulţumit cu teritoriul pe care îl are în prezent. De-aia i te împrumută Jerome lui Cedric, în semn de prietenie.

Eram prea intrigată să fac vreo afirmaţie despre decăderea de care dădea Jerome dovadă „împrumutându-mă” cuiva.

— Jerome nu face nimic mânat de prietenie, am subliniat şi în minte mi-a revenit remarca lui sarcastică de seara trecută despre generozitate. Trebuie să mai fie şi altceva la mijloc.

— Aşa e, a spus Grace şi a încuviinţat din cap. Jerome bănuieşte că de fapt Cedric nu a renunţat la bătălie şi încă mai urzeşte ceva împotriva lui. Jerome vrea ca tu să-l spionezi şi să-i raportezi ce-ai văzut.

Nu-mi plăcea treaba asta, ba chiar deloc.

— Vrea să spionez eu un demon, mai exact un arhidemon? Vă daţi seama ce necazuri aş putea avea dacă află Cedric?

Niciuna dintre demoniţe nu a spus nimic. Nu le privea pe ele dacă mă alegeam eu bătută. Dată fiind atitudinea lui Jerome

faţă de mine din prezent, probabil că nici pe el nu-l privea, singura neplăcere ar fi fost că trebuia să trimită la Departamentul de personal cerere pentru un sucub nou.

— Aşadar – a continuat Mei – vei avea de luptat pe două fronturi. Trebuie să-l informezi pe Jerome în privinţa acţiunilor lui Cedric. Şi trebuie să te infiltrezi în cultul care îi dă de furcă şi să-i manipulezi pe membrii lui, deşi dacă îi faci ceva probleme lui Cedric în timpul ăsta, pe Jerome n-o să-l deranjeze deloc.

— Mda. Sataniştii canadieni. Ce naiba fac de e aşa o mare problemă? Răspândesc prin lume tricouri de hochei cu 666 pe spate?

Gluma mea nu a avut niciun efect asupra nici uneia dintre demoniţe. Speram şi eu ca într-o bună zi una dintre ele să schiţeze măcar un zâmbet.

— Atrag suficient de mult atenţia încât să-i deranjeze pe şefii lui Cedric. Ei ar prefera ca acest cult să-şi facă faptele malefice în feluri mai subtile.

— Din câte ştiu eu, adevăraţii satanişti nu sunt răi pe bune, am meditat. Dincolo de reputaţia pe care o au, scopul majorităţii e să demonstreze sălbăticia şi josnicia omenirii şi să preamărească haosul din lume. Cei mai mulţi nu duc la îndeplinire ritualuri sângeroase şi nici nu desenează pentagrame pe pereţi.

— De fapt – a intervenit Mei – ăştia chiar desenează pentagrame pe pereţi.

— Hm, am făcut. Jalnic.

— Au senzaţia că sunt răi… a început Grace.

— … dar de fapt nu sunt, a terminat Mei. Trebuie puşi cu botul pe labe.

— Da, bine. Nu e nicio problemă.

Pe lângă spionatul unui demon, influenţarea unor aspiranţi la titlul de satanişti era o joacă de copii. Mi-am aruncat ochii la ceas.

— Mai e ceva? am întrebat. Că eu cred c-ar fi bine s-o iau din loc.

— Da, a spus Mei. Jerome vrea să treci pe la Tawny.

— Serios? am mormăit. Tare mult trebuie să mă mai urască.

Demoniţele nici nu mi-au confirmat, nici nu mi-au infirmat afirmaţia.

— Ne mai vedem, Georgina, a spus Grace.
— Ţinem legătura, a spus Mei.
Şi duse au fost.

Cu inima grea, am terminat cu bagajele şi mi-am luat la revedere de la Aubrey. Apoi mi-am târât valiza până jos la Volkswagen şi m-am dus să mă joc de-a Mata Hari, animată de speranţa că eu aveam să sfârşesc mai bine decât ea.

***

Odată ce ai ieşit din Everett, un oraş portuar la nord de Seattle, drumul spre Canada este destul de lipsit de dificultate. Limita de viteză e generoasă, iar lucrurile cele mai interesante de văzut sunt cazinourile şi mallurile. Cu vreo jumătate de oră înainte de graniţă, am ajuns în Bellingham, locul în care stătea în prezent Tawny Johnson.

Tawny era sucub, mai exact un sucub nou-nouţ. Teoretic, eu eram mentorul ei, dar, slavă Domnului, misiunea pe care o avea în Bellingham ne împiedica să ne vedem prea des. Venise în Seattle în luna decembrie şi se aliase cu un drăcuşor pe nume Niphon care încercase să-mi facă viaţa şi mai imposibilă decât era. O implicase şi pe ea în planurile lui şi, deşi mă supărase lucrul ăsta, ştiam că vina era mai degrabă a lui decât, a ei. Nu prea ştiuse ce face şi fusese convinsă că asta avea s-o propulseze în carieră. Totuşi, fapta ei îi atrăsese suficiente probleme încât Jerome s-o trimită în altă parte. Era mai bine decât să o trimită înapoi în iad, aşa că, de fapt, aranjamentul ăsta ne convenise tuturor.

Am sunat-o şi ne-am întâlnit la o cafenea în apropiere de autostrada I-5. N-a fost prea greu s-o observ când a intrat în local. Deşi în viaţa ei de muritoare Tawny fusese un fel de impostoare, profesie care ai fi zis că se pliază bine pe munca unui sucub, de fapt era destul de slabă în materie de seducţie. Ah, reuşea să convingă tipii să se culce cu ea, dar lucrul ăsta se datora mai degrabă disponibilităţii afişate decât vreunui truc de-al ei. O altă problemă era convingerea că forma cea mai atractivă pe care o putea adopta era cea a unei blonde de un metru optzeci cu nişte sâni care i-ar fi provocat dureri de spate oricărei fiinţe umane. De asemenea, Tawny era mare amatoare de elastan şi lame, care pe mine mă tulburau la culme, dar care îi încântau pe Hugh şi pe vampiri. Mi-am spus să nu uit să le

povestesc despre pantalonii scurţi vernil pe care îi purta astăzi.

— Georgina! a exclamat, înaintând spre mine cu mişcări unduioase, cu pantofii aurii cu tocuri cui. Ce mă bucur să te văd. A desfăcut braţele, de parcă s-ar fi aşteptat să mă ridic şi s-o îmbrăţişez, dar am rămas aşezată. A priceput aluzia şi s-a aşezat şi ea. Ce faci aici?

— Mă duc la Vancouver, am spus şi mi-am pus mâinile pe moca mea cu ciocolată albă. Mi-a spus Jerome să trec pe la tine să văd cum te descurci.

— Minunat! a spus cu un licăr în priviri. Am petrecut mult timp la Western. S-a aplecat spre mine şi a continuat pe un ton de om sfătos. Auzi, dacă ţi se întâmplă vreodată să nu reuşeşti să cucereşti un tip, încearcă nişte studenţi. Cedează aşa de repede!

— Mersi pentru pont, am spus sec. Am să ţin minte.

A ţuguiat buzele şi m-a privit.

— Deşi nu-mi dai impresia că ai avea nevoie, a adăugat melancolică. Eu n-aş reuşi niciodată să fac rost de o asemenea strălucire.

Păcat că nu-mi văzuse strălucirea ieri, în toată splendoarea ei, ar fi dat-o pe spate.

— O să reuşeşti într-o bună zi, am spus.

Dar ziua aia era foarte, foarte departe. Tawny mai avea teribil de mult până să capete subtilităţile necesare ca să pună mâna pe tipi cu o moralitate neîndoielnică.

— Nu ştiu cum reuşeşti tu. Nici măcar nu eşti blondă. Adică poate eşti un pic, dar în general eşti brunetă. Nu cred că tipii se înnebunesc după chestia asta.

Aveam părul lung, castaniu-deschis, cu nuanţe discrete de auriu, ochii verzi-căprui, şi bănuiam că nici asta nu se potrivea cu viziunea ei despre atractivitate, dacă era să ne luăm după ochii ei albaştri de bebeluş.

— Ce să zic, presupun că unii oameni sunt mai perverşi de felul lor.

A apărut chelnerul şi am comandat mâncare. Apoi m-am aşezat confortabil şi m-am pregătit să prestez ceva muncă de mentor.

— Şi ia zi, am început. Ai întrebări?

Tawny a înclinat capul şi în ochii albaştri cu gene lungi i-am citit îngândurarea.

— Da. Mă tot frământă o chestie.

— Bun, dă-i drumul.

— Studenţii ăştia… sunt cam rapizi.

— Rapizi?

— Da. Ajungi în pat cu ei, dar termină înainte să începi.

— Au optişpe-douăzeci de ani. Încă freamătă de hormoni adolescentini. Încă nu ştiu ce fac.

— Da, da, îmi dau seama, a spus. Numai că atunci când faci sex oral cu ei, durează o veşnicie. Înţelegi ce vreau să spun?

M-am străduit să par serioasă.

— E un mister al universului, Tawny. Trebuie doar să accepţi că aşa merg treburile.

— Dar mă doare gura, s-a plâns. A doua zi mă dor fălcile de mor! Nu există vreo cale prin care să grăbesc treburile?

Amicii mei nemuritori ar înnebuni să audă discuţia asta.

— Ai putea încerca trucul cu „nu te opri”. Sau poate să le spui că vrei să-şi dea drumul pe faţa ta. Aşa pui lucrurile în mişcare.

— Îhh! E dezgustător.

Am ridicat din umeri şi am spus:

— Dacă nu vrei să afli răspunsul, nu mai întreba.

— Dar cum pot să spun ceva din moment ce am gura, ăăă, mă înţelegi…

Şi aşa a decurs restul conversaţiei pe timpul mesei, dar sexul oral s-a dovedit unul din subiectele light. Din fericire, nu era nimeni aşa de aproape de noi încât să audă. Am mâncat salata de pui pe care o comandasem cât de repede mă ţineau fălcile, dornică s-o iau din loc. Pe când achitam nota de plată, mi s-a năzărit un gând.

— Auzi, Tawny? Tu eşti aproape de teritoriul lui Cedric. Ai văzut vreodată să se fi certat Jerome cu el?

— Nu, a spus ea clătinând din cap. Nici măcar nu l-am cunoscut pe Cedric. Dar e un vampir aici care a pomenit ceva cum că s-ar fi certat acum ceva timp. El e de părere că a fost o chestie serioasă.

— Toată lumea pare să creadă aşa, dar totuşi… nu ştiu ce să zic. Treaba asta îmi dă un sentiment ciudat, cum că cineva încearcă să ascundă ceva.

Tawny a pus nişte bani pe masă, lăsându-şi la vedere ghearele date cu lac roşu. Pentru o clipă a părut remarcabil de

înţeleaptă.

— Pe vremea când făceam potlogării, calea cea mai bună prin care puteai păcăli oamenii era să le reţii atenţia cu altceva. Adică să le distragi atenţia.

Cred că era lucrul cel mai inteligent pe care îl spusese vreodată.

— Da, dar dacă e aşa, de la ce ne distrage atenţia?

— Habar n-am. De asta trebuie să-şi dea seama cei deştepţi, ca tine. Eu una încerc doar să fac studenţii să-şi dea drumul mai repede.

***

În primul minut petrecut în Canada, m-a oprit poliţia.

Imediat cum treci de vamă, e o porţiune de autostradă cu o limită de viteză incredibil de mică. De câte ori ajung acolo, încerc să mă adaptez la viteza respectivă. Şi trebuie spus că sunt singura care o face. Toţi localnici trec glonţ prin zona aia, conducând deja cu viteza permisă o jumătate de milă (sau de kilometru, mă rog) mai încolo. Mi se întâmplă de fiecare dată: chiar înainte să ajung oficial la zona cu viteză permisă mai mare, în sfârşit renunţ şi accelerez şi eu şi ăsta e momentul în care mă prinde poliţia. M-au tras pe dreapta de trei ori.

Asta era a patra oară.

I-am dat poliţistului permisul de conducere şi alte documente relevante.

— Sunteţi americancă, ai? a întrebat, de parcă n-ar fi fost evident.

— Da, domnule, am spus.

— Ştiţi că mergeaţi cu viteză mare, nu?

Părea mai degrabă curios decât mustrător.

— Da? am întrebat pierdută, privindu-l cu ochişori de căprioară, şi am văzut cum începe să-i mănânce din palmă farmecului meu sucubic. Dar pe indicator scria şaizeci şi cinci.

— Şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, m-a corectat cu blândeţe. Noi folosim sistemul metric.

Am clipit la el.

— Ohhh! Dumnezeule, uitasem. Ce penibil mă simt.

— Se întâmplă des, a spus. Mi-a dat înapoi documentele fără măcar să se uite pe ele. Uitaţi cum facem. De data asta o lăsăm

aşa. Dar aveţi grijă cu unităţile de măsură, da? Pe vitezometru, sub mile pe oră sunt trecuţi kilometri pe oră.

— Ah, de-aia sunt cifrele alea mici acolo? am spus cu un zâmbet orbitor. Mulţumesc mult.

Şi jur că m-a salutat cu mâna la pălărie.

— Mă bucur să pot fi de folos. Acum aveţi grijă şi şedere plăcută.

I-am mulţumit din nou şi am plecat. Merită precizat că, deşi am fost oprită de patru ori pe porţiunea asta, tot de patru ori am scăpat nepedepsită.

Ce oameni de treabă sunt canadienii!

Am ajuns în centrul oraşului Vancouver fără alte incidente şi m-am cazat la hotel. Era un hotel de lux de pe Robson Street şi am decis că poate de fapt Jerome nu mă ura. Sau cel puţin agenţia de voiaj a iadului nu mă ura. Robson era un cartier drăguţ, plin de restaurante şi centre comerciale. Mi-am lăsat lucrurile în cameră şi m-am dus să mă întâlnesc cu Cedric. Trebuie să fi simţit că intrasem pe teritoriul lui, dar voiam să se ştie oficial de prezenţa mea ca să nu am probleme şi mai mari cu Jerome.

Spre deosebire de Jerome, de care uneori era imposibil să dai, Cedric avea chiar birouri în Districtul financiar. Îmi plăcea chestia asta. Recepţionista era o drăcuşoară pe nume Kristin. Părea destul de plăcută, atât că era cumplit de ocupată. Mi-a spus că aveam noroc şi că Cedric mă putea primi chiar acum. Am intrat în biroul lui şi l-am găsit aşezat la masă, citea ceva pe Wikipedia. Şi-a ridicat privirea.

— Ah, sucubul lui Jerome. S-a întors dinspre monitor şi mi-a făcut semn spre un scaun de vizavi de biroul lui. Ia loc.

M-am aşezat şi am început imediat să-i studiez biroul. Nimic de aici nu sugera că m-aş afla în biroul unui demon. Era îngrijit şi elegant, dotat cu o fereastră mare aşezată în spatele lui Cedric, prin care se vedeau clădiri de birouri. Pe masă avea nişte bile din alea argintii care pendulează întruna şi pe perete era atârnat un poster înrămat cu mesaje nostime. Înfăţişa un pui de pin chinuit, care creştea în faţa unui copac mai mare, iar mesajul era „Hotărâre”.

Nici Cedric nu părea malefic. Era de talie medie şi avea ochi frumoşi, de un albastru cenuşiu. Avea părul tuns milităreşte şi, asemenea lui Kristin, lucrul pe care l-am simţit cel mai

pregnant la el era faptul că era foarte ocupat. Mă rog, pe cât de ocupat putea fi cineva care stătea să caute pe Wikipedia. Am privit monitorul, curioasă să văd la ce se uitase. Te pomeneşti că se interesa de articolul „posesia demonică”.

— Ah, a spus când a văzut unde mă uit. E un hobby de-al meu. Sunt la articolul despre marsupiale. Îmi place să intru din când în când şi să strecor informaţii greşite. E tare distractiv să vezi cât le ia până să-şi dea seama. Sunt mai buni acum decât pe vremuri, dar aşa e şi mai mare provocarea. Tocmai am scris că marsupialele sunt un element-cheie pentru Biserica Luterană în ritualul împărtăşaniei, a spus şi a chicotit, încântat de propria ingeniozitate. Doamne, cât am putut să urăsc Reforma.

Am zâmbit, nu foarte sigură ce ar fi trebuit să spun.

Cedric şi-a împreunat mâinile în faţă, devenind deodată serios.

— Hai să trecem la treabă. Carevasăzică, ai venit să mă spionezi.

Am deschis gura, dar oricum nu a ieşit nimic coerent de acolo.

— Ăăă…

— Nu, nu, nu e nicio problemă, a spus dând din mână. Sincer, doar nu te aştepţi să cred că Jerome mi-ar face o favoare total dezinteresat. Mă rog. Nu am nimic de ascuns. N-are decât să-şi păstreze teritoriul, eu sunt prea ocupat cu al meu. Poţi să-i spui ce vrei atâta timp cât faci ce mă interesează pe mine.

— Mda, am spus când în sfârşit mi-a venit glasul. Cultul ăla satanic sâcâitor.

— Doamne – a spus cu o grimasă – ce mă calcă pe nervi indivizii ăia! Ce ştii despre ei?

— Că nu sunt satanişti de genul celor obişnuiţi, precum adepţii lui Anton LaVey sau precum anti-creştinii.

Mă simţeam ca un elev care spune lecţia în faţa clasei.

— Aşa cred ei, că sunt anti-creştini, dar de fapt sunt nişte penibili, nişte ciudaţi în căutarea unei identităţi, care s-au strâns şi îşi închipuie că ar fi cool să o facă pe răii. Au reuniuni în care poartă mantii şi, chipurile, au saluturi secrete.

— Şi asta e o problemă?

— Nu, nu-mi pasă de treburile astea. N-au decât să se deghizeze cât vor. Ce mă enervează e faptul că fac toate

lucrurile pe care lumea îşi închipuie că le fac oamenii malefici, lucru complet neadevărat. Odată au rupt o grămadă de biblii şi le-au aruncat în faţa bisericii. Şi par să se înnebunească după grafitti.

— Am auzit.

— Tot scriu stupizenii de genul: „îngerul întunericului este Dumnezeu” şi „Satana ce ar face?” Cedric a dat ochii peste cap şi a continuat: Câtă originalitate!

— Îmi dau seama de ce te simţi jenat, am recunoscut.

— Serios. Partea rea e că atrag atenţia mass-mediei, mai ales pe cea a bisericilor locale. Aşa că acum ripostează şi ei şi pornesc tot felul de demonstraţii de susţinere a credinţei şi luminii şi altele de genul ăsta. N-avem nevoie de aşa ceva. Ne cam zădărniceşte planurile, sincer îţi spun.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Uneori mai iese şi Kristin cu ei. O cunosc şi îşi dau seama în slujba cui e, dar, sincer, ea nu se pricepe într-atât la oameni încât să-i manipuleze. Te duce ea la ei şi le toarnă vreo tâmpenie cum că tu eşti la vârful piramidei răului sau ceva ridicol de genul ăsta. Ce vreau de la tine e să umbli cu ei, cu gaşca lor. Împiedică-i să mai facă şi alte stupizenii. Convinge-i să se întoarcă la joaca din subsol. Dacă reuşeşti să-i convingi să se destrame, cu atât mai bine, a spus şi m-a privit. Eşti sucub şi ai ceva ani la activ. Ar trebui să reuşeşti să-i convingi orice vrei tu.

— Da, aşa e, am încuviinţat din cap.

— Foarte bine. Pentru că m-am săturat de ei. N-am voie să intervin direct, iar oamenii mei sunt prea ocupaţi. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, iar eu am prins aluzia şi l-am urmat. Ia-ţi liber pe ziua de azi. Mâine te duce Kristin la ei. Stai la pândă, vezi ce impresie îţi lasă. Eu am câteva întâlniri dimineaţă, dar în orice caz poţi să treci pe aici şi să-mi spui ce părere ţi-au făcut smintiţii ăia.

— Vrei să aflu ceva anume?

— Da, a spus. În afară de faptul că ai să încerci să-i fereşti de necazuri, mai vreau să îi observi pur şi simplu. Nu atrag numai atenţia mass-mediei, ci şi pe cea a şefilor mei.

ÎI înţelegeam. Iadul se cam supăra din motive de genul ăsta.

— Dacă îi manipulează cineva în mod intenţionat, vreau să aflu, adăugă el.

— Bun.

— Şi sper că nu e Jerome, a spus şi m-a privit cu ochii mijiţi.

Afişa încă un aer blând, profesionist, dar i-am simţit o anume asprime în glas. M-au cuprins fiorii, dar i-am zâmbit în orice caz, încercând să nu mă gândesc la distragerea atenţiei.

— Şi eu sper.

***

Eram surprinsă cât de scurtă fusese întâlnirea mea cu Cedric, dar eram şi mai surprinsă că după câte îmi spusese Jerome despre urgenţa călătoriei, acum nu aveam nimic de făcut. Desigur, dacă încerca să se descotorosească de mine, asta era o variantă la fel de bună ca oricare alta. Aşa scăpase de mine şi de atitudinea mea ofticată în acelaşi timp.

Când am ajuns înapoi în Robson Street, era deja ora cinei şi am dat de un restaurant etiopian la câteva cvartale de locul în care se afla hotelul meu şi, după ce am terminat de mâncat, am mai stat să citesc dintr-o carte pe care mi-o luasem cu câteva zile în urmă. Apoi am mers fără ţintă pe stradă, uitându-mă la diferite magazine şi din cele ale unor designeri, dar până la urmă a trebuit să mă opresc după ce am trecut pe lângă două în care se vindeau tricouri. În unul aveau lucruri retro şi în vitrină era expus un tricou mov-închis cu Quiet Riot. În altul se vindeau suveniruri din Canada şi era expus un tricou pe care era harta Canadei cu roşu şi dedesubt harta Americii cu albastru. Sub ele era scris: „Canadei îi place să fie deasupra.” Dacă aş mai fi fost cu Seth, i le-aş fi cumpărat pe amândouă. Ar fi clătinat din cap şi ar fi încercat să-şi disimuleze un zâmbet.

Gândul ăsta m-a deprimat şi m-a cuprins din ce în ce mai tare tristeţea, pe când mergeam înapoi la hotel. În momentul ăla aş fi dat orice să fiu din nou cu Seth, să îndrept răutăţile pe care ni le făcuserăm unul altuia în perioada Crăciunului. Pierzându-l pe el, pierdusem o parte din mine care…

Deodată m-a cuprins o mânie ascuţită şi devastatoare. De ce dracului mă plângeam? De ce-ar trebui să-mi fie mie dor de el? De ce să tânjesc după cineva care mă rănise şi mă înşelase tocmai cu prietena mea? Nu merita să-i duc dorul, nici să-l iubesc şi, pe când îmi continuam drumul, disperarea din adâncul meu s-a transformat în furie şi duşmănie, exact ca

aproape în fiecare zi din ultimele patru luni.

Când am ajuns la hotel, nu mai eram tristă, ci iritată. Uram tot ce mişca, mai ales pe Seth. Voiam să-l fac să plătească. Din nefericire, era imposibil, că doar eram în Vancouver. Când am străbătut holul de lângă barul hotelului, m-am oprit ca să cercetez clienţii. Erau o sumedenie de bărbaţi, majoritatea călători singuratici care încercau să-şi găsească o companie agreabilă cât beau un păhărel. Poftele mele sucubice au scos capul şi dintr-odată nu-mi doream decât să mă îmbăt şi să mă culc cu un tip. Voiam să mă afund în alcool şi sex, cu speranţa că ele aveau să-mi aline durerea care stătea ascunsă sub furia mea.

Şi pe când măturam camera cu privirea, un tip anume mi-a atras atenţia. Faţa nu era la fel, dar părul lui avea aproape aceeaşi culoare cu cel al lui Seth. Şi al lui era genul ciufulit, deşi el părea să fi obţinut lookul ăsta cu ajutorul gelului, mai degrabă decât prin ignorarea periei de păr la care recurgea Seth. Nu, tipul ăsta categoric nu semăna cu el, dar era ceva pe aproape şi răspândea o vulnerabilitate şi o timiditate care îmi plăceau.

Mi-am tras un zâmbet şi am traversat încăperea ca să mă duc să mă prezint. Poate că nu aveam cum să-l pedepsesc pe Seth de fapt, dar cel puţin în seara asta mă puteam preface că este aşa.

Capitolul 4

— Pot să te sun?

Tipul care semăna cu Seth stătea gol în pat, epuizat încă, deşi avusese orgasm acum câteva ore. Eu eram lângă uşă, îmbrăcată complet, şi-mi trăgeam pantofii în picioare. Aflasem de fapt că era din Seattle şi că era aici cu afaceri, şi fusese în culmea extazului când aflase că locuiam în acelaşi oraş.

— Mmm, am spus cu buzele ţuguiate, de parcă aş fi meditat la lucrul ăsta. Nu cred că e o idee prea bună.

— Serios?

Aerul de veselie i s-a risipit. Tipul se dovedise a fi vulnerabil şi timid, cum bănuisem eu. Eram a doua femeie cu care se culcase în viaţa lui.

— Dar eu am simţit că… că ne potrivim de minune, a spus.

L-am ţintuit cu o privire rece. Nu mă mai stăpânea furia înăbuşitoare de noaptea trecută, dar tot eram supărată pe lume şi trebuia s-o revărs asupra cui nimeream.

— Corpurile noastre s-au potrivit. Cam atâta. Adevărul e că am un iubit.

A făcut ochii mari. În clipa aia am realizat că ar fi trebuit să-i spun că am iubit înainte să facem sex. Aşa se simţea şi mai vinovat şi porţia de energie ar fi fost mai mare. Totuşi, suferinţa care îl încerca acum că ştia că se culcase cu iubita cuiva îi întuneca fără îndoială sufletul chiar în momentul ăsta.

— Da?

— Mda. Scuze. Voiam doar să mă distrez. Şi sincer, iubitule. Vrei o evaluare? Mai ai multe de învăţat. N-a fost cine ştie ce.

Am plecat înainte să văd pe deplin efectul creat de vorbele mele.

Îl durea, nu aveam nicio îndoială. Faptul că era distrus nu mă făcea să mă simt mai bine, dar lucrul ăsta mă îngheţase suficient încât să nu-mi fac griji din pricina vreunui sentiment omenesc. Eram amorţită, lucrul cel mai bun la care puteam spera.

Kristin mă aştepta într-o cafenea de pe aceeaşi stradă ca să mă ducă acasă la liderul cultului. Avea părul şaten-deschis prins în stilul cocurilor franţuzeşti, iar costumul ei impecabil îmi amintea de cele pe care le purtau Grace şi Mei, atât că al lui Kristin era bleumarin, nu ca al lor, negru, sau, în zilele în care se voiau mai îndrăzneţe, roşu. Bea un cappuccino, pare-se, şi ciugulea ce mai rămăsese dintr-o chiflă, privind gânditoare în gol pe când medita, fără îndoială, la învârtelile de pe ziua respectivă.

Mi-am luat o moca cu ciocolată albă şi m-am strecurat pe scaunul din faţa ei.

— Bună dimineaţa, am salutat.

M-a studiat şi mi-a remarcat strălucirea.

— Şi o noapte şi mai bună?

— Normală, am spus şi am ridicat din umeri.

— Eşti pregătită să-i cunoşti pe cei din Armata Întunericului?

— Sigur. Stai puţin. Ce-ai spus?

— Armata Întunericului. Aşa îşi spun cei din cult.

— Ştiu şi ei că era un film cu numele ăsta, nu?

— E greu de spus, a explicat, clătinând din cap. E la fel de posibil să-şi fi luat numele de la filmul ăla.

— E aşa de absurd încât pare greu de crezut, i-am spus. Pare o glumă.

— De-ar fi aşa, a mormăit. Crede-mă, o să mă bucur la culme când o să scapi de ei. Pe lângă faptul că Cedric mă obligă pe mine să stau de vorbă cu ei, mai şi trebuie să fac un teanc de hârtii de fiecare dată când fac ei câte o prostie. ÎI stresează foarte tare situaţia asta. Tot încerc să-l conving să facă exerciţii de relaxare, dar nu vrea.

Părea sincer îngrijorată, şi aş fi jurat că lucrează pentru Cedric din loialitate sinceră, mai degrabă decât din obligaţie, motorul nostru, al celorlalţi.

— Să văd ce pot să fac. Voi nu aveţi sucub aici? De ce nu se ocupă ea de gaşca asta?

— Are treabă. Trebuie să-l seducă pe premier şi Cedric nu vrea să fie distrasă de la treaba ei.

— Mamă! am exclamat. De secole întregi nu mai avusesem iniţiativa de a încerca să seduc politicieni de prim rang. Mă simt ca o puturoasă.

— Mai degrabă am auzit că eşti scandalagioaică, a spus Kristin, aruncându-mi o privire tăioasă.

— Mie îmi place să cred că sunt o neînţeleasă.

A pufnit.

— Cu toţii suntem nişte neînţeleşi. Nici nu ştii de câte ori recurge lumea la motivul ăsta ca să rupă contractul.

Din cauza suferinţei pricinuite de Seth şi a faptului că fusesem ţinta iritării lui Jerome, nu avusesem timp să mă gândesc la multe alte lucruri. Cuvintele lui Kristin mi-au amintit de un lucru pe care încercasem ceva timp să-l ţin ascuns.

— De câte ori încearcă oamenii să rupă contractul pe motiv că ar conţine o greşeală?

Când fusese Niphon aici iarna trecută, se deranjase foarte tare ca să-mi complice existenţa şi să facă în aşa fel încât să fiu chemată la ordine în iad. Cum el mă păcălise să-mi vând sufletul cu atât de mult timp în urmă, aveam destule motive să-l urăsc. Dar de ce să mă urască şi să vrea să mă distrugă? Lucrul ăsta fusese, şi era încă, un mister. Hugh speculase că atunci când un drăcuşor se deranjează aşa de tare ca să-i facă zile amare achiziţiei lui, de obicei exista un motiv, şi anume o

posibilă problemă cu contractul pe care îl încheiaseră iniţial.

Kristin nu s-a lăsat păcălită de aerul meu indiferent.

— Crezi că se poate să fie o problemă cu al tău?

Mi-am păstrat aceeaşi mină nonşalantă şi am spus:

— Hugh, drăcuşorul meu, aşa crede. Dar nu vrea să caute.

Refuzul lui de a mă ajuta mă durea încă.

— E inteligent. Putem avea mari probleme dacă ne uităm în contractele altora. Crede-mă, nu vrei să fii prins băgându-ţi nasul în arhivele iadului. E nevoie de ceva foarte important ca să-l faci pe un drăcuşor să rişte aşa ceva.

Nu aveam nicio dovadă, dar ceva îmi spunea că ea era mai în vârstă şi mai sus-pusă decât Hugh şi că îi era mai simplu să ajungă la arhive decât lui. I-am zâmbit dulce şi am întrebat-o:

— Tu ce ai cere ca să-ţi asumi un asemenea risc?

— Nimic din ce mi-ai putea oferi tu. Mi-a aruncat un zâmbet ironic, şi-a pus la ochi nişte ochelari de soare eleganţi marca Oakley şi mi-a spus: Hai să terminăm odată cu treaba asta.

Până la urmă, am ajuns la o casă dintr-un cartier mărginaş al oraşului Vancouver. Era o zonă populată de membri ai clasei de mijloc un pic mai scăpătaţi, nu tocmai de lux, dar nici genul de cartier în care să-ţi fie teamă că ai putea fi jefuit. Kristin a parcat pe stradă şi m-a însoţit pe aleea casei, ţăcănind cu tocurile pe ciment. De-a lungul marginilor curţii cineva plantase de curând gălbenele şi muşcate.

A sunat la uşă şi o clipă mai târziu a răspuns un bărbat de vreo douăzeci şi ceva de ani. Avea părul negru ciufulit şi dădea impresia că abia se trezise. Lăsa senzaţia unui tip plictisit dar prietenos, genul care lucrează la Home Depot sau la Circuit City.

— Salut, Kristin, a spus el, cu un glas vesel şi nonşalant. Intraţi.

A trecut de pragul uşii, iar eu am urmat-o, oferindu-i şi eu tipului un zâmbet prietenos.

— Nu pot să rămân, i-a spus ea energic. Am trecut să o las pe ea. Evan, ţi-o prezint pe…

Kristin m-a privit şi se pare că aştepta să vadă dacă vreau să-mi folosesc numele real. De obicei foloseam diferite identităţi şi aspecte când îmi seduceam victimele, dar de data asta nu părea să merite efortul.

— Georgina, i-am sărit în ajutor.

— Georgina, a spus şi Kristin. El este Evan. Am dat mâna. Georgina este una dintre fondatorii unei filiale din Seattle. A venit să vadă cum se fac aici treburile şi poate chiar să stabilească legături între grupurile noastre. A lăsat capul în jos şi l-a privit pe deasupra ramelor ochelarilor. Vreau să-i stai la dispoziţie şi s-o implici în activităţile voastre. E foarte important.

Tipul a încuviinţat din cap, păstrându-şi aerul domol şi agreabil, dar i se simţea şi o anume emoţie stârnită de glasul ei tăios.

— Absolut.

Cedric spusese că Evan ştia despre Kristin cum că ar fi un personaj important din echipa de malefici şi acesta categorii părea să aibă respect faţă de ea. Se presupunea că nu se pricepe destul la oameni încât să „se ocupe” de gaşca asta, dar, judecând după felul în care o trata Evan, nu părea să-i fie prea greu să le cucerească atenţia.

Apoi Kristin mi s-a adresat mie:

— Cheamă un taxi când termini. Îţi decontăm noi cheltuiala.

Cu aceste cuvinte, a pornit iar spre maşină şi pe mine m-a lăsat cu presupusul general al Armatei întunericului.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat pe când îşi înăbuşea un căscat. Am nişte cola RE în frigider.

— Nu, mersi. Vreau doar să aflu cum procedaţi voi aici.

— Sigur, a spus cu un zâmbet. Probabil că mai întâi ar trebui să-ţi arăt templul.

Mi-am plimbat privirea primprejur şi am remarcat canapeaua înflorată şi pendula.

— Templu?

— Da, e la subsol. Sigur nu vrei ceva de băut?

Tot ce-mi doream eu să beau era un pahar de tărie, aşa că am refuzat din nou.

M-a condus pe nişte scări prăpădite şi când a ajuns la capătul lor, a tras de un lanţ care a aprins un bec. Ne aflam într-un j subsol neterminat, cu podeaua nefinisată din ciment şi cu pereţii din cărămidă. În jurul unei biblioteci joase care îmi ajungea până în talie erau nişte scaune pliante aşezate în semicerc. Pe bibliotecă era aşezată o pictură care înfăţişa silueta neagră a unui înger ce se proiecta pe o nebuloasă în nuanţe de cenuşiu şi violet şi părea desprins de pe coperta unui

roman SF. În jurul tabloului erau răspândite lumânări roşii şi negre pe jumătate arse şi o cruce întoarsă. Într-o margine a încăperii, mai erau şi alte cruci, aşezate pe o maşină de spălat. Evan s-a dus spre un întrerupător şi l-a acţionat, ceea ce a făcut ca nişte beculeţe albe de Crăciun să prindă viaţă şi să-şi răspândească lumina pe pereţii din cărămidă.

— Mamă! am exclamat, şi uluiala nu-mi era prefăcută.

— Încă nu am terminat de aranjat, a spus cu modestie. Trebuie să ne mutăm des ca să nu fim descoperiţi. Ştii cum e. Aşa că mai avem lucruri de despachetat, a spus şi a arătat spre o cutie de carton din colţ.

Nu vedeam tot ce conţinea, dar zăream un boa din fulgi negri şi un craniu din plastic fosforescent. Pe o margine a cutiei era trecut lapidar cu carioca neagră: CHESTII TEMPLU.

Am numărat scaunele. Erau cincisprezece.

— Câţi membri aveţi? am întrebat apoi.

— Vreo doisprezece. Dar de fapt nu sunt cu toţii activi.

S-a aşezat pe un scaun şi mi-a făcut semn să-i urmez exemplul

— Şi de cât timp vă întâlniţi?

— Cam de un an.

Am zâmbit, activându-mi farmecul ca să nu par un jurnalist de învestigaţie.

— Am auzit de câteva din lucrurile pe care le-aţi făcut. Impresionant. Ca de exemplu chestia cu bibliile şi aia cu, ăăă, desenele grafitti.

Lauda mea l-a făcut să radieze de mândrie.

— Ai auzit de lucrurile astea? Tare. Facem aşa cum ne îndrumă Îngerul Întunericului.

— Ce alte lucruri v-a mai îndrumat să faceţi?

— Păi, odată o biserică metodistă a organizat o petrecere cu îngheţată. Ne-am strecurat înăuntru înainte de eveniment şi am scos din frigider toată îngheţata ca să se topească.

— Îhî.

— Apoi altă dată ne-am dus la grădina zoologică şi am pus la gâtul caprelor coliere cu pentagrame. Şi le-am mai şi vopsit coarnele cu roşu şi negru. N-a fost uşor, să ştii. Nu prea le place să stea cuminţi.

— Îhî.

— Ah, şi apoi am făcut să ruleze la toate televizoarele filmul

Copilul lui Rosemary.

— Aăă, ce televizoare?

— Păi eu lucrez la Circuit City şi avem pereţi întregi cu televizoare. Aşa că le-am sincronizat pe toate. Şeful meu nu a bănuit nicio clipă cine a fost autorul.

Şi numai aşa a ţinut-o. Peste vreo zece minute l-am întrerupt, pentru că nu mai puteam asculta aşa ceva.

— Evan, aţi făcut nişte lucruri extraordinare. Ai mei din Seattle n-ar visa să facă aşa ceva nici într-un milion de ani.

— Serios? m-a întrebat vesel.

— Serios, am spus pe un ton neutru. Dar, deşi par vorbe mari, nu ar fi mai pe placul, ăăă, Îngerului să vă ocupaţi mai degrabă cu procurarea de suflete în favoarea lui?

— În favoarea ei, m-a corectat Evan.

— A ei. OK.

Lucifer, Satana, diavolul, mă rog. Avea multe nume fiinţa pe care oamenii o priveau ca pe întruchiparea supremă a răului şi de-a lungul anilor auzisem o mulţime de asemenea nume. Ţinând seama de ideea răspândită potrivit căreia Lucifer era un înger căzut, nu mă mai mira chestia asta cu Îngerul Întunericului, însă partea cu îngerul feminin, asta chiar era surprinzătoare.

— Scuze, i-am spus. Noi ştim că îngerul este de sex masculin.

— Nu-i nimic, a răspuns. Îngerul poate fi mai multe lucruri în funcţie de cine îl priveşte.

— Corect. În orice caz, scopul suprem este să converteşti la credinţa ei cât mai mulţi oameni posibil, nu? Să-i conduci pe calea mâinii stângi. Nu mi se pare că reuşiţi lucrul ăsta dacă lăsaţi îngheţata să se topească, nu că n-ar fi marfă ce-aţi făcut, am adăugat în grabă. Mă întreb numai dacă n-ar fi mai bine să faceţi oamenii să cadă în ispită.

Evan nu părea câtuşi de puţin deranjat de critica mea.

— Poate că pe aşa ceva se concentrează grupul tău. Însă ăsta este sopul nostru. Fiecare îşi are rolul lui în planul suprem.

Eram convinsă că am un aer tâmp pe faţă, aşa că am încercat să redevin ispititoarea, seducătoarea, calitate care îmi şi atrăsese de altfel misiunea asta. Sigur, nu avea să fie prea complicat să îl conving, mai ales dacă mă gândeam la cât de proaspătă era strălucirea mea sucubică. M-am întins, l-am prins de mână şi l-am mângâiat delicat cu degetele.

— E minunat ce faci, am repetat, apropiindu-mă şi mai tare. Cu adevărat minunat. Dar poate e momentul să treci la nivelul următor, să aşterni cu adevărat bezna în lume.

Mi-a privit o clipă mâna, apoi şi-a ridicat din nou privirea şi i s-a tăiat respiraţia când întreaga mea strălucire l-a cucerit. A înghiţit în sec şi a spus:

— Poate. Dar nu încă. Deocamdată acesta este scopul nostru.

— Asta numai pentru că nu ai încercat şi altceva. Poate că de-aia sunt eu aici, poate că de-aia m-a trimis Îngerul: să vă măresc influenţa. M-am apropiat mai tare de el, cu buzele la numai câţiva centimetri de obrazul lui. Pot să te învăţ multe lucruri. Tot felul de lucruri.

O fi fost el fanatic, dar categoric aveam o influenţă asupra lui. A inspirat din nou adânc, încercând să se calmeze.

— Deja împlinim voinţa Îngerului.

Mi-am plimbat buzele pe obrazul lui şi mi-am strecurat limba afară.

— Eşti sigur? Hai să-ţi arăt cum împlinim noi voinţa Îngerului…

A sărit brusc în picioare şi s-a întors cu spatele la mine. După ce a inspirat adânc de câteva ori, şi sincer cred că tipul risca să se hiperventileze, s-a întors să mă privească, iar în ochi îi citeam conflictul dintre dorinţele contradictorii care îl animau. Avea încă aerul ăla de fanatic gata la orice, dar în acelaşi timp dădea impresia că se gândeşte cum arăt dezbrăcată. Mă surprindea faptul că devotamentul faţă de o fiinţă în mare parte închipuită îmi putea învinge farmecele, dar fanaticii religioşi erau recunoscuţi în istorie pentru tenacitatea lor.

— Eşti foarte… dulce, a spus într-un târziu. Foarte. Dar nu pot… nu putem. Asta este misiunea noastră, cu asta se ocupă Armata şi nu putem schimba lucrul ăsta, nu înainte de a vorbi şi cu ceilalţi.

Făcusem ceva progrese. Mi-am menţinut zâmbetul pe buze şi mă întrebam dacă ar trebui să insist în continuare pe lângă el sau să încerc să cuceresc întreaga gaşcă. Am optat pentru a doua variantă, în mare măsură pentru că nu îmi puteam închipui prea multe lucruri mai puţin excitante decât să fac sex pe covorul negru de pluş cu Ozzy Osbourne de pe podea. Asta dacă Evan nu se hotăra să aprindă şi vreo lumină neagră.

— Sigur, m-am pisicit. Când pot să-i întâlnesc?

Şi-a trecut mâna prin păr, excitat încă şi stânjenit.

— Păi… ar trebui să vii şi tu la următoarea noastră întâlnire. E sâmbătă la zece dimineaţa, la Tim Hortons, pe Broadway.

— Bine, am să… am dat să spun, apoi am clipit şi farmecul mi-a şovăit un pic. Ai spus la Tim Hortons?

Şi-a venit în fire şi a redevenit cel vesel de dinainte.

— Da. Voi nu aveţi aşa ceva, nu? Sunt genul de cofetării care vând gogoşi şi…

— Nu, ştiu ce sunt. Atât că mă miră.

Nu numai că părea un loc prea banal pentru întâlnirile unor satanişti, dar în plus mai şi părea un stereotip faptul că nişte canadieni se duceau la o cofetărie Tim Hortons. Glumeşti? Fac cea mai tare cafea.

După asta am plecat, cu gândurile învălmăşite. Ăştia nu erau satanişti, erau genul de şcolari care făceau pozne îndoielnice. Probabil că striveau cutii de bere cu fruntea cu prilejul ceremoniilor lor malefice.

Când m-am întors la biroul lui Cedric din partea cealaltă a oraşului, Kristin nu era la birou. Am presupus că plecase să-şi vadă de treburile ei drăceşti. Sau poate ieşise să ia masa de prânz. Uşa de la biroul lui Cedric era închisă, de unde am tras concluzia că avea treabă, dar sincer, nu aveam timp să dau importanţă lucrului ăstuia, pentru că altceva mi-a reţinut atenţia.

În sala de aşteptare era o demoniţă.

De fapt, era o arhidemoniţă în bună regulă. Am recunoscut-o, deşi nu ne cunoscuserăm niciodată oficial. Era Nanette, arhidemoniţa de Portland.

— Hună, am spus, prea uluită să spun ceva mai mult de atât.

Cu Jerome poate că îmi era permis să fiu obraznică, dar ceilalţi demoni erau cu totul altă poveste.

Şi-a ridicat privirea din revista pe care o citea, ca şi când abia m-ar fi remarcat, deşi ştiam că mă simţise cu mult înainte.

— Bună. Eşti Georgina, aşa e?

Am încuviinţat din cap şi mă întrebam dacă ar trebui să dau mâna cu ea sau ceva de genul ăsta. Nu părea dornică să se ridice în picioare, aşa că pur şi simplu m-am aşezat pe un scaun. De ce aştepta arhidemoniţa de Portland să intre la Cedric? Şi de ce aştepta, în primul rând? Nu prea le stătea aşa ceva în fire demonilor, erau prea nerăbdători să facă lucrul

ăsta.

Nanette purta o rochie simplă fără mâneci, scurtă, piersicie, care îi scotea în evidenţă picioarele lungi, frumos conturate. Avea părul blond până la umăr, strălucitor şi netezit cu ajutorul unei plăci de păr, sau cine ştie, poate graţie magiei demoniace. Era frumoasă, dar avea şi o tăioşenie şi o răceală pe care o întâlneai adesea la un demon, o frumuseţe de cobră sau de sabie de samurai.

Nu mi-era teamă să discut cu oamenii, în fond arta conversaţiei intra în fişa postului, dar nu eram foarte sigură ce-ar trebui să-i spun. Demonii erau sensibili în materie de interacţiune cu nemuritorii de rang inferior şi unii erau destul de snobi pe tema asta. Nu ştiam prea multe despre Nanette şi nici cum ar putea reacţiona. Ştiam că e mai puţin puternică decât Jerome şi că ei doi nu se vedeau prea des. Nu auzisem niciodată despre ea că ar fi nesuferită sau ţâfnoasă, aşa că am interpretat asta drept un semn bun.

Îmi făceam griji ce să spun, dar puteam să mă liniştesc, pentru că a vorbit ea prima.

— N-aş vrea să fiu în pielea ta pentru nimic în lume, a spus.

— P… poftim?

— Mă refer la toată povestea asta, a spus şi a făcut un gest spre uşa închisă a lui Cedric, etalându-şi manichiura franţuzească. Presupun că ai fost să te întâlneşti cu Armata Nopţii?

— Întunericului, am corectat-o eu. Armata Întunericului.

— Mă rog. Cu pacostea aia. Te-a trimis Jerome aici ca să dai o „mână de ajutor” pentru că Cedric avea nevoie de cineva care să se infiltreze?

— Cam aşa ceva.

Mă întrebam cum de se aflaseră aşa de repede veştile.

Nanette a clătinat din cap, chipurile compătimitoare.

— În capul tău or să se spargă oalele dacă ceva nu merge bine. Dacă iese urât între Jerome şi Cedric, sau dacă membrii cultului ăluia nu joacă cum li se cântă… hm, după cum am mai spus, n-aş vrea să fiu în pielea ta. Te joacă toată lumea pe degete şi nici măcar nu-ţi dai seama.

— Ce vrei să spui? Abia am ajuns. Şi nu văd cum ar putea merge rău lucrurile, am spus încet. În fond, gaşca asta se ocupă numai cu farse ieftine.

Mi-am amintit cum fusese nevoie de numai un pic de seducţie ca să-l înmoi pe Evan. Dacă începeam să sar din haine pe covorul cu Ozzy, sigur nu reuşea să se abţină.

— Nu sunt un pericol real pentru Cedric, am spus, şi nu cred că o să-mi fie aşa de greu să-i strunesc. Şi cât priveşte problema lui cu Jerome… deja şi-au rezolvat diferendele, nu?

— Să fim serioşi. Câţi ani ai, o mie? O mie cinci sute? Eşti aşa de tânără, a spus şi a zâmbit. Georgina, demonii niciodată nu-şi rezolvă diferendele. Până şi tu ar trebui să ştii lucrul ăsta. Tu chiar crezi că lucrurile sunt stabile aici? Judecând după felul în care a lăsat Cedric cultul ăsta să-şi facă de cap şi după cât de greu îi e lui Jerome să controleze oraşul Seattle?

Gândul mi-a zburat la viteza cu care mă trimisese Jerome pachet în Canada în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Mie mi se pare că Jerome are situaţia sub control.

Şi-a îndreptat picioarele încrucişate şi s-a aplecat înainte, cu ochii albaştri scânteietori.

— Jerome a avut trei nephilimi pe teritoriul lui în ultimele şase luni. Trei. Tu ştii cât de rară este o asemenea situaţie? Pun pariu că niciodată n-ai mai dat în întreaga ta existenţă de un nephilim înainte de asta. Şi asta în atâţia ani.

— Nu, am recunoscut.

Nephilimii erau descendenţii oamenilor şi îngerilor, mă rog, ai îngerilor care căzuseră şi care acum deveniseră demoni, dat fiind că, având copii, încălcaseră contractul de muncă pe care îl aveau cu raiul. Nephilimii erau consideraţi o oroare şi de către rai, şi de către iad, drojdia lumii nemuritorilor. Erau foarte puternici şi supăraţi din cauza felului în care îi tratau nemuritorii de rang înalt. Erau nestăpâniţi, distrugători şi aveau porniri ucigaşe.

Jerome era de fapt tatăl a doi dintre cei trei nephilimi la care se referise Nanette. Unul dintre ei, Roman, fusese iubitul meu pentru scurt timp, în vreme ce, neştiut de nimeni şi în paralel, ştergea de pe faţa pământului nemuritori. Jucasem un rol în distrugerea lui, lucru pentru care eram sigură că încă era ofticat, mai ales că din cauza asta murise sora lui. De atunci nu-l mai văzuserăm pe Roman. La scurt timp după aceea, venise în Seattle un nephilim pe nume Vincent ca să o însoţească pe o îngeriţă pe care o iubea. Vincent era de fapt un nephilim foarte dulce, deşi nu ştiu cât de bun mai era acum, dat fiind că raiul o

alungase pe iubita lui când aceasta ucisese un alt înger ca să-l salveze pe el. Vincent dispăruse şi el.

— Trei nephilimi, a repetat Nanette. Şi doi dintre ei au scăpat. Asta numesc eu treabă de mântuială.

— N-a fost vina lui Jerome, am spus ca o slujitoare devotată, nesigură cum puteai măcar stabili vinovaţii într-o asemenea situaţie. Niciodată nu îmi închipuisem că apariţia neaşteptată a vizitatorilor noştri putea fi văzută drept un semn al slăbiciunii lui Jerome sau al nepriceperii sale în calitate de arhidemon. Puteau să facă ceva şi îngerii. E şi teritoriul lor.

— Nu şi dacă-i întrebi pe şefii noştri, a spus ea cu viclenie.

M-am încruntat, uitând un pic de timiditate.

— Scuză-mi lipsa de politeţe, dar tu ce faci aici?

— Tu ce crezi? a întrebat cu un zâmbet larg. Chiar sub nasul meu doi demoni se luptă pentru supremaţie. Şi amândoi au trezit atenţia demonilor din afara zonei Northwest.

Nu-mi plăcea cum sună chestia asta şi mi-am adus aminte că şi Cedric spusese acelaşi lucru.

— Crezi că eu vreau să fiu implicată în aşa ceva? continuă ea. Crezi că vreau să mă joace cineva pe degete aşa cum te joacă toată lumea pe tine? Teritoriul meu este mic şi sunt mai slabă decât Jerome şi Cedric. Nu vreau să risc să-şi anexeze Portlandul în lupta lor cosmică. Vreau să fiu lăsată în pace.

Vorbise pe un ton tăios, dar am simţit în ea şi ceva îngrijorare şi am realizat ce se petrecea.

— Şi ai venit… — prin minte mi-a trecut „să te dai cu binişorul” sau „să-l implori”, dar m-am răzgândit – să negociezi cu Cedric. Ca să-ţi ofere protecţie, să nu te amestece în treaba asta.

Nanette şi-a ferit privirea, deloc dornică să recunoască lucrul ăsta de faţă cu un sucub. Chiar în momentul ăla s-a deschis uşa, a ieşit Cedric şi şi-a plimbat privirea primprejur.

— Încă n-a venit Kristin? Ce n-aş da să vină odată cu gogoşile alea.

— De la Tim Hortons? mi-am dat cu presupusul.

— Normal, a răspuns şi mi-a adresat o privire neîncrezătoare. Apoi s-a întors spre Nanette, care se ridicase, şi i-a sărutat mâna la modul politicos, ca în vremurile de demult. Scuze. Am stat la telefon cu Serviciul tehnic. Ştii cum e. Apoi mi s-a adresat mie: Vorbim mai încolo.

Era semn rău că spusese „mai încolo” în loc de „curând”. M-am instalat pe scaunul meu şi mi-am făcut rezerve de răbdare. Zece reviste mai târziu, Cedric a deschis din nou uşa. Nanette nu era pe nicăieri, aşa că am presupus că se teleportase înapoi în Portland.

M-am aşezat pe acelaşi scaun din biroul lui Cedric şi am remarcat că de data asta pe monitor era Match.com, nu Wikipedia. Când a văzut la ce mă uitam, a dat pagina mică jos.

— Şi ia zi, ce-ai aflat?

L-am pus la curent cu felul în care se scursese dimineaţa alături de Evan.

— Sunt de tot râsul, am spus în încheiere.

— Ştiam deja asta, a spus. Crezi că poţi să pui capăt situaţiei ăsteia cât de curând?

Judecând după nerăbdarea din glasul lui, m-am întrebat dacă nu cumva se aştepta să fi rezolvat deja problema.

Am meditat puţin la lucrul ăsta şi am răspuns:

— Mda, sunt sigură că pot, imediat ce mă întâlnesc şi cu ceilalţi. Tipul părea gata să cedeze. Dar nu mă întâlnesc cu ei mai devreme de sâmbătă.

Cedric s-a dat pe spate pe scaun, gânditor.

— Bine. Probabil că şi aşa n-or să facă nimic înainte de asta. Du-te la întrunirea lor şi prelucrează-i şi pe ceilalţi. Între timp, ai putea să te duci acasă.

— Serios? am întrebat, îndreptându-mă pe scaun.

— N-are sens să stai pe aici, asta dacă nu cumva vrei să vizitezi oraşul. Întoarce-te sâmbătă.

— Bine, dar… am spus şi apoi am şovăit. Jerome m-a trimis aici pentru că era furios şi nu voia să mai aibă de-a face cu mine. Dacă mă întorc şi nu vrea să mă vadă acolo…

Cedric şi-a împins brusc scaunul înainte şi şi-a îndreptat spatele.

— N-are decât să discute cu mine. Am să-i spun că nici eu n-am vrut să te văd pe aici.

În priviri i se citea un soi de răutate, de parcă şi-ar fi dorit cu adevărat ca Jerome să se ia la harţă cu el, şi mi-am amintit cu o strângere de inimă de vorbele lui Nanette. „Te joacă toată lumea pe degete şi nici măcar nu-ţi dai seama.”

— Bine, am spus într-un târziu. Mersi,

Cedric şi-a aruncat privirea spre uşă şi s-a mai înseninat.

— Ah, s-a întors Kristin.

Câteva clipe mai târziu am sesizat şi eu amprenta drăcuşoarei. M-am ridicat şi mi-a făcut semn spre uşă cu un zâmbet.

— Drum bun şi ia şi tu o gogoaşă când ieşi.

Capitolul 5

Jerome mă aştepta deja la mine în apartament când am intrat pe uşă.

— Mare tupeu mai ai, a mârâit.

Mi-am lăsat valiza jos. În mod normal, tonul vocii lui m-ar fi făcut să mă ascund, dar nu aveam chef să-l ascult pe el după lunga călătorie cu maşina, sau mai bine spus absenţa călătoriei. Avusese loc un accident care blocase traficul şi stătusem o grămadă în maşină, lucru tare plictisitor.

— Uite ce e, Cedric mi-a zis să plec, am spus şi mi-am încrucişat braţele pe piept, de parcă ar fi putut ele să mă apere de el. N-am făcut nimic rău.

— Ideea nu e să faci ce-ţi spune el, a explicat Jerome, în timp ce se aşeza pe braţul canapelei, şi şi-a aruncat ţigara spre o scrumieră din apropiere, gest pe care l-am interpretat drept un semn de mare politeţe din partea lui. Ideea e să faci ce-ţi spun eu.

— Mi-a spus să plec acasă. N-avea nicio treabă cu mine până se adună sataniştii să ia micul dejun împreună.

Privirea fulgerătoare a lui Jerome a şovăit o clipă.

— Despre ce vorbeşti?

— Păi tu despre ce vorbeşti? Eu vorbesc despre faptul că Cedric m-a trimis acasă mai devreme.

— Şi eu vorbesc despre faptul că nu m-ai informat despre mica lui scamatorie de noaptea trecută.

Noaptea trecută? Mi-am stors creierii. Noaptea trecută pierdusem timpul mergând la cumpărături şi distrugându-i respectul de sine unui tip. Din câte ştiam eu, în afară de faptul că îşi continuase misiunea de distrugere a imperiului informativ al siteului Wikipedia, Cedric nu mai făcuse nimic altceva.

— Ce-a făcut? l-am întrebat. Nici măcar nu l-am văzut.

Jerome nu a răspuns imediat şi părea să mediteze, iar eu am

realizat că-şi reconsidera mânia care îl încercase la început. Nu întoarcerea mea prematură îl supărase.

— Azi-noapte a avut loc o bătaie între vampiri, a spus într-un final. Din cine ştie ce motiv, câţiva dintre ei au crezut că le-au fost rearanjate graniţele zonelor de vânătoare, aşa că au început să bântuie prin zonele altora…

— …şi de aici au rezultat lucruri nasoale.

Într-un fel, vampirii aveau un simţ al teritoriului la fel de dezvoltat ca cel al demonilor. Vampirii aveau anumite zone pe care le controlau ca să-şi facă victime şi nu prea le plăcea să se folosească alţi vampiri de ele. De regulă, arhidemonul unei regiuni trasa hotarele vampirilor şi se asigura prin forţă că sunt respectate.

— Da, din nefericire. Grace şi Mei încă se ocupă de problema asta.

Dintr-odată mi s-a înfiripat un gând.

— Cody şi Hugh sunt bine?

A ridicat din umeri şi a spus:

— Au câteva vânătăi, dar nimic care să nu se vindece de la sine.

Desigur, teama era nefondată. Nemuritorii de rang inferior precum vampirii şi sucubii nu se puteau ucide unii pe alţii şi ne vindecam extrem de rapid. Totuşi, din instinct îmi făceam griji pentru prietenili mei şi niciodată nu aveam să scap de lucrul ăsta.

— Şi de ce ţipai la mine din cauza asta? Bineînţeles că n-am avut nimic de-a face cu chestia asta.

— Pentru că vampirii care au crezut că le-au fost schimbate zonele au fost informaţi oficial despre asta, printr-o scrisoare din partea unui demon, semnată şi ştampilată. Şi au crezut că eu le-am trimis-o.

— Dar nu era adevărat, am presupus, văzând în ce direcţie merge discuţia.

Jerome avea zona bine împărţită şi n-ar fi avut de ce să schimbe starea de fapt. Era prea leneş pentru aşa ceva.

— Nu era trecut niciun nume?

— Nu, evident. Dar nici nu e nevoie dacă sigiliul e în regulă. Şi era. Şi numai un alt demon ar fi putut redacta aşa ceva.

— Şi tu ai presupus că e mâna lui Cedric, am conchis.

Jerome a încuviinţat din cap.

— Da, şi am să-i spun exact ce cred eu despre treaba asta. Nu mă face fericit situaţia în cauză, şi nici faptul că nu ţi-ai făcut datoria de a mă informa în legătură cu activităţile lui.

— Ai aşteptări prea mari de la talentele mele de spioană, l-am avertizat. N-am prea multă libertate de mişcare. În fond, nu-mi împărtăşeşte mie secretele lui şi, în orice caz, deja ştie ce aştepţi de la mine.

— Normal că ştie.

— Uite, dacă vrei părerea mea… am spus cu un oftat, căci privirea lui Jerome sugera că nu prea era interesat de părerea mea… Nu cred că Cedric e genul care să facă aşa ceva. Pe el îl interesează mai tare să navigheze pe Internet.

— După tot timpul pe care l-ai petrecut prin preajma demonilor, ar trebui să ştii mai bine, Georgie, a spus Jerome, şi-a strivit ţigara în scrumieră şi s-a ridicat.

— Da, da, ştiu, parcă ai fi Nan… am dat să spun, apoi m-am încruntat, căci cuvintele lui îmi amintiseră de ceva. Ah, de fapt să ştii că am o informaţie pentru tine. Cedric avea întâlnire cu Nanette.

Jerome îşi îndrepta mâneca, dar când am pomenit numele arhidemoniţei, a ridicat brusc capul.

— Nanette? a întrebat, rostind clar cuvântul, pe un ton tăios.

I-am spus ce ştiam şi Jerome se întuneca la faţă pe măsură ce vorbeam. Însă indiferent ce gânduri avea despre informaţiile nou apărute, nu mi le-a împărtăşit mie.

— Se pare că până la urmă îţi faci datoria. După o scurtă pauză a reluat: Dar de ce te-ai întors?

— N-am nimic de făcut până sâmbătă, aşa că Cedric m-a trimis acasă.

Mi-am ţinut răsuflarea şi aşteptam să aibă o izbucnire, dar aceasta n-a venit.

— Mă rog, dat fiind că nu mai eşti chiar aşa enervantă, presupun că nu-i nimic.

După felul în care vorbise, pare-se că încă mai eram un pic enervantă.

Apoi Jerome s-a făcut nevăzut.

Aubrey a apărut imediat din spatele canapelei şi mi-a aruncat o privire din aia mustrătoare cu care îşi fixează pisicile stăpânii care au fost plecaţi pentru o vreme. M-am aplecat în genunchi şi am mângâiat-o pe bărbiţă. Era albă, cu câteva pete negre pe

frunte, şi uneori dădea impresia că nu e în stare să-şi ţină căpşorul curat.

— Da, ştiu, i-am spus. Crede-mă, nici eu nu vreau să mă duc înapoi acolo.

Mi-am aruncat ochii la ceas şi am constatat că era ora cinei. Era prea devreme să mă văd cu vampirii, mai ales că acum ziua era mai lungă. Trebuia să aştept apusul soarelui ca să aflu versiunea lor despre păruiala iubitorilor de sânge. Am mai mângâiat-o împăciuitoare pe Aubrey de câteva ori, apoi m-am ridicat ca să-l sun pe Dante. Nu mi-a răspuns şi m-am întrebat dacă în sfârşit avea şi el un client. Când nu făcea descântece malefice, îşi câştiga existenţa chipurile ghicind în cărţile de tarot şi citind în palmă. I-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că m-am întors.

Având timp la dispoziţie, am început să mă frământ din pricina librăriei Emerald City. Ştiam că îi mergea bine mersi şi fără mine, dar instinctul matern tot îmi dădea ghes. Şi cum tot aveam timp, am hotărât să trec pe acolo şi să văd cum stă treaba. Cum era de aşteptat, totul era în regulă. Era aproape ora şapte şi lumea aflată în drum spre casă se oprea să mai cumpere câte una-alta. Erau clienţi, dar nu cine ştie ce.

— Georgina! Te-ai întors.

Priveam casele de la distanţă şi m-am răsucit, iar în spatele meu stătea Maddie, care trăgea de un suport din carton de reclamă pentru o carte nouă care apărea mâine. Am zâmbit. Indiferent cât de greu îmi picase relaţia ei cu Seth, era plăcută şi deschisă, lucru care îţi putea însenina ziua.

— Pentru scurt timp. Voiam să văd cum merge treaba.

— Tipic ţie, a spus şi mi-a zâmbit larg. Îţi iei liber şi apoi dai înapoi fuga la serviciu. Ce faci? încă mai sunt probleme?

— Mda, un pic, am spus ridicând din umeri. Dar nimic care să nu se poată rezolva. Sper că o să fie mai bine în curând.

— Oare se poate îmbunătăţi situaţia cu un pahar de ceva? a spus cu un aer ştrengăresc şi n-am putut să nu râd.

— Numai dacă beau singură. Tu mai ai de stat câteva ore.

— Ba nu. A trebuit să vin mai devreme ca să ţin locul cuiva, aşa că o să închidă Janice.

Era preferabil să stea unul din directori până la ora închiderii, însă Janice era categoric destul de competentă. Am şovăit. De la Crăciun încoace o tot evitasem pe Maddie, dar

înainte de faza cu Seth îmi plăcuse foarte tare. Petrecuserăm o mulţime de momente agreabile împreună şi ne înţelegeam bine. Seth nu era aici şi dintr-odată îmi părea mai tentantă varianta cu ieşitul decât aceea de a face treburi de director când de fapt nici nu eram nevoită să fac aşa ceva.

— Bine.

A terminat şi cam peste vreun sfert de oră ieşeam din librărie. Am scos automat o ţigară, apoi m-am oprit.

— Te deranjează?

— Nu. Nu mă dau în vânt după aşa ceva, dar nu-i nimic. Unde vrei să mergem?

— Nu ştiu. M-am căutat de brichetă, mi-am amintit că mi mi se consumase şi am scos chibriturile. Mi-am plimbat degetele peste cutie şi m-am încruntat. Vrei să mergem la Mark's Mad Martini Bar?

Mark's era în vârful dealului Queen Anne şi urcuşul până acolo era cam abrupt. Cum locuiam în zonă, făceam lucrul ăsta destul de des, dar când am ajuns la bar, Maddie respira greoi.

— Dumnezeule, a spus. Trebuie să mă duc mai des la sală.

I-am ţinut uşa şi am spus:

— Dacă faci în fiecare zi chestia asta, n-o să ai nevoie de aşa ceva.

— Cred că am nevoie de ceva mai mult decât asta, mă contrazise, căci era mereu îngrijorată de greutatea ei. Cred că trebuie să mă apuc de vreun sport ciudat. Vrei să ne apucăm amândouă de squash?

— De ce de squash?

— Nu ştiu. N-am încercat niciodată şi m-am gândit că ar trebui.

Pe lângă celelalte schimbări din viaţa ei, de curând Maddie prinsese curaj şi începuse să încerce lucruri noi. Înainte de depresia care mă lovise, gândeam şi eu la fel. Confruntată cu secole de existenţă, descoperisem că era foarte plăcut să experimentez activităţi noi. Tot timpul era ceva nou de învăţat în lumea asta.

Mark's era luminat discret şi la asta ajutau şi pereţii negru mai. Am studiat meniul cu băuturi scumpe pe care era trecut numele restaurantului. Când a venit chelnerul, am comandat un martini care se numea First Blush, cu lichior de ciocolată albă, Chambord şi vodcă. În meniu era trecut că e cu Stolichnaya,

dar am cerut Grey Goose.

— Te-ai gândit vreodată să te apuci de dans? am întrebat-o pe Maddie. Poate fi la fel de benefic pentru condiţia fizică. Şi aşa ai mai puţine şanse să te lovească cineva în cap.

Maddie ceruse Sing the Blues: Blue Curaçao, suc de ananas şi Ketel One. Când m-a auzit, s-a luminat la faţă.

— Întotdeauna mi-am dorit asta. Doug mi-a spus că mai demult ai ţinut un curs de swing la librărie.

— Mda, am făcut un curs cu tot grupul toamna trecută. M-a ajutat prietenul meu, Cody.

Când mi-am amintit de zilele alea, m-a copleşit un sentiment plăcut de nostalgie. Pe vremea aia era mai simplu şi mă distrasem învăţându-mi prietenii şi colegii de serviciu în timp ce făceam una din activităţile mele preferate.

— Mi-ar fi plăcut să particip şi eu, a spus melancolică. Nu mă coordonez eu prea bine, dar ştii… dacă nu încerc, cum am învăţ?

— Maddie, ar trebui să te apuci de discursuri motivaţionale.

A râs şi a spus:

— Nu ştiu ce să zic de lucrul ăsta, dar m-aş apuca de dans dacă ai da iar cursuri, dacă prinzi aluzia.

Chelnerul s-a întors cu băuturile noastre şi era să mor când am gustat din a mea. Avea 80 alcool şi era o nebunie de băutură cu zmeură.

— Nu ştiu ce să zic. Personalul a învăţat cam tot ce era de învăţat la swing.

— Atunci predă altceva. Doug spunea că ştii toate felurile de dans din lume. Te ajut eu cu organizarea.

— Poate salsa sau ceva de genul, i-am spus, dar nu eram sigură că vorbesc serios. Când se termină toată povestea asta. Pot să te ajut cu ceva? Ştii că dacă ai nevoie, sunt aici.

Sinceritatea şi compasiunea de pe chipul ei mi-au pus un nod în gât. În ultimele câteva luni o urâsem, dar prietenia şi încrederea ei în mine erau de nezdruncinat. Deodată mă simţeam vinovată şi i-am evitat privirea.

— Nu, stai fără grijă. Mă ocup eu singură de asta.

Apoi s-a aşternut liniştea, o linişte care mă apăsa cumplit. Simţeam nevoia să-i dau şi eu ceva la schimb pentru bunătatea ei. Gândurile pe care le încercasem acum câteva nopţi în legătură cu mutarea mi-au revenit în minte. Mi-am ridicat din

nou privirea.

— Dar poate mă ajuţi să-mi găsesc o altă locuinţă.

După cum sperasem, propunerea mea a entuziasmat-o.

— Serios? Te muţi?

— Nu ştiu sigur. Dar m-am gândit că ar fi timpul pentru o schimbare.

Lucrul ăsta a entuziasmat-o şi mai tare pe Maddie.

— Ce anume cauţi?

— Nici în privinţa asta nu sunt prea sigură, am recunoscut. Ştiu sigur doar că vreau să încerc ceva din afara cartierului Queen Anne.

— Bun, am început bine. Cât de mare? Construcţie nouă sau ceva vechi? Vrei să închiriezi? E plină piaţa apartamentelor. E un moment extraordinar să cumperi.

Am încercat să-mi păstrez seriozitatea, dar n-am putut.

— Tu ai fost cumva agent imobiliar într-o altă viaţă?

— Nu! Pur şi simplu mă entuziasmează ideea şi vreau să te ajut.

— Bun. Aş putea să închiriez sau să cumpăr ceva. Depinde de locaţie.

— La ce preţ te-ai gândit? Dacă nu te deranjează întrebarea mea.

Am ezitat şi mă întrebam dacă ar trebui să las să răsufle adevărul despre situaţia mea materială. Am tras concluzia că nu contează.

— Hai să spunem că am economii consistente.

— Bun. Deşi nu lăsa paharul să se odihnească, avea o mină dinamică, afaceristă. Vrei într-un cartier asemănător? Cu magazine, restaurante?

— Da, n-ar fi rău.

— Altceva?

— Ţi-am spus, nu m-am gândit prea mult la povestea asta

A oftat nemulţumită.

— Trebuie să mă ajuţi şi tu. E ceva ce-ţi doreşti de multă vreme? Ceva de care ţi-e dor?

O amintire din copilărie s-a strecurat nepoftită. Târgul cipriot în care locuisem mi-a revenit în memorie cu o claritate cutremurătoare, cu culorile sale, mirosurile şi atmosfera sa.

— Am crescut aproape de plajă, am spus uşor. Soare, valuri. Mi-am alungat amintirea care îmi trezea nostalgii, uşor

ruşinată de aerul meu visător. Dar se pare că nu locuiesc în zona potrivită pentru aşa ceva.

— Mda, mi-a dat dreptate. Ar trebui să te muţi în California pentru asta.

Am mai luat un rând de băuturi şi am vorbit şi despre alte lucruri şi, spre surprinderea mea, chiar m-am distrat. Acum îmi aduceam aminte de ce îmi plăcea Maddie aşa de mult. Era o interlocutoare tare agreabilă, o tipă amuzantă şi inteligentă. Nu aveam prea multe prietene şi era o mare diferenţă între ea şi tipii cu care ieşeam în mod normal. Uneori femeile mai au nevoie şi de compania altor femei.

Semnam bonul de la plata cu cardul când s-a apropiat Seth de masa noastră.

Maddie şi-a ridicat privirea, radioasă.

— Bună, iubitule.

S-a ridicat şi l-a sărutat, lucru care ne-a tulburat şi pe mine, şi pe Seth. Dintr-odată, plăcerea şi căldura care puseseră stăpânire pe mine s-au spart în mii de cioburi şi Maddie s-a întors spre mine să-mi dea explicaţii.

— L-am sunat pe Seth cât erai tu la baie să mă ducă şi pe mine acasă.

— Ah, am făcut şi am zâmbit crispată.

Apoi Maddie s-a întors din nou spre el.

— Nici nu ştii ce pierzi. Fac nişte băuturi bestiale aici. Sigur nu vrei să-ţi încalci principiile? Am mai putea sta pentru încă un rând.

— De fapt, eu trebuie să plec, am spus, pentru că puţine lucruri mi se păreau mai chinuitoare decât să stau la băute cu ei doi.

— Iar eu nu sunt gata să-mi încalc principiile, a spus Seth, evitându-mi privirea. În plus de asta, am de lucru.

Maddie a părut doar un pic dezamăgită.

— Bine, nu e nicio problemă. Stai să dau o fugă până la toaletă şi mergem. Te ducem noi acasă, Georgina.

Ar fi trebuit să fug imediat de acolo, dar Maddie a plecat repede şi mi s-a părut o lipsă de politeţe să plec fără să-mi iau la revedere de la ea. Seth s-a aşezat pe scaunul ei şi şi-a împreunat mâinile. Între noi s-a lăsat obişnuitul zid de stânjeneală.

— Nu e nevoie să mă duceţi acasă, am spus brusc.

— E mult de mers pe jos, a spus Seth, ridicându-şi privirea spre mine.

— Nu tocmai. Sunt numai şase cvartale.

— Da, dar ai băut.

— Am băut două pahare, am pufnit. N-am să merg printre maşini, dacă asta te îngrijorează.

— Nu, dar nu e nicio problemă pentru mine. Vreau doar să mă asigur că ajungi acasă în siguranţă.

Era unul din acele rare momente în care blândeţea caracteristică îi era înlocuită de încăpăţânare. Cine ştie din ce motiv lucrul ăsta mi-a stârnit mânia.

— O să mă descurc, am izbucnit. Nu mai e treaba ta să ai grijă de mine.

— Georgina, te rog.

— Ce mă rogi? Ştii foarte bine că am dreptate.

— Faci din ţânţar armăsar. Nu trebuie întotdeauna să aibă legătură cu relaţia noastră.

— Ba bineînţeles că da… mă rog, în măsura în care mai există „noi”. Tu ai ieşit din ecuaţie. Nu mai e treaba ta ce fac eu.

— Încă pot să-mi fac griji din pricina ta, încă se poate să-mi pese.

M-am aplecat înainte, posibil prinzând curaj de la paharele de martini.

— S-a văzut foarte clar cât îţi pasă, dar nu-i nimic. Acum viaţa mea s-a schimbat.

— Da, pare să fie o viaţă minunată, a spus ironic.

Afirmaţia asta m-a aprins şi mai tare, în mare măsură pentru că nici eu nu eram prea convinsă că viaţa mea era chiar aşa de minunată.

— Ba chiar este. Acum pot să fac tot ce vreau. Nu trebuie să-mi mai fac griji că-ţi rănesc sensibilitatea când mă culc cu cineva sau că trebuie să ne înlocuiesc întâlnirile cu nişte lucruri plicticoase care să nu te facă pe tine să te simţi stânjenit sau să nu se bată cap în cap cu programul tău de lucru.

Eram îngrozitoare, de o răutate teribilă. M-aş fi aşteptat să tresară, să pară jignit, însă a ripostat.

— Iar eu nu trebuie să-mi mai fac griji că am să fiu judecat cu ipocrizie fie pentru că sunt prea plicticos, fie prea îndrăzneţ. De asemenea, nu mai trebuie să mă întreb dacă ce mi se spune e

un adevăr parţial sau de-a dreptul o minciună sfruntată.

La asta am tresărit eu. În momentul ăla s-a întors Maddie. A încercat să mă convingă să merg cu ei, dar am refuzat categoric, un pic mai dur decât ar fi meritat. Părea un pic jenată, dar mă supăraseră prea tare vorbele lui Seth să-mi pese prea mult. Am coborât dealul aşa de vijelios încât mă şi mir că nu am provocat un cutremur cu paşii mei apăsaţi.

Capitolul 6

Deja se întunecase, aşa că am mers direct la maşină şi am pornit spre apartamentul vampirilor din Capitol Hill. De fapt, teoretic era apartamentul lui Peter. Cody era ucenicul lui şi locuia acolo prin bunăvoinţa lui Peter, atâta timp cât respecta exageratele standarde de curăţenie ale acestuia.

— Georgina, a spus Cody vesel când mi-a deschis uşa.

Pe faţă încă i se mai zărea fantoma unei vânătăi, acum galbenă.

— Mamă! am exclamat, destul de şocată de aspectul lui încât să uit de mânia pe care mi-o stârnise Seth şi care mă măcinase tot drumul. E pe bune. Chiar te-ai bătut.

— Oh, cum să nu, a spus vesel. A fost super, ceva genul Poveste din Cartierul de Vest.

Am intrat şi mi-am aruncat privirea împrejur.

— Şi, în sfârşit, aţi schimbat covorul.

Înainte aveau un covor de velur de culoarea fildeşului care acoperea toată podeaua livingului. Asta nou era unul berber albastru-cenuşiu.

Peter a ieşit din bucătărie şi a ridicat din sprâncene la mine. Simţeam miros de cotlet de porc cu rozmarin.

— Mda, după trei luni de încercări ca să scap de pata de vin pe care ai făcut-o tu, în sfârşit am renunţat.

— N-am vrut, i-am amintit. Oarecum.

Confruntarea finală dintre mine şi Niphon implicase pumni şi dat de pământ. Vitrina cu porţelanuri a lui Peter şi un pahar plin cu vin fuseseră victimele incidentului. Mi-am ferit privirea de colţul în care avusese loc bătaia. În ziua aia eram suferindă pentru că abia mă despărţisem de Seth.

— Să ştii că am dat cu Scotchgard pe el, a continuat Peter şi,

judecând după glasul lui, ai fi zis că mă provoacă să mai vărs ceva.

M-am instalat pe canapea, la fel cum se făceau ei uneori comozi la mine acasă fără să ceară voie. Am dat să-mi scot ţigările, dar o privire a lui Peter m-a făcut să le las deoparte cu un oftat. Uneori îţi dădea voie să fumezi, dar pare-se că nu prin preajma covorului cel nou.

— Şi ce s-a întâmplat azi-noapte? am întrebat.

— Au venit Maude, Lenny şi Paul să vâneze în oraş, a explicat Peter.

În priviri i se citea o furie atipică ce rivaliza numai cu cea care îl încercase când aflase că nu se mai producea culoarea de vopsea cu care dădea el în bucătărie.

— Apoi Elsa s-a dus în Cartierul de Est, chestie care l-a ofticat pe Aidan.

Nu-i cunoşteam pe toţi vampirii din Washington, dar recunoşteam mare parte din nume şi ştiam care le erau teritoriile, zone îndepărtate precum Spokane şi Yakima. Seattle trebuie să fi fost pentru ei un pas înainte important, atât că Peter şi Cody deja controlau mare parte din graniţele oraşului. Prietenii mei erau laconici şi blânzi mare parte din timp, dar bănuiam că noaptea trecută aş fi văzut o altă latură a lor atunci când descoperiseră că vânează altcineva pe teritoriul lor.

— Trei pe teritoriul vostru, am meditat. Pun pariu că v-aţi distrat de minune.

— Oh, cum să nu, a spus Cody, încântat încă. N-or să mai vină să vâneze pe-aici. Le-am tras o păruială să nu-ţi vină să crezi. A fost marfă.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— E prima oară când te baţi? L-am văzut încuviinţând din cap şi l-am privit pe Peter. Tu n-ai niciun semn.

— Bineînţeles că nu, a spus Peter ofensat. Par cumva amator?

— Hei! a sărit Cody. Ce vrei să spui despre mine?

Peter a ridicat din umeri şi s-a întors în bucătărie, zicând:

— Spun lucrurile aşa cum sunt. Eu sunt pe-aici de mai demult decât tine şi m-am bătut mai mult decât tine. Şi nu eu m-am ales cu un ochi vânăt azi-noapte.

Cody părea gata-gata să sară la harţă, aşa că am întrebat iute:

— Şi nu ştie nimeni cum de s-a făcut greşeala asta?

— Am auzit că Cedric e de vină, a strigat Peter. Şi că tu te-ai împrietenit cu el.

— Da' de unde! Abia l-am cunoscut ieri.

Cody se pare că nu era la curent.

— Poftim?

— Jerome a trimis-o pe Georgina la şcoala de corecţie canadiană pentru că s-a culcat cu psihologul, a explicat Peter.

— Serios? a întrebat Cody.

Îmi dădeam deja seama că vedea imagini cu pini şi munţi acoperiţi de zăpadă.

— E o figură de stil, am spus, ridicând din umeri. Trebuie să fac o treabă cretină pentru el. Am ajuns acolo azi mai devreme şi m-a trimis acasă cu mâinile goale pentru că a spus că n-am nimic de făcut.

— Nu pot să cred că ai face aşa ceva, a spus Cody.

— Ce, să lucrez pentru Cedric?

— Nu. Să te duci în Canada şi să nu ne aduci şi nouă ceva de la Tim Hortons.

Vampirii m-au invitat să rămân la cină, cum bănuisem deja, şi am întors pe toate părţile misterul bătăii de azi-noapte şi alte chestiuni de politică demoniacă. De mult timp nu mai fusese ceva care să mă facă să uit de Seth şi de chinurile vieţii mele amoroase. Nu era nimic care să indice că la mijloc era o mare şi devastatoare maşinaţiune de-a nemuritorilor. Trebuie să fi fost o neînţelegere printre vampiri, vreun cult pus pe şotii sau o mai veche râcă între demoni. Şi totuşi, nu-mi puteam alunga sentimentul că mai era ceva la mijloc, un lucru la care eu nu aveam acces, şi gândul m-a purtat la ce spusese Tawny despre înşelătorii şi distragerea atenţiei.

Până la urmă, am renunţat să mai dezleg misterul ăsta deocamdată şi în curând vampirii au început să rememoreze până la ultimul detaliu bătaia de noaptea trecută, subiect de care păreau să nu se plictisească niciodată. După o vreme, m-am plictisit de povestea asta şi am început să studiez mici detalii, ca de exemplu aranjarea apartamentului, aparatura mai nouă, blaturile din granit…

— Credeţi că ar trebui să mă mut? am întrebat tam-nesam.

Cody s-a oprit la jumătatea propoziţiei. Cred că până atunci descrisese cum îi făcuse lui Lenny un procedeu de strangulare.

— Poftim? a întrebat.

— Mă gândeam să mă mut.

— Ascultai măcar ce povesteam eu? a întrebat Cody, un pic jignit.

— Stai acolo de ani de zile, a spus Peter. De când te cunosc.

— Da, dar poate e vremea pentru o schimbare. E mic şi vechi.

— Pentru că e într-o clădire veche, a replicat Peter.

— Şi – a adăugat Cody – e aproape de muncă. Dacă te muţi, va trebui să mergi cu maşina, asta dacă nu cumva te muţi pe aceeaşi stradă.

Ochii mi s-au concentrat asupra părţii opuse a încăperii, dar de fapt nu vedeam nimic. Mi-am amintit de discuţia cu Seth de noaptea trecută şi de senzaţia pe care o avusesem că niciun loc nu era destul de departe de el, şi m-am gândit la cearta noastră de mai devreme.

— Nu, le-am spus domol. Mă mut în altă parte, mult mai departe.

— Ah, a făcut Peter, în sfârşit înţelegând.

Cody s-a încruntat.

— Nu înţeleg. De ce-ai vrea să te muţi departe de… au! a făcut el când l-a lovit Peter cu genunchiul.

Începuse să întrebe care era motivul, dar atunci a părut se prindă şi el. Uneori era naiv în materie de treburi de nemuritori, dar nu şi în materie de treburi omeneşti. Dintr-odată a devenit compătimitor, lucru pe care nu puteam să-l sufăr.

— Poate că nu ţi-ar prinde rău o schimbare.

Nu eram sigură de asta, dar nu voiam să stea şi să îmi jelească soarta, aşa că i-am atras iar, preţ de vreo jumătate de oră, într-o discuţie despre bătaia la care luaseră parte ca să îi distrag şi să-mi spăl păcatele pentru că nu ascultasem cu atenţie mai devreme.

Am plecat la scurt timp după aia şi mă întrebam dacă într-adevăr era vremea să fac o schimbare şi să mă mut. Seth deja îmi dăduse viaţa peste cap şi o parte din mine voia să se debaraseze de toate amintirile alea. Să schimb tot ce avusesem cât fuseserăm împreună, ca de exemplu apartamentul, asta putea fi o cale, o soluţie onorabilă. Dacă eram şi mai disperată de atât, puteam chiar să iau în calcul schimbarea locului de

muncă sau mutarea într-un alt oraş. Nu ştiu dacă eram pregătită să merg aşa de departe. Toate lucrurile astea mă deprimau.

— Salut, sucubule. Bine te mai pricepi să faci un tip să aştepte.

Mersesem spre clădirea în care locuiam fără să fiu cu adevărat atentă în jurul meu, mult prea cufundată în gânduri. Acum, în lumina difuză a becului de deasupra intrării în clădire, l-am văzut pe Dante stând pe trepte. Avea părul dat de pe faţă şi purta o haină subţire peste obişnuiţii blugi şi cămaşa cu mânecă lungă. Probabil că pe acolo pe undeva avea şi un ceas, dar niciodată nu umbla prea împodobit sau cu bijuterii. M-am străduit să-i zâmbesc.

— Scuze, am spus. Te-am sunat mai devreme.

— Şi te-am sunat şi eu.

— Serios?

Mi-am scos mobilul şi am văzut că aveam trei apeluri ratate de la el. Rahat. Oprisem sonorul.

— Scuze.

A înălţat din umeri şi s-a ridicat.

— Nu-i nimic. Încă unul din multele chinuri prin care trec din cauza ta. Mai întâi primesc un mesaj misterios cum că te duci la Vancouver pe o perioadă nedeterminată. Apoi încă unul în care spui că te întorci, dar nu ştii pentru cât timp. Apoi nu mai primesc niciun răspuns.

Am realizat că nici măcar nu mă gândisem prea mult la felul în care avea să-l afecteze pe Dante plecarea mea din ţară. Lipsa asta de comunicare nu ar fi fost niciodată posibilă cu Seth. N-aş fi avut linişte până n-am fi luat legătura şi imediat mi-aş fi dat seama de problema cu sonorul. Însă cu Dante, îi lăsasem mesajul în căsuţa vocală şi mi-l scosesem imediat din minte.

L-am sărutat uşor pe buze şi am descuiat uşa. Avea faţa aspră – ar fi trebuit să se bărbierească.

— Scuze, am repetat. Cum ţi-a mers?

— Ca de obicei. Noaptea trecută au venit nişte adolescenţi beţi să le citesc în palmă, aşa că am avut un pic de noroc. În loc de asta, puteam să te duc pe tine undeva, într-un loc drăguţ.

— Ar fi fost mai plăcut decât ce am făcut eu de fapt.

Pe când urcam scările spre apartamentul meu, l-am pus pe scurt în temă cu ce se întâmpla. Fiind dintre cei la curent cu

lumea paranormală, puţine treburi demonice îl surprindeau. Îl cunoscusem pe Dante în decembrie, în timpul episodului ăluia nasol cu Niphon. În planul lui, Niphon se folosise de o fiinţă a haosului, pe nume Nyx, să-mi absoarbă energia în somn în schimbul unor vise care păreau reale şi cu o mare încărcătură emoţională. Neştiind ce se petrece, venisem la Dante să-mi interpreteze visele. Fusese dezagreabil, sarcastic şi iritant ori de câte ori luasem legătura cu el, dar totuşi, puţin câte puţin, începuse să-mi placă, asta până să aflu adevărul despre trecutul lui. Făcuse lucruri îngrozitoare, rănise oameni, ucisese chiar, îşi trădase propriile principii în numele unor dorinţe pline de egoism şi în căutarea puterii. Atrocităţile astea îi sărăciseră sufletul şi îl făcuseră să se urască îngrozitor de tare. Îl urâsem şi eu şi jurasem că am terminat cu el.

Apoi relaţia mea cu Seth se dusese de râpă, lumea se prăbuşise în jurul meu şi mă trezisem şi eu că-mi fusese sărăcit sufletul şi că mă urăsc pe mine însămi. Seth mă făcuse să cred că lumea putea fi mai bună, dar toate speranţele alea se năruiseră odată cu dragostea noastră. Viziunea sumbră şi cinică a lui Dante asupra vieţii îmi părea mai realistă acum şi mai în ton cu propria mea viziune. Ne cuplaserăm, compatibili fiind din cauza disperării pe care o simţeam amândoi. Nu-l iubeam, dar îmi plăcea.

Odată ce-am ajuns înăuntru, ne-am turnat câte un pahar de Grey Goose. Preferam un cocteil, dar nu aveam chef să mă deranjez cu căutarea sucului de limetă. Ne-am aşezat pe canapea cu băutura şi cu ţigările şi i-am terminat relatarea nefericitelor mele aventuri canadiene.

— Nu pot să cred, a spus când am terminat. Şi toate astea pentru că ţi-ai tras-o cu psihologul tău?

Spre deosebire de Seth, căruia nu-i plăcea să audă detalii despre viaţa mea sexuală de sucub, pe Dante nu-l tulbura prea tare.

Am ridicat din umeri şi am spus:

— Eu n-am avut nimic de-a face cu bătălia dintre vampiri de azi-noapte. Dar presupun că restul îmi poate fi pus mie în spate. Crezi că e vreo legătură?

Îşi agita paharul cu vodcă.

— Dacă nu crezi că Cedric e autorul, atunci probabil că nu. Povestea cu vampirii este probabil o coincidenţă. Dar demoniţa

aia din Portland avea dreptate. Probabil că te joacă pe degete, a mârâit aproape, cu o atitudine atipic de protectoare.

— Dar în ce fel? am întrebat. Toată lumea spune chestia asta şi totuşi eu m-am implicat abia acum douăzeci şi patru de ore. Cum aş putea fi amestecată într-o afacere de asemenea proprţii într-un timp aşa de scurt?

— Pentru că ai nimerit într-o situaţie care durează de ceva vreme. Nu s-a format în jurul tău propriu-zis, dar acum faci parte din ea.

M-am sprijinit de spătarul canapelei şi am privit în gol spre tavan.

— N-ar fi trebuit să mă culc niciodată cu doctorul Davies.

— A fost bun la pat?

— Eşti gelos?

— Da' de unde! încercam doar să-mi dau seama ce te excită

— Oamenii capabili de o ironie usturătoare, dacă e să ne luăm după interlocutorul de faţă.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că asta te atrage. În plus, vrei să spui că exact în momentul ăsta eşti excitată?

Eu încă priveam în tavan. Erau nişte crăpături fine în stratul de vopsea pe care nu le observasem înainte.

— Crezi că ar trebui să mă mut?

— Adică mai aproape de mine?

— Nu, adică să plec de-aici. Într-un apartament nou.

— Ăsta ce-are? Ai un apartament dementţial. Măcar tu nu locuieşti în locul în care munceşti.

Trebuie spus că dormitorul lui Dante era în continuarea magazinului său.

M-am aplecat spre el şi l-am privit cu un zâmbet.

— Şi asta e posibil, să locuiesc în locul în care muncesc. Nu ştiu, cred că e timpul pentru o schimbare.

M-a privit gânditor cu ochii lui cenuşii.

— Mi-ai spus tu despre chestia asta, te apucă cheful de schimbare şi apoi brusc îţi schimbi identitatea şi te muţi într-o altă ţară.

M-am întins, i-am dat părul brunet de pe faţă şi i l-am aşezat după urechi.

— Stau aici de numai cincisprezece ani. E mult prea devreme să plec.

— Zici tu aşa. Azi vorbeşti despre un apartament nou şi

mâine mă trezesc că dispari. E foarte posibil să te fi dus în Vancouver ca să-ţi cauţi de muncă.

Am râs şi am dat peste cap ce-mi mai rămăsese din vodcă.

— Nu, categoric nu. Deşi cred că ar fi mai simplu de tratat cu Cedric decât cu Jerome. Sau măcar ar fi un pic mai puţin enervant.

— Chiar şi în Canada?

— Nu e chiar aşa de rău în Canada. De fapt, Vancouver e un oraş destul de drăguţ. Dar nu spune nimănui că am zis chestia asta.

Dante a lăsat paharul pe masă şi şi-a dus mâna la buzunar.

— Poate reuşesc să te mituiesc ca să nu pleci. Sau măcar să ajungi la timp.

A scos un ceas şi privirea mi-a surprins o strălucire aurie. Era delicat şi avea mai degrabă aspectul unei brăţări decât cel al unui ceas adevărat. Brăţara era din zale de aur şi cadranul avea un model filigranat ce strălucea în lumină. Consideram că ceasurile erau nişte obiecte plictisitoare şi cu scop exclusiv practic, însă acesta era frumos. Mi l-a dat şi l-am ridicat ca să mă uit mai bine. Puteam să mă împodobesc prin schimbarea aspectului cu orice fel de bijuterie voiam, însă un obiect lucrat manual şi primit cadou avea întotdeauna o mai mare semnificaţie.

— De unde îl ai? am întrebat. L-ai furat?

— Normal, a spus dispreţuitor. Fac şi eu un gest frumos şi imediat mi-l pui la îndoială.

— Scuze, am spus, simţindu-mă un pic cam prost. Fusesem o nerecunoscătoare. Dar nu poţi să spui că ai luat ăsta cu ce câştigi în mod obişnuit, la cât de puţini clienţi ai.

— Ţi-am spus, aseară am avut noroc. Şi cum nu erai pe aici ca să te invit în oraş, m-am gândit să-ţi demonstrez altfel eterna afecţiune. Şi zi, ai de gând să-mi mulţumeşti, sau ai să continui să te iei de mine?

— Mersi, am spus.

Mi-am prins ceasul la încheietură şi am admirat felul în care se vedea pe pielea bronzată.

— Poate că acum o să fii mai uşor de găsit, sau cel puţin să nu mai întârzii.

— Ah, asta nu e afecţiune, am spus cu un zâmbet larg. Asta e pragmatism.

— Nu. A fost un pic din amândouă. Voiam să-ţi iau o bijuterie, dar colierele şi inelele sunt ridicole, a spus şi şi-a ridicat încheietura. Asta e singurul lucru care nu mi-a făcut greaţă.

— Cine spunea că nu mai există romantism pe lumea asta? am zis râzând.

S-a întins uşor spre mine şi a atins ceasul, trasând un cerc în jurul încheieturii mele. Apoi şi-a plimbat mâna de-a lungul braţului meu şi pe lângă marginea decolteului în formă de V şi şi-a strecurat degetele dedesubt. Uşor şi cu delicateţe, şi-a dus mâna la sânul meu şi degetele i s-au jucat în jurul sfârcului, care deja se întărise pe sub ţesătura fină. Mi-a încercuit sfârcul, crescând apăsarea, şi într-un final mi l-a strâns cu degetele neaşteptat de tare, aşa încât am scos un geamăt de uimire.

— Deloc nu pierzi timpul, am spus. Îmi dai un cadou şi treizeci de secunde mai târziu începi să te serveşti singur?

Acum mă privea pătrunzător, cu ochi hămesiţi, amintindu-mi de norii dintr-o zi furtunoasă.

— Mi-a fost dor de tine, a spus. Mă tot gândesc că o să mă obişnuiesc cu tine… că n-o să-mi mai pari atât de sexy. Dar niciodată nu se întâmplă aşa.

Neaşteptat sau nu, am simţit că mă cuprinde şi pe mine dorinţa. Nu mai fuseserăm de ceva timp împreună şi era o mare diferenţă între a te culca cu un necunoscut şi cu un apropiat. M-a prins tare de păr, fără să-i pese dacă mă doare sau nu. Întotdeauna i se părea excitant să se arate dominator, puternic şi că poate face rău dacă vrea, iar eu mă obişnuisem cu jocul lui. M-a tras spre el şi şi-a lipit buzele de gâtul meu, în limp ce eu dădeam capul pe spate. Îi simţeam respiraţia fierbinte pe piele când mă muşca de gât. Între timp, şi-a coborât mâinile, m-a prins de marginile bluzei şi mi-a sfâşiat-o, făcând câţiva nasturi să se împrăştie pe podea.

Simţeam o fierbinţeală crescândă între picioare şi m-am apropiat de el în timp ce-mi cuprindea cupele sutienului negru din satin. Mi l-a tras în jos şi sânii mi s-au revărsat peste marginile lui, apoi m-a prins de sfârcuri, înfigându-şi unghiile în ele. Am gemut din nou şi, deşi nu-mi plăcea durerea, îmi plăcea felul în care o împletea cu plăcerea. Satisfăcut de reacţia mea, şi-a dus mâinile la jeanşi şi i-a desfăcut, şi i-a coborât un pic împreună cu chiloţii, dezvelindu-şi erecţia care îi forţa ţesătura.

M-a prins de umeri şi m-a împins spre podea, fără să aibă

nevoie de cuvinte ca să-şi exprime dorinţele.

N-am stat pe gânduri. S-a sprijinit de canapea, l-am prins pe tot cu gura şi l-am lăsat să îmi ajungă aproape până în gât. Buzele mi-au lunecat înainte şi înapoi, în timp ce mâinile lui mi se încurcau prin păr şi mă trăgeau tare de el. Am supt mai energic şi limba mi se juca în vreme ce mă mişcam. Fusese excitat când am început, dar se excita şi mai tare pe măsură ce făceam acea mişcare de du-te-vino.

— Mai tare, a gemut.

L-am privit în ochi şi în ei i-am citit dorinţa animalică trezită de faptul că mă făcea să joc rolul femeii supuse. Am supt mai tare şi mai repede şi buzele mele îi atingeau corpul în timp ce alunecau pe membrul tare. Respiraţia i-a devenit mai greoaie şi a început să geamă mai tare. L-am simţit cum mi se îngroaşă în gură până când am avut senzaţia că nu mai rezist. Brusc, s-a apropiat de marginea canapelei, apăsându-şi şoldurile în mine. Ţinându-mă încă de umeri, se împingea în mine, penetrându-mi gura cu sălbăticie. Am gemut înăbuşit, ceea ce a părut să-l excite şi mai tare.

Apoi, cu un geamăt adânc, a mai împins o dată şi a ieşit brusc, ejaculând pe jumătate în mine şi pe jumătate pe mine, lăsându-mi pielea şi sânii calzi şi lipicioşi. Gemând încă, m-a ridicat şi mi-a trecut mâinile pe corp, indiferent la mizeria din ce în ce mai mare. Şi-a plimbat degetele pe conturul buzelor mele şi eu i le-am sărutat.

Chipul i-a fost traversat de o satisfacţie supremă. Ţinându-mă încă în picioare, mi-a strecurat o mână între coapse, pe sub fustă. Şi-a vârât degetele sub chiloţi şi apoi în adâncul meu, gemând de plăcere.

— Ce udă eşti. Mi-ar cam plăcea să ţi-o trag chiar acum.

Şi mie mi-ar cam fi plăcut asta, dar degetele lui compensau cu brio lucrul ăsta. Tânjeam după atingerea lui, pentru că mă excitase mai tare decât mă aşteptasem. Şi-a scos degetele din mine, apoi mi le-a dus la clitoris, miezul dorinţei. Mi l-a mângâiat cu mişcări circulare şi am simţit cum creşte tensiunea, am simţit că sunt gata să explodez. M-am aplecat înainte şi i-am pus mâinile pe umeri. În felul ăsta aveam sânii chiar înaintea ochilor lui, şi s-a aplecat şi mi l-a supt cu furie pe imul dintre ei, muşcând pielea aceea sensibilă. N-avea să dureze prea mult până să am orgasm.

Şi-a retras gura şi degetele în acelaşi timp. Am scâncit, dornică de mai mult, de atingerea lui.

— Vrei? Vrei să-ţi dai drumul? a întrebat pe un ton blând dar ameninţător.

— Da…

— Imploră-mă, a spus pe acelaşi ton ameninţător. Imploră-mă.

— Te rog, l-am implorat şi mi-am arcuit trupul, străduindu-mă să mă apropii mai mult de el. Te rog…

Degetele şi gura lui şi-au reluat treaba şi aşa am explodat. Orgasmul îmi scutura spasmodic trupul şi mă străduiam să rămân în picioare. Aveam genunchii moi, dar ştiam că dacă mă prăbuşesc, nu avea să mă mai poată atinge, iar eu voiam ca degetele lui să continue să mă mângâie în timp ce aveam orgasm, purtându-mă pe culmi din ce în ce mai înalte ale extazului.

Într-un târziu, când n-am mai putut rezista, am cedat în faţa muşchilor care îmi tremurau, m-am prăbuşit la podea şi mi-am odihnit capul pe genunchiul lui. Mi-a pus mâna pe cap şi de data asta îmi mângâia delicat părul. Canapeaua nu era un loc tocmai confortabil, aşa că ne-am retras în dormitor şi ne-am prăvălit pe pat.

Dante a oftat, s-a lăsat pe spate pe aşternuturi şi s-a acoperit pe jumătate cu cearşaful. Nu-i luasem prea multă energie, dar tot avea aerul ăla epuizat, fericit şi letargic pe care îl afişau aşa de mulţi bărbaţi după ce făceam sex. Nu mă simţeam prea stoarsă de puteri şi, când am realizat că mi-am uitat ţigările în camera cealaltă, m-am dat imediat jos din pat ca să mi le iau.

— Aproape că te-am crezut de data asta, a spus când am ajuns în pragul uşii.

— Hm? am făcut, oprindu-mă şi aruncându-mi privirea înapoi.

— Că-ţi place, a explicat. Aproape că am crezut chestia asta.

— Mă acuzi că m-am prefăcut? am spus, mijind ochii.

— Nu, tu nu te prefaci niciodată. Dar asta nu înseamnă că îţi place întotdeauna. Uneori am sentimentul că te culci cu mine pentru că n-ai altceva mai bun de făcut.

— Nu-i adevărat, am spus. Sunt o mulţime de tipi mult mai buni decât tine.

Mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Da, dar niciunul nu este aşa de la îndemână şi nu-ţi dă iluzia că ai un partener de viaţă.

— Ce te mai pricepi să-i strici omului plăcerea.

— Nu, sunt doar realist, atâta tot. Nu mă deranjează că te foloseşti de mine.

Deşi glumea, vedeam că pe acolo se ascundea şi ceva afecţiune faţă de mine. Poate că era trist şi cinic, dar privirea pe care mi-a aruncat-o era încărcată de o tandreţe sinceră.

— Nu mă folosesc de tine, am spus, dându-mi ochii peste cap.

Însă în timp ce mergeam spre living, nu eram chiar aşa de sigură că realmente credeam chestia asta.

Capitolul 7

— Mai vrei nişte Timbits?

Am clătinat din cap pentru a treia oară. Până la urmă am aflat ceva despre satanişti – pardon, despre Armata Întunericului – la întâlnirea de la micul dejun două zile mai târziu, anume că le plac pe bune gogoşile. La nebunie. Tot încercau să mă îndoape cu mâncare şi păreau mari amatori de sus-amintitele gogoşi Timbits, care semănau cu găurile unui Donut, atât că aveau un nume mai drăguţ.

— Nu, mersi.

După gogoşi, o parte importantă a întrunirii s-a concentrat asupra mea. Voiau cu toţii să afle cine sunt, de unde eram, cum opera grupul meu etc. Am turnat la minciuni cât de repede m-am priceput, construindu-mi rapid o poveste despre grupul meu de satanişti din Seattle. Armata asculta cu atenţie şi speram că aveam să reuşesc să-mi amintesc tot ceea ce spuneam, dacă era să-mi mai pună întrebări apoi.

— Să veniţi la noi în vizită, am spus, sperând să le mai curm întrebările. Numai aşa o să înţelegeţi cu adevărat. Deocamdată Kristin mi-a cerut să vin şi să aflu lucruri despre voi, băieţi.

Când am pomenit de Kristin, au devenit serioşi şi Evan a dat din cap.

— Georgina e de părere că ar trebui să ne extindem acţiunile.

Erau şase indivizi strânşi aici în total, membri cu adevărat „activi”. Aveau vârste cuprinse între douăzeci şi patruzeci de

ani şi, asemenea lui Evan, aveau aceeaşi atitudine serviabilă, mai potrivită pentru cineva care te sfătuieşte ce DVD-player sau maşină de tuns gazonul să-ţi cumperi, decât pentru cineva dispus să sacrifice o capră. Dar poate că era o chestie specific canadiană. Una dintre ei, o blondă mărunţică, studentă, pe nume Allison, s-a încruntat.

— Dar la ce bun? Deja împlinim voia Îngerului.

M-au privit cu toţii şi pe feţele lor am citit nedumerire. Noaptea trecută mă culcasem cu un bărbat mult mai moral decât Dante şi musteam de farmec sucubic. Îmi era evident că lucrul ăsta îi influenţa. În parte, ăsta era motivul pentru care îi fascinam, şi tocmai asta avea să mă ajute să-i domin. Însă, de asemenea, mai realizam că, indiferent cât de puternică o credeau pe Kristin şi oricât de mult respect ar fi avut faţă de sprijinul pe care mi-l acorda ea, încă mă percepeau ca o străină, nu neapărat demnă de încrederea lor, fie că eram atrăgătoare, fie că nu. Din nou mă mira forţa convingerii lor.

— Nu vreau să vă opriţi… (De fapt, exact asta voiam.) Dar mare parte din ceea ce faceţi sperie oamenii. (Nu era tocmai adevărat, dar cum altfel puteam descrie chestia asta?) Mi se pare că acum că v-aţi impus, ar trebui să vă folosiţi de puterea asta ca să începeţi să influenţaţi oamenii să facă ceea ce-şi doreşte Îngerul. Sunt convinsă că aţi reuşi mai bine să duceţi la îndeplinire poruncile lui… ei dacă atrageţi oamenii de partea Întunericului, am spus privindu-l pe fiecare în parte în timp ce vorbeam, zâmbind şi strecurându-mi cât de mult farmec posibil în glas.

Un tip ras în cap, al cărui nume îl uitasem, şi-a vârât un Timbit cu glazură de ciocolată în gură şi a mestecat meditativ.

— Are sens ce spui tu.

Allison însă nu era de acord.

— Dacă asta ar vrea Îngerul să facem, am şti şi noi. În momentul de faţă trebuie să continuăm cu ceea ce facem deja. Devenim din ce în ce mai puternici şi trebuie să ne asigurăm că forţa asta nu ne slăbeşte în faţa duşmanilor.

M-am silit să zâmbesc în continuare. Oamenii ăştia nu înţelegeau nimic, darămite pe aşa-zişii lor duşmani. M-am întors spre Evan şi l-am privit printre gene.

— Dar de ce să vă rezumaţi la un singur scop? Evan, credeam că tu chiar vrei să aduci măreţie grupului ăstuia. Credeam că

vrei să atragi cât mai multe suflete de partea Îngerului.

— Facem deja lucrul ăsta, m-a contrazis Allison.

Nu părea să-i convină faptul că încercam să-l seduc pe Evan. La rândul lui, acestuia nu părea să-i placă să se afle la mijloc între noi şi a început să bălmăjească ceva, dar a fost întrerupt de tipul ras în cap.

— Cum? a întrebat-o pe Allison.

— Cum adică, Blake? a întrebat ea încruntându-se. Cum adică cum?

— Cum atragem mai multe suflete de partea Îngerului?

— Lovind în cei care îi neagă măreţia.

— Mda… a spus Blake încruntat şi a mai înfulecat un Timbit. Dar nu cred că în felul ăsta atragem mai multe suflete de partea noastră.

— Te îndoieşti de acţiunile noastre?

— Nu, susţin tot ceea ce am făcut. Doar că… a spus Blake şi a ridicat din umeri. Mie mi se pare că ceea ce facem nu atrage şi alte suflete de partea Îngerului. Cel mult facem oamenii să fie mai duri cu noi.

În sfârşit! În sfârşit înţelegea cineva. Îmi venea să-l sărut pe Blake, dar poate că aveam s-o fac mai târziu.

— Ideea e că nu sunt sigur că operaţiunea Zamboni chiar o să întunece şi alte suflete, continuă el. Pur şi simplu îi face pe oameni să ia poziţie împotriva noastră. Poate că e vremea sa înfăptuim dorinţa Îngerului în moduri mai subtile.

— Da, am strigat. Exact asta… care e faza cu Zamboni?

Plini de entuziasm, mi-au explicat ideea care le venise, să scrie mesaje satanice pe o maşină Zamboni chiar înainte ca aceasta să iasă pe ring în timpul unui meci de hochei. Păstrându-mi acelaşi zâmbet nătâng pe faţă, am spus cu un glas domol:

— Poate că ar trebui să vă mai gândiţi la lucrul ăsta.

Dezbaterea a continuat cam încă o oră. Eram un pic dezamăgită că nu reuşisem să-i conving pe toţi să-mi îmbrăţişeze imediat punctul de vedere, dar agitasem destul apele încât să schimb întrucâtva situaţia. Indiferent ce spuneau, niciunul dintre ei nu era sigur care anume era voinţa Îngerului, desigur, şi în vreme ce unii se mulţumeau cu rutina plicticoasă pe care o stabiliseră, alţii începeau să-mi înţeleagă logica. Când ne-am ridicat în sfârşit să plecăm, au hotărât să nu

acţioneze în niciun fel, ca de exemplu să continue operaţiunea Zamboni, până la o nouă întrunire, şi am văzut în asta semnul unei mari victorii.

În timp ce ieşeam din cofetărie, l-am prins din urmă pe Blake. Trăsesem concluzia că Evan era o cauză pierdută. Blake părea a fi deşteptul grupului şi mă gândeam că poate era vremea pentru o schimbare de lider. Cu un pic de ajutor, nu avea să fie prea greu să-l răstorn pe Evan.

— Bună, i-am spus radioasă lui Blake. Mi-a plăcut foarte tare mesajul tău. Eşti ocupat? Poate mai stăm un pic de vorbă.

Mi-a zâmbit şi el, cu adevărat interesat. Probabil că nici n-aş fi avut nevoie de strălucirea sucubică pentru a-l convinge.

— Mi-ar plăcea… dar trebuie să mă duc la serviciu. Eşti liberă în seara asta? După cină, de exemplu?

— Sigur.

Am făcut schimb de numere de telefon şi, pe când ne pregăteam să ne despărţim, am întrebat pe un ton scăzut:

— Crezi că or să acţioneze totuşi? Indiferent ce au spus despre… ştii tu, despre renunţarea deocamdată la operaţiunea Zamboni?

— Nu, n-au să continue operaţiunea Zamboni, sunt sigur de asta, a spus cu un zâmbet larg.

—De ce?

— Pentru că nu mai au vopsea spray.

— Îşi mai cumpără.

A clătinat din cap.

— În niciun caz fără mine. Eu sunt furnizorul lor. Lucrez la Home Depot.

***

Şi din nou mă trezeam că am timp şi nimic de făcut în Vancouver. Era o zi frumoasă şi era atipic de cald pentru luna aprilie. Aşa că m-am dus la plimbare prin port. Apa părea mai albastră decât cea din Puget Sound de acasă din Seattle, dar asta poate pentru că aici era mai însorit. Apoi am rătăcit prin Stanley Park, după care în sfârşit am mers înapoi la hotel. În drumul meu am trecut din nou pe lângă unul din magazinele cu tricouri. Îşi reamenajaseră vitrina şi acum expuseseră un tricou cu harta Statelor Unite pe care scria: Dragi canadieni, vă

rugăm, invadaţi-ne.

Când am ajuns înapoi la mine în cameră, mi-am pornit la laptopul ca să-mi verific mailul. Erau câteva mesaje publicitare de la librărie pe care le-am ignorat şi nelipsitele mesaje spam. Pe lângă mesajele acelea mai aveam unul de la greygoose.com, poza unei pisicuţe şi un mesaj fără sens pe care mi-l trimisese Cody, şi o scrisoare de la Maddie.

Era un mail colectiv pe care îl trimisese de dimineaţă. Mesajul era următorul: Salut tuturor! Am hotărât să-mi fac blog. Faceţi o plimbare pe acolo. Urma un link. Deşi instinctul îmi spunea să mă potolesc, am dat click.

Ar fi trebuit să-mi ascult instinctele.

M-au bombardat fotografii cu ea şi cu Seth. Seara trecută fuseseră la Acvariul din Seattle şi făcuseră o mulţime de fotografii cu pufini, calamari şi alte creaturi de mare. Şi mai rău de-atât era faptul că erau şi nepoatele lui Seth cu ei. Lucrul ăsta aproape că mi-a venit de hac. Seth avea cinci nepoate blonde adorabile între patru şi paisprezece ani. Le iubeam la nebunie şi, despărţindu-mă de el, simţeam că m-am despărţit şi de ele. Fetele păreau fericite şi m-am întrebat dacă îşi mai aminteau măcar de mine. Sigur că-şi aminteau, că doar nu trecuse chiar aşa de mult timp. Dar ştiam că aveam să dispar din memoria lor, până când aveam să ajung doar o amintire vagă despre fosta iubită a unchiului lor.

Am închis laptopul şi am hotărât să merg în barul hotelului.

Nu era încă ora cinei, aşa că localul era aproape pustiu. M-am aşezat la bar, aproape de televizor, şi m-am împrietenit imediat cu barmanul. După trei cocteiluri, mă mai împrietenisem şi cu un cuplu în vârstă din San Francisco şi cu un om de afaceri din Winnipeg. Ne amuzam pe tema unui film pe care îl văzuserăm recent, când deodată imaginea de la televizor, un meci de curling, a îngheţat. Barmanul a dat de butoanele de la telecomandă, dar degeaba.

— Ce se întâmplă? a întrebat.

Câteva clipe mai târziu a revenit imaginea, dar se schimbase canalul, era un program de ştiri locale. Zâmbetul mi-a îngheţat şi mi s-a pus un nod în stomac.

— Nu, am spus cu respiraţia întretăiată.

Echipa de reporteri transmitea din Queen Elizabeth Park, o altă zonă superbă din oraş pe care mă gândisem s-o vizitez

după ce mergeam în Stanley Park. M-am întrebat dacă aş fi avut şanse să văd monstruozitatea asta şi s-o împiedic dacă m-aş fi dus.

Chiar în acea după-amiază, Armata Întunericului organizase o demonstraţie acolo. Am numărat vreo zece membri, deci trebuie să fi apelat şi la membrii de rangul doi. Purtau mantii şi glugi din catifea ieftină negru cu violet, dar am recunoscut două siluete care semănau suspect de tare cu Evan şi Allison. Unii dintre ei agitau pancarte cu pentagrame şi sloganuri „malefice", în timp ce se plimbau de colo-colo mormăind ceva ce nu înţelegeam. Unul dintre ei înfipsese un par în pământ în vârful căruia atârnase o mască din cauciuc care înfăţişa o capră. Nu era prinsă foarte bine şi atârna într-o rână, dându-i mai degrabă aspectul unei capre mutant decât pe cel al unui simbol al iadului. Înregistrarea arăta o mulţime şi apoi venirea poliţiei care i-a dispersat pe participanţi.

I-am spus barmanului să-mi treacă băuturile în cont şi am plecat iute, scoţând mobilul în timpul ăsta.

— Blake. Sunt Georgina.

— Ştiu, ştiu, a mârâit el. Abia am aflat şi eu.

— Ce naiba s-a întâmplat? Au spus că au să stea potoliţi La fel ai spus şi tu.

— Nu credeam că au să facă ceva! a spus el şi părea sincer afectat. Abia acum o jumătate de oră am ieşit de la serviciu. Habar n-am avut, sincer. Au făcut-o de capul lor. Cred că mulţi dintre ei au fost arestaţi. Dar Evan, Joy şi Crystal au reuşit să scape.

Am oftat şi am anulat întâlnirea pe care o aveam cu el în seara asta. Trebuia să repar treburile înainte să vină după mine Cedric sau vreunul din asistenţii lui, şi eram sigură că aveau să vină.

M-am dus acasă la Evan. A deschis uşa, purtând încă mantia, dar renunţase la glugă. Era radios şi entuziasmat la culme

— Georgina! Te-ai uitat la ştiri? Ai văzut ce-am făcut?

— Da! am spus şi l-am împins în casă, închizând uşa în urma mea, ca să nu-l vadă vreunul dintre vecini. Ce s-a întâmplat? Aţi spus că nu mai luaţi nicio măsură înainte să ne întrunim din nou! Ce s-a ales de planul vostru de a influenţa oamenii în scopul binelui... adică răului suprem?

În sfârşit a înţeles că nu-i împărtăşeam entuziasmul.

— Nu crezi că am influenţat oamenii?

— Cred că aţi influenţat câţiva oameni, i-aţi făcut să creadă că sunteţi nişte ciudaţi. Probabil că mâine o grămadă de biserici or să ţină slujbe despre menţinerea purităţii şi a adevărului, sau ceva de genul ăsta.

Evan s-a aruncat pe canapea cu un aer gânditor, dar radiind încă din pricina năzdrăvăniei pe care o puseseră la cale.

— Ba nu, a fost o chestie de amploare. Efectele ei or să lovească puternic.

Destul de puternic încât să-mi cauzeze mie probleme, nu mă îndoiesc.

— Ce s-a întâmplat? Ce v-a făcut să decideţi să acţionaţi? Aţi plănuit-o de mai demult?

— Nu. S-a hotărât aşa… la câteva ore după ce ne-am întâlnit.

— Dar de ce? am întrebat frustrată.

— Pentru că aşa ne-a spus Îngerul.

— Dar aţi spus că nu mai mişcaţi nimic!

M-a privit de parcă m-ar fi crezut nebună.

— Aşa ne-a spus Îngerul. Trebuia să ne supunem.

Am dat să contrazic idioţenia asta, dar apoi m-am oprit ca să mă gândesc la un lucru căruia nu-i dădusem prea mare importanţă până acum.

— Chiar vrei să spui că Îngerul ţi-a vorbit?

— Desigur. Altfel de unde am şti ce vrea?

M-a copleşit un sentiment de nelinişte. În tot timpul ăsta când vorbiseră de ce „vrea” Îngerul, presupusesem că fusese în felul ăla în care pretindeau aşa de mulţi fanatici religioşi că înţeleg dorinţele idolilor lor. Cei care spuneau că zeitatea chiar le vorbea erau de regulă nebuni.

— Adică vă vorbeşte… în vis?

— Nu, a răspuns. Mi-a apărut. Chiar aici. Mă rog, de fapt acolo. Lângă televizor.

— Îţi apare Îngerul, am spus pe un ton neutru. În carne şi oase. Apare şi îţi spune ce să faci?

— Normal. Altfel de unde crezi că am şti?

Sentimentul de nelinişte a crescut în intensitate.

— Cum arată?

Evan a oftat, cu un aer visător.

— Oh, Ceorgina. E frumoasă, aşa de frumoasă. Străluceşte, ţi-e aproape imposibil s-o priveşti. Are părul ca o mantie de aur

şi ochii… a oftat el din nou. Nu pot să-i descriu. Ca toate culorile curcubeului.

Chiar în momentul ăla mi-a sunat telefonul, curmându-i comparaţiile. Nu am recunoscut numărul, dar avea prefix de Vancouver.

— Alo?

Era Cedric.

— Dacă nu eşti la mine în birou în zece minute – a spus – vin şi te aduc personal. Şi n-o să-ţi placă.

Mi-am vârât telefonul în geantă şi m-am ridicat.

— Evan, trebuie să plec. Uite, dacă îţi mai vorbeşte Îngerul, data viitoare poţi să mă anunţi şi pe mine?

— Ăăă, poate, a spus el dintr-odată şovăielnic.

— Ce vrea să însemne asta? am întrebat, oprindu-mă lângă uşă.

— Păi vezi tu… Nu mă înţelege greşit, dar ne-a zis să nu-ţi spunem. A zis să ţinem asta pentru membrii noştri. Poate că vrea doar să aştepte până te cunoaşte mai bine.

Cuvintele lui mi-au pus neuronii în mişcare, dar în momentul ăsta vorbele lui Cedric aveau un impact mai mare. Nu aveam timp să-i aduc argumente contra existenţei unei fiinţe care poate era reală, poate nu.

— Mai vorbim.

Am rulat în viteză spre Districtul financiar, fără să-mi bat capul cu măsurarea timpului, de teamă să nu aflu cât trecuse. N-am păţit nimic când am ajuns la biroul lui Cedric, aşa că am presupus că ajunsesem la timp. Kristin nu era în recepţie, dar uşa de la biroul lui era deschisă.

— Treci încoace, a lătrat Cedric.

Cu inima zbătându-mi-se în piept, am intrat în birou.

Era nervos la culme şi dacă mai aveam vreun gând cum că felul lui blând de a fi îl făcea să pară mai puţin diavol, acesta mi-a fost imediat alungat. M-a fulgerat cu privirea, cu pumnii strânşi, şi am fost recunoscătoare că rămăsese aşezat şi nu mă aruncase cât colo prin încăpere. M-am aşezat spăsită pe scaunul pe care stăteam de obicei.

— Ce faci? m-a luat la rost. Sau, mai bine spus, ce nu faci? A continuat şi a arătat spre monitorul calculatorului. Măcar acum nu mai avea deschis site-ul Wikipedia, ci erau imagini de la demonstraţie de pe site-ul unui ziar local. Ideea era ca tu să

opreşti chestia asta! Te-a trimis Jerome să mă şi sabotezi, nu numai să mă spionezi?

— Nu! Au făcut chestia asta fără să-mi spună. De fapt, azi-dimineaţă i-am convins să nu facă o altă treabă, ceva cu o maşină Zamboni, şi apoi au acţionat pe la spatele meu pentru că zice-se le-a vorbit Îngerul Întunericului.

Am făcut o scurtă recapitulare a evenimentelor şi discuţiilor zilei. Când am terminat, nu-i trecuse mânia şi era clar că încă nu mă credea.

— Jerome a spus că te pricepi, dar nu ştiam că te pricepi aşa de tare. Ai manipulat grupul chiar sub nasul meu.

— Ba nu, am repetat. Jur pe ce vrei. Am încercat să-i opresc.

Însă el a continuat de parcă n-aş fi spus nimic până atunci.

— O să mi-o fur pentru treaba asta de la toată lumea. Chiar ai noştri or să mă ia la rost, asta pe lângă faptul că o să ajung de batjocura tuturor. Şi până la urmă tabăra cealaltă o să ridice şi ei din sprâncene. Nu sunt prea mari amatori de asemenea atacuri pe faţă.

Tabăra cealaltă. Raiul. Îngerii.

Îngerii…

— Care e omologul tău angelic de aici? am întrebat. Care dintre îngeri? Trebuie să aveţi şi aici un arhanghel, nu?

Întrebarea l-a luat cam pe nepregătite şi pentru un moment aerul ofticat şi-a luat o pauză.

— Normal. O cheamă Isabelle. De ce?

— Faza e că… Evan şi ceilalţi spun întruna că sunt îndrumaţi de un înger. Până acum, tu ai crezut că aveau pur şi simplu un ideal satanic. Dar dacă cu adevărat îi controlează un înger pe bune? În fond, Jerome a renunţat la lupta cu tine. Dacă există cineva care are motive să-ţi amărască zilele, în niciun caz nu ar fi cei din tabăra noastră, ci cealaltă.

Cedric a rămas în tăcere câteva clipe.

— Nu e stilul lor şi nici al lui Isabelle. O cunosc de mult timp.

Când un nemuritor de rang înalt spunea „mult timp”, de obicei nu glumea.

— E blondă?

— Da, dar asta nu spune nimic. Noi putem arăta cum vrem. Oricine le apare, deşi eu nu cred chestia asta, se poate lejer face blond, chel, sau în orice alt fel. Eu cred că încerci să abaţi atenţia de la tine şi de la Jerome.

— Nu e adevărat! Uite ce e, eu nu vreau să-mi prind urechile în chestia asta. Vreau doar să-mi termin treaba şi să mă duc acasă. Şi dacă mă întrebi pe mine, eu cred că cineva încearcă să-ţi vină de hac şi să te pună pe piste greşite.

Dumnezeule, vorbeam ca toţi ceilalţi. Mă trezeam că în curând aveam să-i spun că îl „joacă pe degete”.

— Isabelle n-ar face aşa ceva, s-a ţinut el tare pe poziţie. Suntem prieteni… mă rog, într-un fel.

Ciudat lucru, demonii minţeau şi se trădau permanent unii pe alţii, totuşi, cine ştie de ce, îi luau apărarea unui personaj care toretic le era duşman. Dar înţelegeam. Jerome avea o prietenie la fel de bizară cu arhanghelul de Seattle, Carter.

— Poţi să mă pui în legătură cu ea?

Cedric m-a privit uluit.

— Chiar o ţii una şi bună?

— Nu te sabotez, dar vreau să aflu cine o face.

— Faci mare caz doar ca să abaţi atenţia de la tine.

L-am privit pur şi simplu menţinându-mi o privire pe cât de hotărâtă posibil, cu speranţa că mă crezuse. De asemenea, speram că mai era valabil tabuul ăla din rândul demonilor potrivit căruia nu se legau de subordonaţii altor demoni. Şi se pare că aşa era, pentru că într-un târziu a spus:

— Îţi arăt cum să iei legătura cu ea, oricât ar fi de inutil lucrul ăsta.

Am răsuflat în sfârşit.

— Mersi.

A clătinat din cap şi a spus:

— Dar să nu-ţi închipui că nu mai eşti suspectă. Încă sunt cu ochii pe tine.

Capitolul 8

În noaptea aceea, când mă pregăteam să mă duc să stau de vorbă cu Isabelle, m-a sunat Grace.

— Bună, Georgina. Sunt Grace.

Am aşteptat răbdătoare să mă salute şi Mei. Cum s-a lăsat aşteptată, am întrebat surprinsă:

— Eşti numai tu, Mei nu e?

Tonul lui Grace, deşi neutru, înregistra o uşoară uluială.

— De ce ar fi şi Mei aici?

Pare-se că nu-şi dăduse seama de faptul că niciodată nu mă sunase sau vizitase numai una dintre ele. Întotdeauna funcţionau ca o pereche, dând impresia că avea să se destrame ţesătura universului dacă se despărţeau vreodată. Lucrul ăsta m-a mirat aproape la fel de tare ca posibilitatea că ar fi putut accepta o ceaşcă de cafea deunăzi.

— Nu contează. Ce s-a întâmplat?

— Jerome vrea să-ţi transmit că e… încântat.

— De ce?

— Că ai reuşit cu succes să-l pui pe Cedric într-o situaţie penibilă.

— Dar n-am…

Mi-am muşcat buzele şi m-am întrebat deodată dacă ar trebui să-mi neg aşa de repede implicarea. Jerome nu fusese mulţumit de mine în ultima vreme. Deşi demonstraţia aia stupidă mă pusese pe lista neagră a lui Cedric, se prea putea ca tot ea să mă scoată de pe cea a lui Jerome şi să-mi grăbească întoarcerea definitivă în Seattle. Aşa că am tăcut.

— Se bucură că ai luat în serios discuţia cu el, a continuat Grace. Deşi vrea să-ţi amintească un lucru: faptul că te-a trimis la Cedric ar trebui să fie un gest de bunăvoinţă. Aşa că încearcă să nu mai fii aşa de eficientă. Jerome te încurajează să continui cu micile împunsături, dar să nu uiţi că până la urmă vrei să desfiinţezi grupul ăla.

— Am înţeles, am spus cu un oftat.

Grace a închis. Minunat. Asta îmi trebuia mie. Şi Jerome credea că eu sunt vinovată, că încercasem să dau bine în ochii lui.

Cedric îmi spusese că pot să o găsesc pe Isabelle la un club de jazz la câţiva kilometri de hotelul meu. Era pe o stradă cu cluburi şi baruri de o parte şi de alta, iar entuziasmul şi energia care pluteau prin aer în timp ce mă îndreptam spre locul în care îşi făcea Isabelle veacul erau palpabile. Era sâmbătă noaptea în fond, iar străzile erau ticsite de adolescenţi din specia umană dornici de iubire şi de freamătul vieţii. Eu nu le vedeam sufletele sau energia asemenea unui drăcuşor ca Hugh, dar nici nu aveam nevoie de aşa ceva. Era evident după felul în care se mişcau, vorbeau şi se priveau unul pe celălalt ca să agaţe pe cineva. Chiar şi după recentele aventuri, în această

atmosferă electrizantă simţeam imboldul de a mai face o cucerire. Trebuia să dau o tură prin cluburile astea imediat ce terminam treaba cu Isabelle.

Clubul de de jazz era mic şi întunecos, exact cum te aşteptai să fie un asemenea local. Toate mesele erau ocupate şi o mulţime de oameni stăteau lângă bar sau de-a lungul zidului. Cu toate astea, nu mi-a fost deloc greu s-o găsesc pe Isabelle, pentru că amprenta unui nemuritor de rang înalt domina un loc ca ăsta. A ei mă trimitea cu gândul la lumina soarelui care licărea printre cristaluri, spărgându-se în scânteieri colorate.

Stătea singură la o masă din colţ. Evident, femeilor singure li se făceau avansuri – de fapt am primit şi eu o mulţime de priviri apreciative în drumul meu prin bar – dar pe Isabelle nu părea s-o remarce nimeni în afară de personal. Îmi amintea de faptul că nimeni nu părea să remarce niciodată asemănarea dintre Jerome şi John Cusack. Isabelle purta o rochie lungă, albastră, cu bretele subţiri, lucru tare îndrăzneţ pentru un înger. Avea părul auriu, desfăcut, şi îi ajungea până la mijloc, amintind de o mantie de aur; m-a încercat un gând ironic.

M-a simţit, desigur, şi nu a părut deloc surprinsă când m-am aşezat vizavi de ea. Mi-a zâmbit, şi-a ridicat privirea şi i-a făcut semn chelnerului care era cel mai aproape de noi. Acesta a venit în grabă la noi şi mi-a luat comanda. Odată plecat, Isabelle şi-a îndreptat atenţia asupra mea.

— Deci tu eşti sucubul lui Jerome.

Aşa îmi spusese şi Cedric când ne cunoscuserăm şi nu prea îmi plăcea ca identitatea să mi se bazeze pe asocierea, sau mai degrabă pe apartenenţa la cineva.

— Mda, am spus.

M-a privit amabil, nici rece, nici prietenos. Din partea îngerilor niciodată nu ştiai de care extremă puteai avea parte. Însă, în general mă privea cu curiozitate, aşa că mi-am închipuit că pot să trec la treabă.

— Deci…

— Şşt.

— Ce…

A ridicat mâna, cu ochii negri aţintiţi undeva dincolo de mine. Trupa interpreta o piesă, iar trompetistul tocmai îşi dusese instrumentul la buze. S-a auzit o notă prelungă şi ascuţită, declanşând ceea ce a căpătat accentele unui solo

tânguitor. Când a terminat, după vreun minut, m-am întors înapoi spre Isabelle şi am văzut că îmi adusese chelnerul cocteilul. Chipul îngerului era luminat de încântare şi melancolie.

— Ai auzit? m-a întrebat. Nu erau nişte acorduri complicate, dar totuşi a reuşit să transmită atât de mult prin intermediul lor. Inima, sentimentele, sufletul lui. O mare de suferinţă, un delicios chin… toate lucrurile astea în câteva acorduri. A sorbit din vin şi a continuat: Tu nu poţi să creezi aşa ceva. Nici eu nu pot, nu în felul ăsta.

Cuvintele ei mă surprindeau, dar ştiam exact ce voia să spună. Unul dintre motivele pentru care mă fascinau etern romanele lui Seth era că el, muritor fiind, avea un talent pe care o nemuritoare ca mine nu îl putea dovedi niciodată.

— Numai oamenii au primit darul creaţiei, am şoptit.

A ridicat uşor din sprâncene şi a zâmbit.

— Exact. Spune, cu ce-ţi pot fi de folos, sucubul lui Jerome?

Acum mă simţeam un pic ciudat s-o iau la întrebări. Avea un aer un pic trist şi părea vulnerabilă, ceea ce o făcea atrăgătoare. Cu toate astea, am continuat. Îngerii şi demonii erau aşchii din acelaşi copac. Şi unii şi alţii se pricepeau să te facă să crezi exact ce voiau ei.

— Ştii despre aşa-zişii satanişti? Armata Întunericului?

Isabelle a zâmbit spasmodic.

— Tare filmul, dar stupid cultul. Ai avut ceva de-a face cu manifestaţia lor de azi? Mi-a plăcut foarte mult masca aia de capră.

Am clătinat din cap.

— Fe fapt, eu mă întrebam dacă ai avut tu ceva de-a face cu treaba asta.

— Eu? a spus ea râzând. Mi-aş dori să pot concepe lucruri aşa de tari, dar ne întoarcem la aceeaşi poveste: oamenii şi creativitatea. De ce întrebi?

— Pentru că ei spun că un înger îi îndrumă.

În continuare, i-am oferit o versiune abreviată a poveştii pe care mi-o serviseră cei din grup.

— Şi ai presupus că se referă la propriu la un înger?

— Încerc să nu presupun nimic. Dar eu cred că îi controlează cineva sau ceva, iar tabăra ta are un motiv la fel de bun ca oricine altcineva să-i facă probleme lui Cedric şi să-i atragă

mânia autorităţilor din ambele tabere.

— Dar cei din tabăra ta au un motiv la fel de bun. Demonii încearcă tot timpul să se înlăture unul pe celălalt.

Am lovit cu unghiile de buza paharului şi am privit-o cu atenţie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, i-am atras atenţia. N-ai negat că ai fi fost implicată.

Teoretic, îngerii nu puteau minţi, dar se pricepeau ca nimeni alţii să evite să spună tot timpul adevărul.

Isabelle şi-a terminat vinul şi mi-a zâmbit din nou.

— Eşti încântătoare. Mă simt ca într-un serial din ăla cu poliţişti. Nu mă miră că te place atât de mult Carter.

Am oftat exasperată, realizând că nu rezolvam nimic în felul ăsta. Îngeri nenorociţi.

Zâmbetul i-a pălit un pic, dar era încă evident amuzată.

— Uite ce e, Georgina, a spus. Îmi ştia numele, nu era nicio surpriză. Îmi placi. Eşti inteligentă şi plăcută, dar uite cum stau treburile: nu vreau să plece Cedric din Vancouver. Îmi place. Şi în orice caz, ştii, proverbul ăla cu păstrarea duşmanilor aproape e adevărat. Îl cunosc şi îl înţeleg. Şi când te ocupi cu ce ne ocupăm noi, cu cât cunoşti mai bine piesele de pe tablă cu atât te descurci mai bine. Nu vreau să fiu nevoită să conviețuiesc cu un arhidemon pe care nu-l cunosc, unul cu mult mai neplăcut decât el. Mai primise un pahar cu vin şi s-a oprit ca să ia o sorbitură. Şi ăsta e adevărul, a încheiat.

Nu ştiam ce să spun. Voiam s-o cred, dar nu ştiam dacă pot. Aşa că am mai oftat o dată.

— La ce te gândeşti? a întrebat.

— Mi-aş dori să te pot crede când spui că nu eşti implicată. Deşi ştiu că nu puteţi minţi, tot nu ştiu dacă pot să te cred. Nu ştiu dacă pot să am încredere în cineva.

— Sunt absolut de acord, a spus ea cu tărie. Nu poţi avea încredere în nimeni. Din nicio tabără. Fiecare îşi are interesul propriu şi în momentul de faţă se simte ceva în atmosferă, ceva ca o furtună, ca să recurg la un stereotip. Ai grijă. Părea tulburată în clipa asta, apoi s-a relaxat iar când atenţia i-a fost atrasă din nou către scenă. Ah, s-a întors solistul.

Mi-am împins paharul gol spre mijlocul mesei şi am dat să scot bani, dar a dat din mână.

— Mersi că ai stat de vorbă cu mine, i-am spus în timp ce mă

ridicam de pe scaun. Dintr-odată am ezitat. Ai pomenit de Carter. Nu cumva… nu cumva ştii pe unde umblă în ultima vreme?

Nu mă gândisem niciodată că aveam să spun vorbele astea. Ani de zile mă tot chinuise Carter cu sfaturile lui criptice, pe care de fapt nu i le ceruse nimeni. În special îi plăcea să vorbească despre mine şi Seth, de parcă l-ar fi interesat în mod special relaţia noastră. De când se terminase, abia dacă îl mai văzusem pe Carter. De obicei pierdea timpul cu mine şi cu prietenii mei, dar scosese capul numai de câteva ori în ultimele câteva luni.

Isabelle a zâmbit.

— E mai aproape decât îţi închipui.

— Răspuns tipic de înger, am mormăit.

M-am întors să plec şi în momentul ăla am scos un chirăit.

La uşa clubului nu era nimeni altul decât Carter.

Am lăsat-o pe Isabelle şi am traversat repede încăperea aglomerată. Indiferent la regulile privind vestimentaţia, Carter purta aceleaşi haine ponosite, o pereche de jeanşi ca vai de mama lor şi un tricou gri simplu. În talie avea legată o cămaşă de flanelă, iar părul blond din dotare n-ar fi zis nu dacă i s-ar fi oferit o baie şi un pieptănat. Mi-a zâmbit şi a ieşit pe strada aglomerată, iar eu l-am urmat.

— Ce faci aici? am întrebat şi mi-am scos ţigările.

Mi-am luat una şi apoi i-am oferit şi lui pachetul, de unde s-a servit şi el.

— Ce faci tu aici? mi-a replicat pe un ton agreabil.

— Ştii foarte bine ce fac aici. Toată lumea ştie.

Mi-am scotocit prin geantă după bricheta cea nouă, dar în loc de asta am dat de chibrituri şi am scot cutia. Mark's Mad Martini Bar. Uitasem de ele.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Carter când a remarcat că mă încruntasem.

— Nimic, am spus, clătinând din cap. Am schimbat chibriturile cu bricheta şi ne-am aprins amândoi ţigările. De ce ţi-ai disimulat amprenta? am continuat.

— De dragul elementului-surpriză, a spus. Voiam să văd ce faţă faci.

Am trecut pe lângă cei de la coadă din faţa clubului şi pe lângă grupuri de beţivi, fără o destinaţie anume în minte, cel

puţin nu din câte ştiam eu.

— Nu prea te-ai mai arătat la faţă în ultima vreme, l-am acuzat.

— De ce întrebi, fiică a lui Lilith, ţi-a fost dor de mine?

— Nu! Dar începeam să cred că te interesează persoana mea numai cât timp ieşeam cu Seth.

— Sigur că nu, a spus, apoi a urmat o pauză excesiv de relaxată. Şi ia zi… ai mai vorbit cu el în ultima vreme?

— Vezi că numai Seth te interesează? am spus, dând ochii peste cap. Va trebui să te laşi păgubaş, Carter, am terminat-o cu Seth. Dar ce-ar fi ca acum să faci o obsesie pentru mine şi noul meu iubit?

— Tu poţi mai mult de-atât.

— Toată lumea spune chestia asta. Dar eu sunt sucub, cât de mult crezi tu că pot?

— Faptul că lumea îţi tot spune chestia asta ar trebui să-ţi răspundă la întrebare.

— Seth mi-a dat verde, am spus cu dinţii încleştaţi. Nu mă mai vrea, şi cu asta am terminat povestea.

— Haide, fii serioasă. Tu chiar crezi chestia asta?

— Am fost de faţa când ne-am despărţit, aşa că răspunsul e da.

— Georgina, Georgina, a ţâţâit Carter. Îţi laşi furia şi alte sentimente să-ţi întunece raţiunea, din păcate, pentru că tu eşti mult mai deşteaptă decât crede lumea. Derulează şi mai gândeşte-te. De ce s-a despărţit Seth de tine?

Am privit în gol, pe partea cealaltă a străzii, refuzând să-l privesc.

— Pentru că se gândea că dacă rămânem împreună, o să suferim amândoi. Că ar fi mai bine dacă ne-am despărţi, indiferent cât de dureros ar fi în momentul ăla.

— Şi crezi că din cauza asta este un om rău?

— Da, am spus şi m-am întors spre el. Pentru că eu nu am fost de acord. Eram dispusă să-mi asum riscul. Însă el a cedat.

— Uneori e nevoie de mai mult curaj să-ţi dai seama când să te retragi decât să continui lupta.

— Nu cred că era nevoie de chiar aşa de mult curaj. A aterizat în braţe la Maddie destul de repede, am spus şi, indiferent cât de tare mă străduiam, nu reuşeam să-mi alung amărăciunea din glas.

— E nevoie de curaj şi să te străduieşti să începi o nouă relaţie cu altcineva, să-ţi vezi de viaţă.

— Mie mi se pare că s-a refugiat în braţele ei.

Carter a tras adânc din ţigară.

— Seth nu te-a părăsit şi nu s-a dus la Maddie pentru că nu te mai iubeşte. Dacă n-ar exista complicaţiile astea, pe tine te-ar alege. Tu eşti idealul lui, prima lui alegere.

— Nu e deloc măgulitor pentru Maddie.

— Asta nu îi scade ei din valoare. Înseamnă doar că pe ea o iubeşte altfel. Şi când hotărăşti că trebuie să-ţi vezi de viaţă, aşa merg treburile. Dacă nu iese, nu înseamnă că nu mai există şi alte persoane pe care să le iubeşti. E prea importantă pentru tine iubirea să poţi trăi fără ea.

— Oh, da, am spus. Ce dor mi-era de discuţiile astea încifrate.

— Mă bucur că ai redevenit tu cea de dinainte, a spus Carter cu un zâmbet strâmb.

— Şi de sarcasmul ăsta mi-a fost dor.

— Nu, vorbesc serios. N-ai fost prea simpatică în ultimele luni. Ai fost cam…

— … Scârbă?

— Nu ştiu, a spus, ridicând din umeri. Ai fost furioasă, deprimată, frustrată. Nu ţi-a mai păsat de cei din jurul tău. N-ai mai fost… tu însăţi.

— Nu mă cunoşti.

— Te cunosc mai bine decât crezi. Ştiu că suferi încă şi crezi că universul te-a abandonat. Nu e aşa. Mai ştiu în acelaşi timp că în ceea ce priveşte toată povestea asta cu demonii, curiozitatea o să te amestece şi mai tare în ceva în care n-ar fi trebuit să te implici de la început. Jerome – a spus el – e un nesăbuit.

— Tu ştii ce se întâmplă? am întrebat nerăbdătoare, oprindu-mă. Cine conduce cultul? Cine e la butoane în toată povestea asta?

— Nu, a spus Carter, mohorât. Nu ştiu nimic din toate astea. Dar eu în locul tău m-aş duce repede înapoi în Seattle. Stai aproape de Jerome.

— În momentul de faţă nu poate să mă sufere.

— Nu e adevărat. Stai aproape de el. El o să-ţi ofere protecţie. Dacă nu poate… am să te protejez eu. Dacă pot.

Oferta lui nu avea nimic romantic. Nu rostise cuvintele astea cu o înverşunare cavalerească. Era încurcat, de parcă s-ar fi confruntat cu o situaţie extremă. De asemenea, nu m-am putut abţine şi mi-am repetat în gând ultimele lui cuvinte: dacă pot. Îngerii şi demonii nu foloseau prea des cuvântul „dacă”.

— Ce vrei să spui cu „dacă” ăsta?

— Du-te înapoi acasă, fiică a lui Lilith, a spus şi a dat capul pe spate ca să privească cerul nopţii, a suflat fumul în aer, apoi şi-a coborât spre mine ochii de un cenuşiu argintiu. Vorbim curând.

A dat drumul ţigării pe trotuar şi a dispărut.

Mi-am plimbat privirea primprejur, îngrijorată să nu ne fi văzut cineva, dar ne îndepărtaserăm de petrecăreţi. Mi-am strivit ţigara, m-am întors şi am mers din nou în direcţia în care era distracţia, ca să găsesc vreunul dintre tipii care mă studiaseră. Poate că şi după o noapte petrecută cu nişte beţivi aveam să mă simt goală pe dinăuntru, dar cel puţin motivele lor erau mai simplu de înţeles decât cele ale îngerilor.

Capitolul 9

Începeam să invidiez teleportarea la care recurgeau nemuritorii de rang înalt. Întotdeauna mă plângeam din cauza ei, pentru că te dezorienta un pic, dar dintr-odată un dram de ameţeală părea banală pe lângă parcurgerea încă o dată a distanţei Vancouver-Seattle. Oricât mă irita perspectiva, eram nerăbdătoare să vorbesc cu Jerome, aşa că imediat ce Cedric mi-a dat voie să plec acasă a doua zi, am pornit iar spre Statele Unite.

Isabelle păruse destul de convingătoare când îşi negase propria implicare în pozna Armatei Întunericului, şi atât Carter cât şi Cedric păreau convinşi că tipa nu era implicată. Eu nu puteam respinge nicio pistă atâta timp cât în joc era întoarcerea mea definitivă în Seattle şi mai ales când cineva avea gânduri rele chiar şi cu oraşul Seattle. Se prea poate ca Isabelle să fie nevinovată, dar nu aveam de gând să scot varianta asta din calcul până să mă consult din nou cu Jerome.

— Se pare că stai mai mult pe-aici decât acolo, a remarcat Hugh când l-am sunat să-i spun că mă întorsesem în oraş. Nu

mi se pare că eşti pedepsită cine ştie ce.

— Pedeapsa e o chestie subiectivă. Ştii pe unde umblă Jerome?

— Ultima oară avea întâlnire cu cineva.

— La The Cellar?

— Hmm, nu... la barul ăla nou din Capitol Hill. Clement's.

— Crezi că o să se supere dacă îmi fac apariţia cât el are un prânz de afaceri?

— Dacă nu vrea să fie întrerupt, n-o să reuşeşti să dai de el.

Avea dreptate aici. Fără să mai trec pe acasă, m-am dus direct în Capitol Hill şi am găsit un loc de parcare pe stradă, nu prea departe de apartamentului lui Cody şi al lui Peter. Clement's era un bar nou, care fusese deschis de curând, un pic mai aranjat şi mai modern decât The Cellar, o bombă din Pioneer Square pe care o frecventam noi, nemuritorii. Clement's avea exact aceeaşi atmosferă cu pretenţii şi meniu cu băuturi alese ca Mark's şi mi-era greu să mă conving pe mine însămi că poate nu era o idee prea bună să beau cât timp eram implicată în treburi demonice.

Imediat l-am reperat pe Jerome. Era la o masă din spate, cu faţa spre uşă. Privirile ni s-au întâlnit când m-am apropiat, iar amprenta mi-a trădat prezenţa exact când o simţeam şi eu pe a lui. Numai că aura lui de nemuritor nu era singura de aici. Am recunoscut identitatea celuilalt posesor de aură înainte ca femeia care stătea vizavi de el să se întoarcă.

Nanette.

M-am oprit lângă masa lor, rămasă fără cuvinte mai degrabă din cauza mirării decât a fricii. Jerome şi Nanette stăteau de vorbă? De unde şi până unde? Pe faţă avea un zâmbet şiret, de parcă ar fi ştiut o glumă la care noi ceilalţi nu aveam acces. Purta o altă rochiţă drăguţă de vară, din mătase mov, care i se potrivea foarte bine cu părul blond, deşi vremea nu părea destul de călduroasă pentru aşa ceva. Desigur, am presupus eu, dacă eşti demon focurile iadului îţi ţin de cald.

—Georgie – a spus Jerome nu lipsit de amabilitate – se pare că eşti mai mult pe-aici decât în Vancouver.

— M-a trimis Cedric acasă. Se pare că nu vrea să mă vadă pe acolo dacă n-am o treabă anume.

Nanette a chicotit şi s-a oprit ca să mai bea dintr-un pahar cu ceva ce aducea cu un martini Lemon Drop.

— Îmi închipui, după spectacolul de ieri. Ai făcut o treabă genială, trebuie spus.

Am făcut o grimasă şi am hotărât să spun adevărul şi să risc să pierd respectul lui Jerome.

— De fapt, n-am avut nimic de-a face cu povestea asta. Au făcut-o fără să-mi spună.

Însă pe Jerome n-a părut să-l deranjeze.

— Înregistrarea este peste tot pe Youtube. Am văzut-o de vreo sută de ori.

Toată chestia asta era extrem de confuză. Pe faţă Jerome voia să-l ajut pe Cedric să îi dau de cap cultului ăstuia, dar cu toate astea şeful meu se delecta evident văzând că nu prea progresam. Din nou simţeam că scap din vedere o bucată din imaginea de ansamblu şi asta mă făcea să mă simt şi mai nesigură de situaţia mea.

— Nu vreau să vă reţin, am spus. Speram să pot sta un pic de vorbă cu Jerome, dar dau eu de tine mai târziu.

Nanette şi-a dat băutura peste cap şi s-a ridicat.

— Nu, nu. Noi am terminat. Ia loc.

Eu şovăiam, dar a insistat, iar Jerome nu a părut prea dezamăgit de plecarea ei. A ieşit din bar ca o fiinţă umană obişnuită, fără să-şi bată capul cu vreo formă complicată de teleportare, cel puţin nu atâta timp cât putea fi văzută. El mi-a făcut semn spre scaunul ei şi m-am aşezat.

— Spune, Georgie, cu ce-ţi pot fi de folos?

Jerome bea coniac, băutură mai potrivită pentru o seară petrecută la gura sobei decât într-o duminică după-amiază.

— Ai ieşit cu Nanette? am întrebat, uitând pentru o clipă de Isabelle.

— Din câte ai văzut…

— Ţi-am spus că s-a întâlnit cu Cedric.

— Şi?

— Şi nu ţi se pare ciudat că se întâlneşte cu fiecare dintre voi fără ştirea celuilalt?

— Nu e fără ştirea celuilalt, a replicat. Ştiu că s-a întâlnit cu Cedric şi ştie şi ea că ştiu.

Isabelle mi se ştergea din ce în ce mai tare din memorie. Dintr-odată totul părea limpede. Isabelle negase că ea ar fi îngerul în cauză, pentru că nu voia să i se schimbe situaţia. Nanette, în schimb, chiar voia o schimbare. Voia să scape de

sentimentul că Cedric şi Jerome au luat la ochi teritoriul ei şi că o vără pe ea la mijloc. Pretinsese că întâlnirea cu Cedric fusese un mijloc de apărare, dar totuşi nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era mai ofensivă decât realizam noi.

— Georgie, a spus Jerome sec. Văd că ţi se învârt rotiţele în cap. La ce te gândeşti?

I-am prezentat lui Jerome un raport concret despre experienţele mele cu Armata, începând cu întâlnirea de la Tim Hortons şi teoriile la care ajunsesem, cum că Îngerul Întunericului chiar era un înger, Isabelle.

— E absurd, a spus Jerome. Nu e ea.

— Pari la fel de sigur ca Cedric.

A ridicat din umeri, ruşinat aproape că recunoscuse că este de acord cu rivalul său.

— Pentru că nu este liderul nici unui cult. O cunosc. Nu e genul.

— Hm, de fapt încep să-ţi dau dreptate. Am inspirat adânc şi am continuat: Presupun că nu v-aţi gândit niciunul dintre voi că ar putea fi Nanette în spatele chestiei ăsteia?

Jerome a părut şi mai neîncrezător.

— Nanette? Georgie, e o exagerare, chiar venind şi din partea ta.

— Ce anume? Că demonilor le surâde teritoriul celorlalţi? Să fim serioşi, Jerome. Nu e deloc o exagerare! Asta aţi făcut, şi poate mai faceţi încă, tu şi Cedric. Dacă are loc un dezastru Nanette are mai multe şanse să beneficieze de pe urma lui decât Isabelle. Nanette vine fuga la amândoi şi vă spune cât o îngrijorează celălalt, când de fapt vă asmute unul împotriva celuilalt.

Jerome şi-a agitat coniacul în pahar.

— Şi lasă-mă să ghicesc: e blondă, exact ca aşa-zisul înger cu părul de aur.

— Cam aşa…

A oftat, a luat o ultimă înghiţitură de coniac şi şi-a pus paharul pe masă cu zgomot.

— Nu că aş avea vreun motiv să-ţi explic ţie treburile noastre, dar uite cum stă treaba. Nanette nu are tupeul să facă ceva de genul ăsta. Ah, sigur, ai dreptate în anumite privinţe. Nu ar fi un comportament atipic pentru un demon, mai ales pentru unul care se simte ameninţat. Dar nu e cazul ei. Poate

că ar bate-o gândul să facă aşa ceva, dar o să se abţină. Ea e mai mult genul care latră decât cel care muşcă.

De obicei nu primeam răspunsuri aşa de detaliate de la Jerome şi lucrul ăsta mă surprindea un pic.

— Eşti sigur?

— Da, a spus cu hotărâre, în vreme ce un chelner a mai adus un pahar cu coniac. Uită de ea şi de Isabelle. Caută un alt motiv pentru faptele adunăturii ăsteia absurde. În afară de chestia asta, tu fă-i să se destrame, asta ţi-e misiunea. Şi în afară de chestia asta, ai încredere în mine că sunt în stare să-mi rezolv treburile fără ajutorul unui sucub.

Am plecat la scurt timp după aceea şi l-am lăsat pe Jerome să bea singur. Când am deschis uşa, mi-am aruncat privirea înapoi şi l-am studiat. În momentul ăsta părea vulnerabil şi privea fundul paharului cu un aer tulburat. Părea foarte singur, şi la propriu, şi la figurat, în ciuda cuvintelor îndrăzneţe pe care le rostise, şi am simţit o strângere de inimă, un pic de durere pentru că atunci când de-alde noi aveam probleme, aveam de asemenea la dispoziţie o veşnicie să suferim din pricina lor. Dar pe de altă parte, poate că micile episoade de tragedie demoniacă mai rupeau un pic monotonia.

Mă gândisem să-mi rezolv câteva probleme după aceea, dar apoi am hotărât că părea o idee mai bună să mă duc direct acasă. Chiar în momentul în care am intrat în apartament mi-a sunat telefonul. Am trântit uşa cu piciorul în timp ce mâna disponibilă îmi scotocea prin străfundurile genţii. Pe ecran apărea numărul lui Doug.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat imediat ce am răspuns.

— Ştii ce e trist în toată treaba asta, Kincaid? Nu mă întrebi dacă sunt eu bine. Mi-ai văzut numărul, ai presupus că e o problemă la muncă şi vrei să afli dacă e totul în regulă la magazin.

— Unde baţi?

— Magazinul e bine mersi. Voiam să ştiu dacă eşti în oraş. Maddie mi-a dat impresia că acum poţi să sfidezi timpul şi spaţiul şi să fii peste tot în orice moment.

— Mi-ar plăcea, dar aşa e, sunt acasă. Ce s-a întâmplat?

— Mergi la Casey la chef?

— La Casey la ce? Exact când întrebam, mi-am amintit ca mă trăsese deoparte în magazin şi mă întrebase dacă aveam să vin

la petrecerea organizată cu prilejul absolvirii. Hm. E azi, nu?

— Mda. Vrei să vin să te iau?

— Doug, nu cred că pot. De fapt, i-am spus chiar că nu pot.

— Bun. Spune-mi imediat ce altceva ai de făcut.

— Păi, ăăă…

— Prea încet. N-ai nicio treabă.

— Faza e că nu prea am chef de distracţie.

— Frumuseţea stă în faptul că, atunci când lumea nu are chef de distracţie, exact în momentul ăla le prinde cel mai bine un chef.

— Doug…

— Haide! Cum dracu' poţi să fii indiferentă la realizările unui geniu al matematicii care absolvă şi mai devreme?

— Şi letonă.

— Poftim?

— Mate şi letonă. A avut două specializări.

— Mersi că mă sprijini. Ar fi trist şi aiurea să n-o ajutăm să sărbătorească. A trecut printr-o mulţime de dificultăţi la venirea în ţara asta cu speranţa să-şi ofere o viaţă mai bună ei şi familiei ei.

— Doug, e imigrantă din a patra generaţie. Taică-său e neurochirurg.

— Haide! Maddie trebuie să stea până la ora închiderii şi n-am cu cine să mă duc. Pe de altă parte, mă ia cu groază când mă gândesc că m-am tot dus cu soră-mea la diferite evenimente sociale în ultima vreme. Am nevoie de tine să mă simt din nou bărbat.

— Doug…

— Ne vedem în cinci minute, Kincaid.

Ştiam eu cum făcea Doug când avea stări din astea. Nu glumea când spunea că vine în cinci minute şi avea dreptate când spunea că nu aveam nimic altceva de făcut. Având atât de puţin timp, mi-am tras pur şi simplu pe mine prin schimbarea aspectului o fustă gri simplă şi o bluză neagră care păreau să se potrivească la o petrecere de absolvire. În timp ce scotoceam după un cartonaş nefolosit în care să pot pune un cec, l-am sunat pe Dante ca să-l anunţ că sunt în oraş şi să-l întreb dacă vrea să vină şi el cu noi. Cum se întâmpla des în ultima vreme, mi-a intrat căsuţa vocală. De ce aveam eu parte numai de bărbaţi pe care nu puteai pune bază? Îmi era greu să

dau de Seth când ieşeam împreună pentru că întotdeauna scria. Acum îmi era greu să dau de Dante pentru că… ei bine, pentru că nu puteai pune bază pe el. I-am lăsat în mesaj adresa lui Casey şi m-am grăbit să mă pregătesc. Voisem să-mi pun ceasul de la Dante, dar n-am reuşit să-l găsesc înainte să apară Doug – sincer, mai degrabă apăruse în patru minute –, aşa că până la urmă am plecat din casă fără accesorii.

Familia lui Casey locuia în Clyde Hill, un cartier frumos de pe malul lacului, pe potriva familiei unui neurochirurg. Începuse cam de o oră petrecerea când am ajuns noi şi am descoperit că uriaşa curte din spate deborda de muzică, mâncare şi invitaţi. Se lăsa înserarea şi lumina discretă a beculeţelor întinse prin copaci şi de-a lungul gardului îmbrăca totul într-o atmosferă de poveste. Ne-am oprit la intrarea în curte, studiind împrejurimile şi căutând din priviri şi alţi cunoscuţi.

— E un mediu sănătos pentru mine, a spus Doug. Sunt şi copii pe aici.

— Normal că sunt. E o petrecere de absolvire, nu un dezmăţ din ăla de care dădeai tu după concerte.

— Ia uite, a spus înseninându-se. Au şi barman. Se pare că o să fie suportabil de sănătos.

Casey ne-a găsit în timp ce ne luam de băut şi ne-a strâns pe amândoi în braţe.

— Oh, aţi venit! Mersi mult.

Radia de entuziasm şi de energie şi abia dacă avea astâmpăr. Mi-a acceptat cartonaşul cu încă o îmbrăţişare, ne-a spus s-o anunţăm dacă avem nevoie de ceva, apoi a dat fuga când şi-a văzut mătuşa din Idaho care sosea chiar atunci.

— Mai că îmi doresc să mai fi rămas în facultate, a meditat Doug.

Câţiva colegi de-ai noştri ne-au făcut cu mâna din partea cealaltă a grădinii şi am început să ne facem drum spre ei.

— Mda. Puteai să te distrezi în felul ăsta aşteptând să termini şcoala.

— Problema e că eu mă distram în halul ăsta în timpul şcolii, a spus el cu o grimasă.

Ceilalţi colegi de la librărie s-au bucurat să ne vadă şi am început să pălăvrăgim, abordind subiecte care variau de la petrecerea în sine şi până la ce mai era pe la muncă. Familia lui Casey nu se zgârcise la bani şi chelnerii umblau de colo-colo cu

diferite feluri de aperitive. Niciunul dintre noi nu luase cina, aşa că efectiv am tăbărât pe tăvi şi probabil că lăsam impresia unor sălbatici aici, în colţul nostru.

Mă gândeam deja să-mi iau un al doilea pahar de băutură când dintr-odată Beth a exclamat:

— Ah, ia uite, au venit Seth şi Maddie.

M-am crispat instantaneu. Unul dintre motivele pentru care deschisesem uşa când venise Doug să mă ia era pentru că spusese că avea să stea Maddie să închidă librăria. Ştiind că aveam să-mi iau o pauză de la ea şi de la Seth, perspectiva păruse mai suportabilă, însă aparent fusesem greşit informată.

M-am întors instantaneu la 180 de grade, animată de speranţa că nu o auzisem bine pe Beth. Nţ. Ei erau, Seth şi Maddie. Şi mai rău de atât, era cu ei şi nepoţica lui Seth, Kayla. Era cea mai mică dintre fiicele fratelui lui, o fetiţă de patru ani cu ochii albaştri şi cu o claie de bucle blonde. De curând descoperiserăm că avea capacităţi paranormale şi putea percepe lumea ocultă, la fel cum puteau şi Dante sau prietenul meu Erik. Era departe de capacităţile lor şi încă nu ştia ce însemnau toate astea. Deocamdată era doar o fetiţă fericită, deşi tăcută, şi, văzând-o cu Seth şi Maddie, mi se strângea inima.

— Parcă ai spus că stă să închidă, am şuierat la Doug.

El însă nu mi-a sesizat supărarea din glas şi a interpretat-o drept uimire.

— Aşa credeam şi eu. Poate a lăsat-o pe Janice. Ştiu că îi dă din ce în ce mai multă răspundere. Încep să mă întreb dacă nu cumva mi-e postul în pericol.

Gaşca de la librărie i-a întâmpinat pe nou-veniţi cu urale. Kayla s-a desprins de lângă adulţi şi, spre uimirea mea, a venit în fugă la mine.

— Georgina!

Am ridicat-o în braţe şi şarpele negru al mâniei din adâncul meu s-a mai îmbunat. Nu numai că venise la mine, dar mai şi vorbise, o adevărată raritate. Am strâns-o la piept şi, cu ea în braţe, simţeam că totul avea să fie bine.

— Ai un fan, Kincaid, a spus Doug râzând şi i-a făcut cu ochiul.

I-a zâmbit timid drept răspuns, apoi s-a întors din nou spre mine şi şi-a aşezat capul pe umărul meu.

— A vorbit, a spus Maddie uimită.

Maddie ştia că eram prietenă cu familia Mortensen şi nu avea nicio părere despre faptul că le cunoşteam pe fete.

— Un adevărat monolog, am spus râzând.

— Stăm noi cu ea cât timp merg ceilalţi la şcoală să urmărească o piesă, a explicat Seth.

— Petrecerea asta e de domeniul fantasticului, a spus Maddie, plimbându-şi privirea împrejur la toată desfăşurarea de forţe. Are cineva idee de ce are şi specializare în letonă?

— O fi de umplutură? a sugerat Beth.

— Antropologia şi Studiile feministe sunt specializări de umplutură, a spus Doug. Nu letona.

— Hei! a intervenit Maddie, dându-i cu cotul fratelui ei.

Maddie scria adesea articole pentru reviste feministe.

— Nu-ţi mai vărsa nervii pe mine. N-am să uit niciodată că ai făcut un curs intitulat „Evoluţia rochiei”.

— A fost mai greu decât îţi închipui tu!

Noi ceilalţi îi priveam amuzaţi pe fraţii Sato şi, spre dezamăgirea mea, şi Seth. Cred că speram să îmi arunce mie priviri furişe şi prelungi. Însă el o privea pe Maddie aproape tandru. De parcă ar fi considerat-o deşteaptă şi amuzantă ceea ce şi era, desigur. O privea în felul în care îşi priveşte un tip iubita.

— Hei, i-am spus lui Doug. De ce n-o laşi în pace pe soră-ta şi mai bine te duci să ne mai umpli paharele.

— Nu eşti un bun exemplu pentru puştoaică, m-a avertizat.

Dar mi-a luat în orice caz paharul şi s-a dus la bar.

Se pare că faptul că o ţineam eu pe Kayla le dădea lui Seth şi lui Maddie prilejul de a fi mai drăgăstoşi unul cu celălalt, şi se ţineau de mână. Aşa că mi-am îndreptat atenţia asupra Kaylei şi luam câte un aperitiv mai deosebit pe măsură ce erau plimbate pe lângă noi şi îi explicam ce este aceea quiche sau brie. Odată ce Doug s-a întors cu băuturile noastre, mi-am băutpaharul destul de repede, conştientă încă de faptul că aveam un copil în braţe. Când l-am terminat şi pe al treilea, mi-am dat seama că trebuie să o dau jos din braţe. Maddie a luat-o de mână şi s-a dus cu ea să-i arate un iaz cu crapi japonezi koi în partea cealaltă a grădinii.

Eu am rămas singură cu ceilalţi şi, fie din cauza alcoolului, fie a farmecului sucubic sau pur şi simplu din dorinţa de a

părea mai bună decât Maddie, m-am trezit că revin la viaţă. Am glumit şi am vorbit cu toată lumea, asigurându-mă că fiecare persoană participă la discuţie. I-am văzut pe toţi luminându-se, învăluiţi în atmosfera de confort şi bună dispoziţie pe care o cream. Poate că aveam motive ascunse, dar cu toate astea chiar mă simţeam bine. Trecuse ceva timp de când nu mă mai distrasem, de când nu mai interacţionasem în mod agreabil eu cineva.

Însă când s-a întors Maddie, am hotărât că era timpul pentru un patrulea pahar şi am traversat graţioasă curtea, în ciuda alcoolului din sânge. În timp ce stăteam la coadă, tipul din spatele meu a intrat în vorbă cu mine.

— Te-am mai văzut undeva.

Mi-am ridicat privirea spre el. Era înalt, de vreo treizeci de ani, părul arămiu, şi i-am zâmbit cuceritor.

— Proastă replică.

— Nu, serios, a spus încruntat. Din ziar… ai participat la vreun soi de licitaţie?

— Oh, Dumnezeule, chiar mă recunoşti.

Ca urmare a maşinaţiunilor lui Hugh, participasem la o licitaţie anul trecut prin decembrie în care miza era o întâlnire. Fusesem adjudecată pentru o sumă de-a dreptul obscenă şi ajunsesem în ziare.

— Dacă mi-aduc bine aminte, ai câştigat mulţi bani pentru organizaţia aia caritabilă.

— Ce pot să spun? îmi plac copiii.

Ne-a venit rândul şi ne-am luat fiecare câte un pahar. Ne-am dat într-o parte şi ne-am continuat discuţia.

— Cumva şi eu ar trebui să plătesc aşa de mult ca să mă aleg cu o întâlnire? a întrebat el.

— Îmi ceri o întâlnire?

— Acum, că te văd în carne şi oase, cam înţeleg de ce s-a ajuns la preţul ăla.

— Da' nu te încurci cu formalităţi.

— N-am timp, a spus el ridicând din umeri. Am prea multă treabă.

Hm. Era genul ăla de tip. Eu nu aveam capacitatea lui Hugh de a vedea sufletele, dar ceva îmi spunea că nu aveam să mă aleg cu prea multă energie de la tipul ăsta. Însă, desigur, în momentul ăla nu conta. Eram beată şi supărată, iar un tip

destrăbălat părea să fie exact ce-mi trebuia mie, indiferent cât de nepotrivit era locul. De fapt, inadecvarea locului contribuia şi ea.

— Nu, nu chiar aşa de mult. Deşi, ca să fiu sinceră, şi eu sunt cam ocupată. Nu-mi place să pierd timpul cu ceva care o să se răsufle. Sunt genul de fată pe care o încerci înainte să o cumperi.

M-a studiat cu mare atenţie, serios.

— La ce anume te-ai gândit?

Am dat din cap spre casă.

— Probabil că au vreo baie pe acolo.

După cum mă aşteptasem, n-a trebuit să mă străduiesc prea tare să-l conving. Casa era deschisă tuturor celor care voiau să intre şi am trecut pe lângă personalul responsabil cu servirea în timp ce căutam una din multele băi din casă. Într-un final, am găsit una micuţă de la etajul al doilea, lângă camera oaspeţilor. Nu părea să fi fost prea folosită şi imediat ce-am închis uşa, am sărit unul pe celălalt.

Pe drum îmi spusese că îl cheamă Wes şi că lucra în conducerea unei bănci din centru. Nu ştiu de ce încerca să mă impresioneze, dat fiind că îi uşurasem foarte tare treaba, dar în orice caz îi apreciam strădaniile. Marea mea grijă era legătura dintre el şi familie, dar până la urmă s-a dovedit a fi prietenul unui prieten al unui partener de afaceri, aşa că nu mi-am făcut prea multe griji că avea să afle Casey.

Aproape instantaneu am rămas fără fustă, apoi mi-a desfăcut rapid nasturii de la bluză, prilej cu care am rămas fără un nasture. Acesta a ţâşnit pe podea, pierdut pentru eternitate. Mi-a lăsat bluza pe mine, desfăcută pur şi simplu, şi şi-a plimbat mâinile pe corpul meu, studiindu-mi sutienul negru din dantelă şi chiloţii asortaţi.

— Dumnezeule, a spus cu glasul întretăiat. Se poate să meriţi mai mult decât preţul de la licitaţie.

— Să ştii că nu sunt prostituată, am izbucnit, iritată din cine ştie ce motiv pe care nu-l înţelegeam pe deplin. Şi grăbeşte-te, că mă aşteaptă prietenii.

Wes era un pic surprins că nu eram înnebunită după el, dar n-a comentat nimic. Apoi au căzut pantalonii şi chiloţii lui, m-a prins de şolduri şi m-a aplecat, lipindu-mă de blat, aşa că stăteam cu corpul înclinat şi cu capul şi umerii lipiţi de o

oglindă. Ajungea exact la blat şi o clipă mai târziu intra în mine, nici dur, dar nici delicat, undeva la mijloc. De fapt, mă plictisea un pic şi îmi dădea senzaţia că nu se poate hotărî ce poziţie să adopte.

Dar când m-a prins de glezne şi mi-a ridicat picioarele, ritmul a crescut treptat şi pe frunte i-am văzut broboane de sudoare. Cantitatea de energie care se prelingea în mine era potrivită, exact ca toate celelalte aspecte ale afacerii ăsteia amoroase, dar în comparaţie cu Dante, era totuşi semnificativă. Energia compensa restul şi când a avut orgasm, cu un geamăt animalic, vitalitatea i s-a scurs în mine în totalitate. Îmi traversa corpul ca nişte cârcei de lumină, revigorându-mă şi dându-mi putere.

S-a dat înapoi clătinându-se şi am sărit de pe blat ca să mă îmbrac la loc.

— Uau, a spus cu un icnet. A…

— Să nu spui că a meritat banii, l-am avertizat. Mai ales că n-ai plătit.

A închis gura şi am zâmbit. L-am sărutat iute pe obraz şi am pornit spre uşă.

— Mersi, am spus. M-am distrat.

Şi-a căutat lenjeria intimă şi a întrebat:

— Vrei să ieşi cu mine?

— Nţ.

L-am lăsat să se îmbrace, închizând uşa în urma mea şi amintindu-mi să-mi iau paharul de băutură cu mine. Nu era nimeni sus, aşa că aventura noastră a trecut neobservată. Cel puţin aşa am crezut eu. Când am ajuns la capătul scărilor era să dau nas în nas cu Seth.

— Dumnezeule, a spus, privindu-mă din cap până-n picioare. Chiar ai făcut chestia aia?

— Ce chestie? am întrebat cu glas mieros.

— Ştii foarte bine. Ai strălucirea aia. Şi îţi mai şi lipseşte un nasture-

Mi-am coborât privirea spre deschizătura trădătoare şi am adus-o în starea de dinainte prin schimbarea aspectului.

— Gata, e ca luată de pe raft.

A clătinat din cap şi a spus încet, să nu-l audă cineva:

— Chiar n-am crezut că ai fi în stare să faci aşa ceva. Te-am văzut plecând cu el şi mi-am spus că nu se poate, nu aici. Aşa că am venit şi…

— Şi ce? Ai venit să mă împiedici? am spus şi nu mi-am putut reţine un hohot de râs. Seth, nu e treaba ta ce fac eu.

— Şi Dante? Tocmai l-ai înşelat.

— Eu îmi înşel toţi iubiţii. Ai uitat? Cu asta mă ocup.

— N-aveai nevoie de energie, era clar.

— Mda, dar o voiam. Eşti cumva gelos?

— Ce s-a întâmplat cu tine? m-a întrebat, evitându-mi întrebarea. Cum de te-ai schimbat aşa de mult? Tu eşti mult mai bună de atât.

— Întotdeauna am fost aşa, doar că ai fost tu prea fascinat să remarci.

M-am întors şi am plecat, pornind înapoi spre prietenii noştri, şi pe măsură ce mergeam, îmi aranjam aspectul puţin câte puţin. Alcoolul îşi făcea din plin efectul, dar eram destul de sigură că reuşeam să merg fără să par evident beată. Când am ajuns la grupul meu, Kayla a dat semne că vrea s-o iau iar în braţe. Am ezitat un pic, dar părea aşa de insistentă încât i-am dat paharul lui Doug şi am luat-o iar în braţe. Slavă Domnului, n-am căzut în nas.

Mă studia cu ochii ei mari şi albaştri şi mă întrebam ce simte. Ceva din privirea ei mă afecta într-un fel în care privirea mustrătoare a lui Seth nu reuşise. Mă simţeam prost pentru ceea ce făcusem, mă simţeam murdară, ieftină.

— Chiar te place, a spus Maddie. Şi te porţi şi tu extraordinar cu ea. Ar trebui să faci şi tu un copil.

Mi-am trecut o mână prin părul moale ale Kaylei, amintindu-mi de visele pe care mi le trimisese Nyx în timp ce-mi fura energia. Cu toatele îmi arătaseră un viitor imposibil în care eu aveam o fiică şi un soţ.

— Nu se poate, am spus. Doug nu s-ar descurca deloc cu întreţinerea unui copil.

— Mai taci, a izbucnit relaxat.

Cred că băuse şi el la fel de mult ca mine.

Seth s-a întors în momentul ăla şi a atins-o pe Maddie pe braţ, cu un aer sumbru.

— Ar trebui să mergem. Or să se întoarcă Terry şi fetele şi probabil că şi Kayla e deja obosită.

Maddie s-a întunecat un pic la faţă.

— Deja?

Era prima oară când apăreau nori negri în relaţia lor idilică.

— Trebuie s-o ducem înapoi, a repetat Seth cu blândeţe. Şi trebuie să scriu un capitol.

— Aha, acum iese la iveală adevărul, a spus ea, dând ochii peste cap.

Interesant. Maddie trebuia să suporte aceleaşi lucruri pe care le suportasem şi eu.

— Mai stai, i-a spus Doug. Te duc eu acasă.

— Da, vezi să n-am eu încredere în tine la volan în momentul de faţă.

— Atunci ne duci tu pe mine şi pe Kincaid acasă şi Mortensen poate să plece acum.

Într-un final, au hotărât că era o idee bună. În timp ce Seth şi Kayla se pregăteau să plece, dintr-odată Maddie şi-a adus aminte de ceva.

— Ah! Stai aşa. Trebuie să-i dai Georginei cadoul.

— Cadou? am întrebat.

Seth a căpătat un aer aproape drăcesc, deşi era încă evident deranjat de ceea ce se petrecuse în casă.

— Oh, da. Tocmai am primit o cutie cu exemplare de semnal din următoarea carte cu Cady şi O'Neill şi mă întrebam dacă vrei şi tu unul.

— Ăăă… am făcut, nesigură de ce-ar trebui să spun. Maddie a râs.

— Ai fost prinţesa petrecerii toată noaptea şi aşa ceva te lasă fără cuvinte?

— Nu e chiar aşa de simplu. Mă înţelegi, este vorba despre o carte cu Cady şi O'Neill. Ştii cât de mult îmi plac. Într-un fel, mă obişnuisem cu gândul că nu mai citesc următoarea carte până în luna octombrie. Dacă fac rost de ea acum, tot universul meu se duce de râpă.

— Deci nu vrei? a întrebat Seth.

— Oh, cum să nu. Numai că am sentimentul… nu ştiu cum să explic. E ca şi când ai înşela pe cineva.

— Să ştii că le are în maşină, m-a tachinat Maddie cu un glas cântat. Sigur nu vrei unul?

L-am privit pe Seth care zâmbea şi între noi s-a petrecut ceva ciudat. Nu-mi venea să cred că acum câteva minute ne certam în casă. Schimbul de priviri, sentimentul pe care îl aveam… era de parcă am fi fost ca pe vremuri. M-am întors repede.

— Da, am mârâit. Normal că-l vreau.

Seth şi-a luat la revedere de la restul găştii de la librărie şi a încercat să dea de Casey, dar era înconjurată de o mulţime de rude. A renunţat şi am ieşit din curte către locul unde parcase, cam la un cvartal distanţă. Eu o ţineam încă în braţe pe Kayla. Nu vorbea niciunul dintre noi, dar era mai bine aşa, pentru că mă încerca un vălmăşag de sentimente. Fiecare interacţiune de după despărţire fusese în ultima vreme plină de mânie sau dureros de tensionată. Totuşi, în ultimele câteva minute, lucrurile redeveniseră parcă aproape comode din nou. Oare era posibil să trecem vreodată de faza asta? Se putea oare ca durerea pe care mi-o cauzase să se domolească aşa de repede?

A descuiat maşina şi mi-a dat cartea. Sper că nu am căscat gura ca o adolescentă când am văzut-o. Noaptea nebunilor. Pe copertă se vedea conturul, profilat pe cer, al oraşului Washington, DE, neclar, ca o pictură de Renoir, şi pe deasupra avea o peliculă indigo-închis. Pe ea erau trecute tot felul de avertismente cum că este un exemplar de semnal şi că nu ai voie s-o vinzi, dar nu le-am dat atenţie. Nu voiam s-o vând, voiam s-o citesc. Imediat.

Când mi-am smuls ochii de pe copertă, Seth m-a privit cu o încântare amuzată.

— Nu pot să cred că eşti aşa de entuziasmată.

— De ce n-aş fi? Şi de ce te miră? O groază de oameni îţi adoră cărţile.

— Mda… a spus el clătinând din cap. Dar tot mi se pare ireal când mă gândesc că pot scrie ceva, pot crea ceva care are o influenţă aşa de puternică asupra oamenilor încât se implică emoţional în ceea ce a fost născocit de către mintea mea. Şi când realizez că o persoană pe care o cunosc personal… când mă gândesc că te impresionează în felul ăsta… după cum am spus, mi se pare ireal.

Mă lua cu tremurici pe la stomac când îi vedeam privirea dulce şi sinceră, aşa că m-am uitat iar repede la copertă şi mai că îmi doream să ne luăm iar la ceartă.

— Seth… de ce… de ce faci chestia asta?

— De ce-ţi dau cartea? a întrebat uimit.

— Nu, vreau să spun că de ce eşti drăguţ. Şi de ce ţi-ai făcut griji din cauza mea?

— Nu crezi că sunt drăguţ în mod normal?

Mi-am ridicat din nou privirea şi am oftat.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Ne evităm încă de la Revelion, iar când am ajuns unul în faţa celuilalt, a fost un dezastru. Cu toate astea îmi aduci cartea… Pur şi simplu nu înţeleg. A fost ideea lui Maddie?

M-a privit îndelung, sau cel puţin aşa am avut senzaţia. Pe spate mi-a trecut un fior rece şi pentru o clipă m-am simţit dezorientată, de parcă m-aş fi aflat în acelaşi timp în prezent şi în trecut şi retrăiam fără încetare acelaşi moment.

— Nu. Am făcut-o pentru că ura n-ar trebui să dureze veşnic, a spus într-un târziu cu un glas blând. Pentru că într-un final trebuie să ierţi. Nu se poate să nu-ţi mai pese sau… dar n-a terminat propoziţia. Cred că întotdeauna o să fie o legătură între noi, indiferent unde am merge sau ce am face. Şi dacă este aşa, aş vrea să fim prieteni.

Pentru a doua oară în noaptea aia am rămas fără cuvinte. Erau o sută de lucruri care ar fi putut trece drept răspunsuri acceptabile. Să-i spun că sunt de acord. Să-i spun că-l iert. Să-i spun că şi eu voiam să fim prieteni. Totuşi nu reuşeam să adun cuvintele necesare şi nici nu am avut ocazia să meditez la motive, pentru că brusc Kayla s-a smucit la mine în braţe şi a făcut ochii cumplit de mari.

— Salut, a strigat o voce şi ne-am întors.

Dante era ceva mai încolo şi venea spre noi. Cu fiecare pas pe care îl făcea, Kayla se ferea din ce în ce mai tare de el. Căutarea de-o viaţă a puterii şi faptele rele pe care le comisese lăsaseră o pată asupra lui Dante, iar Kayla o simţea aşa cum îmi simţea şi mie aura. Nu ştiam exact ce simte, dar nu putea fi ceva plăcut.

— Hai să facem schimb, i-am spus lui Seth.

Kayla s-a dus nerăbdătoare la el, iar el mi-a dat cartea exact când Dante ajungea lângă noi. M-a cuprins cu braţul şi m-a sărutat pe obraz.

— Am primit mesajul tău şi m-am gândit să trec o tură pe aici. Salut, i-a spus lui Seth.

Seth a dat din cap şi firava camaraderie care se înfiripase între noi a dispărut. Dornică să distrag atenţia, am apelat la aşa-zisele mele talente conversaţionale.

— Seth tocmai pleca şi voia să-mi dea cartea asta, am spus şi am ridicat-o în chip de explicaţie. Cum a fost la muncă?

Dante şi-a ţinut în continuare braţul în jurul meu, aproape

posesiv. Întotdeauna privea cu relaxare trecutul meu alături de Seth, dar cred că uneori îl deranja faptul că eram aşa de pătrunsă de cineva. Când a văzut-o pe Kayla, ochii i s-au luminat, însă ea se chinuia aşa de tare să se ferească de el încât aproape că se căţăra pe Seth. Magia şi abilităţile muritorilor variau considerabil, dar îmi închipuiam că probabil o simte şi Dante pe ea. A schiţat un zâmbet uşor, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

— Prost, ca de obicei. Dar au venit câţiva adolescenţi drogaţi care au vrut să le ghicesc în cărţile de tarot.

— Hm, adolescenţii tăi preferaţi.

— Mda. Niciodată nu comentează preţul. Nici nu ştiu dacă au înţeles prezicerile, să fiu sincer.

— Nu cumva le-ai spus despre broaştele din copaci?

— Broaştele din copac? a întrebat Seth.

— Da, odată au venit la Dante nişte puştani drogaţi şi printre altele le-a spus să se ferească de broaştele din copaci.

Dante a rânjit când şi-a adus aminte.

— Drace, ce i-a mai speriat chestia asta. Să-i fi văzut când au plecat din magazin. Mai că se ghemuiau pe jos, se uitau peste tot, trăgeau cu ochiul pe la ferestre şi la cablurile de telefonie. Numai pentru asta şi ar fi meritat.

Întotdeauna mă amuza imaginea asta.

— Dar nu şi de data asta?

— Nţ. Ăştia erau lâncezi şi ameţiţi. Partea bună e că mi-au dat zece dolari pentru o pungă de Doritos pe care o aveam pe acolo. Sunt adorabili puştii când îşi cheltuiesc banii de buzunar.

Şi eu şi Dante ne amuzam de ciudăţeniile clienţilor lui, dar când mi-am aruncat privirea, am văzut că Seth nu se amuza. Am simţit un ghem de răceală în adâncul meu şi parcă ne şi vedeam prin ochii săi. Lui nu i se părea amuzant să profiţi de nişte adolescenţi sub influenţa stupefiantelor, nici financiar, nici psihologic. De fapt, când îl cunoscusem pe Dante fusesem îngrozită de şarlatania afacerii lui. De când acceptam eu aşa ceva? De când începuse să-mi placă?

Dintr-odată m-am simţit ruşinată şi detestam ce gândea Seth probabil despre mine. Apoi m-a cuprins furia pentru că simţeam chestia asta, că acceptam să mă simt judecată. Nu mai avea niciun fel de influenţă asupra mea. Nu conta ce gândea el. Şi ultimele rămăşiţe de relaxare dintre noi s-au risipit şi am

simţit că redevin eu, cea de gheaţă. M-am apropiat de Dante şi, judecând după limbajul trupului lui Seth, am dedus că văzuse transformarea pe care o suferisem.

— Cred că voi trebuie să plecaţi, am spus brusc.

— Da, a spus Seth stânjenit. Ne vedem mai încolo.

— Mersi pentru carte.

Abia dacă a dat din cap, apoi s-a întors şi a aşezat-o pe Kayla în scaunul ei de pe banchetă. Privirile ni s-au petrecut şi i-am făcut cu mâna, dar groaza de pe chip nu a părăsit-o nicio clipă. Ştiam că de vină era Dante, nu eu, dar chiar şi aşa era dureros.

Dante voia să meargă acasă şi venise de fapt să mă ia cu maşina. Deja mă simţeam obosită şi dezorientată emoţional iar varianta cu mersul acasă îmi părea o idee bună. Am intrat înapoi ca să las paharul şi să-i spun lui Doug că plec. Doug părea la fel de entuziasmat ca Seth să-l vadă pe Dante, dar nu a spus nimic pe un alt ton decât cel jovial, tipic lui.

În drum spre casă, priveam în gol pe fereastră şi îmi plimbam mâinile pe coperta cărţii.

— Eraţi cam prietenoşi unul cu celălalt, a remarcat Dante.

— Ce?

— Tu şi cu Mortensen. Am simţit de parcă v-aş fi întrerupt din ceva.

— Ah, nu. M-a entuziasmat cartea. Ştii cât de mult îmi plac.

Am ajuns la un semafor pe roşu şi şi-a coborât privirea la copertă.

— Exemplar de semnal? Am putea face o mulţime de bani pe ebay.

— Dante!

— Glumeam şi eu, sucubule. Oarecum. Dacă vrei să te dai cu binişorul pe lângă el şi să mai scoţi nişte cărţi, ai putea porni o mică afacere.

— N-am nevoie de bani în plus. Şi nu are niciun sens să mă dau cu binişorul pe lângă el. E fericit cu Maddie.

— Asta nu înseamnă nimic. Nu crezi că te mai doreşte încă? Nu crezi că s-ar culca cu tine dacă ar putea?

—De ce te aştepţi la tot ce e mai rău din partea oamenilor?

— Pentru că întotdeauna e adevărat. Încerc să te împiedic să mai vezi lumea în roz. S-a oprit cât am intrat pe autostradă şi am pornit înapoi spre oraş. Şi n-are decât să te dorească. Nu-mi pasă, atâta timp cât tu nu-l mai doreşti.

— Iar faci pe gelosul, am spus pe un ton jucăuş, ca să-i abat atenţia de la faptul că fusese pe aproape. Credeam că nu-ţi pasă cine mă culc.

— Nici nu-mi pasă, atâta timp cât nu-l placi mai mult decât pe mine.

Am râs şi am lăsat să fie ăsta răspunsul meu, sugerând că mi se părea o idee năstruşnică. Dar cu toate astea, pe când parcurgeam restul drumului în linişte, m-am trezit că strâng cartea din ce în ce mai tare la piept.

Capitolul 10

După ce am făcut sex în noaptea aia, Dante a căzut instantaneu, dar eu am mai rămas trează un răstimp. Când în sfârşit m-am mişcat, m-am întors cu spatele la el şi mi-am aţintit privirile asupra noptierei. Acolo lăsasem cartea lui Seth şi acum cotorul ei mă privea fix, de parcă am fi făcut concurs cine îşi pleacă primul privirea. Seth îmi dăruise cartea, probabil ca să facem pace, dar totuşi mi-era frică de ea, de felul în care aveam să mă simt dacă o deschideam.

După ce am fixat-o cu ochii timp de zece minute, în sfârşit m-am întins după ea şi m-am apropiat de marginea patului ca să am mai multă lumină de la lampa micuţă de citit. M-am ghemuit pe partea mea de pat, am inspirat adânc şi am deschis Noaptea nebunilor.

Mai întâi era pagina de titlu, apoi dedicaţia: Pentru nepoata mea, Brandy, care visează la lucruri măreţe şi va realiza unele şi mai măreţe. Mi-era jenă să recunosc, dar pentru o clipă chiar mă gândisem dacă nu cumva îmi dedicase mie cartea. O terminase cam pe vremea când începuserăm noi să ieşim împreună, dar o editase şi făcuse mici modificări până în vremea în care ne despărţiserăm. Am presupus că de vină era vanitatea mea care mă făcea să gândesc că poate aveam să găsesc în carte vreun semn al relaţiei mele cu Seth.

Totuşi, când am dat pagina, m-am mirat. Înainte de primul capitol, Seth întotdeauna punea un citat, din vreun discurs, vreun vers dintr-o poezie, ceva relevant pentru carte.

Ăsta era dintr-o melodie:

Şi dacă aş putea
Aş face o înţelegere cu Dumnezeu
Şi l-aş convinge să facem schimb de locuri.
— Running Up That Hill de Kate Bush

Am citit de câteva ori versurile, întrebându-mă dacă ascundeau ceva, sau dacă doar eu voiam să cred lucrul ăsta. Auzisem melodia cu mult timp în urmă, era genul de muzică pop în care sintetizatorul este de bază, lucru aşa de comun în anii '80. Partea asta nu mi-o aminteam. În sfârşit mi-am smuls privirea şi am trecut la miezul cărţii.

Înainte să-l cunosc pe Seth, îmi raţionalizam lectura cărţilor lui. Citeam numai cinci pagini pe zi, pentru că voiam să prelungesc dulceaţa primei lecturi. Când ceva era cu adevărat bun, era simplu să te afunzi din plin şi până să-ţi dai seama, se termina, îl devorai pe tot. Trecusem de prea multe ori prin asta în lunga mea existenţă şi orarul strict de lectură era o slabă încercare de a încetini lucrurile. Însă când m-am apucat de cartea asta, nu aveam un plan şi nu după foarte mult timp mi-am dat seama că îmi va fi imposibil să mă opresc după cinci pagini.

Era delicioasă. Deşi avea câteva romane de sine stătătoare, seria asta, Cady şi O'Neill, era vedeta. În esenţă era un roman mystery, dar cu toate astea avea ceva minunat, ceva liric, care îl ridica deasupra romanelor de gen. Desigur, avea acţiune şi o serie de piste, dar personajele sale se dezvoltau, înregistrau minunate şi emoţionante evoluţii. Seth se pricepea să le descrie sentimentele şi reacţiile într-un stil tare credibil care îmi amintea de propria mea viaţă şi îmi sfâşia inima. Nu-mi dădeam seama dacă era din pricina talentului sau a bărbatului în sine.

Numai când s-a răsucit Dante am realizat că îmi trăgeam nasul.

— Plângi, sucubule?

— Cartea e de vină, am explicat.

Tocmai citisem un pasaj în care Cady şi O'Neill aveau o discuţie serioasă despre viaţă, iar O'Neill spusese că toţi oamenii caută şi osânda, şi iertarea, fiecare dornic să-şi înţeleagă existenţa. Plângeam pentru că era adevărat şi pentru că Seth ştia că e adevărat.

— Sunt multe lucruri din cauza cărora să plângi pe lumea

asta, a spus Dante cu un căscat. Nu ştiu dacă o carte ar trebui să fie unul dintre ele.

Deja ceasul arăta ora patru dimineaţa şi aveam ochii înceţoşaţi de la lacrimi şi din cauza oboselii. Am lăsat din mână cartea lui Seth, din care citisem mai mult de jumătate, şi am stins lumina. Dante şi-a schimbat poziţia şi şi-a aruncat un braţ peste mine, odihnindu-şi bărbia pe umărul meu. A început să respire rar şi regulat şi nu după mult timp l-am prins şi eu din urmă.

***

Telefonul m-a trezit în dimineaţa aia la o oră imposibilă. Dante plecase deja. Mi se părea surprinzător lucrul ăsta, dar dat fiind că nu dormise nici trei ore, se prea poate să nu fi fost un salt aşa de mare.

— Alo?

Chiar şi să găsesc telefonul fusese o mare izbândă, darămite să mai verific cine mă suna, şi mi-a răspuns o voce disperată.

— Georgina? Sunt Blake.

— Blake?

Nu cred că ştiam vreun Blake.

— Nu-mi spune că ai uitat de noi.

A pronunţat „de” cam ca pe un „di” şi în creierul zăpăcit de somn mi s-a aprins o luminiţă.

— Oh, Dumnezeule. Îmi pare rău. Blake. Din Armată.

Faptul că mă suna nu era semn bun, aşa că m-am ridicat în capul oaselor în pat.

— Ce s-a întâmplat?

— Au pus de gând să dea un atac azi… Nu trebuie să spun nimănui, dar îmi fac griji. Nu ştiu prea multe, doar că e o chestie importantă.

Deja mă trezisem, mă pusesem în mişcare şi îmi schimbam hainele şi îmi aranjam părul în timp ce mergeam.

— Mai ştii şi altceva? Ca de exemplu ora sau locul?

— Încă nu. Evan alege cu mare grijă ce să ne spună. Zice că ÎngeruI vrea să fie strict secret şi că n-o să aflăm detaliile până în ultimul moment.

— Futu-i. Bănuiam că Îngerul încerca să-mi taie şi mie accesul la informaţie, ceea ce era măgulitor, dar frustrant. Bun,

uite, eu sunt în Seattle, dar chiar acum plec la drum. Ar trebui să fiu acolo în două ore.

— Nu poţi ajunge aici în două ore, a spus neîncrezător.

— Pot dacă nu ţin cont de limita de viteză.

În oraş era un pic de trafic, dar odată ce am ajuns mai spre nord, s-a decongestionat. Erau cei care se duceau la serviciu; toată lumea voia să ajungă în Seattle. Imediat ce s-a eliberat autostrada înaintea mea, l-am sunat pe Cedric. Ştiam că n-o să-i placă faptul că nu ştiam prea multe, dar ţinând seama de cât de furios fusese după incidentul de ultima oară, trebuia să încerc măcar să mă feresc de necazuri. Mi-a răspuns Kristin.

— În clipa asta ia micul dejun, mi-a spus. E un moment deosebit pentru el şi nu-i place să fie deranjat.

Tipa avea o nelinişte în glas şi parcă o şi vedeam pregătindu-i cu mare grijă o tavă cu micul dejun.

— Mda, mă rog, dar se poate să fie deranjat fie că-i place fie că nu.

I-am relatat ce-mi spusese Blake, iar răspunsul ei a fost asemănător cu al meu.

— Numai atât ştii?

— Mai nou, Îngerul lor vrea să fie totul strict secret, am spus plină de amărăciune. Îţi spun mai multe când aflu mai multe. M-am gândit doar că e bine să ştie şi Cedric.

— Ai dreptate, a spus ea oftând. Mersi. Doamne, ce-o să-l mai supere lucrul ăsta. O să i se taie cheful de mâncare.

Am parcurs distanţa în cele două ore promise lui Blake şi, ca printr-o minune, nu m-a oprit poliţia. N-am primit nicio veste de la el în tot timpul ăsta, aşa că l-am sunat imediat ce am trecut graniţa şi în timp ce îmi luam cafea. Găsisem un Starbucks şi m-am delectat în taină cu faptul că sfidam hegemonia cofetăriilor Tim Hortons. Atât că… odată ce am primit cafeaua m-am hotărât că nu mi-ar prinde rău o gogoaşă, aşa că am trecut strada şi mi-am luat una de la cofetăria Tim's de vizavi.

Blake n-a răspuns, aşa că am încercat la Evan apoi, dar tot nu răspundea nimeni. Dezamăgită, am mers acasă la Evan şi am bătut ceva timp la uşă. Era gata-gata să intru pe o fereastră din spate când mi-a sunat iar telefonul şi, să vezi ce ironie, era chiar Evan.

— Georgina! a exclamat, în culmea încântării. Unde eşti? Avem nevoie de tine aici.

— Unde sunteţi? am întrebat.

— Pe puntea de observaţie, a spus.

— Pe ce punte de observaţie?

— De la Space Needle. Locuieşti pe-aproape, nu?

Era să-mi scape telefonul din mână.

— Sunteţi în Seattle?

— Da! exclamă, şi parcă îmi şi imaginam cât de înflăcărat, de fervent era. Super, nu? Îngerul ne-a cerut să ne transmitem şi mai departe mesajul. De-aia suntem aici sus cu toţii cu bannere pe care o să le desfăşurăm în acelaşi timp şi mai avem câteva surprize…

— Evan, l-am implorat, pornind iute spre maşină. Opriţi-vă. Creaţi mai multe probleme decât vă închipuiţi.

— Asta e ideea! a spus chicotind. În cât timp poţi ajunge aici?

Imediat ce i-am spus că nu sunt în oraş şi-a pierdut interesul, iar rugile mele au devenit inutile. Imediat ce-am închis, l-am sunat pe Cedric şi mă aşteptam să răspundă Kristin, însă mi-a intrat căsuţa vocală. Chestia asta m-a enervat.

— Cedric, sunt Georgina. Cei din Armată nu dau atacul aici, în momentul ăsta sunt în Seattle. Sper că în sfârşit crezi că n-am avut nimic de-a face cu planurile lor cretine! Când o să afle Jerome, eu o să am probleme şi la ce noroc am, o să creadă că suntem în cârdăşie.

Da, asta era una din situaţiile alea în care nu aveam cum să ies basma curată. Aveam să dau de bucluc indiferent ce făceam, dar repet, trebuia să încerc să minimizez distrugerile. Jerome avea un mobil la care nu răspundea niciodată şi nici măcar nu avea căsuţă vocală. Cea mai bună cale prin care puteam da de el era Hugh, dar n-a răspuns nici el.

— La naiba! am strigat în telefon. Nu mai răspunde nimeni la cretinele astea de telefoane?

I-am făcut un rezumat rapid al situaţiei şi i-am spus să-l anunţe pe Jerome sau pe una dintre demoniţe în legătură cu planurile cultului, pentru că în caz contrar Jerome avea să-şi atragă la fel de multă atenţie din partea şefilor lui ca Cedric.

După chestia asta nu mai aveam ce face decât să pornesc din nou spre Seattle, lucru de care nu eram deloc încântată. Din fericire, trecuse ora de vârf şi mă puteam bucura din nou de un drum relaxat, în timp ce goneam pe autostrada I-5 cu 120 la oră. În difuzoare răsuna albumul Pretty Hate Machine şi în mod

straniu mă liniştea. Până la urmă am intrat aproape în transă, cum li se întâmplă deseori şoferilor, cu o parte din creier eram atentă la drum, iar în cealaltă mă preocupa dacă avertismentul meu ajunsese la timp la vreunul din demonii din Seattle încât să-i intercepteze pe cei din Armată.

Abia ieşisem din Everett, la o jumătate de oră de Seattle când m-a lovit.

Era ca un curent electric care mi-a străbătut corpul, a făcut să se învârtă lumea cu mine şi mi-a înceţoşat vederea. M-a cuprins o căldură cumplită. Mâinile mi-au alunecat pe volan şi era gata-gata să intru pe banda cealaltă. Am avut destulă prezenţă de spirit încât să dau pe avarie şi să trag pe acostament înainte să lovesc pe cineva. M-a cuprins un val de greaţă, apoi m-am liniştit, apoi m-a străbătut din nou. Am parcat, mi-am aşezat capul pe volan, în speranţa că avea să mi se limpezească un pic. Simţeam un bâzâit în urechi şi îmi tremura tot corpul.

Ce naiba mi se întâmpla? Eu nu mă îmbolnăveam. Niciodată. Singurul lucru care mă putea afecta în felul ăsta era când beam prea mult sau când mă dedam la altfel de substanţe. Avusesem toxiinfecţie alimentară de câteva ori, dar îmi trecuse repede, şi mă îndoiam că mi se trăgea de la gogoaşa aia.

Am ridicat un pic capul, dar lumea continua să se legene cu mine. Am închis ochii, m-am sprijinit cu obrazul de volan şi am respirat adânc de câteva ori, sperând că n-o să vomit. Habar n-aveam ce se întâmplă, dar avea să treacă. Trebuia să treacă.

Şi a trecut, un pic. Nu ştiu cât am stat în felul ăla, poate vreo cincisprezece minute, dar data următoare când am îndrăznit să arunc o privire în sus, ameţeala mai trecuse. Încă îmi era greaţă, dar şi asta se redusese. Am hotărât să-mi asum riscul, am intrat din nou pe autostrada I-5, nerăbdătoare să mă întorc în oraş şi să înţeleg ce mi se întâmplă.

A în ajuns înapoi în Seattle fără să provoc vreun accident şi era gata să cad în timp ce urcam scările din clădirea în care locuiam. Nici măcar nu mi-am mai bătut capul cu valiza, ci am lăsat-o pur şi simplu în maşină. Odată ajunsă în apartament, m-am dus glonţ în dormitor şi m-am prăvălit pe pat. Aubrey a venit lângă mine şi m-a privit curioasă. Am mângâiat-o de câteva ori, apoi mi-am lăsat mâna să cadă în timp ce adormeam, prea obosită să mi-o mai ţin în aer.

***

M-am trezit aproape două ore mai târziu din cauza bătăilor din uşă. M-am ridicat şi am constatat cu uşurare că mi se liniştise stomacul. De asemenea mi se dusese şi ameţeala. Poate că asta fusese până la urmă, fusese gogoaşa stricată… şi cu toate astea, aveam un sentiment ciudat, o bănuială discretă, dar sâcâitoare, că ceva nu era în regulă. Nu aveam însă niciun indiciu, nicio probă în sensul ăsta. Deocamdată am ignorat-o, am pornit nesigură pe picioare spre living şi am deschis uşa fără să mă deranjez măcar să mă uit pe vizor.

Cody şi Peter erau la uşă, cu un zâmbet până la urechi.

— Ce vreţi? am întrebat şi m-am dat într-o parte ca să-i las să intre după ce am deschis uşa. Dormeam.

— Se vede după felul în care îţi stă părul, a spus Peter, trântindu-se la mine pe canapea. Şi de ce dormi la ora asta? E miezul zilei.

Ameţită încă, m-am uitat la ceas cu ochi mijiţi. Era puţin peste ora trei.

— Da, ştiu. Nu mă simţeam bine. E ciudat, dar dintr-odată m-am simţit epuizată şi ameţită.

Cody nu încetase să zâmbească o clipă şi s-a aşezat lângă Peter.

— Şi cum te simţi acum?

Am ridicat din umeri şi m-am aşezat pe canapeluţă.

— Cred că bine. Un pic obosită, dar a trecut ce e mai rău.

Dar tot mai aveam sentimentul ăla că ceva nu era în regulă.

— N-ar trebui să stai pitită în casă, a spus Peter. E o zi super.

— Uite ce soare puternic e, i-a dat Cody dreptate. Zici că a venit vara înainte de vreme.

I-am urmat privirea spre fereastră. Pe podea se revărsa, spre încântarea lui Aubrey, lumina caldă şi aurie şi, dincolo de clădirea de vizavi, vedeam cerul albastru. Totuşi nu eram impresionată.

— E abia primăvară. E o întâmplare, probabil că mâine o să fie iar frig.

— Ce morocănoasă eşti când te trezeşti, a spus Peter clătinând din cap.

Amândoi păreau ridicol de încântaţi, iar eu nu-mi dădeam

seama de ce.

— Poate că ar trebui să ieşi, a spus Cody, făcând un schimb de rânjete cu Peter. Noi aveam de gând să mergem la plimbare după aia. Poate aşa te mai înveseleşti şi tu.

— Mda. Nimic nu se compară cu o după-amiază frumoasă şi însorită când vine vorba să-i înveseleşti pe cei morocănoşi, a spus Peter cu un zâmbet şi mai larg.

Mi-am sprijinit capul de speteaza canapelei şi am spus:

— Bun, care e poanta de nu mă prind eu?

— Nu e nicio poantă, a spus Peter. Doar că nouă ni se pare o zi extraordinară.

— O zi frumoasă şi însorită, i-a dat Cody dreptate.

— Vreţi să terminaţi odată? Am înţeles. E o zi frumoasă. Soarele o pe cer, păsărelele ciripesc…

În momentul ăla m-am oprit şi am simţit cum mi se cască ochii

M-am uitat la vampirii zâmbăreţi, apoi la ziua însorită de afară şi apoi din nou la ei, după care am înghiţit în sec.

— Cum e posibil – am întrebat încetişor – să ieşiţi în miezul zilei?

Veselia reprimată s-a revărsat şi s-au prăpădit amândoi de râs.

Acum eram pe deplin trează.

— Vorbesc serios! Ce se întâmplă? Nu puteţi să ieşiţi afară la lumina zilei şi cum… staţi aşa. Nu v-am simţit la uşă. Şi încă nu vă simt.

— Exact, a spus Cody. Nu că e super?

— Nu! Adică ba da. Dar nu e… nu e normal să se întâmple aşa, i-am contrazis.

Nu ştiu cum de era posibil să li se pară amuzant. Ceva era aiurea, aiurea rău. Toată tragedia cu membrii Armatei mi se risipise din minte. Îngrijorarea aia sâcâitoare cu care mă trezisem se transformase într-un ghem cumplit de frică. Inima îmi bubuia în piept şi mă luase cu friguri.

— Cum se poate? Ar trebui să vă prăjească soarele.

— Al dracu' dacă ştim, a spus Peter. Eram la noi în sicrie şi dintr-odată… ne-am trezit. Am ieşit şi iată-ne pe afară zburdalnici în miezul zilei. Şi mai ştii o fază? Nu simt nevoia de sânge, nici cea mai mică dorinţă, nici măcar o picătură.

— Şi ce, v-aţi hotărât să trageţi o plimbare, ca să profitaţi de

ziua asta frumoasă? N-aţi luat legătura cu Jerome? Nu v-aţi întrebat dacă nu cumva ceva v-a afectat serios nemurirea?

Pe chipul lui Peter s-a înfiripat un aer drăcesc.

— Nu numai a noastră, Georgina.

Amândoi mă priveau nerăbdători.

— Nu vă mai uitaţi aşa la mine, le-am spus. Eu am putut dintotdeauna să ies afară la soare.

— Nici tu nu mai ai amprentă personală. Nu te mai simţim, a spus Cody.

I-am privit preţ de câteva secunde şi încercam să pricep ceva din toate astea. În stomac a început să mi se insinueze o jenă când am realizat care erau implicaţiile, atât că ce sugerau ei era imposibil, de neimaginat.

— Vă înşelaţi, am spus.

Uşor şi cu grijă, mi-am atins faţa. Era exact ca azi de dimineaţă, aveam aceeaşi formă, aceeaşi înălţime, pe scurt eram tot eu.

— Sunt neschimbată, am spus răsuflând uşurată.

— Aranjează-ţi părul, e ca o claie de fân, a spus Peter cu ochi jucăuşi.

Pentru sucubi şi incubi, schimbarea aspectului ţine de instinct, de subconştient, aproape. E ca încordarea unui muşchi sau ca inspiratul adânc. Numai ce te gândeşti la asta, trimiţi mesajul la creier şi se întâmplă. Aşa că m-am gândit la părul meu şi i-am spus să se netezească şi să mi se strângă în coadă. De regulă, când se întâmpla chestia asta simţeam un frison uşor din cauză că ardeam un pic din energia pe care o aveam pusă deoparte. Şi desigur, aveam întotdeauna proba concretă, schimbarea propriu-zisă a aspectului.

De data asta însă n-am simţit nimic. Niciun frison, niciun fir de păr nu s-a mişcat de la locul lui.

— Ooh, ai păţit-o şi tu! a exclamat Peter, aplecându-se înainte. Nu mai merge la niciunul dintre noi.

— Nu, am spus disperată. E imposibil.

Am încercat iar, am încercat să-mi schimb culoarea părului să-l fac mai scurt, să-l rearanjez… dar nimic nu mergea. Am încercat să-mi schimb hainele, să fac ca jeanşii şi maioul cu mânecă lungă să mi se transforme într-o rochie în bretele. Sau poate într-un costum de trening. Am încercat chiar să fac să-mi dispară de tot hainele.

Nu se întâmpla nimic.

Nimic.

Cuprinsă de disperare, am făcut ceva de neimaginat: am încercat să renunţ la bariera inconştientă pe care mi-o impuneam ca să-mi menţin o altă formă decât cea iniţială. Am renunţat la control şi mi-am lăsat corpul să se întoarcă la cel cu care mă născusem, cel după care esenţa mea tânjea întotdeauna, cel pe care mă străduiam foarte tare să-l ascund de lume.

Însă nu s-a întâmplat nimic, am rămas la fel.

Nu-mi puteam schimba aspectul.

Era ca şi când aş fi rămas fără o mână. Până în momentul ăla nu realizasem cât de însemnată era partea din mine care depindea de schimbarea aspectului. Pentru un muritor, puterea aceasta era de neimaginat. Însă după ce o avusesem un mileniu şi jumătate, devenise parte din mine, iar absenţa ei era acum insuportabilă. Nu era nevoie să mă văd în oglindă ca să-mi dau seama că eram panicată. Peter şi Cody râdeau încă.

— Nu e deloc amuzant, am strigat, nevenindu-mi să cred Trebuie să stăm de vorbă cu Jerome, imediat. Nu e deloc în regulă ce ni se întâmplă!

— Sau e în regulă, a sugerat Cody.

— De ce vi se pare că e o glumă?

— Ba deloc, a spus Peter calm.

Dincolo de veselie, am zărit un pic de îngrijorare în ochii lui, îngrijorare pe care era limpede că încerca s-o ignore deocamdată.

— Pur şi simplu ni se pare super. Tu crezi că Jerome nu ştia deja de chestia asta? Indiferent ce se întâmplă, or să rezolve ei destul de repede. Noi nu putem schimba cu nimic situaţia.

Tirada pe care mă pregăteam s-o revărs asupra lor mi-a fost curmată de încă o bătaie în uşă. Exact ca şi în cazul vampirilor, nu simţeam nicio amprentă de nemuritor. Putea fi oricine la uşă. Însă, când m-am uitat pe vizor, l-am văzut pe Hugh. L-am invitat înăuntru, uşurată. Hugh avea să rezolve chestia asta. El întotdeauna ştia ce se întâmplă, întrucât el şi Jerome comunicau permanent. Încrederea lui Hugh şi aerul atotcunoscător aveau să rezolve totul.

În loc de asta, el părea dărâmat, deprimat. A înaintat cu paşi greoi şi s-a trântit pe locul în care până atunci stătusem eu. Şi-a

sprijinit coatele pe genunchi şi bărbia în palme.

— Salut, Hugh, a spus Cody. Nu că e o zi super?

M-am aşezat pe podea în faţa lui Hugh, ca să-l pot privi drept în ochi.

— Hugh, ce se întâmplă?

M-a privit pur şi simplu cu ochii lui negri, cu un aer mohorât, întunecat. Îl văzusem pe Hugh furios, exultant şi exasperat de-a lungul timpului, dar niciodată deprimat. Dacă în momentul de faţă n-am fi avut alt lucru care să ne preocupe în afară de suferinţa lui, m-ar fi îngrijorat.

— Hugh! Ne-am pierdut toate… — am spus şi m-am încruntat, neştiind cum să numesc chestia asta. Puteri? În felul ăsta părea că vorbesc despre Liga dreptăţii – … capacităţile.

— Ştiu, a spus într-un târziu. Şi eu.

— Păi tu ce puteri aveai? a întrebat Cody, aparent deloc deranjat de comparaţia cu supereroii.

— Că puteai să faci mai multe chestii deodată? l-a tachinat Peter. Puterea de a face bilanţuri şi de a compara documente?

I-am aruncat o privire rapidă peste umăr, apoi m-am uitat la Cody ca să-i explic:

— Drăcuşorii văd sufletele, energia pe care o are fiecare. Îşi dau seama cine are suflet bun şi cine are suflet rău.

— Ştiu asta, a spus Cody. Da' eu mă gândeam că… mai are şi altele.

Hugh a oftat şi a spus:

— Nici nu-ţi închipui, Georgina, cum e acum că nu mai am capacitatea asta. E ca şi când mi-aş fi pierdut un simţ, sau ca şi când aş fi devenit daltonist.

— Ştiu exact ce vrei să spui, l-am asigurat.

— Da' de unde. Când nu vezi energia şi sufletele dimprejurul fiinţelor vii, lumea este aşa de… pustie. E fără culoare.

— De ce s-a întâmplat chestia asta? am întrebat cu delicateţe, încercând pe cât posibil să-mi reprim propria frică, din ce în ce mai mare. În adâncul meu încă aveam o nebuloasă. Nu-mi mai puteam schimba forma, nu mai aveam amprentă de nemuritoare, trăsăturile care mă defineau drept Georgina Kincaid, sucubul, dispăruseră. Ce se întâmplă, Hugh?

Hugh încă mai avea o privire tristă şi pierdută, dar într-un târziu şi-a întors ochii spre mine şi mi-a studiat faţa, de parcă abia acum remarcase că eram înaintea lui.

— Primim diferitele daruri şi nemurirea pentru că ne vindem sufletul, a început el să explice domol. Avem capacităţile astea unice, şi ceea ce decurge din ele, ca urmare a contractului pe care îl avem încheiat cu iadul, şi ele sunt filtrate de arhidemonii noştri. Aşa ştiu în permanenţă de noi. Suntem legaţi, a spus încruntat, încercând să explice cât mai bine posibil felul în care îşi controla iadul slujbaşii.

— Ştiu la ce te referi, am spus.

Cedric ştia dacă îi încalc teritoriul pur şi simplu pentru că mă simţea când mă apropiam destul de mult. Atâta timp cât mi-era şef, Jerome ştia tot timpul unde mă aflu şi dacă eram rănită. Era tot timpul conştient de prezenţa mea, întotdeauna legat de mine.

— Puterile… ne vin din iad, prin intermediul lui Jerome.

— Exact, a spus Hugh, şi am aşteptat să dea mai multe detalii, dar se pare că numai atât avea de spus.

— Exact ce? De ce nu mai avem capacităţile de dinainte?

În ochii lui Hugh a revenit ceva din exasperarea lui obişnuită.

— Pentru că Jerome nu mai e.

— Jerome nu e niciodată când îl cauţi, a spus Peter. Niciodată nu poţi să dai de el, şi nici acum de altfel.

Hugh a clătinat din cap.

— Nu înţelegeţi. Când spun că nu mai e, nu mă refer la faptul că se ascunde de noi în vreun bar. Vreau să spun că e dus, că a dispărut de pe faţa pământului. E la fel de posibil să nici nu mai existe. Nu ştie nimeni unde este, nici cei din tabăra noastră, nici cei din tabăra cealaltă. S-a dus.

Peste noi s-a aşternut o linişte mormântală parcă pentru o eternitate, şi asta chiar e ceva.

Glasul lui Peter abia s-a auzit când a deschis gura.

— Şi atâta timp cât el nu mai e…

— …nici noi nu mai avem capacităţi, am încheiat în locul lui.

Capitolul 11

Atunci Cody a pus întrebarea cea mai evidentă.

— Păi şi… dacă nu mai e… cum s-a ajuns la chestia asta?

— A fost invocat, a spus Hugh, frecându-se la ochi.

— Rahat, a exclamat Peter şi nu mai avea nici urmă de veselie, dimpotrivă, părea la fel de mohorât ca mine şi ca Hugh. Chestia asta schimbă total datele problemei.

Mi-am plimbat privirea de la el la Hugh, simţindu-mă la fel de naivă precum Cody.

— Ce anume înseamnă chestia asta? Am auzit de invocări, dar doar atât. Nu cunosc detalii şi nici pe cineva care s-o fi păţit.

— Nici eu, dar ştiu ce este, a spus Peter, încuviinţând din cap. Ideea e că o fiinţă umană puternică invocă un demon şi îl ia în stăpânire. Atunci omul poate ţine demonul prizonier şi-l poate controla.

— E ca în Doctor Faust de Marlowe.

Ne-am întors cu toţii cu ochi căscaţi la Cody. De regulă, nu el făcea referiri la opere literare cu pretenţii, ci eu.

— Ce e? a întrebat, jenat de privirile noastre scrutătoare. A trebuit s-o citesc la liceu.

L-am privit din nou pe Peter.

— Bun, noi suntem nemuritori şi nici măcar n-am putea să-i mutăm un fir de păr din loc unui demon. Cum de poate un om să-l controleze?

— Fiinţele umane care recurg la magie au un alt fel de putere decât nemuritorii. În plus, din câte am auzit, cei care invocă demonii deseori o fac cu un ajutor, a explicat Peter şi l-a privit pe Hugh pentru confirmare.

— Din partea altui demon, a spus drăcuşorul.

— Mamă! Bun, hai să ne întoarcem la partea cu controlarea demonilor. Mai exact, ce-l pune omul ăsta pe Jerome să facă? a întrebat Cody.

— Probabil nimic, a spus Hugh. Pentru că dacă era aşa, l-ar fi găsit cineva până acum. Eu bănuiesc că e doar ascuns.

— De ce? a întrebat Cody încruntat. Dacă ai un demon pe post de animal de casă, de ce să nu te foloseşti de el? Altfel ce sens mai are?

Acum totul se lega.

— Ca să-l scoată din peisaj, am spus încet. Asta era, asta era lovitura finală în toată drama asta dintre demoni. Spre asta conducea toată distragerea atenţiei.

— Exact. Cedric scapă de Jerome şi dintr-odată se creează un post nou de arhidemon în Seattle. Iar dacă Jerome nu se

întoarce curând, aduc un nou arhidemon şi restabilesc ierarhia aici, a spus Hugh şi a făcut un gest spre noi toţi. Aşa se revine la starea normală.

— Hai să zicem „când se întoarce”, nu „dacă”, am spus. Iar eu nu cred că în spatele poveştii e Cedric.

— Ba bineînţeles că e Cedric, a spus Hugh. În fond, s-au bătut pentru teritorii, corect? Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

Am clătinat din cap, amintindu-mi de exasperarea lui Cedric şi de aerul arogant al lui Nanette.

— Nu… eu cred că lui Cedric i se întinde o cursă. Dacă mă întrebaţi pe mine, Nanette e în spatele poveştii ăsteia.

Apoi am trecut în revistă observaţiile despre ea pe care li le făcusem şi lui Cedric şi lui Jerome.

Hugh a ridicat din sprâncene.

— Nanette din Portland? E bună, nimic de zis, dar nu e destul de puternică.

— Un motiv în plus să se ia de Jerome şi de Cedric. Se temea să n-o atragă şi pe ea în lupta lor pe teritorii. În plus, dacă îşi uneşte puterea cu a unui om care poate invoca…

— Mda, a recunoscut. Poate că ar reuşi… dar asta nu înseamnă că a şi făcut-o. Eu pariez încă pe Cedric.

— N-ar avea Nanette probleme dacă face chestia asta? a întrebat Cody.

— Numai dacă o prinde cineva, a răspuns Peter.

Am oftat şi am spus:

— Şi între timp, Jerome are de suferit.

— Mă bucur să văd că puterea de a spune ceea ce vede toată lumea nu ţi-a dispărut odată cu capacitatea de a-ţi schimba forma, a remarcat Hugh.

L-am fulgerat cu privirea.

— Adică în privinţa reputaţiei. Nanette mi-a spus că o mulţime de persoane îl au pe Jerome sub observaţie din cauza tuturor lucrurilor care s-au petrecut aici, mai ales pentru că i-a lăsat pe nephilimi să scape. Cred că nu poate controla situaţia. Chiar dacă apare mâine, îmi închipui că n-o să dea prea bine faptul că a fost invocat.

— Aşa e, mi-a dat Hugh dreptate. De fapt, ăsta e celălalt motiv pentru care am trecut pe aici. În seara asta se adună o mulţime de demoni ca să discute despre înlocuirea lui. În sala

mai retrasă din The Cellar, la ora şapte.

— Da' repede se mai mişcă, a spus Cody.

— Nu e nimic oficial. Odată ce s-a aflat că Jerome a dispărut, fiecare demon care trage sfori să capete putere a intrat în ring într-o clipită, a spus Hugh şi a trosnit din degete.

M-am abţinut să remarc că în general toţi demonii trag sfori ca să capete putere.

— În mare, a continuat Hugh, au venit ca să ştie lumea de existenţa lor, să arate ce tari sunt, să se dea cu binişorul pe lângă Grace şi Mei. De fapt, se prea poate să încerce să ne intre şi nouă pe sub piele.

— De ce? Noi nu avem nimic de zis în povestea asta, a spus Peter şi şi-a plimbat privirea pe la noi toţi. Avem?

— Nu, dar până la urmă cineva din conducere va veni să evalueze situaţia şi să stea de vorbă cu noi în scopul ăsta. Toată lumea joacă un rol. Cei care vor postul or să se dea importanţi ca să arate cum pot ei să menţină ordinea aici şi ce au de oferit.

— Vine şi Nanette la întâlnire? am întrebat bănuitoare.

— Da, a spus Hugh privindu-mă. Şi la fel şi Cedric.

L-am privit şi eu.

— Îţi spun eu că nu e Cedric. Sunt sigură.

— Adică mănânci gogoşi cu el timp de o săptămână şi acum sunteţi cei mai buni prieteni?

— Nu, dar îl cunosc mai bine decât voi. Şi cred că o înţeleg pe Nanette mai bine decât voi doi, am replicat.

— Şi auziţi, fraţilor… a început Cody, iar în tonul lui se insinua o întrebare.

— Te culci cu Cedric? a întrebat Hugh. Acum joci în ambele tabere?

— Nu!

— Cam aşa dai impresia.

— Fraţilor, a repetat Cody.

— Tu vrei să crezi că Nanette e nevinovată pentru că ţi se pare bună, am spus.

— Chiar e bună, pentru o demoniţă.

— Fraţilor! a strigat Cody şi ne-am întors spre el. Şi cu noi cum rămâne?

— Cum rămâne cu noi? am întrebat.

— Noi ce suntem? a întrebat Cody, tras la faţă şi îngrijorat. Asemenea lui Peter, nici el nu mai părea aşa de entuziasmat de

nou câştigata libertate. Suntem fiinţe umane?

Am deschis gura să răspund, apoi am amuţit. Sincer nu ştiam. Hugh s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

— Nu tocmai, a răspuns Peter. Cred că suntem într-un fel de… stază. Nu suntem nici muritori, nici nemuritori.

— Trebuie să fim ori una, ori alta, l-a contrazis Hugh. Nu există pedeapsă mai mare decât să fii muritor.

— Sufletele noastre încă îi aparţin iadului, a spus Peter, ridicând din umeri. Lucrul ăsta n-o să se schimbe, indiferent cine este arhidemon. Faptul că iese el din ecuaţie ne anihilează capacităţile pe care ni le conferă nemurirea, dar e un lucru temporar.

— Dar asta înseamnă că nu mai suntem nemuritori? A întrebat Cody. Putem să murim?

S-a lăsat liniştea.

— Rahat, a spus Hugh.

— Cred… a spus Peter, muşcându-şi buzele.

Aveam sentimentul că îşi epuizase cunoştinţele despre subiectul ăsta.

— Cred că, dacă ar fi aşa, ne-ar aduce ei înapoi, spuse în cele din urmă.

— Crezi? a întrebat Cody neîncrezător.

Peter a deschis larg braţele.

— Nu ştiu! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată chestia asta. Poate că suntem oameni. Poate ne îmbolnăvim, poate pierdem dacă ne luăm la bătaie cu cineva, poate Georginei o să-i vină ciclul. Nu ştiu, e clar?

— Mamă, am exclamat, îndreptându-mă. Cum adică…

— Mai terminaţi odată, a exclamat Hugh. N-o să înţelegem nimic din toate astea în momentul de faţă. Mergeţi la întâlnire şi aflaţi atunci. Deocamdată Grace şi Mei încearcă să se ocupe de situaţia asta şi probabil că ştiu ele ce s-a întâmplat. N-are sens să intrăm acum în panică.

Am rămas cu toţii la locurile noastre, iar mie mi-era clar că, în ciuda cuvintelor lui, chiar intraserăm în panică. Mi se întorcea stomacul pe dos, dar de data asta nu era ca reacţie la ruperea legăturilor mele cu iadul. Cauza era groaza în stare pură care mă încerca. Când trecusem prin momente cumplite, mai ales după despărţirea de Seth, urâsem nemurirea, iar moartea păruse ispititoare. Sincer, nu reuşisem să înţeleg cum

aveam să pot îndura secolele care mă aşteptau şi invidiasem viaţa limitată a oamenilor. Însă acum, confruntată cu ideea că puteam muri? Dintr-odată, cuprinsă de disperare, voiam să mă agăţ de nemurire cu toate puterile. Moartea era o perspectivă întunecată, înspăimântătoare. Brusc, toate pericolele lumii se prăvăleau asupra mea, toate lucrurile pe care până acum reuşisem să le ignor. Accidentele de maşină, electrocutarea, gripa aviară… Lumea nu mai era sigură pentru mine.

Nu ştiu dacă vampirii încercau asemenea temeri, dar aparent au hotărât că nimic nu avea să le strice ultimele zile de libertate. S-au ridicat ca la un semn şi au dat de înţeles că vor să plece.

— Dacă Jerome o să fie înlocuit cu sau fără implicarea noastră, atunci nu are sens să stăm şi să ne plângem de milă, a spus Peter.

— Ne-au deconectat fără avertisment, i-am spus. Am putea fi reconectaţi la tabloul de comandă la fel de brusc, vă daţi seama, nu? Nu vă cuprinde un pic neliniştea că v-aţi putea trezi cu soarele deasupra capului?

— N-au să ia nicio decizie în următoarele cinci ore, a spus Peter sigur de sine, poate chiar prea sigur de sine, am gândit eu.

S-a oprit o clipă, privirea i-a rătăcit spre fereastra mea şi spre cerul albastru de dincolo. În ochii lui negri am văzut o uşoară urmă de nostalgie. În momentul ăla m-am gândit cât de tare trebuie să fi dus lipsa soarelui în ultimele câteva mii de ani. La fel ca noi ceilalţi, îşi vânduse de bunăvoie sufletul, de dragul nemuririi. Odată cu asta mai primise şi puteri supranaturale şi viteză în schimbul dependenţei de sânge, al renunţării la lumina soarelui şi al unui post de semănător de frici şi coşmaruri. Categoric, uneori aveam şi eu regrete în legătură cu schimbul drăcesc pe care îl făcusem şi fără îndoială şi el avea asemenea momente. Şi poate că, în ciuda atitudinii relaxate şi exagerat de încrezătoare faţă de soare, de fapt era conştient de riscul de a se prăji şi gândea că merită să şi-l asume după atât de mult timp în care acesta îi fusese refuzat.

El şi Cody au plecat, lăsându-mă cu Hugh, care încă părea mohorât. L-am atins uşor pe umăr pe drăcuşor.

— Sunt sigură că o să se rezolve.

— Serios? a spus şi mi-a aruncat o privire ironică.

— De fapt nu, am răspuns şi am râs uşor. Încerc doar să te fac să te simţi mai bine. Niciodată nu m-am mai gândit până acum cât de tare îţi plăcea… tu cum ai numi chestia asta? Vedere drăcească?

În sfârşit lucrul ăsta i-a smuls un zâmbet.

— Întotdeauna te-ai gândit la mine ca la un plimbător de hârtii?

— Da' de unde! Nimeni nu mai foloseşte hârtie în zilele noastre. Totul se face electronic.

— Nu şi în iad, a spus ridicându-se. Le cam place să doboare pădurile.

L-am urmat spre uşă.

— Tu rezistă şi ne vedem în seara asta.

— Ce-ai să faci cu libertatea pe care ţi-ai căpătat-o? a întrebat cu mâna pe mânerul uşii.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui? Cu noi lucrurile nu stau la fel ca în cazul vampirilor.

Hugh mi-a aruncat atunci o privire sincer amuzată, aproape compătimitoare.

— Georgina, capacitatea de a-ţi schimba aspectul cât şi celelalte sunt alimentate de energia omenească. Dacă nu poţi face lucrurile astea, atunci nu mai ai nevoie de energie, exact cum Cody şi Peter nu mai au nevoie de sânge. Nu simţi? Probabil că întreg sistemul a fost scurtcircuitat.

Am îngheţat şi aproape că mi s-a tăiat răsuflarea pentru un moment, lucru care se poate să nu fi fost chiar aşa de înţelept în starea mea actuală.

— Poftim?

A râs din nou.

— Cum e posibil să nu fi luat în calcul chestia asta?

— Ei bine… eram mai concentrată asupra faptului că întreaga ierarhie demonică a oraşului Seattle se duce de râpă. Asta şi faptul că am putea muri cu toţii.

În minte mi se tot derulau cuvintele lui, ca un disc zgâriat: nu mai ai nevoie de energie, nu mai ai nevoie de energie… Am clătinat din cap.

— Nu pot să cred chestia asta. Nu e posibil.

Îmi dorisem prea mult să pot fi cu cineva fără să mă confrunt cu efectele secundare. Era unul din lucrurile alea după care ai

tânjit dintotdeauna, dar despre care ştii, în adâncul sufletului, că nu se poate împlini niciodată. Ca de exemplu să câştigi la loto. Sau, ăăă, să trăieşti veşnic.

— Nici vampirii nu ies în lumina soarelui, a spus Hugh. Şi cu toate astea uite că se întâmplă. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Gândeşte-te. O asemenea ocazie apare o dată în viaţă sau în existenţă.

A dat să plece, dar atunci mi-am amintit de ceva ce aproape că uitasem.

— Auzi, Hugh? Ai primit mesajul meu de mai devreme? În legătură cu sataniştii canadieni?

După tot ce se întâmplase, chestiunea câtorva bannere pe Space Needle îmi părea ridicol de banală.

— Mda, a spus cu o grimasă. Au dat un spectacol în bună regulă şi au băgat lumea în sperieţi. I-au dat la ştiri şi au fost arestaţi. Nu ştiu ce-o să se întâmple acum. Chestia e interesantă pentru că a devenit internaţională.

— Ai reuşit să-i spui lui Jerome?

— Nu, n-am reuşit să dau de el, dar nu mă miră deloc dacă s-a întâmplat în perioada în care a fost invocat. Am dat de Mei în schimb şi cred că ea a făcut ceva ca să reducă fluxul de informaţii care au ajuns la mass-media. Ea spera că nu avea să remarce nimeni din conducere.

— Mda, uite, acum ne remarcă toată lumea.

Hugh a încuviinţat din cap, cu un aer crispat pe faţă.

— E puţin spus. Distracţie plăcută, dulceaţă.

A plecat şi pe mine m-a lăsat în picioare, cu ochii aţintiţi asupra podelei.

Respiram încă greu, iar inima îmi bătea tare în piept. Trebuia să mă calmez şi să analizez bine situaţia. Cine ştie ce mi se putea întâmpla dacă aveam un atac de panică. Oare mă păştea un stop cardiac sau ceva de genul ăsta? Aveam toate şansele în momentul de faţă şi orice era posibil.

M-am prăbuşit la podea, m-am cuprins cu braţele şi m-am concentrat să-mi calmez respiraţia. Era o situaţie ireală. Mintea mea nu putea cuprinde totul. Era imposibil să fiu muritoare. Nu era posibil să mor. Nu era posibil să pot atinge un bărbat fără să-i fac rău. Îmi repetam întruna lucrurile astea. Între timp, Aubrey a venit lângă mine şi şi-a frecat capul de piciorul meu. M-am întins şi am mângâiat-o pe spate, abia conştientă de

gestul meu.

Ce aveam să fac? Mai erau cinci ore până la întrunire, iar mie mi se părea că nu mai trec odată, pentru că eu aveam nevoie de răspunsuri imediat. Nu puteam trăi în incertitudinea asta. Inima mi-a luat-o iar la trap. Futu-i. Chiar aveam să fac un atac de cord. Hugh era doctor în timpul zilei, poate ar trebui să-l sun să-mi ia tensiunea.

Să sun…

În momentul ăla mi-a venit o idee şi m-am ridicat ca să mă duc să-mi caut geanta. Mi-am găsit mobilul şi l-am sunat pe Dante. Dacă ştia cineva ceva despre chestia asta, el era ăla. Poate că nu ştia toate detaliile despre felul în care asta îmi afecta mie statutul de nemuritoare, dar trebuia să ştie ceva despre invocarea unui demon. Specialitatea lui era magia neagră. În plus, aveam nevoie de ceva mai mult decât cunoştinţele lui. Dintr-odată voiam doar… alinare. Voiam să-l văd. Voiam să mă ţină în braţe şi să mă liniştească. Aveam nevoie de el să-mi spună că totul avea să fie bine.

Dar telefonul a sunat şi a tot sunat fără ca el să răspudă trimiţându-mă apoi spre mesajul lui cel prietenos din căsuţa vocală: „Vorbeşte.”

S-a zis cu planul meu. Am închis şi m-am sprijinit de blat. Încet dar sigur, am simţit cum mi se trezeşte creierul şi am încercat să găsesc o fărâmă de raţiune în ciuda fricii. Nu eram pasivă din fire. Trebuia să fac ceva în privinţa asta, nu puteam aştepta până în seara asta ca să primesc răspunsuri.

— Hai să căutăm noi, Aubrey, am spus.

Un om obişnuit nu ştia nimic despre adevărata natură a raiului şi iadului şi despre modul nostru de funcţionare. Totuşi, din când în când, dacă scotoceai destul de temeinic în scrierile cu caracter ocult, puteai să dai peste vreun adevăr pe care îl descoperise o fiinţă umană pricepută. Nouăzeci şi nouă la sută din ce aveam să găsesc avea să fie inexact, dar o căutare pe Internet îmi putea dezvălui un sâmbure de adevăr în legătură cu invocarea demonilor. Şansele de reuşită erau minime, dar deocamdată doar atât puteam face.

Numai că atunci când m-am dus după laptop, am descoperit un trist adevăr: îl lăsasem la magazin, şi am mârâit. Acum ce făceam? Încă un plan zădărnicit.

Idioato – m-a certat o voce din adâncul meu – stai la numai

câteva cvartale distanţă. Mişcă-ţi fundul şi du-te după el.

Logica asta era impecabilă, desigur. Asta până m-am uitat pe fereastră.

Frica pe care o încercasem mai devreme a revenit. Maşinile care rulau pe Queen Anne Avenue păreau prea rapide, vântul care agita copacii prea puternic, iar oamenii de pe trotuare prea periculoşi. Cum aveam să pot ieşi? Cum puteam să-mi asum un asemenea risc? Mai bine stăteam aici unde eram în siguranţă.

Şi totuşi… cum puteam aştepta? Dacă stăteam aici, aveam să înnebunesc. Mi-am coborât privirea spre Aubrey şi am văzut că se uita la mine cu ochii ei verzi. Avea privirea aia infinit de înţeleaptă de care dădeau uneori dovadă pisicile. Nu era un lucru tocmai încurajator, dar m-a mai liniştit.

Hai că pot să fac asta.

Mi-am luat haina şi am dat să-mi aranjez prin schimbarea aspectului părul ciufulit, atât că, desigur, imediat mi-am dat seama că nu puteam. Nu e nicio problemă, m-am asigurat pe mine însămi. Mereu îmi aranjam părul când nu mă grăbeam. Nu era cu nimic diferită situaţia asta. Am dat fuga la baie, mi-am prins părul într-o coadă de cal şi m-am pregătit să înfrunt lumea.

Când am ieşit, am fost izbită de o mulţime de stimuli. Am stat pe treptele clădirii în care locuiam, speriată de bombe şi incapabilă să mă mişc. Nu mi se mai întâmplase niciodată. Niciodată, absolut niciodată nu-mi mai fusese frică de lume. Întotdeauna mă bucurasem de ea şi fusesem nerăbdătoare să văd ce avea de oferit. Mi-am strecurat mâna în geantă şi mi-am căutat ţigările, de parcă ar fi fost o vestă de salvare. Când le-am scos, am mai realizat ceva. Nu spunea nimeni că nu mai eram imună la efectele lor. Probabil că staza asta nu avea să dureze mult… dar cum puteam să-mi asum riscul? Cum să mă expun la ceva ce putea produce cancer, din moment ce eu habar n-aveam cât de vulnerabilă eram de fapt?

Am lăsat ţigările la loc, am inspirat adânc şi am pornit.

Numai trei cvartale mă despărţeau de magazin, dar mie mi se părea că erau kilometri întregi. Am mers cât de departe posibil de maşini şi tresăream ori de câte ori trecea cineva pe lângă mine. Când în sfârşit am ajuns în intersecţie şi trebuia să traversez spre Emerald City, deja asudam. Queen Anne Avenue

nu este un drum excesiv de circulat. Zona asta avea trei benzi, traficul era constant, iar viteza era moderată, de 50 de kilometri la oră, ceea ce înseamnă că de obicei lumea mergea cu 55-65 de kilometri la oră.

Totuşi, pe când stăteam acolo, am realizat că era ca şi cum aş fi încercat să traversez autostrada I-5, cu cinci şiruri de maşini pe fiecare sens. Semaforul era pe roşu, dându-mi astfel timp să-mi fac curaj şi să-mi amintesc mie însămi că mai traversasem pe aici de sute de ori, cel mai adesea pe roşu. Eram iraţională şi mă speriam de lucruri de care n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Semaforul a scos un sunet, poftindu-mă să traversez. Şi am pornit, agonizând cu fiecare pas. Ajunsesem aproape la bordura trotuarului celălalt când o Honda, care nu aşteptase la semafor pe strada secundară, a intrat brusc în intersecţie, asigurându-se numai că nu sunt maşini, nu şi pietoni. Când m-a văzut, şoferiţa a apăsat pe frână un pic mai brusc decât ar fi fost probabil cazul. Aceasta a scârţâit şi maşina s-a oprit cam la vreo jumătate de metru de mine. Deşi era un lucru oarecum alarmant, în condiţii normale probabil că nu m-ar fi speriat prea tare. În fond, maşina oprise şi în orice caz, aproape ajunsesem pe trotuar. Totuşi, eram deja aşa de speriată încât atunci când am auzit frâna şi am văzut ce aproape era, am înţepenit şi am rămas pe loc la propriu, prinsă în lumina farurilor.

Creierul îmi îngheţase şi nu mă mai puteam mişca. Ce prostie. Şapte paşi în plus şi aş fi fost în siguranţă. Panica femeii, provocată de faptul că trebuise să mă evite, s-a transformat în iritare când a realizat că îi blocam drumul şi a apăsat pe claxon, unul extraordinar de puternic şi de enervant. Din nefericire pentru ea, era ineficient. Cel mult zgomotul m-a îngheţat şi mai tare.

Dintr-odată, cineva m-a apucat de braţ şi a început să mă tragă spre bordura trotuarului. Nemernica din Honda continua să claxoneze şi cred că mă speria la fel de tare ca glasul lui Seth când a strigat la ea:

— Haide, gata, opreşte-te!

M-a condus cu mâini delicate spre trotuar, unde am îngheţat din nou, indiferentă la prezenţa şoferilor şi pietonilor curioşi. Mi-a cuprins faţa cu mâna şi m-a forţat să-l privesc.

Avea ochii calzi, ca melasa, şi ceva din ei m-au făcut să mă liniştesc şi să-mi vin în fire.

— Georgina, te simţi bine?

Corpul îmi era cuprins de tremur şi mi-a luat ceva timp să mă adun şi să vorbesc.

— Cred… cred că da…

Vorbise cu un glas aşa de blând.

— Ce s-a întâmplat?

Am clipit ca să-mi reţin lacrimile.

— Nimic… e…

Dar n-am putut termina. Aveam să cedez, chiar în momentul ăla, chiar acolo, pe Queen Anne Avenue. Mă detestam pentru faptul că eram aşa de slabă şi de speriată.

— Nu-i nimic, a spus Seth şi m-a prins iar de braţ. Nu contează. Acum eşti în siguranţă. Hai înăuntru.

Nu ştiu dacă a remarcat vreun coleg că Seth mă ducea ca pe o invalidă. De fapt, abia dacă am fost conştientă de drum până să ajungem la mine în birou. Seth m-a aşezat, apoi a închis uşa şi s-a aplecat spre mine.

— Ai nevoie de ceva? Apă, ceva de mâncare?

Am clătinat din cap uşor, aproape ca un robot.

— N… nu. Am… am venit doar să-mi iau laptopul.

Aerul obişnuit de timiditate pe care îl afişase în prezenţa mea în ultima vreme dispăruse şi fusese înlocuit de hotărâre şi îngrijorare, de parcă n-ar fi avut linişte până nu ştia că sunt bine. Nu mai era scriitorul timid care se temea să mă privească şi care mă evita. Redevenise bărbatul cu care fusesem, cel care întotdeauna reuşise să-mi înţeleagă stările şi să-mi sară în ajutor.

— Te rog, Georgina. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Aveam senzaţia că lacrimile aveau să-mi dea o pauză, iar acum că eram înăuntru, pe un teren sigur, îmi permiteam să fiu un pic mai curajoasă.

— De ce eşti din nou aşa de drăguţ cu mine?

— De ce n-aş fi drăguţ cu tine? a spus, încruntându-se.

— Pentru că… pentru că… ultima oară când am vorbit eu n-am fost prea drăguţă cu tine. Nici chiar după ce mi-ai dat cartea.

A scos un sunet, ceva ce aducea cu un râset, dar nu tocmai.

— Nu erai tu însăţi după cât băuseşi. Nu-i nimic.

— Nu ştiu – l-am contrazis – poate că eram eu însămi.

— Nu contează, a spus, clătinând din cap. Şi acum ia spune,

ce s-a întâmplat acolo, afară?

Căldura din glasul lui, îngrijorarea… mă terminau cu toatele. Îmi transmitea familiaritate şi siguranţă, de care aveam nevoie în momentul ăsta, şi nu-l puteam evita.

— E… complicat, am spus într-un târziu.

— Probleme de nemuritori?

Am dat din cap şi am simţit cum mi se umplu ochii de lacrimi. Futu-i. Cred că acum mare parte din emotivitate se datora felului în care mă privea el şi nu avea nicio legătură cu nebunia din viaţa mea. M-am ridicat şi mi-am ferit privirea, sperând că nu-mi vedea faţa, dar era inutil.

— Georgina, ce s-a întâmplat? Mă sperii.

Mi-am făcut curaj şi m-am uitat înapoi.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

Pe faţă i se citea încă îngrijorarea, dar pe buze i s-a înfiripat o umbră de zâmbet.

— Chiar crezi asta după câte ştiu despre tine? Pune-mă la încercare.

— Ai dreptate, am recunoscut. Dar nu vreau să te implic în povestea asta.

— Vreau să te ajut, a spus, apropiindu-se. Avea un glas catifelat care mă învăluia, moale ca un pled, dătător de siguranţă. Te rog, spune-mi ce se întâmplă.

Imi venea să-i spun că nu avea ce face, dar brusc cuvintele mi s-au revărsat.

— Jerome a fost invocat, ceea ce înseamnă că e prizonier pe undeva şi…

— Uau, stai un pic. Invocat? Ca în Doctorul Faust?

— Mda. Şi cât timp el nu e de găsit, suntem cu toţii în starea asta ciudată. Peter o numeşte „stază”. Niciunul dintre noi nu mai are pu… capacităţile de dinainte. Eu nu pot să-mi mai schimb aspectul, Hugh nu mai vede sufletele. Singurii care se bucură sunt vampirii, pentru că pot să iasă iar cât timp e soarele sus pe cer, lucru care până la urmă se poate să le vină de hac. Şi dacă nu dăm curând de Jerome, o să preia altcineva conducerea, iar eu chiar nu vreau lucrul ăsta. Şi totuşi… chiar nu vreau să mai petrec o secundă măcar în starea asta, în infernul ăsta. Vreau să fie totul ca înainte.

Seth m-a privit preţ de câteva secunde interminabile, cu un chip impenetrabil. Într-un final a spus:

— E chiar aşa… chiar aşa de rău să nu-ţi mai poţi schimba aspectul?

Am clătinat din cap şi am început să bat câmpii în conţinuare.

— Nu e asta. E faptul că se poate să nu mai fiu nemuritoare. Nu pot… nu pot să accept lucrul ăsta. Drumul până aici a fost oribil, drumul de acasă şi până aici. Totul mă înfricoşează. E o prostie. Voi, fiinţele umane, vă descurcaţi tot timpul în astfel de situaţii şi nu vă gândiţi la asta. Dar mie mi-e frică să ies din casă. Mi-e frică de ce mi s-ar putea întâmpla. Şi când nu m-a văzut şoferiţa aia, am înmărmurit. Am paralizat. Doamne, mă simt ca o caraghioasă. Probabil că-ţi par nebună.

În sfârşit, de la coada ochiului mi s-a prelins o lacrimă, semnul final al slăbiciunii mele. Seth s-a întins şi mi-a şters-o cu delicateţe. Însă când a terminat, nu şi-a luat mâna. Mi-a coborât-o spre umeri şi m-a tras aproape de el. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui şi mi-am reţinut lacrimile, pe când mă lăsam în seama protecţiei pe care mi-o oferea.

— Georgina, Georgina, a şoptit, trecându-şi o mână pe spatele meu. O să fie bine. O să se rezolve totul.

Cuvintele astea… aveau ceva minunat, în ciuda simplităţii lor. Când cineva e supărat, din instinct ceilalţi, în special bărbaţii, simt nevoia să dea o mână de ajutor. Şi nu e nimic în neregulă la lucrul ăsta, adesea este exact ce-şi poate dori un om. Dar ceea ce nu înţeleg mulţi este că uneori, simţi doar nevoia să auzi cuvintele astea: „O să se rezolve totul.” E de ajuns să ştii că cineva e alături de tine, că-i pasă de tine. Nu e întotdeauna nevoie să se gândească ce e de făcut în continuare.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple acum, am spus şi cuvintele mi-au fost înăbuşite de tricoul lui cu Hong Kong Phooey. Mi-e aşa de frică. Cred că nu mi-a mai fost aşa de frică de când eram sigură că o să mă omoare Roman.

— N-o să ţi se întâmple nimic. Ai spus chiar tu că n-o să dureze mai mult de câteva zile. Aşteaptă până atunci.

— Nu prea mă pricep să aştept.

A râs şi s-a sprijinit cu obrazul de fruntea mea.

— Ştiu, dar nu-ţi face griji. Mulţi dintre noi fac lucruri mult mai periculoase decât să meargă pe jos preţ de două cvartale şi ies teferi din experienţa asta. E adevărat, a fost cam nasoală şoferiţa aia, dar totuşi nu s-a întâmplat nimic.

— Sunt două cvartale şi jumătate, l-am corectat. Nu două.

— Corect. Am uitat de jumătatea aia în care se ascund rechinii şi minele.

M-am retras uşor ca să-l pot privi. Nu şi-a luat braţele din jurul meu.

— Seth, trebuie să-l găsesc pe Jerome.

Zâmbetul i-a pierit şi l-a cuprins din nou îngrijorarea.

— Georgina… dacă vrei să fii în siguranţă, probabil că n-o să reuşeşti dacă te duci după el. Nu trebuie întotdeauna să-ţi asumi tu lucrurile astea, ştii foarte bine. Lasă-i pe alţii să îl caute. Rămâi acasă.

— Asta e problema… Nu sunt sigură că o să-l caute cineva. De ce-ar vrea demonii ca el să se întoarcă? îi vor teritoriul şi n-or să se bucure dacă apare.

— Minunat, a spus Seth cu un oftat. Acum eu sunt cel care îşi face griji că ieşi din casă.

— Nu tu ai spus că o să fie totul în regulă?

— Trebuie să fiu atent la ce spun. Gânditor, a întins mâna şi mi-a netezit părul de pe cap. De ce eşti aşa de curajoasă?

— Tu ai înnebunit? am spus batjocoritoare. Adineauri ai asistat la o cădere nervoasă.

— Nu, a spus delicat. Asta e problema. Ţi-e frică. Nu ştii ce se întâmplă şi nici ce ţi s-ar putea întâmpla. Totuşi, în ciuda fricii şi nesiguranţei, iei lumea în piept ca să te duci să-l cauţi. Nimeni altcineva n-ar face asta, iar tu o faci tot timpul.

În mod inexplicabil, lauda lui m-a făcut să roşesc.

— Voiam doar să caut pe Internet.

— Ştii ce vreau să spun. Cred că eşti mai curajoasă decât orice altă cunoştinţă de-a mea şi lucrul cel mai uimitor e că este ceva aşa de subtil, încât abia dacă observă cineva. Faci atât de multe lucruri, dar trec neobservate. Uneori mi-aş dori să fiu şi eu aşa de curajos.

— Eşti, am spus, din ce în ce mai neliniştită din cauza apropierii dintre noi. De asemenea, am mai remarcat că încă îmi netezea părul. Ce-mi faci la păr? Îmi stă urât?

— Ţie niciodată nu-ţi stă urât părul, a spus şi şi-a coborât sfios mâna. Atât că e… un pic mai ciufulit decât de obicei.

— M-am pieptănat acum un sfert de oră!

— Nu ştiu, a ridicat Seth din umeri. E doar un pic zbârlit dar probabil că e normal. E un pic de umiditate afară.

— Zbârlit, zici? Eu nu am niciodată părul zbârlit.

— Georgina, a spus obosit. Dată fiind situaţia, nu cred că trebuie să-ţi faci griji că ai părul zbârlit.

— Mda, mă rog, ai dreptate, am spus şi m-am strâmbat. Atât că am sentimentul că eu sunt nedreptăţită. Vampirii nu se opresc din chefuit, iar eu mă aleg cu părul ciufulit din afacerea asta. Nu sunt sigură că pauza de la energie pe care am primit-o chiar merită efortul.

Seth a înclinat capul, uimit încă o dată.

— Ai primit o pauză de la energie?

— Da. Pe lângă toate celelalte, mi-am pierdut nevoia de a mai absorbi energie, aşa că nu sunt…

Atunei m-am oprit. Întreaga lume s-a oprit.

I-am căutat privirea lui Seth, ochii frumoşi, căprui-aurii, în care se citea uluiala deplină când am realizat amândoi cu adevărat ce fusesem pe cale să spun. Strânsoarea lui a devenit mai rigidă, îmbrăţişarea prietenească a devenit mult mai mult de atât. Eram conştientă de fiecare loc în care ne atingeam unul pe celălalt şi exact ce distanţă era între locurile în care nu ne atingeam. Îl simţeam cald, minunat de cald, şi fiecare locşor pe care mi-l atingea era cuprins de frisoane, nu neapărat de la implicaţiile sexuale, ci pentru că realizam că Seth era cel care mă atingea. Tot corpul meu era în alertă, aştepta, privea şi spera să mă mai atingă.

A înghiţit în sec, cu ochii căscaţi încă.

— Deci nu eşti… adică poţi…

—Da, am spus răguşită. Asta e teoria, cel puţin. De fapt, n-am verificat…

Mi-am curmat vorbele pentru că nu aveau nicio importanţă. Relaţia mea cu Seth fusese sabotată de sute de mici probleme, de la comunicare până la încredere şi la mii de altele asemenea. Şi întotdeauna, întotdeauna dincolo de asta mai era şi conştiinţa faptului că niciodată nu puteam fi intimi fizic. Putuserăm să ne îmbrăţişăm şi să ne sărutăm un pic, chiar şi cu limba, până ca foamea mea sucubică să înceapă să-i absoarbă energia. Însă intimitatea supremă? Sex? Dragoste? Toate astea ne erau interzise şi fructul oprit ne chinuise pe amândoi, indiferent de cât am fi vorbit despre faptul că dragostea era partea cea mai importantă într-o relaţie.

Şi iată-ne acum. Barierele fuseseră înlăturate. Nu

verificasem dacă îmi fusese neutralizată pofta sucubică de energie, dar nici nu era nevoie. Simţeam, după cum spusese şi Hugh. Pofta permanentă care stătea la pândă în adâncul meu era pe deplin adormită. Puteam atinge şi săruta pe oricine fără limită. Îl puteam atinge şi săruta pe Seth. Acum nimic nu îmi mai stătea în cale.

Hm, cu excepţia unui singur lucru.

La uşă s-a auzit un ciocănit.

— Georgina? Eşti acolo? a strigat Maddie.

Era de parcă mi-ar fi aruncat cineva cu apă rece pe faţă şi Seth şi cu mine am sărit unul de lângă celălalt. S-a dus înapoi spre uşă, iar eu m-am aşezat la birou. Inima îmi bubuia din nou. La naiba! Trebuia să stau de vorbă cu Hugh şi să iau un medicament împotriva neliniştii.

— Da, intră, am strigat.

Maddie a vârât capul pe uşă, surprinsă să ne vadă împreună.

— Aici erai, i-a spus lui Seth. Abia am ajuns şi nu te găseam pe nicăieri.

Seth era şocat încă.

— Da… am văzut că Georgina e aici şi am trecut pe la ea…

Maddie m-a privit şi a întrebat:

— Te simţi bine? Pari un pic obosită. Şi-a dus privirea spre părul meu, apoi înapoi spre faţă. Abia te-ai trezit?

Pare-se că nu mai eram gata-gata să am o cădere nervoasă, şi nu era puţin lucru. Nu-mi plăcuse felul în care îmi privise părul.

— Nu tocmai. Am avut o zi complicată, am spus, încurcându-mă în cuvinte.

Eram aşa de tulburată că abia puteam alcătui un răspuns coerent. Seth era ca soarele pentru mine, mă orbea şi mă încălzea deopotrivă, iar Maddie mă făcea să mă simt vinovată şi mizerabilă pentru că mă delectam cu soarele ăla.

— E vreo problemă cu familia ta? a întrebat ea.

— Ah, nu, sunt bine cu toţii. E un pic de nebunie, dar o să treacă.

M-am ridicat, mi-am luat laptopul şi speram că păream nepăsătoare şi calmă. Trebuia să plec de aici înainte să spun vreo prostie. În momentul de faţă nu puteam nici măcar să-l privesc pe Seth.

— De fapt, am spus, am venit doar să-mi iau ăsta.

Maddie m-a studiat preţ de câteva secunde şi trebuie să fi tras concluzia că spuneam cât de cât adevărul. S-a relaxat şi a părut să nu bage de seamă că încercam cu disperare să ajung la uşă.

— Auzi? a spus. Mă gândeam că poate nu e nevoie să te duci în California ca să ai parte de plajă.

— Pentru… ce?

— Mai ştii ce am discutat la Mark's?

— Ăăă, da.

În mod miraculos, chiar îmi aducem aminte. Era chestia cu apartamentul, când îi spusesem că mă trăgea aţa spre plajă.

— Am găsit soluţia perfectă: Alki.

— Alki? a întrebat Seth nedumerit.

— E secret, a spus şi mi-a făcut cu ochiul. M-am gândit că mi-aş putea începe căutarea de acolo. Ce părere ai?

— Cum să nu? Pare promiţător.

Alki Beach era o zonă din vestul oraşului Seattle care dădea spre Puget Sound. Nu se compara cu o plajă cipriotă, dar era totuşi plajă. Şi dacă, încuviinţând, mai şi reuşeam să ajung la uşă…

— Super! Şi cu lecţiile de dans cum rămâne?

— Poftim? Ce e cu ele?

Probabil că aveam iar un aer de căprioară prinsă în luminile farurilor. Starea de agitaţie în care mă aflam nu mă predispunea la zburdarea de la un subiect la altul.

— Lecţiile de salsa. Le-am pomenit despre asta şi lui Beth şi lui Casey şi au fost entuziasmate şi ele.

— Oh, da, sigur. Cum să nu?

Sincer, aş fi acceptat orice numai să scap de acolo.

S-a luminat la faţă dintr-odată.

— Oh, mersi! E prea curând dacă începem săptămâna asta? Pun pariu că reuşim să adunăm pe toată lumea pentru ziua de, ăăă, joi.

— Sigur, e perfect, am spus şi deja ajunsesem la uşă.

— Oh, mersi! Ce-o să ne mai distrăm. Verific dacă aranjează pe toată lumea ziua asta şi îţi trimit un e-mail. Dacă apare ceva… Ştiu că eşti stresată…

— E totul în regulă, am spus. Vă doresc o seară plăcută.

Am tras un zâmbet cuceritor şi am trecut repede pe lângă amândoi. Însă, când am ieşit pe uşă, m-am uitat înapoi, i-am

surprins privirea lui Seth şi zâmbetul mi-a pierit. O mie de mesaje au circulat de la unul la celălalt, exact ca pe vremea în care ieşeam împreună. Numai că de data asta nu eram sigură în privinţa semnificaţiei lor.

Mi-am continuat drumul şi brusc am realizat că mai aveam şi alte griji în afară de faptul că redevenisem muritoare.

Capitolul 12

Căutările pe Internet nu mi-au oferit prea multe piste, exact cum mă temusem eu. Totuşi, eram încântată că măcar făceam ceva. Aşa uitam de moartea care stătea la pândă, probabil şi de faptul că demonii aveau să se abată asupra oraşului Seattle. Şi, lucrul cel mai important, mi-l alungam pe Seth din minte.

Pentru că, dacă mă gândeam la el, aveam să-mi închipui că-l ating, că-l sărut şi… multe alte lucruri. Sentimentele pe care le aveam faţă de el începeau să mă mistuie în aşa măsură, încât celelalte probleme păreau banale. Aşa că am tot căutat pe Google în speranţa că aveam să găsesc ceva despre invocarea demonilor. După cum mă aşteptam, mare parte din rezultate mă trimiteau la site-uri cu jocuri de rol şi la Doctorul Faust. Totuşi mă simţeam mai bine decât dacă stăteam degeaba.

Drumul cu maşina până la The Cellar a fost la fel de chinuitor ca cel parcurs pe jos până la librărie. Am luat-o pe străzi lăturalnice pe care se circula mai lent, deloc dornică să mă confrunt cu blocajele şi cu viteza de pe autostradă. The Cellar era un bar pe care multora dintre nemuritorii din Seattle le plăcea să-l frecventeze. Cine organizase evenimentul se pare că rezervase sala mai ferită a restaurantului, care de regulă era folosită în organizarea de banchete şi nunţi. Nu era nevoie să simt amprentele demonilor ca să-mi dau seama că feriseră locul de ochi nedoriţi.

Când am intrat, sala slab luminată era înţesată. Am recunoscut o parte din nemuritorii de rang inferior, dar majoritatea erau demoni pe care nu-i cunoşteam. Câţiva stăteau la masa lungă, care era acoperită cu platouri cu aperitive şi cu sticle de vin. Mare parte din cei prezenţi stăteau pe margine prinşi în discuţii, sau îşi trăseseră scaune, înghesuiţi unii în ceilalţi, împărtăşindu-şi parcă un secret.

Grace şi Mei se ocupau de cei prezenţi cu acelaşi aer profesionist, eficient, ca întotdeauna, deşi, atipic pentru ele, păreau epuizate. Pentru prima oară erau îmbrăcate fiecare altfel şi mă întrebam dacă din cauza stresului se îmbrăcaseră diferit. Mei purta o fustă roşie, un pulover şi un colier din zale din aur şi argint. Grace avea un costum din în şi un colier solid din pietre cu un pandantiv în formă de semilună.

Peter, Cody şi Hugh stăteau într-un colţ şi mi-au făcui cu mâna.

— Salut, am spus. Ce se întâmplă?

— Nu mare lucru, a răspuns Hugh. Asta pare mai degrabă o şuetă, nu e cine ştie ce chestie organizată.

Am tăcut cu toţii şi priveam cum interacţionau ceilalţi. În alt colţ l-am văzut pe Cedric gesticulând teatral în timp ce vorbea. Era întunecat la faţă şi concentrat, iar Kristin, aflată în apropiere cu un clipboard în mână şi absorbită, lua notiţe. Nu foarte departe era Nanette, şi, cu chipul ei drăguţ impenetrabil, asculta ce-i spunea o altă demoniţă.

— Probabil că voi sunteţi subordonaţii lui Jerome.

Ne-am întors toţi patru. Niciunul dintre noi nu remarcase când se apropiase demonul pentru că ne pierduserăm capacitatea de a simţi amprenta nemuritorilor. Am tras concluzia că toată experienţa asta era ca şi când mi-aş fi pierdut văzul sau mirosul. Pe demonul în cauză nu-l cunoşteam. Avea un zâmbet larg, plin de dinţi, şi pielea lui arăta ca şi când ar fi fost supus unei sesiuni de bronzare scăpată de sub control. Nici părul ţepos blond spre alb nu-i îndulcea situaţia.

A întins mâna şi a spus:

— Eu sunt Tom. Mă bucur să vă cunosc pe toţi.

I-am strâns cu toţii mâna şi ne-am prezentat. Ne-a scuturat-o energic, ca un politician aflat în campanie electorală. Pun pariu că dacă aveam şi un copil cu noi, l-ar fi pupat pe obraz.

— Îmi imaginez că probabil vă simţiţi foarte ciudat, a spus. Dar vreau să ştiţi că suntem cu toţii alături de voi. Nu aveţi motive de îngrijorare, în scurt timp lucrurile au să reintre pe făgaşul normal.

— Mulţumesc, am spus politicoasă, zâmbind cât de sucubic se putea într-o asemenea stare asucubică.

Nu era niciodată o idee bună să te arăţi sarcastic faţă de un demon. Dar să fii sarcastic faţă de un demon când nu aveai

puterile obişnuite era o idee de-a dreptul proastă.

— Tot ce ne dorim e să-l vedem pe Jerome înapoi, am spus. Zâmbetul i-a pălit un pic, dar apoi şi l-a reluat repede.

— Da, da, desigur. Facem cu toţii tot ce e posibil. Dar, fireşte, ştiţi că există o şansă ca Jerome să nu fie niciodată găsit…

— Aşa am auzit, a spus Hugh pe un ton la fel de politicos ca al meu.

Tom a dat din cap.

— Dar nu vă faceţi griji. În tragica situaţie în care lucrul ăsta chiar se petrece, o să avem grijă să nu rămâneţi de izbelişte. Puteţi sta liniştiţi, noul arhidemon de Seattle va domni cu pricepere şi competenţă, şi va avea grijă să vă puteţi îndeplini sarcinile cu destoinicie şi eficienţă.

Aveam sentimentul că era gata-gata să ne promită că, dacă este ales, o să reducă taxele şi o să sporească numărul de locuri de muncă, dar am fost întrerupţi de un glas ascuţit.

— Geor-giiii-na!

O prăjină de femeie de doi metri venea spre noi. Avea pielea neagră ca abanosul, care mergea oribil cu părul ei portocaliu. Pe lângă ea, Tom părea o frumuseţe de bărbat, un adevărat manechin. Avea pleoapele machiate până la sprâncene cu auriu, iar strălucirea fardului rivaliza doar cu paietele multicolore de pe rochie. În jurul umerilor avea un boa din pene negre care îi flutura când mergea. Mai mulţi demoni din încăpere o priveau împietriţi, lucru remarcabil de altfel, pentru că nu e uşor să descumpăneşti un demon.

— Asta cine mai e? a întrebat Cody.

Exact ca în cazul lui Tom, Cody nu percepea nici identitatea, nici ce tip de nemuritor era. Dar eu nu aveam nevoie de asemenea indicii.

— Tawny, am spus şi eu, şi Peter la unison.

— De unde ştiţi, fraţilor? s-a interesat Cody.

— După haine, a spus Peter.

— Şi după scheunat, am spus eu.

Tom rămăsese împietrit, cu gura căscată. După o clipă, şi-a revenit.

— Mi-a părut bine să vă cunosc. Sper să mă căutaţi dacă aveţi întrebări sau nedumeriri. Abia aştept să vă cunosc mai bine pe toţi, a spus şi a tulit-o exact când Tawny ajungea la noi.

Noi stăteam cu ochii larg deschişi.

— Ce naiba ai păţit? a exclamat Hugh.

Tawny s-a bosumflat.

— Păi faza e că am cunoscut un tip foarte de treabă pe care mi-l doream. Pur şi…

— Tawny, am întrerupt-o. Ţi-am mai spus de o sută de ori. Lasă-i pe ăia de calitate.

A clătinat din cap.

— Nu, nu, era deja în mine. De fapt, era în chestia asta, a spus cu un gest spre corpul ei. Mi-am dat seama că avea nişte fantezii ciudate despre care nevastă-sa nu ştia. Aşa că mi-am luat forma asta şi ne-am pus pe treabă. Iar energia… era fantastică.

Nu-mi puteam disimula uluiala. Tawny reuşise să facă rost de un tip ca lumea. Recursese la o strategie care, deşi primitivă, era de asemenea extrem de eficientă: exploatarea dorinţelor tainice. Cu asta puteai să ajungi la sufletul cel mai imposibil de clintit.

— Mamă! am spus într-un târziu. Super. Nu… nu pot să cred că spun chestia asta, dar sunt mândră de tine.

A oftat.

— Dar n-am apucat să mă bucur de influxul de energie. Cam la zece minute după asta, s-a dus. S-a dus totul. Am început să mă simt rău şi…

— Mda, ştim restul poveştii, a spus Cody nu lipsit de delicateţe.

— Iar eu aveam corpul ăsta, şi acum… m-am pricopsit cu el.

În condiţii normale, chestia asta ar fi fost un prilej de câteva burţi de râs. Însă deocamdată chiar îmi părea rău pentru ea.

— Ai răbdare. Zice-se că n-o să dureze mult.

Tawny a dat tristă din cap.

— Da, să sperăm. Apoi brusc s-a înseninat un pic. Ah, uitasem, ai avut dreptate la faza cu sexul oral.

Hugh a întors fulgerător capul spre mine.

— Ce, ce?

Din fericire, înainte să apuc să spun ceva, Mei ne-a strigat să fim cu toţii atenţi. Şi când spun că a strigat, chiar vorbesc serios. A recurs la forţă ca să-şi amplifice glasul, aşa că îi răsuna dureros prin întreaga încăpere, motiv pentru care mulţi dintre noi am strâns din ochi şi ne-am acoperit urechile. Câţiva s-au dat chiar înapoi, dezvăluindu-ne-o astfel pe ea şi pe Grace.

— Vrem să vă mulţumim tuturor că aţi venit, a spus Mei, reluându-şi glasul neutru, lipsit de emoţie.

— Şi apreciem ajutorul tuturor în încercarea noastră de a menţine lucrurile pe linia de plutire, a continuat Grace. Mei şi cu mine avem totul sub control, dar grija de care dă dovadă toată lumea este absolut... admirabilă.

Era o uşoară notă ironică în glasul lui Grace când şi-a plimbat privirea peste demonii adunaţi acolo. Mulţi dintre ei s-au îndreptat şi au zâmbit, sugerând că ei chiar erau aici din grijă faţă de noi.

— Ştiu că sunteţi la fel de nerăbdători ca noi să-l găsim pe Jerome, a spus Mei. Şi o să facem tot ce ne stă în puţinţă să dăm de el.

Unele dintre zâmbetele de mai devreme s-au crispat şi mulţimea s-a agitat stânjenită. După cum îi spusesem lui Seth, nu toată lumea aştepta cu atâta nerăbdare întoarcerea lui Jerome

— Da, desigur, a tunat o voce. Tom li se alăturase lui Grace şi lui Mei în lumina reflectoarelor. Sigur, Jerome este prioritatea noastră. Şi dacă – atunci când, vreau să spun – va fi găsit, sunt convins că direcţiunea va fi nerăbdătoare să afle cum de s-a întâmplat aşa ceva. Fără îndoială că o să aibă nevoie de… o perioadă de refacere, iar dacă nu-şi poate îndeplini sarcinile, eu sunt chiar din acest moment gata să mă ocup de chestiunile infernale din Seattle.

— Tom, a intervenit o demoniţă brunetă din partea cealaltă a încăperii, care stătea sprijinită de un perete, îndreptându-se. Dacă nu mă înşală memoria, lucrurile nu s-au terminat prea bine când ai fost tu la conducere în Tuscaloosa.

— N-a fost vina mea, a mârâit Tom.

Şi aşa a început. Uşor-uşor, întâlnirea a degenerat în haos şi în mare s-a redus la discursul fiecărui demon care voia să convingă de faptul că el sau ea era cea mai nimerită alegere şi că ceilalţi erau complet nepotriviţi. Era ca un an de campanie prezidenţială condensat într-o oră.

— Ia uitaţi-vă la Grace şi Mei, a remarcat Hugh. Ar fi în stare să dea de pământ cu toţi din încăperea asta.

— Hm, am făcut. Asta e ideea. Toţi demonii ăştia vorbesc despre menţinerea ordinii în treburile infernale, dar de fapt ele două sunt cele care reuşesc lucrul ăsta în momentul de faţă.

— Iadul ar trebui să le lase pe ele să preia postul dacă nu se întoarce Jerome, a spus Cody.

L-am fulgerat cu privirea şi a continuat:

— Nu că ar exista îndoieli în privinţa asta. O să se întoarcă.

— Să sperăm, a spus un glas.

Cedric se apropiase de noi şi se alăturase cercului nostru, urmat de Kristin.

— Mă rog, am spus, incapabilă să-mi ascund un zâmbet. Nu poţi să-mi spui tu că vrei să se întoarcă. Pentru tine e ocazia perfectă să-ţi creezi marele imperiu de Nord-Vest.

A clătinat din cap.

— Nu, crede-mă, nu vreau să am nimic de-a face cu toate astea. În comparaţie cu unii dintre rataţii ăştia, dintr-odată Jerome mi se pare vecinul ideal.

Semăna foarte tare cu ceea ce spusese Isabelle.

— Presupun – a adăugat Cedric – că n-o să te întorci în Vancouver, nu?

Am ezitat. Mă mai duceam? Acum în faţa cui mai răspundeam? Mai erau valabile ordinele lui Jerome?

— Nu ştiu, am recunoscut. Nu ştiu ce trebuie să fac, dacă ar trebui să plec.

— Mă rog, a spus el. Nu că te-ai fi descurcat cine ştie ce

— Ba da! îi convinsesem să stea cuminţi înainte ca aşa-zisul lor înger să le vorbească. Ea le-a spus să nu aibă încredere în mine.

M-am încruntat şi mă întrebam dacă puteam să continui. Nu mai ştiam în cine să am încredere, acum că Jerome nu mai era pe aici şi, după cum spusese Hugh, Cedric încă era candidatul ideal pentru chestia cu invocarea lui Jerome, în ciuda a ceea ce-mi spunea mie instinctul.

— Şi ştii care e treaba… cred că am o idee cine a făcut treaba asta şi cine e îngerul…

— Vrei s-o laşi în pace pe Isabelle? a mârâit Cedric.

Am clătinat din cap şi mi-am coborât glasul.

— Nu cred că e ea. Eu cred că e Nanette.

Şi-a păstrat acelaşi aer neîncrezător pe faţă.

— Varianta asta e la fel de ridicolă ca aia cu Isabelle. Ai fost şi tu acolo. Ai văzut că a venit la mine pentru că îşi făcea griji în privinţa propriului teritoriu.

— Ciudat, dar a avut o întâlnire similară cu Jerome la nu

foarte mult timp după asta.

Chipul lui Cedric şi-a păstrat aceeaşi mină relaxată şi sceptică la care excelau demonii. Dar eu eram destul de sigură că văzusem o urmă de interes în ochii lui albastru-cenuşii.

— Asta nu înseamnă nimic.

Din nou, instinctul îmi spunea că minţea. A dat să se întoarcă dar atunci a intervenit Cody, pe un ton ezitant.

— Scuză-mă… ştii cumva… suntem muritori? Cedric a ezitat o clipă, apoi a râs. Când niciunul dintre noi nu a spus nimic, ne-a privit pe fiecare.

— Vorbiţi serios?

— De ce e aşa o întrebare nebunească? am întrebat. Am pierdut tot ceea ce făcea din noi nişte nemuritori.

— Aţi pierdut ca să nu aveţi probleme, a spus Cedric. Nu are nimeni chef să umblaţi voi liberi, nesupravegheaţi, având abilităţile obişnuite. Când dispare un arhidemon din peisaj, se taie conducta. Dar încă sunteţi nemuritori. Credeţi că o banaliate cum e moartea vă poate anula contractul?

— Deci dacă ne calcă o maşină, ne revenim? a întrebat eu.

— Desigur. Normal, ia ceva timp până să vă reveniţi. Vă veţi vindeca în ritmul unei fiinţe umane, dar până la urmă vă vindecaţi.

— Şi dacă ne decapitează cineva? a plusat Peter.

— Exact, i-a dat Cody dreptate. Ca-n Nemuritorul.

Cedric a dat ochii peste cap.

— Tu ai grijă să nu te decapiteze nimeni şi aşa n-o să trebuiască să aflăm niciodată. Apoi s-a concentrat asupra mea. Tu stai aici deocamdată. Ceva îmi spune că Îngerul Întunericului n-o să-şi mai facă apariţia prea curând. Eu bănuiesc că s-a terminat cu distragerea atenţiei.

— De acord cu tine. Mersi.

A dat scurt din cap şi a dat să se întoarcă. Apoi s-a uitat înapoi la Tawny şi după aia s-a mai uitat o dată.

— Cum te cheamă?

— Tawny, a răspuns ea.

A privit-o din cap până în picioare, apoi s-a întors spre Kristin.

— Ia-i numărul de telefon şi stabileşte o întâlnire.

Am zărit ceva în ochii lui Kristin şi mi-a luat un pic să identific ce era. Gelozie. Judecând retrospectiv la pasiunea cu

care se ocupa de treburile lui, n-ar fi trebuit să mă surprindă că era îndrăgostită de el. A răsfoit câteva pagini din clipboard cu buzele crispate, trădând dezaprobare.

— Ai multe întâlniri săptămâna asta. Nu-ţi place să ai programul prea încărcat.

Vorbise pe un ton neutru, dar deşi îmi dădeam seama că în parte îl avertiza pentru că era sincer îngrijorată, pe de altă parte nu voia să rateze şansa de a-i pune beţe în roate în viaţa amoroasă. Cedric însă nu părea să observe.

— Anulează ceva mai puţin important, a spus el cu un gest indiferent. Ştii tu ce-ai de făcut.

A plecat, în timp ce Kristin nota numărul lui Tawny.

— Ţinem legătura, a spus Kristin neutru.

— Hm, a făcut Tawny imediat ce a plecat Kristin. E destul de drăguţ. Poate că nu e chiar aşa de rău corpul ăsta până la urmă.

Am făcut schimb de priviri cu Hugh şi Peter. Aerul pe care îl afişau se potrivea cu ceea ce simţeam eu: oboseală şi frustrare, şi aveam o bănuială nemărturisită că situaţia asta era aproape amuzantă.

Ei, am spus privind-o pe Tawny cum zâmbea încântată. Cel puţin cineva e mulţumit de toate astea.

Capitolul 13

Asigurările lui Cedric cum că nu puteam să mor mi-au luat o piatră de pe inimă. Am plecat de la The Cellar mult mai puţin stresată, deşi încă nu aveam de gând să verific pe propria mea piele cum anume ne puteam vindeca dacă eram decapitaţi. Deci, deşi încă umblam cu grijă, nu mă mai simţeam sufocată sau ameninţată la fiecare pas de lume.

În loc să mă duc acasă, am mers la magazinul lui Dante. Magazinul-apartament în discuţie era în Rainier Valley, în sud-estul oraşului Seattle. Nu avea un orar fix în care îşi oferea diferitele servicii „paranormale”, dar de obicei stătea pe acolo noaptea dacă nu avea nimic altceva de făcut. Cam pe la ora asta beţivii, cuplurile ieşite la plimbare sau adolescenţii drogaţi umblau în căutare de distracţie şi de noutate. În general, în timpul zilei nu erau chiar aşa de multe persoane în căutare de

ajutor divin, exceptând cazul celora care voiau un sfat despre tranzacţionarea de acţiuni.

Însă în seara asta Dante nu avea clienţi. Magazinul şi neonul pâlpâitor păreau triste şi singure. Am intrat pe uşa neîncuiată şi l-am găsit sprijinit de blat, răsfoind un număr din revista Maxim.

— Ce-ai păţit? am întrebat. Ţi-a expirat abonamentul la Escrocheria pe înţelesul tuturor?

Şi-a ridicat privirea, a zâmbit şi şi-a dat părul brunet de pe faţă.

— Simţeam nevoia de ceva frumos, dat fiind că nu ştiam când am să te mai văd.

L-am sărutat pe obraz.

— Dumnezeule. E cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Mă rog, dacă preferi, pot să fac nişte aluzii sexuale mizerabile.

— Şi adică să ne strici preludiul de data viitoare?

Asta l-a făcut să zâmbească şi mai larg, şi a închis revista.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea? N-ar trebui să fii în vizită la vecinii noştri de la nord? Sau ai terminat? Sincer, eu m-am zăpăcit.

— Hm, apropo.

Doamne, cum aveam eu să-i explic ce se întâmplase? Serios, toate astea se întâmplaseră într-o singură zi? Simţeam de parcă trecuse un an de când mă luase cu ameţeli în maşini.

— Azi s-a petrecut o chestie ciudată.

— Ce gen de chestie ciudată? Ai vândut toate cărţile de Jane Austen din librărie sau ordinea spaţiului şi timpului au fost date peste cap?

— Mmm… mai degrabă ultima variantă.

— Rahat.

Am tras adânc aer în piept şi m-am gândit că ar fi mai bine să scap odată de partea hardcore a poveştii.

— Nu pot îndulci prea mult chestia asta, dar… nu mai sunt sucub.

— Eu niciodată n-am crezut că eşti sucub.

Am mârâit. Asta era o glumă de-a noastră de când ne cunoscuserăm. Ce ironie.

— Serios, am spus. Nu mai sunt sucub. Şi a mai dispărut şi

Jerome, lucru care se poate să fi deschis posibilitatea instalării unei noi domnii demonice în oraşul Seattle.

Dante m-a privit atent, meditativ, în timp ce mă cerceta ca să vadă dacă spun adevărul. Pentru prima oară de când îl cunoşteam rămăsese fără cuvinte. N-am mai aşteptat comentariile pline de spirit şi am dat înainte. I-am explicat chestia cu invocarea, ce efecte avusese asupra noastră, a tuturor nemuritorilor de rang inferior, cum demonii de pretutindeni îşi făceau acum planuri cu oraşul Seattle şi de ce trebuia să-l găsesc pe Jerome cât mai repede posibil.

Când în sfârşit am terminat, i-a luat ceva timp lui Dante să-şi adune gândurile.

— Şi deci chiar ţi-ai pierdut puterile de sucub?

— Capacităţile, l-am corectat. Şi răspunsul e „da”. Vrei să spui că după tot ce ţi-am spus despre balanţa puterii din Seattle, faza cu sucubitatea mea ţi-a atras cel mai tare atenţia?

A ridicat din umeri.

— Trebuie să recunoşti că e ciudat. În plus, celelalte lucruri nu mă afectează. În schimb, ce ţi se întâmplă ţie, da, a spus şi a mijit ochii. Acum va trebui să folosesc prezervativ?

— Poftim? Nu. Sigur că nu.

— Eşti sigură?

— Nici n-ai clipit la gândul că aş putea să-ţi fur porţiuni din suflet în ultimele câteva luni, dar te sperie inexistenta ameninţare cu plata de pensie alimentară?

— Normal, din moment ce am contul bancar mai bine chivernisit decât sufletul.

Mi-am rotit privirea prin camera ponosită.

— Mă îndoiesc.

— Drăguţ, a fost de acord. Dar eu, să fiu în locul tău, aş pune câteva întrebări. Ca de exemplu, dacă poţi să mori.

— Pe-asta am pus-o deja, am spus şmecheroasă. Şi răspunsul este „nu”. Corpurile noastre de nemuritori sunt la fel, în general. Atât că nu mai avem acces la toate bonusurile alea.

Am sperat că n-o să mă întrebe despre decapitare, pentru că, sincer, nu aveam chef de aşa ceva.

— Bun, şi zi, ce vrei de la mine? a întrebat.

— Ce te face să crezi că aş vrea ceva?

M-a privit.

— Hai bine, poate că vreau ceva. Dar, sincer, cine altcineva

ar şti mai multe despre chestia asta în afară de tine?

— Cine ştie cele mai multe lucruri despre demoni? Hmm, stai să mă gândesc. Ah, gata, ştiu. Ce zici de demonii pentru care lucrezi, demonii ăia atotputernici care bântuie pe pământul ăsta de la începutul începuturilor?

— Nu sunt atotputernici. Altfel n-ar mai avea nevoie de un om ca să facă invocarea, sau n-ar mai fi invocaţi în primul rând. Şi de-asta am nevoie de tine. Nu pot fi prea mulţi oameni în zonă capabili de aşa ceva, nu? Tu trebuie să-i cunoşti.

Dante a deschis gura, fără îndoială pregătit cu o remarcă tăioasă, apoi a închis-o brusc.

— Nu ştiu, a spus uşor. Nu am o evidenţă a chestiilor de genul ăsta.

M-am aplecat spre el, nevenindu-mi să cred.

— Ba cum să nu? Nu vrei să-mi spui? De ce?

A oftat şi aerul ezitant a devenit brusc iritat.

— Pentru că genul ăla de oameni se cam supără dacă le spui în stânga şi-n dreapta numele.

— Ce, ţi-e frică să nu vină şi să te ia la bătaie?

— Nu. Nu tocmai. Dar în cercurile astea există un fel de… cod al profesiei.

— O să fiu discretă. N-am să le spun de unde am informaţiile.

— Mare parte dintre ei ştiu deja că suntem împreună. Şi-ar da seama. Sunt atenţi la genul ăsta de treburi. Apoi a devenit meditativ. Desigur, în acelaşi timp mulţi dintre ei ştiu că eşti sucub şi s-ar putea gândi că ai aflat din surse proprii.

Părea să ezite încă, aşa că am mizat pe o carte mai necinstită.

— Dacă pe tine te sperie chestia asta, pot să mă duc la Erik.

Erik era un alt muritor din oraş care se ocupa cu lumea ocultului şi paranormalului. Spre deosebire de Dante, care era profesionist, Erik pur şi simplu studia şi strângea cunoştinţe despre lumea ocultă, magică a oraşului. Avea harul unui medium şi simţea ceea ce majoritatea ochilor umani nu percepeau. Uneori vedea ceea ce nici nemuritorii nu vedeau. Între Erik şi Dante exista o duşmănie mai veche şi, ca să mă exprim elegant, nu-şi tolerau prea bine prezenţa unul celuilalt.

Însă încercarea mea de a-l ademeni pe Dante nu a dat rezultate.

— Nici măcar să nu încerci, sucubule. N-o să mă faci să te

ajut dacă îmi atingi coarda geloziei.

Mi-am ridicat spre el privirile rugătoare.

— Cum te conving să mă ajuţi?

Mi-a trasat conturul buzelor cu vârful degetului şi în ochii cenuşii se insinuase ceva drăcesc, meditativ.

— Nu ştiu dacă poţi să faci ceva atâta timp cât eşti tăiată de la rezervele de puteri super-secrete. Nu mai eşti o zeiţă a sexului.

— Hei, nu am nevoie de puteri super-secrete ca să fiu o zeiţă a sexului.

Chiar în clipa aia, trei puştani de vreo douăzeci şi ceva de ani au dat buzna înăuntru, căscând ochii în magazin în timp ce încercau să-şi înăbuşe chicotele nervoase. Fără îndoială că aveau şi ei acelaşi gen de potenţial ca adolescenţii drogaţi. L-am mai implorat o dată pe Dante.

— Te rog. Dă-mi numele. Nu trebuie să faci nimic altceva. Şi nu spun nimic, jur.

Dante s-a încruntat, m-a privit pe mine, pe potenţialii clienţi, apoi din nou pe mine. Le-a spus că vine imediat, apoi a mâzgălit în grabă patru nume pe o bucată de hârtie. Pe unele dintre ele le-am recunoscut.

— Mersi, am spus, am zâmbit cuceritor şi, spre surprinderea mea, expresia cinică i s-a mai înmuiat un pic.

— Doamne, ce zâmbet ai… a mormăit el. Se poate să ai dreptate.

— În legătură cu ce?

— Chiar nu ai nevoie de vreo putere ca să fii zeiţa sexului. Dar ai părul un pic cam ciufulit. A ocolit tejgheaua şi m-a îmbrăţişat în grabă. Ai grijă de tine, sucubule. Nu încerca să vezi cât de departe poţi merge cu nemurirea.

— Şi să-mi iau şi prezervative? l-am tachinat.

— Tu ai avut de curând vise profetice cu copii, a spus el, ridicând din umeri.

S-a întors, şi-a luat rolul de şarlatan jovial şi i-a ademenit pe cei din grup cu vorbe meşteşugite despre ghicitul în palmă şi tarot.

Spusese cuvintele alea relaxat, în treacăt, dar în timp ce mergeam uşor spre maşină, m-au izbit în faţă.

Vise profetice…

Visele lui Nyx.

Lucrurile pe care mi le arătase în vremea aceea fuseseră aşa de vii, încât aproape că păreau mai reale decât propria-mi viaţă. Problema e că, din câte îmi spunea aproape toată lumea, Nyx putea anticipa viitorul şi le putea arăta oamenilor ce li se poate întâmpla. În felul ăsta răspândea haosul în lume, arătându-le oamenilor aceste viziuni şi făcându-i să creadă că ştiu ce avea să le rezerve viitorul. Din nefericire, deşi viziunile se împlineau, totuşi asta nu se întâmpla niciodată aşa cum credeau victimele. În felul ăsta dusese mulţi oameni la moarte.

Totuşi, păruse destul de clar că visele pe care mi le trimisese fuseseră un mijloc de distragere a atenţiei, nu imagini distructive despre ceea ce avea să se întâmple. În viziunile pe care le avusesem, îmi arătase în mod repetat că am o fiică şi că aştept un bărbat pe care îl iubesc să vină acasă. Visele astea mă epuizaseră, făcându-mă aproape să vreau să dorm şi să-mi pierd astfel energia în fiecare noapte. După cum remarcasem în timp ce o ţineam pe Kayla în braţe, era imposibil ca vreo părticică din viziunea aia să se îndeplinească. Eu nu puteam avea o relaţie de felul ăsta. Şi categoric nu puteam avea o fiică, sânge din sângele meu. Nemuritorii nu puteau avea copii. Când îmi vândusem sufletul ca să devin nemuritoare şi să-mi schimba înfăţişarea, renunţasem la anumite aspecte ale umanităţii. Nu puteam avea copii, niciodată.

Şi totuşi…

M-am oprit pe trotuar, cam la un cvartal distanţă de maşină. Dacă, fără să-şi dea seama, Dante dăduse de o pistă? Dacă starea asta de stază îmi alterase partea aceea din mine care îşi pierduse capacitatea de a concepe un copil? Cedric spusese că teoretic sunt încă muritoare, dar de asemenea spusese că organismul meu avea să reacţioneze şi să se vindece ca cel al unui om. Ce presupuneau toate astea? Oare sexul neprotejat putea avea drept rezultat o sarcină? Oare la asta se referiseră viziunile lui Nyx? Ea jurase că îmi arătase adevărul. Oare aşa era?

Iar respiram rapid, deşi cel puţin de data asta ştiam că nu trebuie să-mi fac griji că aş putea avea un atac de cord. Bun, acum trebuia să mă calmez. Posibilitatea sarcinii mă distrăgea la fel de tare ca cea cu cuplarea cu Seth. Niciodată nu aveam să realizez nimic dacă mă lăsam pradă fanteziilor.

Am oftat, mi-am coborât privirea spre hârtia de la Dante,

acum mototolită în mâini. O făcusem ghem fără măcar să-mi dau seama, în timp ce mergeam. Fusesem prea preocupată să observ…

Copiii… Seth… Lucrurile pe care mi le doream cel mai tare.

M-am străduit să-mi continui drumul spre maşină. Dar când am descuiat maşina, m-am gândit cu mâhnire dacă nu cumva ar fi mai bine să nu mă grăbesc aşa de tare cu recuperarea lui Jerome.

***

A doua zi de dimineaţă am urmat pistele pe care mi le dăduse Dante. Însă a fost un pic mai greu să plec de acasă decât îmi imaginasem. În ciuda faptului că în multe dimineţi mă pregăteam fără să recurg la schimbarea aspectului, dulapul meu părea cumplit de mic. Şi în timp ce părul părea să-mi stea bine când l-am terminat de aranjat, aveam sentimentul că atunci când mă uitam în oglindă avea să fie ciufulit. Sinngura parte pozitivă a fost că am găsit sub pat ceasul de la Dante. Credeam că l-am pierdut ieri, aşa că măcar colecţia mea de accesorii era încă respectabilă. Cu toate astea, aveam sentimentul că în curând urma să descopăr cât de tare ajunsesem să contez pe capacităţile mele.

A fost nevoie de ceva muncă de detectiv să localizez adresele de pe lista lui Dante, dar în general nu mi-a luat cine ştie cât să dau de ele. Din nefericire, odată ce le-am găsit, magicienii în discuţie nu au fost tocmai dornici să mă ajute.

Unul dintre cei pe care i-am vizitat, o femeie, mă cunoştea şi îi cuoştea şi pe slujbaşii locali ai iadului, dar deşi mi-a arătat un oarecare respect, ezita să-mi dea răspunsuri, exact cum sugerase Dante. Doi dintre ceilalţi erau oameni care nu mă cunoşteau şi asta mi-a creat imediat o problemă. Având capacităţile sucubice dezactivate, nu mai aveam amprentă de nemuritoare şi ambii erau genul care simţeau lucrul ăsta. Prezenţa mea şi faptul că pretindeam că sunt sucub au fost întâmpinate cu dispreţ şi neîncredere. Am reuşit să fac rost de ceva informaţii, dar nimic de prea mare ajutor.

La fel de dificil era faptul că, nu numai că nu mă simţeau ei pe mine, nici eu nu-i puteam simţi pe ei. Recunosc, un sucub nu avea aceeaşi capacitate ca a unui demon adevărat de a cântări

starea oamenilor, dar din când în când mai simţeam magia răspândită de un om sau de un obiect. Azi, însă, eram complet oarbă şi trebuia să apelez la puterea mea de a aprecia oamenii, însă aceşti practicanţi ai magiei negre erau şarlatani la fel de pricepuţi ca Dante, versaţi în arta ascunderii adevărului.

Când să-i fac o vizită şi ultimului de pe listă, un tip pe nume Greg, se făcuse aproape ora prânzului. Deja eram destul de descurajată şi chiar am cedat şi mi-am aprins o ţigară pe drum. Greg nu avea firmă la stradă ca Dante şi în general îşi făcea vrăjile la el în casă, un bungalow micuţ din Wallingford. Când mi-a răspuns la uşă, aspectul lui dezordonat mi-a sugerat că îl trezisem. Partea bună e că m-a recunoscut, ceea ce însemna că nu trebuia să-l conving că sunt sucub.

— Ce vrei? m-a întrebat neîncrezător.

Era voinic şi ar fi avut un fizic impresionant dacă ar fi călcat pe la sala de forţă. Şi era evident că lucrul ăsta nu se întâmpla.

— Voiam să discut cu tine despre invocarea demonilor.

— Nu ştiu nimic despre chestia asta.

A dat să închidă uşa, dar am pus piciorul ca să-l blochez.

— Stai un pic. Ştii pe cineva care ştie?

— Nu. Şi chiar dacă aş şti, ce te face să crezi că ţi-aş spune? A încercat să închidă din nou uşa, apoi s-a oprit. A mijit la mine ochii şi aşa minusculi. Ai ceva ciudat. Nu ai aură.

N-am răspuns imediat.

— Poate că îţi pierzi capacităţile, am spus în final.

Cuvintele astea chiar l-au făcut să zâmbească uşor.

— Imposibil. Ce s-a întâmplat? Cine a fost invocat?

— Nimeni. Şi chiar dacă ar fi aşa, ce te face să crezi că ţi-aş spune? i-am preluat eu vorbele.

A râs, un sunet gutural izvorât din adâncul gâtului. Când s-a oprit din râs, m-a studiat preţ de câteva secunde, cu un aer şiret, meditativ.

— Bine. Am să stau de vorbă cu tine. A deschis uşa şi a zis: Intră.

Am intrat cu grijă în living. Era dezastru acolo. Vase murdare îngrămădite pe măsuţa de cafea, iar resturile de mâncare erau întărite, făcuseră crustă. Praful trona pe fiecare mobilă, iar podelele păreau să nu fi fost frecate de un secol. M-am întrebat neliniştită dacă organismul meu de acum, asemănător cu al oamenilor, era susceptibil la microbi.

Pe canapea erau îngrămădite mai multe cărţi, ale căror coperte erau menite să arate sinistru, în nuanţe de negru şi roşu, cu desene ce reprezentau nişte pentagrame. Îmi aminteau de recuzita pseudo-satanică a lui Evan, deşi, oricât de greu ar fi de crezut, Evan era de o mie de ori mai rasat decât individul ăsta.

Greg nu mi-a oferit niciun scaun, nici ceva de băut, dar nu mă deranja. Stătea în faţa mea, cu braţele încrucişate.

— Bun. Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu dacă în ultima vreme ai invocat vreun demon.

— Nu că ar fi fost invocat vreun demon, desigur.

— Astea sunt speculaţii, am replicat cu un zâmbet afectat. În timp ce vorbeam, îi studiam casa cât de bine puteam. În spatele lui am văzut o bucătărie la fel de dezordonată, cu un aragaz şi un frigider acoperit cu magneţi.

— Tu crezi că aş mai trăi aşa dacă aş fi invocat un demon? Pe dracu', aş avea televizoare cu plasmă şi concubine.

Mi-am adus aminte de discuţia cu prietenii mei în care pomeneam că omul care l-a invocat pe Jerome pur şi simplu l-ar ţine ascuns, nu l-ar folosi ca să obţină avantaje şi să-l trimită să-i facă diferite servicii. Totuşi, dacă Greg l-ar fi invocat pe Jerome în locul altui demon, acesta i-ar fi dat o recompensă. Poate n-ar fi fost televizoare sau concubine, dar s-ar vedea aici semnele unei îmbunătăţiri. Poate îşi deschisese un cont într-o bancă elveţiană.

— Bun. Ştii pe cineva care şi-a luat de curând concubine?

— Nţ. Dar pot să-ţi dau numele celor care ar putea.

Mi i-a trecut pe doi dintre magicienii la care fusesem deja.

— Am vorbit cu ei.

— Îmi pare rău. Nu e problema mea.

Ochii mi-au poposit din nou asupra cărţilor de pe canapea şi m-am apropiat de ele.

— Îmi permiţi?

— N-ai decât.

Am luat una dintre cărţi şi am răsfoit-o în speranţa că aveam să găsesc ceva informaţii despre invocare. Nimic. Era o chestie subţirică despre treburi aşa-zis malefice, cam genul de propagandă à la Armata Întunericului. A doua carte s-a dovedit a fi de acelaşi gen. Însă cea de-a treia era o carte serioasă

despre vrăji, în care erau descrise genul de ritualuri diavoleşti pe care le practica Dante. Animată de speranţă, am răsfoit paginile una câte una. Cuprindea câteva chestii rele, dar nu era nimic despre invocare. Disponibilitatea lui Greg de a mă lăsa să mă uit prin cărţi ar fi trebuit să fie un indiciu că nu conţineau nimic util.

— Gata?

M-am răsucit. Glasul lui Greg se auzise aproape de mine, prea aproape. Stătusem întoarsă cât mă uitasem la cărţi, dar acum era exact în spatele meu. M-am dat câţiva paşi înapoi şi m-am lovit de canapea.

— Mda, am spus nelinişti tă. Mersi pentru ajutor. Acum trebuie să plec.

— Mai stai, a spus şi s-a apropiat mai mult de mine. Abia ai venit.

Am încercat să scap, trăgându-mă într-o parte, dar dintr-o dată s-a întins şi m-a prins de mâini, imobilizându-mă.

— Ce faci? am spus.

Şi iar a început inima să-mi bată.

— Nu ştiu care e faza cu invocarea, dar ce ştiu sigur e că am un sucub care nu mai e tocmai sucub, ceea ce înseamnă probabil că nu mai poţi să te baţi ca un sucub.

Am încercat să scap din strânsoarea lui, dar avea mâinile ca o menghină.

— Eşti nebun. Normal că sunt sucub, ştii foarte bine.

— Serios? Atunci schimbă-ţi aspectul ca să scapi de mine. Transformă-te într-o pasăre, într-un culturist.

Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să scap iar de el.

— Dă-mi drumul, nenorocitule. Mă doare şi o să te trezeşti pe cap cu o hoardă de demoni care or să te rupă bucăţică cu bucăţică.

— Nu sunt prea sigur de chestia asta, a chicotit. Asta e o ocazie cu care te întâlneşti doar o dată în viaţă. Îţi închipui că un sucub şi-ar trage-o cu unul ca mine?

M-a împins pe canapea, cu o mână mă imobiliza, în timp ce cu cealaltă mă pipăia neîndemânatic pe sub bluză şi mă prindea de un sân. Şi-a apropiat faţa şi a încercat să-şi lipească buzele de ale mele, dar am întors capul exact la timp.

— Dă-mi drumul! am ţipat.

Am reuşit să-mi eliberez un picior şi să-i trag un genunchi în

stomac. N-a fost destul ca să scap de el, dar l-a făcut să se încrunte.

Îmi făcusem griji să nu mă lovească o maşină, meteoriţii sau vreun pod şubred, însă niciodată, dar niciodată nu mă gândisem că aş putea fi violată. Nu mă mai temusem de chestia asta de secole, asta de când realizasem că mă puteam transforma în ceva mai mare, mai puternic, în ceva în stare să dea de pământ cu un atacator.

Poate că n-ar fi trebuit să mă deranjeze aşa de tare. Mă culcasem cu o mulţime de oameni pe care nu-i plăceam de-a lungul anilor. Întotdeauna mă strâmbasem şi aşteptasem să îmi treacă. Dar în cazul ăsta era diferit. Nu fusese alegerea mea şi una peste alta mai era şi sentimentul de neputinţă care mă încerca. Detestam faptul că nu aveam de ales, detestam faptul că nu reuşeam să găsesc o soluţie ca să scap dintr-o situaţie. Însă nu era nimic de făcut, nu de data asta.

Cel mult puteam să continui să mă împotrivesc şi să mă agit. În fond, ştiam cât de cât să mă apăr. Învăţasem să folosesc arme şi să car la pumni de-a lungul anilor. Pe Niphon îl căpăcisem destul de bine de Crăciun. Din nefericire, acum eram limitată de faptul că Greg era deasupra mea. Pur şi simplu mă depăşea în greutate. Totuşi eforturile mele trebuie să se fi dovedit enervante, pentru că Greg a mârâit şi m-a prins de amândouă mâinile în încercarea de a mă întoarce invers. I-am aruncat înjurături şi i-am mai tras un genunchi aproape de vintre, dar nu destul de aproape.

Şi atunci s-a întâmplat.

Mai întâi am simţit mirosul, un miros copleşitor şi sufocant de gaze. M-am oprit din zbatere pentru o jumătate de secundă. Nu trebuia să fiu umană ca să îmi dau seama că nu era de bine.

Înainte să aprofundez subiectul, bucătăria a explodat.

Focul s-a întins în living. Nu a ajuns tocmai până la noi, dar cred că pe Greg l-a ars totuşi, pentru că a urlat de durere şi mi-a dat drumul. Corpul lui mă acoperise, scutindu-mă de răul cel mai mare, iar eu tot ce-am simţit a fost un val de aer fierbinte.

Nu m-am deranjat să gândesc sau să mă întreb ceva. Cuprins de panică, Greg îmi dăduse drumul, şi am ţâşnit. M-am dat jos repede de pe canapea şi am dat buzna pe uşa de la intrare, departe de foc, departe de Greg.

Am pornit cât de repede am putut, iar cauciucurile Passatului

scârţâiau pe asfalt. Sudoarea curgea de pe mine şi abia puteam ţine mâinile pe volan, aşa de tare îmi tremurau. Cam un kilometru mai departe am auzit urletul sirenelor, dar nu m-am gândit nicio clipă la ceea ce se întâmplase. Nu puteam gândi dacă Greg scăpase sau nu. Nu mă puteam gândi cum de mă salvase o scurgere miraculoasă de gaze.

Sigurul lucru care îmi trecea prin cap era cum să fug şi să mă pun la adăpost.

Capitolul 14

Instinctul mă îndemna să mă duc înapoi în Queen Anne. Mergeam pe pilot automat şi aveam mintea golită de gânduri. Numai când am parcat şi am ieşit din maşină au început să-mi revină simţurile. Totuşi m-am străduit să rămân amorţită, să nu mă gândesc la nimic deocamdată. Stomacul îmi chiorăia, aşa că am hotărât să mă concentrez asupra nevoilor primare. Am mers la un restaurant thailandez aflat între apartamentul meu şi librărie, dornică de confortul unei mese din colţ şi al unei porţii de curry verde. Odată instalată, n-am mai putut să evit.

Ce se întâmplase acolo? O parte din mine încă mai simţea mâinile lui Greg pe mine, încă mai simţea senzaţia dezgustătoare că sunt complet neajutorată. Dar restul fiinţei mele începuse să mediteze la misterul aragazului care sărise în aer.

Observasem aragazul când cercetasem la început casa, dar nu simţisem niciun miros până înainte să ia foc. În cazul scurgerilor de gaz, de regulă o încăpere nu se umplea de gaz în timp? De data asta totul se petrecuse dintr-odată, se produsese din senin şi poc! Nu tu avertisment, nimic. Presupuneam că putea fi o coincidenţă, spre norocul meu se nimerise aşa. Însă în lumea mea nu existau coincidenţe. De regulă, erau conduse de o forţă superioară. Întrebarea se punea aşa: ce sau cine era responsabilul? Aveam prea multe griji pe cap acum, fără să-şi mai aducă şi un incendiator contribuţia.

— De ce eşti aşa de gânditoare, fiică a lui Lilith?

Mi-am ridicat privirea de la mâncarea din care mâncasem jumătate.

— Carter!

Puteam băga mâna în foc că nu mai fusesem niciodată în viaţa mea aşa de fericită să-l văd pe înger, poate numai când mă salvase toamna trecută din ghearele Helenei, nephilimul dus cu pluta. Purta aceleaşi haine ca în Vancouver. Acestea păreau să se afle într-o stare permanentă şi neschimbată de dezordine, nici mai rea, nici mai bună.

S-a strecurat pe scaunul de vizavi de mine.

— Termini de aici? a întrebat, arătând spre farfuria mea.

Am clătinat din cap şi am împins spre el farfuria cu curry. Imediat a trecut la atac, practic inhalându-l.

— Ce-ai păţit? a întrebat printre înghiţituri.

— Ştii foarte bine ce se întâmplă. Seattle a dat de dracu ', la propriu.

— Mda, am remarcat şi eu. Cum e să fii de capul tău, liber ca pasărea cerului?

— Naşpa. Cine ştie din ce motiv, am tot timpul părul ciufulit. Mi-l mai aranjam şi înainte singură înainte de chestia asta, dar niciodată nu se comporta aşa.

— Mă îndoiesc că ţi-l aranjai singură, a spus Carter cu un rânjet. Poate că făceai tu toată treaba, dar probabil că ceva din subconştientul tău îşi băga un pic coada ca să-l facă să stea perfect.

M-am strâmbat.

— Mă rog, chiar dacă e adevărat, am câteva probleme mai mari de-atât.

L-am pus pe scurt la curent cu aventurile mele de azi de dimineaţă şi cu ce se întâmplase cu Greg. Chiar şi numai faptul că vorbeam despre asta îmi dădea fiori pe şira spinării. Mă aşteptam să râdă şi să facă vreo glumiţă la adresa mea, dar a rămas serios.

— Trebuie să ai grijă, a spus cu gravitate. Acum totul s-a schimbat. E adevărat, numai pentru scurt timp, dar chiar dacă nu poţi muri, tot eşti prinsă într-un joc periculos.

— Trebuie să-l găsim pe Jerome. Ştii unde e?

Carter a scuturat din cap.

— Nţ. A dispărut şi de pe radarele noastre. Nu ştiu nici eu mai mult decât tine.

— Dar probabil că tu ştii mai multe decât mine despre invocarea demonilor, am subliniat.

— Depinde, a spus. Tu ce ştii?

— Cam ce ţi-am spus şi ţie deja. Dante nu mi-a putut oferi nici el mai mult decât cei care credea el că ar putea. Iar rataţii ceilalţi nu mi-au oferit nimic în plus, doar aere.

Carter i-a făcut semn unei chelneriţe şi a comandat o porţie de Panang curry şi cafea cu gheaţă în stil thailandez. Apoi a lovit uşor masa cu degetul, crispat şi meditativ.

— Pot să-ţi spun cum se face, a spus într-un târziu. Dar nu pot face mai mult de-atât. Asta e treaba alor voştri, nu a noastră. Noi nu trebuie să ne amestecăm.

— Dacă dai informaţii nu se pune că te amesteci, am spus.

— Depinde de definiţia pe care o ai în minte, a spus zâmbind. Iar ai voştri se pricep de minune să găsească chichiţe şi tot soiul de detalii de care să se agaţe.

— Da, dar… Carter… am oftat. N-am la cine altcineva să apelez.

Nici dacă aş fi avut tot farmecul sucubic la dispoziţie nu cred că ar fi dat rezultate în cazul lui. Dar tot aveam farmecul specific Georginei la care el era susceptibil. Mă plăcea şi era preocupat de viaţa mea, deşi uneori avea un fel ciudat de a o arăta.

A apărut cafeaua cu gheaţă în stil thailandez şi s-a întrerupt ca să bea.

— Bun, uite cum merge treaba. Ideea e că un demon e invocat într-un obiect şi cu ajutorul magiei este legat de acel obiect, devenind prizonier. Ai auzit poveşti cu spiriduşi, nu? Ei bine, asta e o variantă a aceluiaşi principiu. Oamenii care invocă demonii într-un obiect pot ocazional elibera demonul ca să le rezolve anumite probleme.

— Dar ăsta îl ţine pe Jerome încuiat.

— Aşa e. Ceea ce face ca lucrurile să se complice. Ce îngreunează şi mai tare situaţia e că, dacă omul ăla e în toate minţile, ascunde obiectul într-un loc încărcat de forţă.

A mai sorbit o dată şi a aşteptat să procesez informaţia.

Ştiam despre ce vorbeşte. Pământul era înţesat de locuri încărcate de forţă, lăcaşuri sacre, linii de energie, puncte ce musteau de magie. Dacă citeai o carte de mitologie, întâlneai la tot pasul referinţe despre ele şi despre rolul pe care îl jucaseră în istoria umanităţii. Dar era o singură problemă cu ele.

— Sunt o mulţime în Seattle, am spus încet.

Carter a încuviinţat din cap.

— Îhî. Şi chiar dacă îl găseşti pe cel cu pricina, forţa locului o să-l ajute să mascheze forţa care provine de la demonul înlănţuit. Iar ţie, ce să mai spun, îţi va fi aproape imposibil fără să ai la dispoziţie simţurile obişnuite. Ai nevoie de încă un nemuritor să te ajute, cu cât mai puternic, cu atât mai bine. Sau posibil de un medium din specia umană.

— Dar tu nu mă poţi ajuta şi niciunul dintre demoni nu o va face, m-am văicărit.

I-a sosit Panang curry-ul şi Carter l-a devorat entuziast.

— Lăsând asta deoparte, hai să presupunem că găsesc eu obiectul ăsta, orice o fi, am continuat. Apoi ce urmează?

— Hm, şi ăsta e un lucru complicat, a explicat. Un nemuritor de rang înalt l-ar putea sparge.

— Dar eu nu.

Începeam să înţeleg cum funcţionează chestia asta şi nu era deloc încurajator.

— Nu, nici măcar dacă ai fi fost în starea ta normală. Probabil că cel care l-a invocat l-a încuiat, a pus un fel de sigiliu. El o să ţină la distanţă un nemuritor de rang inferior. Sigiliul este folosit la ferecare, apoi este rupt în două şi aceste două părţi sunt ţinute separat pentru mai multă siguranţă. Sunt convins că invocatorul păstrează una dintre ele. Dacă a avut parte de ajutorul unui demon, presupun că cealaltă e la demon. Sau dacă nu, o ascunde el.

— Crezi că a fost implicat un alt demon?

— Categoric, a spus înghiţind. Însă dacă reuşeşti să găseşti fragmenentele de sigiliu, atunci poţi desfereca obiectul ca să-l eliberezi pe Jerome.

Când îl văzusem pe Carter lângă masa mea, mă umplusem de speranţă, convinsă că îngrozitoarea situaţie avea să se rezolve în curând şi că Jerome avea să revină curând printre noi. Acum însă eram mai pesimistă decât înainte.

— Bun, pe scurt, tot ce am de făcut e să găsesc obiectul ăsta mistic în care este ferecat Jerome, obiect pe care nici măcar nu pot să-l percep. Odată ce îl găsesc, pur şi simplu trebuie să le smulg fragmentele din încuietoare invocatorului şi demonului.

— Îhî, a făcut Carter, lingându-şi furculiţa. Cam asta e ideea.

— Futu-i.

— Îhî.

— Hm, informaţiile sunt utile, dar nu pot să mişc un deget.

Nu am niciun fel de pistă, nu ştiu de unde să încep.

Ochii lui cenuşii au scânteiat.

— Sigiliul trebuie să fie din cuarţ.

— Bun…

— Făurit de mâini omeneşti.

Am ridicat din sprâncene, curioasă să văd unde avea să ducă povestea asta.

— De către cineva familiarizat cu magia şi cu runele, a spus şi m-a privit nerăbdător.

— Aşa, şi?

— Câtor persoane din Seattle crezi că li se aplică descrierea asta? Nu a aşteptat să termin şi a spus: Nu multora.

Of, Carter, mereu plin de ghicitori.

— Vrei să spui că ar trebui să-l găsesc pe cel care a făcut sigiliul, în speranţa că o să-mi poată spune cine l-a comandat.

— Corect. Şi de asemenea îţi va mai putea spune cum arată. De regulă e un disc cam aşa de mare. A trasat cu degetele de la o mână un cerculeţ de dimensiunea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Însă culoarea şi desenele de pe el sunt diferite şi oferă indicii despre locul în care a fost ascuns.

— Doamne, ce greu e.

— Georgina, încerci să găseşti un demon care a fost capturat şi ferecat drept mişcare strategică dintr-un joc al puterii mult mai complicat, a spus Carter. La ce te-ai fi aşteptat?

— Ai dreptate, am murmurat. Dar mai am o întrebare care nu are nimic de-a face cu sigiliul.

— Dă-i drumul.

— De ce a explodat aragazul în casa lui Greg?

— Din cauza unei scurgeri de gaz.

— O scurgere care s-a pornit aşa din senin?

A ridicat din umeri şi a spus:

— Dacă te gândeşti la ce vezi zi de zi… Se întâmplă lucruri şi mai ciudate de-atât.

L-am privit o clipă şi mă întrebam dacă ar trebui să-l presez cu adevărata întrebare. Spunea că nu are voie să se implice direct, dar Carter îmi mai salvase o dată viaţă. Apariţia lui aici în momentul de faţă era o mare coincidenţă… E posibil să mă fi urmărit toată ziua? Oare grăbise explozia aragazului ca să mă salveze? Cineva ar fi putut spune că, dacă se atingea de Greg, s-ar fi considerat că intervine… dar nu şi dacă îi făcea ceva

aragazului, dacă era să te agăţi de chichiţele demne de un demon. Şi în stilul tipic angelic, de fapt Carter nu-şi negase implicarea.

Am decis să renunţ. Dacă amicul Carter îşi ţinea secret ajutorul pe care mi-l oferise, avea el un motiv întemeiat. Am oftat şi mi-am aruncat privirea spre ceasul din dreapta mea.

— Ei, teoretic încă sunt liberă, aşa că probabil ar trebui să profit de asta şi să-l caut pe cel care a creat sigiliul.

— Succes, a spus Carter. Dar, lăsând deoparte gluma, am vorbit serios mai devreme. Trebuie să ai grijă. Cel puţin nu te aventura singură în chestia asta.

— Şi eşti sigur că nu poţi să încalci regulile şi să vii cu mine, am întrebat un pic melancolică.

— Nţ, dar de ce ai nevoie de mine când sunt o sumedenie de alţi candidaţi?

A zâmbit larg şi a dat din cap spre ceva de dincolo de mine.

M-am uitat înapoi şi l-am văzut pe Seth la tejghea, îşi lua mâncare la pachet. Am întors repede capul înapoi spre Carter.

— Hei! Cum de…

Însă Carter dispăruse.

Chiar în clipa aia chelneriţa mi-a adus nota de plată, care includea şi mâncarea lui Carter.

— Îngeri nenorociţi, am mormăit şi am început să mă scotocesc după card.

M-am întors iar şi l-am studiat pe Seth cu obişnuitul nod în stomac. Simţindu-mă parcă, brusc s-a întors şi ne-am privit. Pe chip i s-a zugrăvit surprinderea, apoi a ridicat mâna, cerându-mi să aştept puţin.

După câteva minute agonizante, a venit la masa mea cu o pungă de mâncare.

— Salut, am spus.

— Salut.

— Ţi-ai cumpărat mâncare pentru la prânz?

Brusc, mă simţeam jenată de faptul că aveam două farfurii înainte.

— Da, de fapt mă duc acasă să muncesc. Cafeneaua e prea aglomerată şi prea zgomotoasă.

— Credeam că poţi să munceşti indiferent de situaţie.

A scuturat din cap.

— Zilele astea sunt mai… uşor de distras decât de obicei. M-a

cercetat rapid, apoi şi-a ferit privirea, dar în clipa aceea am simţit un fior străbătându-mi pielea. Seth şi-a dres glasul şi a întrebat: Şi… tu ce mai faci? S-a străduit să mă privească din nou. Arăţi… nu ştiu, neliniştită. Nu la fel de rău ca ieri, dar tulburată încă. Iar sunt probleme cu nemuritorii?

O parte însemnată din neliniştea din prezent se datora pur şi simplu prezenţei lui.

— Mda, mă tem că da.

— Deci încă nu l-ai găsit pe Jerome şi eşti încă…

Acum era rândul meu să-mi feresc privirea.

— Am urmat nişte piste în legătură cu Jerome azi-dimineaţă, dar a fost cam… mă rog, nu contează. Hai să spunem că nu a fost o experienţă prea plăcută şi în orice caz nu am găsit nimic. Am privit din nou în direcţia lui, asigurându-mă că îmi fixez ochii asupra tricoului cu Blondie, nu a feţei lui. Mai am de verificat un lucru, apoi cred că îmi ajunge pe ziua de azi.

— Presupun că e bine.

S-a foit stânjenit şi tensiunea care plutea veşnic între noi s-a amplificat. Am încercat să mă gândesc ce-aş putea spune, dar nu mi-a trecut nimic prin cap.

— Bun, a zis într-un târziu. Ştiu ce-ai spus mai înainte… dar tot trebuie să întreb. Pot să… pot să te ajut cu ceva?

Îmi stătea pe limbă să-i spun că n-am nevoie de el, că nu mai am nevoie de el, însă în minte mi s-a înfiripat imaginea lui Greg şi mă detestam pentru frica pe care mi-o trezea. Nu voiam să fiu o domniţă la ananghie. Nu voiam să trăiesc în frică şi să am nevoie de un bărbat care să aibă grijă de mine. Greutatea lui Greg, la care se adăugase elementul-surpriză, îmi demonstrase că autoapărarea nu dădea întotdeauna rezultate. Uneori era greu să înfrunţi singur pericolul. În minte îmi reveniră cuvintele lui Carter: De ce ai nevoie de mine când sunt o mulţime de alţi candidaţi?

Înainte să am timp să mă mai gândesc, am lansat întrebarea:

— Vrei să vii cu mine?

Era greu de spus care dintre noi era mai surprins de întrebare.

— Ca să… rezolvi problema asta? a întrebat.

Am încuviinţat din cap.

— Da, dar dacă ai treabă…

— Merg, a spus repede şi a ridicat punga cu mâncare. Pot să

mănânc la tine în maşină?

— Poţi să mănânci acum, am spus. Dat fiind că încă nu ştiu unde mergem.

L-am lăsat pe Seth la masă să mănânce şi am ieşit să dau câteva telefoane. Primul pe care l-am sunat a fost Dante. Din fericire a răspuns, dar habar n-avea despre ce vorbeam.

— Cineva care lucrează în cristal? m-a întrebat neîncrezător. Eu nu fac chestii din astea subţiri gen New Age.

— Mda. Am aflat mai multe despre invocarea unui demon. Se pare că există un sigiliu în povestea asta şi numai un meşter artizan poate să realizeze aşa ceva.

— Nu cunosc pe nimeni de genul ăsta, a spus. Oricât m-ar durea să recunosc că ignor anumite lucruri.

— Hm, presupun că până şi tu ai limite.

— O să ai mari probleme când ne vedem data viitoare, sucubule.

După ce am închis, am încercat să-l sun pe Erik. A răspuns şi el şi, în stilul caracteristic, nu s-a deranjat să mă întrebe de ce am nevoie de informaţia asta.

— Există cineva, a meditat el. Am mai luat eu de la ea bijuterii de cristal, cu diferite simboluri sacre, ankh-uri şi cruci. Nu ştiu dacă se amestecă şi-n lucruri oculte sau în vrăjitorie, dar e singura din zonă pe care o cunosc şi care se ocupă de ceva asemănător.

Mi-am notat numele şi adresa ei şi am intrat înapoi. Seth aproape îşi terminase masa, rivalizând cu Carter în materie de viteză.

— Misiunea noastră are deja un obiectiv?

— Mda, am spus, dând din cap. Ba chiar în pustietate.

Mă rog, Carnation nu era tocmai în pustietate, dar era mult mai departe de zona urbană a oraşului Seattle şi chiar şi de cea suburbană. Era una din numeroasele mici comunităţi rurale de pe graniţa vestică a Washingtonului, dincolo de care se întindea pustietatea munţilor Cascade şi a deşertului de pe partea cealaltă.

Pe drum, am făcut o oprire la Starbucks ca să-mi iau porţia de cafeină. Părea o condiţie sine qua non ca să pot înfrunta situaţia asta. Când Seth mi-a spus să-i comand şi lui o moca Frappuccino, era gata să intru în fereastra celor de la drive-in.

— Are cafeină, am spus.

— Ştiu. Dar e foarte bună. Maddie m-a făcut dependent de ele.

Zece minute după aia am condus în tăcere. Dacă n-ar fi fost problema cu invocarea lui Jerome, aş fi spus că ăsta era cel mai uluitor lucru care mi se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Seth consuma cafeină. Era un lucru nemaiîntâlnit. Ani de zile se abţinuse şi, în ciuda dependenţei şi eforturilor mele pe durata întregii noastre relaţii de a-l convinge, nu dăduse niciodată semne că ar ceda. Totuşi, Maddie – Maddie! — reuşise cumva să-l facă să se schimbe?

Nu ştiu de ce mă ofensa aşa de tare chestia asta. Sincer, era un lucru banal, dar totuşi… nu puteam să nu mă simt rănită. Mă rog, poate că rănită nu era cuvântul potrivit. Poate nu destul de bună. Ea reuşise să-l convingă să facă ceva ce eu nu reuşisem. De ce? De ce ea şi nu eu? Era ea mai capabilă să-l inspire? Oare ţinea mai mult la ea?

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Seth într-un final.

Tăcerea mea şi felul în care strângeam volanul probabil că-i furnizaseră indicii.

— Nu, am minţit eu. Mă îngrijorează doar toată povestea asta.

— Nu e adevărat.

— Adică nu mă îngrijorează toată povestea asta?

— Bine, aşa e. Dar nu de aia eşti supărată acum, ci din cauza asta.

Cu coada ochiului, l-am văzut agitându-şi Frappucinno-ul. Încă mă cunoştea după atâta timp.

— E absurd. De ce mi-ar păsa?

— Pentru că te cunosc, a spus cu un oftat. Te deranjează că am făcut ceva ce am spus că n-am să fac niciodată.

— De ce mi-ar păsa mie? am răspuns scorţoasă. Mă bucur că-ţi lărgeşti orizonturile.

Privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a dat de înţeles că nu-l duceam eu de nas.

Am ajuns la adresa pe care mi-o dăduse Erik fără să mai facem schimb de replici, în mare parte pentru că nu am mai vorbit. Casa era veche, genul rustic, aşezată într-o curte uriaşă care în Seattle ar fi adăpostit un cartier întreg. Pe pajişte avea ornamente, un cerb şi un pitic, ca să mă refer doar la câteva, îngrămădite pe iarbă, şi pe verandă zornăiau nişte clopoţei de

vânt.

Am bătut la uşă şi după câteva clipe ne-a deschis o femeie în jur de patruzeci-cincizeci de ani. Avea părul vopsit într-o nuanţă nenaturală de roşu, care mi-a amintit de culoarea actuală a părului lui Tawny. Bluza mulată avea un decolteu adânc, de asemenea nu foarte departe de gusturile vestimentare ale lui Tawny, deşi un pic mai puţin rele. Privirea femeii nu era neprietenoasă cât curioasă.

— Da?

— Bună, am spus. Mary Wilt…?

— Dumnezeule! a chiţăit. Numai ce-l privise pe Seth. Eşti Seth Mortensen!

Seth s-a crispat şi a făcut un schimb de priviri cu mine.

— Mda…

Căscase aproape până la refuz ochii machiaţi cu fard albastru în timp ce saliva la el.

— Nu pot să cred. Nu pot să cred! Seth Mortensen la mine pe verandă! Te recunosc de pe site-ul tău. Intru în fiecare zi. În fiecare zi. Dumnezeule. Dumnezeule! Sunt o mare admiratoare a ta. Intră.

Seth dădea impresia că ar vrea să dea bir cu fugiţii, dar l-am împins cu cotul să intre. Lucrurile luaseră o întorsătură un pic neaşteptată şi de coşmar, dar era posibil să fie în avantajul nostru.

Am intrat. Interiorul casei nu avea nimic special. Decoraţiunile erau mai modeme decât sugera exteriorul, în nuanţe neutre. Era obişnuita aglomerare de lucruri specifică unei case locuite şi mult prea multe statuete pentru gustul meu, dar în general era un loc agreabil. Unele dintre statuete erau din cristal, ceea ce am luat drept un semn bun.

— Intră, intră, a spus Mary entuziastă şi a făcut semn spre living. Ia loc, ia loc! Pot să te servesc cu ceva? Ceai cu gheaţă? Cafea? Tequila?

— Aăă, nu. E în regulă, a spus Seth, pe care evident situaţia asta îl stânjenea din ce în ce mai tare. Mulţumesc.

Seth şi cu mine ne-am aşezat pe canapea şi Mary pe un fotoliu de vizavi de noi, aplecându-se înainte într-un fel care permitea o privelişte generoasă asupra sânilor ei.

— Cu ce-ţi pot fi de folos? a întrebat. Ai venit să cumperi ceva? Aş face orice pentru tine. Orice, i-a zâmbit ea lui Seth,

sugerându-i clar ce însemna „orice”. Eşti mult mai drăguţ decât mă aşteptam. Îmi dai şi mie autograf pe cărţi cât eşti aici? Le am pe toate, a spus şi a făcut un gest spre nişte rafturi de pe perete unde, cum era de aşteptat, cărţile lui Seth tronau la loc de cinste.

Fusesem o admiratoare înfocată a lui Seth înainte să ieşim împreună şi m-am întrebat neliniştită dacă la fel de disperată şi de nebună părusem şi eu pe vremea aia. Probabil că tipa ar fi leşinat dacă ar fi aflat de exemplarul de semnal pe care mi-l dăduse Seth.

— Sigur, a spus Seth. Cu… plăcere.

Mi-a dat un cot, fără îndoială ca să mă facă să-i spun de ce veniserăm, salvându-l astfel pe el. Încă iritată un pic din cauza discuţiei din maşină, mai că mă delectam privind-l în ghearele ei.

— De fapt, n-am venit să cumpărăm nimic, i-am spus. Voiam să aflăm ceva despre o comandă pe care se poate s-o fi primit de curând de la cineva.

Mary s-a întors spre mine şi părea că atunci mă observa pentru prima oară. Veselia şi nesaţul au părut să-i pălească un pic şi a devenit chiar uşor suspicioasă.

— Tu cine spuneai că eşti?

— Georgina. Ne întrebăm dacă ai făcut de curând un obiect pentru un client. Un disc cu încrustaţii cam aşa de mare cu nu soi de simbol ocult, am spus şi am arătat dimensiunea pe care mi-o arătase şi mie Carter.

Dintr-odată a devenit şi mai suspicioasă şi mai crispată.

— Nu pot spune.

— Nu-ţi aminteşti? am întrebat încruntată.

A clătinat din cap şi a răspuns:

— Am evidenţa tuturor obiectelor pe care le execut, dar e confidenţial, nu pot să dau asemenea informaţii.

— E foarte important, am spus. Noi credem… că e posibil ca la mijloc să fie o crimă.

— Îmi pare rău, Giselle. Nu pot să vorbesc despre lucrul ăsta. Asta dacă nu cumva eşti de la poliţie.

— Georgina, am corectat-o.

Grija faţă de dorinţa de confidenţialitate a clienţilor era de înţeles, dar sincer, în momentul de faţă nu mă prea preocupa imoralitatea. I-am dat şi eu lui Seth un cot şi am sperat că avea

să ia atitudine şi să apeleze la puterea dumnezeiască oferită de statutul lui de scriitor. I-a luat ceva timp, dar până la urmă a intervenit.

— Mary, ne-ai fi de mare ajutor. Ţi-am fi… ţi-aş fi recunoscător.

Se încurcase un pic în cuvinte, dar, judecând după felul în care ea se luminase la faţă, ai fi zis că i-a şoptit cele mai dulci vorbe la ureche.

— Oh, Seth, a oftat ea. Chiar aş face orice pentru tine… dar, ştii, încerc să respect intimitatea clienţilor mei. Sunt convinsă că un bărbat ca tine înţelege aşa ceva.

— Da, sigur că… a dat să spună, dar i-am mai dat un cot. Mi-a aruncat o privire rapidă şi apoi a privit-o din nou pe ea. Adică, da, înţeleg, dar, după cum spuneam, e foarte important.

Pe faţa ei se citea nehotărârea şi într-un fel îi admiram principiile. Chiar părea de neînduplecat şi aveam sentimentul că Seth nu avea să reuşească să fie mult mai convingător. Mi-am aruncat privirea în spatele ei şi am remarcat un hol care ducea la o altă parte a casei. „Am evidenţa tuturor obiectelor pe care le execut.”

— Ai dreptate, am spus brusc. Nu ne putem aştepta să ne dai asemenea informaţii, aşa e, Seth?

S-a întors din nou spre mine, adresându-mi o privire curioasă.

— Aşa e?

Era mai degrabă o întrebare decât o încuviinţare.

Mary aproape că s-a topit de uşurare şi nu-l scăpa pe Seth din ochi.

— Oh, ştiam eu că ai să înţelegi. Imediat mi-am dat seama că gândim la fel. Suflete asemănătoare, înţelegi? Judecând după felul în care scrii…

— Auzi, Mary? am întrerupt-o.

M-a privit din nou şi iar a părut uimită că mai eram acolo.

— Pot să merg la toaletă?

— Toaletă? a repetat, de parcă cine ştie ce nebunie i-aş fi cerut.

— A fost lung drumul, am explicat cu glas mieros. În plus, aşa ai timp să-l cunoşti mai bine pe Seth în timp ce-ţi dă autografe.

S-a luminat din nou la faţă şi s-a întors spre Seth fără să mă

mai cadorisească cu vreo privire.

— Sigur! Minunată idee, Georgia. E la capătul holului.

— Mersi, am spus şi m-am ridicat.

Am făcut un schimb rapid de priviri cu Seth şi am citit panică şi neîncredere pe faţa lui. Nu voia să-l las singur. Dar de asemenea ştia că nu aveam să renunţ aşa de repede la luptă. Bănuia că aveam eu un plan.

Avea dreptate. Mă pregăteam să intru în evidenţele lui Mary.

Capitolul 15

Pălăvrăgeala entuziastă a lui Mary răsuna în întreaga casă în timp ce eu porneam în grabă pe hol. Vedeam baia la capăt şi trei uşi închise până la ea. Minunat. Chiar era obligatoriu să fie închise? La norocul care mă caracteriza, probabil că mai şi scârţâiau. Nu puteam decât să sper că Mary avea să vorbească la fel de tare şi să fie prea distrasă ca să remarce.

Prima uşă s-a deschis, fără scârţâit, spre un dormitor. Patul era nefăcut şi pe lângă pereţi erau îngrămădite mormane de haine. O comodă veche era aşezată lângă un perete în timp ce lângă celălalt era o noptieră cu nişte hârtii pe ea. De asemenea, pe tavan era o oglindă.

M-a cuprins un tremur pe când luam în calcul posibilitatea de a cerceta hârtiile de pe noptieră, dar am decis să mă abţin şi să văd dacă nu găsesc vreun birou dincolo de una din celelalte două uşi. Am închis-o uşor pe asta şi am pornit iar pe hol.

Cea de-a doua uşă, în schimb, a scârţâit şi am îngheţat, pentru că mă aşteptam să dea Mary năvală în urma mea ca să mă pocnească cu o carte de-a lui Seth. Nu-mi era clar cât de avea să-mi fie de ajutor statutul lui de vedetă dacă mă prindea băgându-mi nasul în treburile ei. Nu părea genul violent, dar nu se ştie niciodată. Din fericire, a continuat să vorbească fără pauză şi mi-am vârât capul în următoarea încăpere. Era tot un dormitor, unul pentru musafiri, judecând după praful de pe mobile şi după absenţa obiectelor personale. Am închis uşa şi o altă scârţâială mi-a smuls o grimasă. Mai aveam o cameră.

Bingo.

Cea de-a treia nu era un birou propriu-zis, dar părea o cameră de lucru. Avea mese întinse de-a lungul pereţilor,

înţesate de bucăţi de cristal – cuarţ transparent, fumuriu etc. În diferite stadii. Unele erau neprelucrate, cu forme neregulate, altele erau şlefuite şi sculptate. Prin apropiere erau unelte precum cuţite şi un soi de instrument ascuţit, alături de un dispozitiv ceva mai sofisticat şi mai modern după aspect pe care nu-l puteam identifica. Poate era vreun soi de maşină de prelucrat cu laser.

Partea interesantă era că mai avea şi un dulap cu două sertare lipit de perete. M-am dus iute la el, atentă încă la pălăvrăgeala lui Mary, şi am deschis sertarul de sus, unde m-au întâmpinat peste o sută de dosare cu nume trecute pe ele. Am scos unul la întâmplare şi am văzut că într-adevăr avea o comandă. Era o descriere a obiectului, informaţii despre client, stadiul lucrării şi o fotografie a produsului finit. Din nefericire, toate aceste informaţii aveau prea puţină importanţa pentru mine. Habar n-aveam ce nume fusese folosit pentru sigiliu, sau dacă măcar Mary era cea care îl realizase.

Dezamăgită, am deschis celălalt sertar şi am dat peste evidenţe contabile, chitanţe şi nişte extrase de cont. De asemenea, am mai dat peste nişte dosare cu eticheta „registre de lucru”, organizate pe luni. L-am scos nerăbdătoare pe cel de pe luna asta şi am descoperit pur şi simplu o listă de date, nume de clienţi şi o scurtă descriere a produselor. Toate – cu excepţia ultimelor trei – erau bifate. Am presupus că erau produse finalizate.

Am cercetat datele de dinainte de dispariţia lui Jerome şi am verificat descrierile. Statuetă verde a zeiţei Tara. Brăţară. Athame. Mi-au reţinut atenţia trei facturi emise în ultimele două săptămâni: pandantiv rotund, talisman, medalion. Nu recunoşteam numele nici unuia dintre clienţi, dar făptaşul putea fără nicio îndoială să folosească un nume fals.

M-am întors la al doilea sertar şi am găsit dosarul fiecărui client. Pandantivul avea dimensiunea şi forma potrivită, dar avea un orificiu pentru un lănţişor sau o cordeluţă. Nu ştiu de ce, dar aveam sentimentul că în forma sa originală, sigiliul trebuia să fie întreg. Am constatat că talismanul nu avea forma potrivită. Era gros şi alungit, mai degrabă genul de piatră pe care o ţine lumea în buzunar ca să-i poarte noroc.

Deja începea să mă apuce panica. Lua prea mult timp şi n-o mai auzeam pe Mary. Doamne, era mult mai simplu să spionez

când mă puteam face invizibilă. Am scos ultimul dosar cu mâini tremurătoare, cel pentru medalion. Clientul era Sam Markowitz şi îl ridicase cu patru zile în urmă. În fotografie apărea un disc plat, de dimensiunile unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi, din cuarţ fumuriu, cu nişte simboluri încrustate pe care nu le recunoşteam. Oare ăsta era? Era singurul care se apropia cel mai mult de descrierea lui Carter. Ar mai fi putut fi şi altele, comenzi de acum câteva luni, dar nu aveam timp să mai caut şi printre alte dosare. Mi-am îndesat în geantă fotografia medalionului, am închis sertarul şi am pornit din nou rapid spre hol, aproape aşteptându-mă să dau de Mary, blocându-mi calea.

Însă n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Nici nu se desprinsese de lângă Seth, la propriu. Acum stătea în locul meu şi îl înghesuia pe Seth în braţul canapelei. Pe măsuţa de cafea erau două teancuri de cărţi şi el în poală avea o alta deschisă. A terminat cu autograful şi, la intrarea mea, şi-a ridicat uşurat privirea.

— Dar înţelegi – spunea Mary – până când O'Neill nu reuşeşte să-şi înfrunte întunericul din sine, niciodată nu va reuşi să se deschidă în faţa lui Cady. A avut el nişte momente de vulnerabilitate, desigur – ca de exemplu scena din peşteră din Eclipsa dominantă – dar încă se ascunde în carapacea lui – exact ca-n scena de pe verandă din Amintirile un om – aşa că nu e de mirare…

— Bună, am spus veselă. Cred că ar trebui să mergem.

Seth a ţâşnit de pe canapea, cu aerul unui animal prins în cursă care tocmai îşi rosese piciorul până la os şi acum se pregătea să fugă.

— Da, nu vrem s-o mai reţinem pe Mary.

S-a ridicat şi Mary.

— Nu, nu! Nu-i nimic, serios. Şi trebuie să-mi dai autografe şi pe restul de cărţi.

Seth a luat ultimele trei cărţi cu o grimasă şi s-a semnat în grabă pe ele.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să stai de vorbă cu noi, a spus el. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

— Sigur trebuie să pleci? s-a rugat ea. Voiam să pregătesc cina, a spus, apoi mi-a aruncat o privire acuzatoare. Şi Ginger trebuie să plece, pot să te duc eu acasă mai târziu cu camioneta mea…

— Nu, serios, a spus Seth, dându-se înapoi până în dreptul

meu. Îţi mulţumesc, dar trebuie să mă întorc la scris, înţeleg.

A fost de-a dreptul chinuitor să scăpăm de acolo. Mary ne-a implorat şi a continuat să ne ofere de toate, începând cu bijuterii la preţ redus şi până la aluzii sexuale cu perdea.

— Calcă acceleraţia şi nu te uita înapoi, mi-a spus Seth când am intrat în maşină.

M-am supus, înaintând pe alee cât de repede posibil, ridicând pământ şi nisip în timpul ăsta.

— Genul ăsta de fani îi fac pe scriitori să nu iasă din bârlogul lor, am meditat eu.

Seth şi-a lăsat capul pe scaun.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva.

— Nu eram chiar aşa de departe. Te-aş fi auzit ţipând.

— Nu şi dacă mai întâi apela la eter. Dumnezeule, Georgina, mi-a pus mâna pe picior.

— Zi-mi Ginger.

— Te rog, spune-mi că te-ai ales cu ceva util din treaba asta. Ştiu că nu te-ai dus la toaletă.

— Nţ. Am intrat în camera ei de lucru şi i-am scotocit prin dosare.

— Hm, pătrundere prin efracţie.

— Hei, sunt o creatură infernală. Şi, teoretic, ea ne-a lăsat să intrăm.

— Ce-ai găsit?

Cu ochii la drum, mi-am dus mâna în geantă şi am scotocit până am dat de fotografie, pe care apoi i-am întins-o lui Seth.

— Asta e tot? a întrebat.

— Nu sunt sigură. Se apropie de descriere, dar nu ştiu destule despre lucrul ăsta ca să pot spune cu certitudine.

— Hm.

Seth a studiat-o şi apoi mi-a strecurat-o înapoi în geantă. Am mai mers câteva minute în linişte până când într-un final am întrebat:

— Eu n-am fost niciodată o fană aşa de îngrozitoare, nu? Aşa de nebună?

— Oh, Dumnezeule, da' de unde? a spus el. Absolut deloc. Erai fermecătoare, drăguţă şi… Brusc s-a întrerupt, dar cuvintele au continuat să plutească între noi. Nu… nu erai aşa, absolut deloc, a reuşit să spună într-un târziu.

Avea un glas răguşit, care trăda o emoţie, dar care refuza să

dezvăluie ce emoţie anume era.

Comentariul meu se voise a fi lejer, un mod de a nu lăsa conversaţia să lâncezească. Însă, exact cum era cu totul în ultima vreme, cuvintele atrăseseră după sine şi alte înţelesuri decât avusesem eu iniţial intenţia. Mi-am adus brusc aminte de momentul în care l-am întâlnit prima oară pe Seth, când nici măcar nu ştiam cine era. Îi împărtăşisem volubilă părerea despre scriitorul meu preferat, fără să ştiu că de fapt chiar cu el stăteam de vorbă. Spre deosebire de Mary, eu nu-l vânasem pe Internet ca să ştiu cum arată.

Seth şi-a dres glasul şi a spus:

— Şi… acum ce-ai să faci cu fotografia?

M-am bucurat de schimbarea subiectului.

— Cred că o să mă duc la cineva care să-l identifice. La Erik, poate, sau la Dante.

S-a lăsat din nou tăcerea şi am simţit cum creşte tensiunea. Dante. Din nou nişte vorbe nevinovate atrăseseră consecinţe de proporţii. Mă aşteptam ca Seth să încerce din nou să schimbe subiectul, dar în loc de asta chiar l-a abordat.

— E ciudat… să te văd cu Dante.

— Nu vrei să spui că e ciudat să mă vezi cu cineva?

— Mă rog…

Deşi stăteam cu ochii aţintiţi asupra drumului, ştiam că avea aerul acela meditativ, uşor distras, care însemna că se gândeşte cum să spună cuvintele care urmau. Pe vremuri adoram aerul ăsta al lui, acum însă eram în alertă maximă.

— Da, într-o oarecare măsură, normal, a recunoscut într-un sfârşit. Întotdeauna o să mi se pară ciudat. Dar de fiecare dată când vorbesc cu el, mă gândesc că…

— Dacă spui că eu pot mai mult de atât, imediat trag pe dreapta.

— Ăăă, nu. Voiam doar să spun că nu pare genul tău.

— E cam acelaşi lucru, am remarcat. Vorbeşti exact ca Hugh şi ca ceilalţi. Am început să mă satur! Sincer, nu contează cu cine ies, voi niciodată n-o să fiţi mulţumiţi.

— Nu e adevărat, a spus Seth. Doar că… atunci când eşti cu el, eşti mai sumbră, mai cinică. Nu mai eşti ca pe vremuri. Pare o tâmpenie, dacă ne gândim la ce eşti de fapt, dar eşti… mă rog, eşti o forţă a binelui în lumea asta.

— Hai, las-o moale, am spus.

— Nu, vorbesc serios. Poate că eşti tu o fiinţă din iad, dar oamenii se simt bine în prezenţa ta. Ai felul ăsta de a vorbi, de a zâmbi care nu lasă pe nimeni indiferent. Eşti drăguţă, ai suflet bun, îţi pasă de ceilalţi… a spus şi a oftat. Dar când eşti cu Dante, e ca şi când toată lumina aceea care radiază din tine în mod normal îţi este smulsă.

— Lumina aia mi-a fost smulsă cu mult timp în urmă, am spus cu amărăciune. Cu mult înainte să apară el.

— Nu e adevărat. E încă acolo, şi dacă o să ai pe cineva, ai nevoie de o persoană care o vede, care te iubeşte pentru ea şi te ajută să o scoţi la iveală.

Am nvut pe cineva de felul ăsta, mi-am spus. Pe tine.

— Dante şi cu mine ne înţelegem bine, indiferent ce gândiţi voi. El mă înţelege.

— Ba nu, a spus cu hotărâre. Vorbise pe un ton scăzut, dar îi simţeam mânia din glas. Nu e adevărat.

— Şi ce alte opţiuni mai am? Mă pui într-o situaţie imposibilă. Ştii că nu pot să ies cu niciun tip de treabă. Nu vreau să risc să-i fac rău unui tip de genul ăsta, dar nici nu vreau să fiu singură. E singura opţiune pe care o am.

— Nu, n-ai dreptate. Înainte să fim noi împreună, nu era aşa. Nu beai tot timpul şi nu te culcai cu necunoscuţi prin băi!

Şi atunci chiar am făcut-o, am procedat ca un tată plecat în excursie cu maşina. Am tras pe marginea drumului. Era o autostradă lungă secundară şi nu era prea circulată. Seth m-a privit neîncrezător.

— Ce faci?

— Ne scutesc de un accident, am mârâit şi m-am întors ca să-l pot privi direct în ochi. Şi ai noroc că nu te dau afară din maşină ca să mergi pe jos restul drumului. Bun, vrei să ştii de ce nu ieşeam cu rataţi când ne-am cunoscut noi? Pentru că nu ieşeam cu nimeni. Îmi făceam victimele şi mă duceam singură acasă. Ce e aşa de în neregulă la faptul că vreau să fiu cu cineva?

— Nu contează dacă ieşi cu cineva sau nu. Tot n-ar trebui să te porţi în felul ăsta!

— Îmi spui ce-am de făcut? E treaba mea şi n-ai niciun drept! am strigat şi eu.

— Oamenii au tot dreptul să le spună prietenilor lor când au apucat-o pe o cale greşită, a replicat.

— Vax! Nu te-am văzut niciodată să intervii în viaţa cuiva indiferent cât de rău o dădea în bară. Pare-se că sunt singura în viaţa căreia vrei să te bagi. De ce-ţi pasă aşa de tare ce fac eu?

Rareori ridicaserăm Seth şi cu mine tonul cât timp fuseserăm împreună şi niciodată nu ne apropiaserăm măcar de nivelul ăsta. Mă şi mir că n-am spart geamurile.

— Pentru că ţin la tine! Ţi-am mai spus la petrecere. Faptul că te desparţi de cineva nu înseamnă că nu mai ţii la acea persoană.

— Da, dar asta înseamnă că trebuie s-o laşi să-şi trăiască propria viaţă. Eram foarte supărată, cât pe ce să izbucnesc în lacrimi. Trebuie să te hotărăşti. Nu poţi să scapi de mine şi apoi să încerci să mă ţii pe loc…

— Niciodată n-am vrut să scap de tine.

L-am privit preţ de câteva momente apăsătoare şi am simţit lacrimile alea trădătoare podidindu-mi ochii.

— Şi atunci de ce ai făcut-o?

După urletele de dinainte, acum glasul i se redusese la o şoaptă.

— Pentru că… am vrut să te salvez.

— Nu poţi, am murmurat, reţinându-mi cu greu lacrimile. Nu poţi să mă tot salvezi, nu poţi să tot încerci să mă salvezi. E prea târziu.

— Ba nu.

Îi citeam sentimentele în priviri şi îmi frângea inima.

— Nu şi pentru tine, niciodată nu e prea târziu, a spus.

Nu ştiu cum anume s-a întâmplat, dar dintr-odată ne sărutam. Avea buzele cum mi le aminteam eu, moi, puternice minunate. Nu era un sărut cast, nici genul care degenera în smulgerea hainelor. Era un sărut înfometat şi disperat, de parcă ne-am fi chinuit să străbatem un deşert şi numai ce găsiserăm apa de care aveam nevoie ca să supravieţuim. Însă lucrul cel mai bun era că ne sărutam numai. Nu mai eram decât eu şi Seth, nu exista ideea de energie şi de intrigi sucubice. Nu era nevoie să mă retrag de teama a ceea ce se putea întâmpla. Ne puteam înfrupta unul din celălalt fără să ne ferim.

Atât că de fapt chiar am făcut-o.

Ne-am desprins brusc şi ştiam că şocul de pe faţa lui îl reflecta pe cel de pe a mea. Ce făcuserăm? Oare… oare chiar o făcuserăm? Era un sărut, unul adevărat. Genul de sărut pe care

ni-l doriserăm dintotdeauna, genul de sărut de care ar fi trebuit să ne bucurăm.

M-am întors brusc şi am privit drumul de dinaintea mea. Mă simţeam înmărmurită, amorţită… şi totuşi plină de viaţă şi de căldură. Întreaga lume fusese cuprinsă în sărutul ăla, dar nu ştiam cum să reacţionez, nu ştiam ce trebuia să fac acum. Aşa că am făcut lucrul cel mai puţin inteligent posibil, am pornit maşina.

— Ar trebui să ne întoarcem, am spus.

— Da, mi-a dat dreptate, şi părea uluit, cum mă simţeam şi eu.

Am îndrăznit să-l privesc cu coada ochiului. Avea ochii aţintiţi înainte, buzele lui frumoase erau strânse, formând o dungă ce le dădea în acelaşi timp forţă şi un aer de vulnerabilitate. Aş fi vrut să mă aplec şi să le mai sărut o dată, să mă topesc, aşa cum o făcusem cu câteva clipe în urmă, şi să uit de raţiune. Aş fi vrut ca sentimentul acela desăvârşit să nu se mai termine niciodată.

Însă în loc să abordez direct ceea ce se întâmplase, am ales laşitatea şi am pus piciorul pe acceleraţie. Am mers înapoi în oraş într-o linişte apăsată de tristeţe, fără ca vreunul dintre noi să pomenească ceva despre sărut, dar amândoi gândindu-ne la el. L-am lăsat la librărie şi i-am mulţumii politicoasă pentru ajutor. Mi-a mulţumit şi el la fel de politicos, aruncându-mi o ultimă privire melancolică, apoi a mers spre maşina lui. L-am privit pe când se îndepărta, încercând să memorez fiecare linie a corpului, fiecare mişcare. În mine era un vălmăşag de sentimente şi habar n-aveam care merita victoria.

Când am ajuns acasă, eram ruptă de oboseală. Ziua mă epuizase fizic şi psihic după tentativa de viol, furtul şi celestul sărut. Mai târziu aveam să găsesc pe cineva care să identifice fotografia. Deocamdată, însă, tot ce voiam era să mă întind pe canapea şi să mă uit la televizor, de preferat la ceva care n-avea nimic de-a face cu lumea magiei, a paranormalului sau cu tensiunile amoroase.

Din nefericire, exact lumea magiei şi a paranormalului mă aştepta.

Ce caută Nanette aici?

Ăsta fost singurul meu gând coerent înainte să fiu aruncată în partea cealaltă a livingului.

M-am izbit tare şi capul mi s-a pocnit de zid. Am căzut la podea, iar picioarele abia mai aveau reflexele necesare pentru a mă împiedica să cad, în timp ce începeam să văd steluţe verzi. Nanette s-a întors spre mine, cumplită şi frumoasă, în toată splendoarea ei. Nu mă atinsese nici măcar cu un deget, dar nici nu era nevoie la ce forţă avea.

— Cum îndrăzneşti? a şuierat, cu ochii mijiţi. Cum îndrăzneşti să răspândeşti asemenea zvonuri?

— Ce… ah!

Iar mă izbise de zid. Distanţa nu mai era aceeaşi de dinainte, dar forţa fusese aşa de mare, încât impactul a fost la fel de dureros şi craniul mi-a fost din nou cuprins de suferinţă, în timp ce încercam să înţeleg ce se întâmplă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! am strigat.

Nanette a venit furioasă spre mine şi şi-a apropiat faţa la la câţiva centimetri de a mea.

— Ba cum să nu? Tu i-ai spus lui Cedric că l-aş fi invocat eu pe Jerome, că eu am creat haos pe teritoriul lui.

— Nu e adevărat, am scâncit. Nu tocmai. I-am spus numai că te-ai întâlnit cu Jerome.

A mârâit, m-a apucat de pieptul bluzei şi m-a tras spre ea.

— Aia n-a avut nicio importanţă. Niciuna! Dar acum există suspiciuni.

— M-am gândit doar că ar trebui să ştie şi…

— Tu-ţi dai seama ce se poate să fi făcut? a ţipat. Eram o candidată la conducerea oraşului ăstuia! Acum se poate să fi stricat totul.

M-a aruncat din nou, de data asta spre colţul în care aveam televizorul. Unghiurile lui ascuţite mi-au muşcat din carne şi m-am făcut mototol pe podea. Am încercat să mă ridic, dar n-am reuşit. Nanette era chiar lângă mine. I-am văzut foarte clar pantofii negri cu tocuri cui chiar înainte să-mi dea una în coaste. Durerea a explodat în mine şi instinctiv corpul meu a încercat să se chircească, să se protejeze. Dar era prea rapidă şi prea puternică. Greg avusese foarte multă forţă brută la dispoziţie, forţă brută pe care reuşisem s-o contracarez un pic. Dar în faţa lui Nanette, a unui demon? Forţa ei o depăşea pe cea a unui om, depăşea chiar puterea de înţelegere a unui om.

— Nu te pune cu mine, a spus ea, punctând fiecare cuvânt cu o lovitură în stomac sau în coaste. Înţelegi? Eşti un nimic. Un

nimeni.

— Îmi pare rău, am bâiguit.

Ochii îmi ardeau şi fiecare părticică din corp urla, implora ca totul să se sfârşească odată.

Şuturile au încetat şi m-am întors pe o parte, dar un val de putere s-a prăvălit asupra mea şi m-a întors pe pe burtă, ţintuindu-mă la podea, ca o tonă de cărămizi invizibile. Am încercat să mă mişc, dar nu puteam nici măcar să mă clintesc.

— Nu-mi pasă dacă eşti preferata lui Jerome sau mai nou a lui Cedric, a spus cu un glas în care se simţeau răceală şi răutate. Nici de data asta nu m-a atins cu mâna, dar dintr-odată bluza mi-a fost sfâşiată pe spate. Aş putea să te nimicesc chiar în momentul ăsta, să te şterg de pe faţa pământului, şi n-ar spune nimeni nimic. Dar ai noroc că azi sunt binedispusă.

„Buna dispoziţie" despre care vorbea era ca şfichiuirea a mii de bice pe spate. Forţa biciuitoare, ascuţită ca un brici şi fierbinte ca o flacără, m-a izbit. Am ţipat în timp ce-mi sfârteca pielea, mi-o spinteca. O parte din mine credea că dacă ţip destul de tare poate mă aude vreun vecin. Dar era o dorinţă deşartă. Probabil că izolase fonic încăperea aşa cum făcuseră demonii şi la The Cellar. În plus de asta, cum i se putea opune vreun muritor?

Bicele acelea invizibile m-au lovit neîncetat. Evident, nu vedeam ce se întâmplă, dar îmi imaginam că pielea îmi este ruptă în fâşii şi că tot spatele e o masă de carne cumplită, însângerată. Nu ştiu cât a durat biciuirea, pentru că totul devenise confuz. Mă îndreptam cu pas rapid spre un moment în care durerea era aşa de intensă, de copleşitoare, încât aproape că nu o mai simţeam. Mi se întunecase vederea, iar creierul abia se mai menţinea conştient.

Când în sfârşit a încetat cu loviturile, m-am întrebat dacă murisem. Camera era nemişcată, tăcută. Apoi forţa invizibilă mi s-a ridicat de pe spate. Am încercat să mă rostogolesc, dar nu reuşeam. Nanette a îngenuncheat lângă mine şi şi-a apropiat buzele de urechea mea.

— Nu te pune cu mine, mi-a şoptit. Dacă te mai bagi o singură dată, te omor.

Apoi a dispărut. Am rămas singură, plângeam şi sângeram. Am încercat din nou să mă mişc, dar tot nu puteam. Ce aveam să mă fac? Nici măcar nu puteam să strig după ajutor. Desigur,

probabil că nu conta. Durerea era aşa de mare încât fie aveam să mor, fie aveam să leşin din clipă în clipă. Poate că lucrările omeneşti nu-mi puteau veni de hac, dar cele demoniace, da, fie că eram în stază, fie că nu.

Dintr-odată, parcă din senin, am simţit nişte braţe puternice strecurându-se sub mine, ridicându-mă uşor în aşa fel încât să am spatele în sus. Mi-am înăbuşit un ţipăt vlăguit. Chiar şi fără să mă atingă pe spate, mişcarea mi-a afectat toţi ceilalţi muşchi şi fiecare loc de pe corp pe care mi-l rănise Nanette. Am deschis ochii, ca să încerc să văd cine era, dar imaginea era înceţoşată şi a început rapid să se întunece.

— Ce… a fost tot ce am reuşit să spun.

— Taci, iubito. O să fie bine. O să te faci bine.

Braţele acelea m-au aşezat uşor pe pat. Am gemut din nou în timp ce printre coaste mi se strecura un pârjol. Nişte mâini răcoroase mi-au dat părul pe spate, dar tot nu vedeam nimic.

— Nu pot să te vindec, a spus vocea. Dar am să aduc pe cineva care te poate ajuta. Nu te mişca. O să fie bine.

Vocea îmi era familiară, dar nu reuşeam s-o identific prin negura şi confuzia din creierul meu. Abia dacă puteam să respir, darămite să mai şi gândesc. Apoi s-a aşternut liniştea, de parcă misteriosul meu binefăcător ar fi plecat. Totuşi, câteva momente mai târziu am văzut ca prin ceaţă nişte mâini cum o aşează pe Aubrey pe pat lângă mine. S-a apropiat de mine şi mi-a adulmecat faţa. Una din mâinile prietenoase a mângâiat-o pe cap şi pe spate în felul în care deseori puteai convinge pisicile să se întindă. A mers, şi după ce a dat câteva ture, Aubrey s-a aşezat lângă mine.

Apoi mâna m-a mângâiat pe cap pentru ultima oară.

— O să fie bine.

Ăsta e ultimul lucru pe care ţin minte să-l fi auzit. Se prea poate ca salvatorul meu să fi rămas sau să fi plecat. Nu ştiam, pentru că după câteva clipe, în sfârşit întunericul a ieşit învingător, iar eu m-am cufundat într-un somn fără vise care, slavă Domnului, era şi fără durere.

Capitolul 16

— Georgina.

Mi-am auzit numele de departe, dintr-un tunel fără capăt. Ecoul se izbea de zidurile minţii mele, la început tare, şi treptat s-a topit.

— Georgina, uită-te la mine, dulceaţă.

— Las-o să doarmă, Hugh.

— Nu, trebuie să vorbesc cu ea, ca să m-asigur că n-a suferit vreo comoţie. Hai, Georgina. Deschide ochii.

Prin ceaţa neagră, creierul a prins cuvintele şi încet-încet a început să le înţeleagă sensul. Reacţia mea ar fi fost să mă supun, dar îmi simţeam pleoapele de parcă mi-ar fi fost lipite. Gânditul, ce să mai zic de răspuns, era prea complicat, dar au mai urmat şi alte cuvinte încurajatoare.

— Aşa, dulceaţă. Încearcă încă o dată. Aproape că ai reuşit.

Cu un mare efort, în sfârşit am izbutit să deschid ochii.

Durerea era îngrozitoare. Îmi simţeam pleoapele din plumb. La început am perceput un singur lucru, lumina. Am strâns din ochi, dornică să mă afund din nou în uitarea din care fusesem smulsă. Şi la această uşoară trezire a conştiinţei, toată durerea de care scăpasem mai devreme s-a întors brusc. Capul îmi zvâcnea şi mă ardea spatele. Stereotipul cum că te simţi de parcă ai avea fiecare os din corp zdrobit îmi părea dintr-odată o posibilitate foarte reală şi eram destul de sigură că îmi rupsesem câteva şi din afara corpului. Desigur, era ilogic ce spuneam, dar la cât de rău mă simţeam eu, prea puşine lucruri mai aveau logică.

— Oh, Doamne.

Sau cel puţin asta voisem să spun, dar s-a auzit mai degrabă ca un mormăit nedesluşit.

— Uşor. Nu trebuie să spui nimic.

Am deschis din nou ochii şi de data asta am distins o siluetă aplecată deasupra mea. Îi cunoşteam aşa de bine vocea, încât nu trebuia să-i văd faţa, care şi aşa era în ceaţă.

— Hugh, am cârâit.

— Auzi, întreab-o…

— Gura, s-a răstit Hugh.

Mişcarea smucită a capului m-a făcut să cred că se uitase în spate, dar nu puteam fi sigură.

Şi-a apropiat mai mult faţa de a mea şi trăsăturile i-au devenit mai clare. Era mai palid decât îl văzusem vreodată şi pe faţă i se citeau o îngrijorare şi o teamă de care nu îl crezusem

niciodată în stare. Părea chiar mai supărat decât atunci când venise să ne spună despre invocarea lui Jerome. Hugh s-a întins, spre mine, mi-a ridicat o pleoapă şi mi-a pus o luminiţă în ochi. Lumina m-a făcut să mă chircesc, sau cel puţin aşa am încercat, dar el a fost rapid, şi a făcut acelaşi lucru şi cu ochiul celălalt înainte să devină prea deranjant. Când a terminat, şi-a mişcat un deget prin aer şi mi-a studiat ochii în timp ce i-l urmăream.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

Vocea din spatele meu s-a băgat şi ea în discuţie.

— I-ai spus tu deja numele.

Hugh a oftat şi şi-a dus un deget peste umăr.

— Cum îl cheamă pe-ăla?

— Cody, am spus.

Îmi era mai simplu să vorbesc, dar durerea creştea pe măsură ce deveneam mai conştientă. Glasul lui Cody îmi era la fel de familiar ca cel al lui Hugh şi eram sigură că Peter era şi el acolo.

Hugh mi-a mai pus vreo câteva întrebări cu răspunsuri simple, ca de exemplu în ce an eram, unde ne aflam şi de asemenea dacă mi-e greaţă.

— Mă doare totul, am spus încă nedesluşit.

Nici măcar nu mă puteam mişca, darămite să mai fac diferenţa între greaţă şi restul durerii.

— Da, dar simţi că îţi vine să vomiţi în momentul ăsta?

M-am gândit la asta. Mă durea stomacul, dar era mai puţin greaţa, cât neplăcerea creată de şuturile încasate cu pantofii cu toc cui.

— Nu, am spus.

Hugh s-a aşezat şi l-am auzit oftând uşurat.

— Mă doare totul, am repetat. Poţi… să îi pui capăt?

A ezitat şi o clipă mai târziu lângă el a apărut Cody.

— Ce e? Trebuie să-i dai ceva pastile. Uită-te şi tu la ea. Are dureri.

— Puţin spus, am mormăit.

Hugh era încă palid la faţă.

— N-am de gând s-o adorm dacă are vreo comoţie.

— A trecut toate testele.

— Astea sunt teste practice, nu sunt sută la sută exacte.

— Te rog, am spus şi am simţit că mi se umplu ochii de

lacrimi. Dă-mi ceva, orice.

— Ştim că n-o să moară din asta, l-am auzit pe Peter.

Avusesem dreptate că era şi el acolo.

Hugh a mai ezitat numai un pic.

— Adu-i nişte apă.

Cody a dispărut şi Peter i-a luat locul lângă Hugh. Expresia acestuia din urmă era încă fioroasă.

— Dulceaţă, trebuie să-ţi curăţ rănile de pe spate, şi o să te doară.

— Mai rău de-atât?

— E altfel de durere. Dar trebuie să ţi le curăţ ca să nu te infectezi, apoi trebuie să te mut ca să-ţi examinez şi restul corpului. Medicamentele or să te ajute, dar la început o să te doară totul.

— Dă-i drumul, am spus, făcându-mi curaj.

În stadiul ăsta nu-mi puteam închipui o durere mai mare. În plus, Hugh era doctor, aşa că totul avea să fie bine acum.

Cody s-a întors cu un pahar cu apă. Mai întâi Hugh mi-a dat un pic, doar ca să se asigure că pot s-o înghit. Când am reuşit, mi-a dat două pastile ca să le iau cu restul apei. Era gata-gata să mă înec cu ele, îmi simţeam gâtul dureros şi umflat, poate de la cât ţipasem, dar am reuşit să le înghit.

Voiam să-l întreb ce luasem, dar mi se părea prea mare efortul.

— Ar trebui să-şi facă efectul în vreo douăzeci de minute, a spus Hugh.

Am văzut că făcea ceva cu un obiect pe care îl avea în poală. S-a ridicat şi s-a aplecat deasupra spatelui meu şi ceva ud mi-a atins pielea.

— Futu-i!

Din nou cuvintele îmi erau un pic incoerente, dar cred că a înţeles ideea.

O durere înţepătoare – un alt fel de durere, într-adevăr mi-a traversat pielea acolo unde mă atinsese el. Era ca un curent electric, ascuţită, şi îmi cuprinsese zonele zvâcnitoare din corp. Îmi doream aşa de tare să scap de înţepătura aia cumplită încât chiar am reuşit să mă mişc un pic, dar tot ce-am făcut a fost să declanşez durerea şi în restul corpului. Lumea mi s-a şters din nou de pe radar.

— Înrăutăţeşti situaţia, m-a avertizat. Stai liniştită.

Lui îi era uşor să vorbească. Mi-am muşcat buzele în timp ce el continua. Îmi dădea cu antiseptic ca să cureţe locurile în care mă tăiase Nanette. Era necesar, după cum spusese el, dar, Doamne, ce durea!

— Vorbeşte cu ea, a spus Hugh, fără a se adresa cuiva anume. Distrage-o.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Peter. Cine ţi-a făcut chestia asta?

— Frumos mod de a o distrage, a spus Hugh.

— Nanette, am răspuns. Când i-am rostit numele, am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos şi am sperat că nu aveam să-mi iau vorba înapoi în legătură cu vomitatul. Era… nebună.

— Cred şi eu, a spus Peter.

— Nebună de furie că i-am spus lui Cedric despre ea…

— Atunci chestia asta nu cumva confirmă bănuielile tale? a întrebat Cody.

Da, dacă nici faptul că usuci în bătaie persoana care ţi-a trădat planurile secrete nu e suspect, atunci nu ştiu ce. Dar dacă Nanette chiar se afla în spatele invocării lui Jerome, de ce nu mă omorâse ca să nu mai aibă martori?

Mi-ar fi luat prea multe cuvinte şi prea mult efort să explic lucrul ăsta, aşa că am spus pur şi simplu:

— Nu ştiu.

— Gata, a spus Hugh şi s-a îndreptat. N-a fost chiar aşa de rău, nu?

Amn încercat să-l fulger cu privirea, dar nu cred că a remarcat. A scotocit prin trusă încă o dată şi apoi s-a aplecat din nou ca să înceapă să-mi bandajeze rănile. Judecând după cantitatea de pansament pe care o îngrămădea peste mine, aveam sentimentul că urma să semăn cu o mumie.

— De ce n-a mai stat Dante? a întrebat Cody.

— Poftim? Dante?

Presiunea bandajelor nu era la fel de rea precum curăţarea, dar tot era deranjantă, şi m-am întrebat când aveau să-şi facă efectul pastilele alea nenorocite.

— A fost aici, a spus Cody. L-a sunat pe Hugh şi i-a spus să vină.

Unele dintre detaliile celor întâmplate vizavi de Nanette erau în ceaţă, dar eram destul de sigură, fie că aveam traumatism cerebral, fie că nu, că mi-aş fi amintit dacă ar fi fost aici Dante.

— N-a fost Dante aici, am spus.

Hugh s-a oprit şi m-a privit în ochi.

— Atunci cine m-a sunat? Era un tip şi suna de la telefonul tău mobil. A spus să vin încoace şi să aduc şi o trusă medicală, pentru că eşti rănită.

M-am încruntat şi prin ceaţa stăpânită de durere din mintea mea s-a strecurat o umbră, mi-am amintit de nişte braţe puternice şi de un glas blând.

— A fost cineva aici… am început să spun uşor. Nu era Dante, era altcineva, şi m-a aşezat pe pat.

S-a lăsat liniştea. O uşoară confuzie a început să-mi gâdile discret simţurile, şi am luat-o drept semn bun. Era mai degrabă o confuzie plăcută, onirică, nu genul pe care o simţi când îţi vine să urli că nu mai suporţi durerea. Deşi mai era şi asta într-o cantitate importantă.

Băieţii au făcut schimb de priviri uluite.

— Eşti sigură că nu era el? m-a întrebat Cody.

— Pe de altă parte, de ce ar fi lăsat-o Dante singură? A întrebat Peter.

Hugh a pufnit.

— Cu el e greu de spus.

— Terminaţi, am mormăit. Nu era el.

— Nu-ţi aminteşti nicio faţă, nimic? Era măcar un cunoscut?

M-am gândit iar, încercând din nou disperată să-mi scotocesc prin memorie. Dar nu găseam nimic, doar că îmi era cunoscut.

— Îl cunosc…

Ameţeala aia plăcută începea să se intensifice şi mi-aş fi dorit să se mişte mai repede.

— Gata, a spus Hugh. Eşti bandajată complet. Ajutaţi-mă s-o mişc ca să mă uit la coaste.

Mişcarea asta n-a fost deloc distractivă şi disconfortul creat de cei trei pe când mă întorceau, indiferent cât de blânzi încercau să fie, era suficient cât să mă smulgă momentan din dulcea îmbrăţişare a medicamentelor. Au reuşit să mă întoarcă şi presiunea pe spatele meu era relativ mică atunci când m-am sprijinit pe pat, dar asta i-a permis lui Hugh să-mi examineze şi restul corpului. A apăsat şi a împuns şi mi-a spus să inspir adânc. Diagnosticul final a fost că aveam câteva coaste rupte şi o mulţime de vânătăi şi de dureri care aveau să treacă în timp.

— Minunat, am spus.

Eram aşa de dusă deja încât nici măcar nu ştiam dacă eram sarcastică.

Cody încă nu renunţase la binefăcătorul meu.

— Dar cine a fost aici?

— Bărbatul… am spus.

— N-ai să mai scoţi nimic altceva de la ea, a spus Hugh obosit. Cel puţin pentru o vreme. Din clipă în clipă o să fie în lumea viselor.

— Lumea viselor. Bărbatul… am repetat şi apoi am chicoti! Bărbatul din vis…

Am văzut că au făcut un schimb de priviri compătimitoare chiar înainte ca pleoapele să mi se închidă. Credeau că vorbesc prostii. Niciunul dintre ei nu ştia povestea bărbatului din vis, ispititoarea şi improbabila alternativă pe care mi-o arătase Nyx.

Dar în timp ce mă scurgeam în lumea viselor, nu viziunea lui Nyx o rememoram, ci era tot întunericul ăla lipsit de durere… cel puţin aşa a fost până să simt un milion de volţi prin corp.

Am scos un ţipăt uşor de uimire şi ochii mi s-au deschis instantaneu. Simţeam de parcă sute de ace de gheaţă mi s-ar fi plimbat pe corp, înţepându-mi fiecare nerv. Detaliile încăperii, la fel şi prietenii mei mi-au apărut cu o claritate deplină. Se dusese ceaţa. Am întors uşor capul şi am văzut o a patra persoană.

Era Mei.

Stătea lângă patul meu cu o faţă neutră, impenetrabilă, cu braţele încrucişate pe bluza neagră de mătase.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

Cuvintele îmi erau încă greoaie, dar abilităţile verbale mi se îmbunătăţiseră considerabil.

— Te-am vindecat, a spus impasibilă. Atât cât mă pricep. Dar tot o să te mai doară.

Demonii, deşi erau foşti îngeri, nu aveau atâta putere de vindecare ca omologii lor cereşti. Însă reuşeau şi ei într-o oarecare măsură, şi când, forţându-mi simţurile, mi-am analizat corpul, am realizat că mă scăpase de mare parte din durere. Încă mai aveam locuri care mă chinuiau şi, chiar şi bandajată, tot mă înţepa spatele. Însă nu mai simţeam că îmi vine să mor, deci categoric era o îmbunătăţire.

— Mersi, am spus.

Mei nu părea cine ştie ce plină de compasiune şi de

bunăvoinţă, dar expresia i s-a întunecat.

— Mi-au spus că Nanette ţi-a făcut chestia asta.

Am ezitat. Avusesem destule probleme cu arhidemoniţa pentru că o pârâsem. Desigur, prietenii mei îi spuseseră cu siguranţă lui Mei adevărul şi, în orice caz, ea era cel mai probabil şeful meu în momentul de faţă. Nu eram întru totul sigură că puteam avea încredere în ea, dar dacă era să aleg demonul care îmi păzea în momentul de faţă spatele (şi nu am vrut să fac niciun joc de cuvinte), ea era aia.

— Da, am recunoscut. I-am spus lui Cedric că Nanette s-a întâlnit cu Jerome. Se întâlnise şi cu Cedric, aşa că dădea impresia că îi manipulează pe amândoi.

Lui Mei i s-a împietrit şi mai tare chipul. Nu ştiu dacă mi-a dat sau nu dreptate, ideea e că nu a arătat nimic.

— N-o să te mai supere Nanette.

Şi fără să mai scoată un alt cuvânt, demoniţa s-a făcut nevăzută.

— Păruială între fete, a spus Hugh cu cel mai vesel aer care i-l văzusem pe ziua de azi.

— Eu nu cred că or să se bată unse cu sos de porumb sau ceva de genul ăsta, am spus sec.

— Uite că-i revine simţul umorului, a spus Peter. Categoric e pe drumul cel bun.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor şi am strâns din ochi.

— Sau poate că nu.

— Nu exagera, m-a avertizat Hugh. Atât se pricepe şi Mei…

— Ce naiba se întâmplă?

Ne-am întors cu toţii. Dante stătea în pragul dormitorului. Vedeam pe faţa lui că nu-i vine să creadă şi că era de-a dreptul nedumerit. Fără să aştepte un răspuns, a venit repede spre pat şi s-a lăsat în genunchi ca să ajungă la nivelul meu.

— Te simţi bine? Ce s-a întâmplat?

Avea o expresie aşa de duioasă, aşa de îngrijorată încât pentru o clipă m-a deconcertat. Dante chiar era un tip egoist şi arogant, dar îi păsa de mine, indiferent ce credeau prietenii mei. Iar în situaţii extreme de genul ăsta, faţada aia acră cădea, lăsând la vedere un om al cărui suflet încă nu era complet negru. Încerca din răsputeri să-şi ascundă latura asta, dar ştiam că ea exista.

Am avut o confruntare cu un demon, am spus şi apoi i-am explicat pe scurt ce se întâmplase.

Pe măsură ce vorbeam, era din ce în ce mai neîncrezător. Când am terminat, şi-a plimbat privirea prin încăpere, studiindu-i pe toţi cu un aer acuzator.

— Cum de se poate întâmpla aşa ceva? Credeam că demonii nu pot să ia lumea la bătaie. Nu aveţi vreun soi de protecţie?

— Teoretic, Jerome e protecţia noastră, am spus. Dar în momentul de faţă cam are treabă.

— Poate că acum eşti sub aripa ocrotitoare a lui Grace şi a lui Mei, a meditat Cody. Mei a părut chiar ofticată.

— Ea întotdeauna pare ofticată, a spus Hugh.

— Sper, a izbucnit Dante. Or să-i tăbăcească fundul demnoniţei ăsteia?

— Nu are şanse s-o nimicească, dacă la asta te referi, a replicat Hugh. Lumea e cu ochii pe Grace şi pe Mei la fel ca pe ceilalţi, dar pun pariu că Mei o s-o scuture bine pe Nanette.

— Super, a spus Dante. O discuţie serioasă, aşa o să se înveţe minte.

— E puţin probabil ca Nanette să facă ceva mai mult de atât. Dacă voia s-o omoare pe Georgina, ar fi făcut-o deja, a spus Peter aproape cu blândeţe.

Cred că revolta şi grija lui Dante îl convinseseră pe vampir că poate acesta nu era chiar aşa un mare nenorocit cum crezuse el întotdeauna.

Prietenii mei nemuritori (sau nu chiar aşa de nemuritori) au hotărât în sfârşit că eram într-o stare destul de bună încât să mă lase în grija lui Dante. Hugh mi-a promis că trece mâine pe la mine şi i-am mulţumit din nou pentru ajutor. Şi el şi ceilalţi dădeau impresia că ar vrea să mă îmbrăţişeze, dar la ce dureri de spate aveam, s-au abţinut.

Când au plecat, Dante s-a dus în bucătărie şi s-a înlors cu un bol de îngheţată.

— E bună la ce te doare pe tine, a spus.

Am descoperit cu surprindere că aveam un apetit considerabil. Judecând după oră, fusesem inconştientă ceva timp înainte să apară Mei, însă mie mi se păruse că trecuseră câteva secunde.

— Ai grijă, l-am tachinat. Aşa o să creadă lumea că eşti băiat de treabă.

— Hm, o să trebuiască să jefuiesc nişte orfani ca să-mi salvez reputaţia.

S-a întins în pat lângă mine şi s-a ghemuit pe partea lui ca să-şi poată ţine cu delicateţe mâna pe braţul meu şi să-mi vorbească. Cu trecerea serii, conversaţia noastră a atins în mare măsură subiecte lipsite de importanţă, căci Dante voia să mă distragă de la situaţia din ce în ce mai periculoasă a oraşului Seattle. În sfârşit, când a venit momentul să ne culcăm, Dante a adus iar în discuţie atacul.

— Sucubule… cine a fost aici mai devreme?

Ştiam că nu se referea la Hugh şi la vampiri. M-am încruntat. Deşi Mei mă vindecase, amintirile îmi erau vagi.

— Nu ştiu. Dar cred… cred că se poate să fi fost Carter.

— Serios? Încă nu-mi vine să cred că îngerul ăla umblă cu voi. Dar dacă era el, de ce nu te-a vindecat? El putea să repare totul.

Prin ceaţa chinului prin care trecusem, mi-am amintit de vorbele salvatorului meu. „Nu pot să te vindec.”

— Pentru că nu are voie să se implice, am spus uşor când mi-am amintit cum meditasem mai devreme dacă faptul că arunca în aer un aragaz însemna că se implică. Ideea e ca raiul să stea departe de treburile astea. Cred că nici n-ar fi trebuit să mă ducă în pat – probabil că de-asta a şi plecat de aici şi m-a lăsat în grija lui Hugh, să mă cârpăcească el.

— Îngerii încalcă regulile şi un demon îi vindecă pe cei bolnavi, a spus Dante. Tu şi ai tăi sunteţi din ce în ce mai duşi cu pluta.

M-am mişcat uşor, atentă la spate, şi mi-am sprijinit capul de el.

— E al naibii de adevărat.

Capitolul 17

A doua zi de dimineaţă, aroma dulce a cafelei moca cu ciocolată albă m-a trezit dintr-un somn greu. Preţ de câteva clipe, pe când deveneam conştientă, am simţit de parcă m-aş fi trezit într-o zi ca oricare alta. Apoi, când am deschis ochii şi mi-am schimbat poziţia, nervii din corp au revenit la viaţă amintindu-mi ce se întâmplase cu o zi în urmă. Nu mai era

durerea cumplită pe care o mai simţisem, dar aveam destule dureri, aşa încât am renunţat la ideea de a mă mişca prea mult. Totuşi, am reuşit mai mult sau mai puţin să mă ridic în fund când a intrat Dante în dormitor.

Ţinea o moca într-o mână şi ceva ce aducea cu o pungă din cele de la brutărie vârâtă sub braţ. În mâna cealaltă ducea vază uriaşă cu hortensii albastre şi albe întrepătrunse cu orhidee. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că se potrivesc cele două tipuri de flori, dar aranjamentul dădea rezultate.

— Ai jefuit o florărie? am întrebat.

Dante mi-a aruncat o privire devastatoare în timp ce îmi dădea moca.

— De ce faci din nou cele mai cumplite presupuneri?

— Pentru că orhideele nu sunt ieftine, am spus.

— Nu mai aveau meişor, aşa că a trebuit să mă hotărăsc la ele. A aşezat uşor vaza pe comodă, apoi a eliberat punga de la brutărie din strânsoare. Iar pentru astea am altoit nişte copii.

După ce am sorbit îndelung din delicioasa băutură, am aşezat moca pe noptieră şi am luat punga de la el. Înăuntru erau cornuri cu ciocolată, produsele mele preferate de patiserie pentru micul dejun.

— Toate astea pentru că am mâncat bătaie? am întrebat.

S-a aşezat pe marginea patului.

— Îmi fac griji din cauza ta.

— Ar trebui să mă iau mai des la bătaie cu demonii, l-am tachinat şi ultimele cuvinte mi-au fost înăbuşite când am muşcat dintr-un corn.

Mi-au căzut firimituri pe aşternuturi, dar nu mi-a păsat.

— Nu e nimic de râs în chestia asta, sucubule, a spus el.

Şi, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că vorbea serios. Pe faţă nu i se zărea nimic din umorul sardonic pe care îl afişa de obicei. Buzele nu-i erau crispate într-o strâmbătură amară.

— N-o să se repete. Şi o să mă asigur că te faci bine, fie că apelezi la capacitatea de vindecare a nemuritorilor, fie că nu.

— Nu mi-am închipuit că eşti ca o dădacă.

— Taci, a izbucnit. Şi mănâncă. Organismul tău are nevoie de calorii ca să se vindece.

Bucuroasă să mă supun, am dat să mai iau o înghiţitură, dar în clipa aia am îngheţat.

— Crezi că e posibil să încep să mă îngraş?

Niciodată nu mai trebuise să iau în seamă caloriile. Nu mă temusem nici de greutate, nici de efectele mâncării asupra sănătăţii.

— Cred că asta e cea mai mică grijă a ta.

Am presupus că avea dreptate. Am continuat să mănânc, dar îmi mai scăzuse entuziasmul. Părea încă aşa de serios şi de îngrijorat încât nu reuşeam să-mi alung sentimentele afecţiune şi confuzie.

— Mersi pentru tot. Este extraordinar.

Mi-a zâmbit, iar ochii lui cenuşii erau adorabili în lumina dimineţii.

— Nu sunt mulţi oameni în lumea asta care să merite ajutorul meu. Eşti membra unui club exclusivist.

Voiam să fac un comentariu cum că probabil restul membrilor erau imaginari, dar deja fusese prea mult sarcasm în dimineaţa asta. Atacul lui Nanette chiar îl zguduise pe Dante.

— Mersi, am spus din nou şi apoi m-a lovit un gând. Poate că mă poţi ajuta la altceva. Vrei să-mi aduci şi mie geanta?

A luat-o din living şi mi-a dat-o. Am căutat înăuntru şi am constatat cu uşurare că fotografia pe care i-o subtilizasem lui Mary era încă acolo. M-am uitat la ea o clipă şi mi-am dorit ca medalionul să-mi rezerve vreo revelaţie. Eu una nu vedeam decât un disc maro translucid cu rune şi simboluri care puteau lejer trece drept mâzgăleala unui copil. Am oftat şi i l-am dat.

— Îţi spune ceva chestia asta?

Sprâncenele i s-au frânt meditativ în timp ce o studia.

— Nu. Ar trebui?

— Cred că se poate să aibă legătură cu invocarea lui Jerome. Mai ţii minte că te-am întrebat despre vreun artist care lucrează în cuarţ? Asta am descoperit. Se presupune că piatra şi însemnele oferă indicii, dar nu ştiu care ar fi alea. Cred că în faza asta am nevoie de oameni ca tine sau ca Erik.

A mai privit fotografia câteva clipe şi, spre surprinderea mea, am văzut că pe chip i se aşternea mânia. S-a ridicat brusc şi a aruncat fotografia pe jos.

— Futu-i, a mormăit.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— Asta, a spus şi a arătat spre mine şi apoi spre fotografia de pe jos. Asta s-a-ntâmplat. La ce sunt eu bun, sucubule? Sunt de

zece ori mai puternic decât oamenii la care te-am trimis. În afară de Lancaster, cred că nu mai există nimeni altcineva care să ştie la fel de mult ca mine despre lumea ocultă. Şi la ce-mi serveşte? S-a plimbat prin încăpere şi şi-a trecut furios mâinile prin păr. La nimic. La asta serveşte. Nu cred că te pot ajuta, nu sunt în stare de nimic. N-am putut să te salvez de demoniţa aia şi nici nu ştiu nimic despre medalionul ăsta.

Mă uimea reacţia lui.

— Hei, calmează-te. E în regulă. Stai jos şi nu te mai frământa atât.

— Nu e în regulă, a spus şi s-a oprit. Mă simt… neputincios.

Întrucât făcuse lucruri îngrozitoare în viaţa lui ca să capete putere, îmi dădeam seama că îi era greu să o recunoască.

— Nu eşti obligat să faci nimic în privinţa asta, am spus uşor. Mă ajuţi mai mult decât realizezi tu. Dar asta nu e bătălia ta, nici responsabilitatea ta.

— Tu eşti responsabilitatea mea, a spus. Dacă nu sunt în stare să am grijă de tine, atunci de ce mai ai nevoie de mine?

— Nu sunt cu tine pentru serviciile pe care mi le poţi face.

— Serios? Eşti cu mine pentru că sunt fermecător?

Adevărul era că uneori nu eram sigură de ce eram cu el. Nu puteam să nu-mi aduc aminte de ceea ce spusese, cum că îl ţineam ca să-mi încălzească patul, dar fie că era adevărat, fie că nu, nu era momentul să aduc asta în discuţie. În plus de asta, fusese un dulce în ultima vreme, lucru la care nu mă aşteptasem când mă îndreptasem spre el în furia de după despărţirea de Seth.

— Dante, vorbesc serios. Nu-ţi face griji din cauza asta. O să mă ocup eu de chestia asta, o să vorbesc cu prietenii mei.

Judecând după aerul lui, mi-am dat seama că nu era tocmai ce voise să audă şi faptul că existau alte persoane la care puteam apela părea să-l facă să se simtă şi mai nepriceput.

— N-ar trebui să te bagi în chestia asta, a spus.

— În ce? în găsirea lui Jerome? Bineînţeles că trebuie.

— Există alţi oameni, mai puternici. Nu vreau să ai din nou de suferit! De ce nu poţi să te dai la fund ca să fii în siguranţă? a întrebat.

— Pentru că eu nu aşa procedez de obicei! Şi în orice caz, nimeni n-o s-o facă. Ei renunţă pur şi simplu, renunţă la Jerome.

— Şi tu de ce nu renunţi? a întrebat. Ar fi aşa de rău să ai alt demon drept şef? Ai mai avut şi alţi şefi.

M-am întors şi am privit pe fereastră. Cerul era albastru dar ceva îmi spunea că era frig afară. Era unul din capriciile vremii din Seattle. Deseori aveam temperaturi mai mari când era înnorat şi mai scăzute când era soare. Mi-am întors încet privirea spre Dante şi am spus:

— Da, am mai avut şi alţi şefi, dar de data asta e altfel. Nu e normal ce se întâmplă, n-ar fi trebuit să iasă aşa. Trebuie să-l găsesc pe Jerome.

— Da, aşa e. Se citeşte pe chipul tău. Dar de ce trebuie să complici atât de tare lucrurile şi să creezi asemenea probleme?

— Dacă nu eşti mulţumit de situaţia asta, să ştii că nu te ţine nimeni cu forţa, am spus calmă.

Ba ceva mă ţine cu forţa. Şi dacă nu am ce face în privinţa impulsivităţii tale, poate reuşesc totuşi să te ajut. A luat fotografia şi a privit-o. O iau cu mine şi pun şi eu câteva întrebări. Poate că nu ştiu eu ce este, încă, dar am ceva resurse la care pot apela.

Avea chipul împietrit, chipul omului care porneşte într-o misiune, şi îl preferam pe acesta aceluia care era supărat pe sine sau care mă certa. Era gata-gata să-i dau binecuvântarea mea, dar ceva mă reţinea. Nu puteam să las fotografia din mână.

— Vreau să păstrez fotografia, i-am spus.

A făcut ochii mari.

— Nu crezi că am să ţi-o aduc înapoi?

— Nu, nu mă îngrijorează chestia asta. Dar m-am chinuit să fac rost de ea şi în plus vreau s-o arăt şi eu câtorva persoane. Facem o copie şi o iei tu pe aia.

— Serios? Ai cumva vreun xerox în baie?

— Nu poţi să-l desenezi pe ceva?

— Sucubule!

— Nu ştiu! Dar dacă vrei să învestighezi subiectul, va trebui să găseşti o soluţie. Până simt că pot să străbat oraşul cu tine, vreau să stea la mine fotografia.

M-a privit mânios şi părea din nou bărbatul cinic. În final, realizând că nu aveam să cedez, a reprodus în grabă medalionul pe o foaie de hârtie. A făcut câteva adnotări pe margine şi a aproximat pe cât de bine s-a priceput simbolurile.

În tot timpul ăsta părea trist.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu-i nimic, a răspuns.

— Pleci acum?

— Dacă tu crezi că te descurci singură…

L-am asigurat că aveam să mă descurc. Telefonul era prin apropiere şi aveam sentimentul că dacă mai rămânea, avea să se supere din ce în ce mai tare din cauză că mă dezamăgise şi pentru că îmi asumam riscuri din motive pe care el nu le înţelegea. Cel puţin lucrul ăsta îi oferea un scop. I-am promis că-l sun dacă se întâmplă ceva şi am răsuflat uşurată când a plecat în sfârşit.

După aceea am mai stat o vreme în pat ca să-mi consum micul dejun plin de calorii şi să meditez la reacţia lui extremă. Am sperat că avea să afle ceva, dar între timp trebuia să fac şi eu ceva învestigaţii. Trebuia să încep însă cu începutul. Trebuia să fac un duş.

Lucrul ăsta s-a dovedit a fi mai greu decât mă aşteptasem dar nu imposibil. Trebuia doar să merg uşor spre baie, atentă să nu mă ia valul. Încă mai aveam spatele acoperit cu bandajele pe care mi le pusese Hugh şi mi-a trebuit un pic de îndemânare să le dau jos. Erau îmbibate de sânge, dar pe dedesubt tăieturile prezentau semnele vindecării lui Mei. Încă le aveam, încă mă stânjeneau, dar făcuseră coajă şi erau mult mai mici. Am potrivit apa să fie călduţă cât am făcut duş şi m-am şters cu grijă să nu iau vreo coajă.

Când m-am aşezat pe canapeaua din living, mă simţeam de parcă aş fi participat la un maraton. Niciodată nu-mi dorisem mai tare în viaţa mea să-mi pot schimba aspectul. Purtam haine largi, pantaloni cu şiret şi un tricou fără sutien, dar fusese nevoie de ceva efort să le iau pe mine. Renunţasem complet la ideea de a-mi aranja părul şi mi-am închipuit că pieptănatul avea să fie suficient. Nu am avut răbdare să mi-l usuc şi nu voiam să mă gândesc la claia ciufulită pe care urma să o am.

Aubrey mi s-a alăturat pe canapea pe când mă odihneam după truda dimineţii şi schimbam canalele. După ce le-am parcurs de două ori, am renunţat şi am lăsat pe un canal cu documentare care difuza o emisiune despre tigri siberieni. Aubrey urmărea cu ochii căscaţi, dar pe mine nu mă interesa.

— Asta este varianta voastră de reality-show, am remarcat.

— Talk-show-urile sunt mai târziu, a spus dintr-odată un glas. Aia e cireaşa de pe tort.

— Carter, am spus şi am oftat. Ce surpriză plăcută.

Îngerul mi-a apărut în raza vizuală şi s-a aşezat pe fotoliul din faţa mea. Aubrey a plecat imediat de lângă mine şi i s-a aşezat lui în poală.

— Trădătoareo, am spus.

Carter a zâmbit şi a mângâiat-o pe cap.

— Umblă vorba că ai avut o zi teribilă ieri.

— Am avut zile şi mai proaste de atât, am spus. Oarecum. Trebuia să mă fi văzut înainte să mă vindece Mei.

— Neah, demonii nu prea se pricep să vindece răni. Îşi pierd îndemânarea necesară când trec dincolo.

— Auzi, orice ajutor e bine-venit. Apoi m-am înseninat. Şi apropo de ajutor, cred că am o fotografie cu sigiliul…

— Nu.

— Nu ce?

— Ştiu ce-o să-mi ceri, iar răspunsul e „nu”.

— Habar n-ai ce am să-ţi cer!

— O să-mi ceri să te ajut să identifici sigiliul ca să-ţi dai seama unde e Jerome.

Am amuţit. La naiba.

— Şi răspunsul meu este „nu”, a spus şi a dat ochii peste cap.

— Dar ţie ţi-ar fi cu mult mai uşor, am spus. Dante s-a dus să afle ce semnificaţie ar putea avea sigiliul ăla. Tu ai putea să-mi spui imediat.

— Georgina, ţi-am mai spus. Nu pot să mă implic.

— Şi atunci de ce-ai mai venit?

— Ca să văd cum te simţi. Crede-mă, mi-aş dori să pot interveni. Aş face o treabă mai bună în calitate de vindecător decât Mei.

Am tăcut, iar mintea îmi mergea la galop.

— Tu ai fost aici ieri?

— Ca să fac ce?

— Eu n-am să consider asta ca pe o implicare, spune-mi numai dacă ai fost tu.

Carter nu părea prea des nedumerit. În cel mai rău caz el îi nedumerea pe ceilalţi. Cred că în condiţii normale, când lumea nemuritorilor nu era pradă confuziei, s-ar fi prefăcut şi şi-ar fi disimulat nedumerirea. Acum însă clătina doar exasperat din

cap.

— Ce tot spui?

— A fost cineva aici după ce m-a bătut Nanette. Un tip. M-a pus pe pat şi l-a sunat pe Hugh.

— N-am fost eu.

— Teoretic, nici nu s-ar putea numi implicare.

— Georgina, a spus cu încăpăţânare. Ascultă-mă. N-am fost eu.

I-am susţinut privirea şi intensitatea ochilor lui m-a cutremurat. Îi avea cenuşii, dar în vreme ce ai lui Dante erau ca nişte nori de plumb într-o zi de iarnă, ai lui Carter erau de un argintiu strălucitor.

— N-ai fost tu, am spus într-un târziu.

Răspunsese direct, renunţând la adevărurile pe jumătate sau la subterfugiile la care recurgeau de regulă îngerii. Îmi dăduse un răspuns direct şi îngerii nu puteau minţi.

— Presupun că nici n-ai aruncat tu în aer aragazul.

— Nu.

— Atunci cine? În Vancouver ai spus că o să încerci să mă protejezi. Mi-am închipuit că tu ai fost.

— Se poate ca aragazul să fi sărit în aer din cauza unei scurgeri de gaz.

— Se poate, am mormăit.

A zâmbit, ceea ce a făcut să redevină îngerul batjocoritor pe care îl cunoşteam eu.

— Crede-mă, fiică a lui Lilith, mi-ar plăcea să-mi asum lucrurile astea. Şi dacă se pune aşa problema şi dacă am mijloacele şi capacitatea, chiar voi încerca să te protejez. Însă deocamdată trebuie să stau deoparte.

— Exceptând vizitele la domiciliu.

— Am trecut doar să văd o prietenă, a spus, a făcut cu ochiul şi s-a ridicat. Chiar mi-aş dori să te pot ajuta mai mult, dar va trebui să găseşti o altă cale. Indiferent ce-ai să faci până la sfârşit, ai grijă.

— Nu-mi spui să nu mă implic?

— Aşa ar trebui să fac? a spus, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu, am meditat. Dar asta îmi spune toată lumea. Zice-se că ar fi periculos.

— Chiar este periculos. Dar trăim vremuri periculoase şi, sincer să fiu, cred că tu eşti singura care are mijloacele şi

dorinţa de a ne scoate din dezastrul ăsta. Noroc, Georgina. Şi să nu ieşi din casă cu părul nearanjat, a mai spus şi apoi a dispărut.

— Îngeri nenorociţi.

În clipa aceea am realizat că mi-era o poftă nebună de mâncare adevărată, nu de dulciuri pline de zahăr. Ca de obicei, bucătăria mea era sărăcăcioasă, aşa că am hotărât să risc o confruntare cu lumea ca să mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Eram obosită şi categoric incapabilă să alerg la maraton, dar îngrijirile lui Mei chiar făcuseră mult. Puteam să merg pe distanţa de un cvartal până la un restaurant chinezesc din apropiere care dădea mâncare la pachet. Am comandat şi câns am scăpat de halat şi am ieşit pe uşă, deja mâncarea era gata. Am oprit şi pe la un magazin de cartier ca să-mi iau nişte suc, iar întreaga aventură nu mi-a luat mai mult de treizeci de minute. Judecând după faţa lui Aubrey, ai fi zis că am fost plecată toată ziua, dar de fapt poftea doar la puiul meu cu portocale.

Am luat din nou halatul pe mine şi m-am relaxat cu mâncarea dinainte, meditând la felul în care aveam să-mi petrec ziua. După cum îi spusesem lui Dante, nu voiam să străbat oraşul, dar voiam câteva informaţii despre medalion. În momentul acesta, probabil că Erik era cea mai bună variată şi speram că avea să reuşească să-mi identifice simbolurile la telefon. Dar în acea clipă am auzit o bătaie la uşă. Mă gândeam că a venit Hugh să-mi facă o vizită la domiciliu, dar spre uimirea mea, era Seth.

— Salut, am spus şi am făcut un pas într-o parte ca să poată intra.

— Salut, a răspuns el.

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele halatului meu jerpelit şi mi-am dorit să nu mă fi schimbat aşa de repede în haine de casă. Părul era fără îndoială o cauză pierdută, aşa că nu avea sens să mă mai stresez pe tema asta.

— Ce faci?

— Bine. M-a privit direct, lucru pe care nu-l mai făcuse de ceva timp, şi m-a luat cu fiori pe spate. Eram prin apropieie şi voiam… mă rog, vreau să spun că… A oftat. Voiam doar să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat ieri.

Ieri. Sărutul. Numai atacul unui demon ar fi putut face aşa

ceva să treacă pe locul doi.

Am clătinat din cap şi am încercat să nu-mi aduc aminte de felul în care simţisem sărutul ăla până în vârful degetelor de la picioare.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Cred… cred că a fost şi vina mea. În plus, n-are importanţă.

— N-are importanţă? a întrebat, surprins şi jignit deopotrivă.

— Adică nu că n-ar avea importanţă, am încercat să dreg busuiocul. Dar eram amândoi cam agitaţi şi am scăpat lucrurile de sub control, şi după cum am spus… n-ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Bine… mă bucur că nu eşti supărată. Nu vreau să existe ceva… ceva neplăcut între noi.

Gândul mi-a zburat la toate certurile şi contrele dintre noi.

— Hm, nu sunt sigură că am ajuns în stadiul ăla. Adică, hai să fim serioşi, crezi că o să revenim vreodată la normal şi o să fim prieteni?

— Da, a spus fără ocolişuri. Indiferent de relaţia noastră sentimentală, eu încă simt că… că e ceva între noi… ca un fel de legătură, vreau să spun. Simt că întotdeauna o să însemnam ceva în viaţa celuilalt.

Tu eşti viaţa mea, am gândit şi mi-am ferit imediat privirea, de parcă ar fi putut să mă audă.

— Regreţi? am întrebat înainte să realizez.

— Dacă regret?

— Că ai pus capăt relaţiei noastre.

L-am privit din nou, temându-mă de răspunsul pe care avea să mi-l dea, indiferent care era acela.

— Regret… vreau să spun că nu regret că te-am salvat de la o suferinţă viitoare. Însă regret că te-am făcut să suferi… dacă aş fi ştiut că ai să reacţionezi şi ai să evoluezi în felul în care ai făcut-o…

— Nu poţi să iei asta în calcul, am spus în grabă. Nu e vina ta.

Eram aşa de surprinsă că spuneam aşa ceva, dar era adevărul. Comportamentul meu reprobabil din ultima vreme fusese doar vina mea.

— Nu mă pot abţine. Întotdeauna am să-mi fac griji din pricina ta. După cum am mai spus, simt că, indiferent de situaţie, întotdeauna o să existe o legătură între noi… că există

ceva mai presus de noi. Însă deocamdată…

— Ce?

— Nu contează.

Am făcut un pas înainte, fără să-mi iau ochii de la el.

— Spune-mi.

— Deocamdată… a spus şi a ridicat din umeri. Viaţa e mai simplă dacă nu ies cu tine. Însă uneori… mă simt incomplet, ca şi când ar lipsi o parte din mine.

— Şi e mai simplu aşa?

— E ca şi când ai câştiga la loto şi toată lumea ţi-ar face toate poftele, dar preţul este că, nu ştiu, îţi este amputate un picior.

— Mamă! Ar trebui să te faci scriitor la ce imagini eşti capabil să creezi.

A zâmbit.

— Mda, mă rog. Ştii la ce mă refer.

Atât că şi eu fusesem lipsită de o parte din viaţa mea. Existenţa mi se complicase, nu-mi fusese uşurată.

— Tu cel puţin o ai pe Maddie.

— Şi tu îl ai pe Dante.

— Dante nu e Maddie, crede-mă.

— Aşa e. E o femeie minunată… ţin la ea… o iubesc… nu ştiu. E altfel.

S-a lăsat liniştea, dar nu era una stânjenitoare.

— Doamne, nu pot să cred că avem o discuţie raţională pe tema asta.

— Vezi? Nu e chiar aşa de greu să fim prieteni.

Eu aveam îndoieli.

— Presupun că aşa e.

— Nu-ţi face griji. O să mai încercăm. Nu peste mult timp o să ne înscriem amândoi într-un campionat de bowling.

Glumise, dar se simţea ceva acolo care contrazicea adevărul spuselor lui. Nici lui Seth nu-i era simplu să-mi fie prieten. Încă ţinea la mine şi suferea la fel de tare ca mine că ne despărţiserăm. Văzând lucrul ăsta, s-a înmuiat ceva în mine.

— Nu-ţi face griji. O s-o rezolvăm noi.

M-am întins să-l îmbrăţişez şi m-a îmbrăţişat şi el automat. Mă simţeam comod, în siguranţă, la locul potrivit în îmbrăţişarea lui, asta până să mă apese pe spate în treacăt. Am ţipat şi durerea care m-a străbătut m-a făcut să mă smulg de lângă el. Ne-am desprins unul de lângă celălalt şi m-a privit

alarmat.
— Ce-ai păţit? Te simţi bine?
— E complicat.
Ăsta era răspunsul meu standard în cazul situaţiilor incomode.
— Georgina!
— Nu e mare lucru. Nu-ţi face griji.
A venit spre mine, a întins mâna, apoi şi-a retras-o. Mă privea atent.
— Eşti rănită?
Am încercat să stau departe de el.
— Noaptea trecută am avut o altercaţie şi încă mai, ăăă, prezint urme. Dar s-au dus în mare măsură, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.
— Tu? Ai avut o altercaţie? Cine?
— Cu cine, vrei să spui. Cu Nanette. Ţi-am mai spus, nu e mare lucru.
— Cine e Nanette?
— E… o demoniţă.
Mi-a aruncat o privire neutră.
— O demoniţă. O demoniţă în bună regulă.
— Cam aşa ceva.
— Dă să-ţi văd spatele.
— Seth…
— Georgina! Lasă-mă să-ţi văd spatele.
Se simţea mânie în cuvintele lui, mânie care însă nu era stârnită de mine, ci de gândul că cineva îmi făcuse rău. Îmi amintea un pic de reacţia lui Dante, atât că el era permanent un pic mânios. Era normal. Însă când îl vedeam pe Seth în starea asta… aşa de pasionat şi de fioros…
Uşor-uşor, m-am întors, mi-am desfăcut halatul şi l-am lăsat să-mi cadă până la jumătatea spatelui. L-am auzit pe Seth icnind la spectacolul oferit de spatele meu şi, după câteva clipe, a făcut un pas înainte şi mi-a dat părul deoparte ca să vadă mai bine. Atingerea degetelor lui m-a cutremurat.
— Georgina… e oribil…
— Înainte a fost mai rău, am spus cu dezinvoltură, în speranţa că aveam să-i alung îngrijorarea, dar am realizat că nu făcusem decât să i-o sporesc.
— Mai rău?

Mi-am ridicat halatul şi m-am întors din nou.

— Mi le-a vindecat Mei. Sunt bine.

— Mda, aşa pare.

— N-ai de ce să-ţi faci griji.

— N-am de ce să-mi fac griji? m-a întrebat, cu ochii plini de neîncredere. Chiar şi când eşti… normală… tot poate să te omoare un demon, nu?

— Mda.

Seth şi-a dus mâna la frunte şi a oftat.

— Aşa e, nu?

— Ce anume?

— Prin ce-ai trecut tu cu mine. Când trăiai cu frica că aş putea muri. Frica asta te sfâşia.

N-am răspuns imediat.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea. O să se rezolve.

— Ţi-a făcut demoniţă… ţi-a făcut Nanette chestia asta pentru că învestigai?

Am încuviinţat din cap, apoi i-am adresat un zâmbet ironic.

— Îţi mai place faptul că sunt curajoasă?

S-a apropiat de mine şi m-a studiat din cap până în picioare cu atâta seriozitate încât mi-a pălit zâmbetul.

— Nici după tot ce s-a întâmplat n-o să te opreşti, nu? O să insişti ca să-l găseşti pe Jerome?

— Vrei să mă opresc?

Discuţia asta începea să semene cu cea de mai devreme cu Dante când spusese răspicat că el era de părere că eram o nebună dacă îmi continuam căutarea.

A trecut ceva timp până să-mi răspundă.

— Nu vreau să suferi. Dar te înţeleg, şi ştiu de ce trebuie să faci lucrul ăsta… şi are legătură tot cu felul tău ciudat, curajos de a fi care este aşa de…

Nu a terminat propoziţia, dar i-am citit neliniştea din priviri, grija şi suferinţa pe care i-o trezea gândul că mi se putea întâmpla ceva. Dar mai era ceva în privirea aceea. Mândrie. Afecţiune. L-am cuprins cu braţele, dornică să-l alin.

— Nu suferi. O să fie bine şi o să fiu şi eu bine.

Mâinile lui mi se odihneau pe şolduri ca să nu-mi facă rău la spate, dar, sincer, abia dacă observam. Atenţia îmi era reţinută de buzele lui care îmi erau lipite de obraz.

— Georgina, Georgina, a spus, răsuflându-mi pe piele. Eşti…

incredibilă.

Şi exact ca în maşină, nu ştiu exact a cui a fost vina, dar buzele ni s-au întâlnit şi ne sărutam din nou. Dar nu a fost ca înainte, pentru că nu ne-am desprins şocaţi. Am continuat sa ne sărutăm şi să ne tot sărutăm. Buzele lui erau îmbătătoare şi păreau să fi fost special concepute pentru ale mele. Trupurile ni s-au lipit unul de celălalt, deşi îmbrăţişarea îi era încă delicată. Pe când continuam să ne sărutăm, am retrăit aceeaşi senzaţie; era un sărut pur şi simplu, o expresie a iubirii între doi oameni, fără efecte secundare, fără răpirea sufletului. Cu cât continua, cu atât mă uimea mai tare. Dacă aş fi fost sucub, deja aş fi început să-i gust energia şi să-i simt gândurile. Dar nu şi de data asta. Eram singură în mintea mea, îi savuram corpul, nu sufletul.

Ne-am retras uşor şi mi-a dus mâinile la faţă, mi-a netezit părul şi mi-a atins obrazul.

— Georgina, eşti… frumoasă.

Ne-am sărutat din nou şi era aşa de dulce, de pur, încât părea imposibil. Nu mai avusesem o experienţă fizică ce putea fi catalogată drept dulce sau pură de când… de când fusesem muritoare. Dar aceasta aşa era. Şi când spun pură, nu mă refer la una fără legătură cu sexul… căci trupul îmi era categoric treaz şi dornic de al lui. Dar era pur în sensul că nu exista nicio maşinaţiune în asta, doar sentimentele noastre. Dragostea lui era cea care mă stârnea şi în timp ce mâinile lui îmi alunecau pe braţe şi apoi din nou pe şolduri, gândul că era Seth îi dădea atâta intensitate…

Mâinile lui au coborât cu grijă spre cordonul halatului şi au desfăcut nodul. Şi-a desprins buzele de ale mele şi mi-a cercetat faţa în timp ce, şovăielnic şi aproape respectuos, mi-a dat halatul jos de pe mine. Acesta a căzut la podea şi m-am depărtat de el. Seth m-a urmat şi şi-a plimbat degetele pe braţele mele şi s-a aplecat să mă sărute pe gât. Am dat capul pe spate în timp ce mâinile mele au început să-i ridice tricoul. Când am ajuns la jumătate, s-a oprit ca să-l scoată.

Apoi mâinile lui mi-au poposit din nou pe talie, au lunecat şi mi-au marcat conturul şoldurilor. Aveam pe mine chiloţi simpli din bumbac, cu croială sexy cel puţin, şi degetele i s-au plimbat pe marginea lor, de-a lungul coapselor, cu fiecare atingere delicată, dar tremurândă din cauza energiei reprimate. Nu cred

că eu eram la fel de delicată. Eram înfometată să-l ating, nerăbdătoare în timp ce-mi plimbam mâinile pe pieptul lui şi pe muşchii delicaţi ai abdomenului. Voiam să i-l sărut, să i-l degust şi să mă pierd pe deplin în Seth.

Am pornit cu spatele spre dormitor şi m-a urmat, dar a devenit şovăitor când am ajuns la pat şi am dat să mă aşez.

— Nu poţi… a început.

— Pot să mă întind, am spus, şi exact asta am făcut. Atât că nu pot să mă izbesc cu spatele de ceva.

După ce m-a privit o clipă şi s-a asigurat că spun adevărul, Seth şi-a scos jeanşii şi s-a întins lângă mine. M-am rostogolit uşor pe partea mea de pat şi m-am lipit din nou de el. Am început din nou să ne sărutăm, doar atât, lăsându-ne trupurile pe jumătate goale să se întrepătrundă. Era o senzaţie îmbătătoare să stăm lipiţi unul de celălalt, goi. Niciodată nu-mi închipuisem că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Mâinile noastre i-au explorat trupul celuilalt, atingând fiecare linie şi curbă care ne fusese întotdeauna refuzată. Fiecare gest era delicios, fiecare atingere era ca o rugăciune, şi ne priveam corpurile cu uluială şi bucurie.

Când mâinile mi-au alunecat spre marginile boxerilor, am descoperit că şi degetele lui îmi trăgeau de chiloţi. Nu era nevoie de comunicare şi odată ce am rămas complet goi, l-am cuprins cu mâinile şi l-am tras spre mine în căutarea completării la care visasem aşa de mult.

Spre surprinderea mea, s-a smuls din braţele mele şi s-a lăsat să alunece în jos.

— Ce faci? am întrebat.

— Asta, a spus.

Mi-a depărtat uşor picioarele şi am simţit că-mi presară interiorul coapselor cu sărutări uşoare, delicate. Gura lui fierbinte a pornit în sus până când mi-a ajuns la clitoris. Am gemut uşor când căldura mi s-a răspândit prin corp de la acea uşoară atingere cu limba. Era aşa de delicată… dar totuşi atât de puternică. Fusesem aşa de îmbătată de simplul fapt că ne puteam atinge încât nu fusesem conştientă de cât de tare mă excitasem. Ardeam de dorinţă, eram udă şi atingerea lui aproape că mă topea.

Şi-a ridicat uşor gura.

— Ştii de când visez la asta? Să te pot atinge, să te pot

gusta?

Nu am avut şansa să meditez la întrebarea lui retorică pentru că buzele lui s-au lipit din nou de mine, sugând, lingând, cu o blândeţe infinită şi cu o pasiune mistuitoare în acelaşi timp. Am închis ochii şi m-am pierdut în plăcerea pe care mi-o oferea Seth, aducându-mă din ce în ce mai aproape de orgasm. Pe măsură ce muşchii mi se contractau şi ţipetele mele erau din ce în ce mai dese, şi-a intensificat mişcările, îşi plimba limba şi mă stârnea mai tare şi mai rapid.

Aş fi vrut să mai întârzii senzaţia, s-o prelungesc, la fel cum făceam şi cu cărţile lui, dar nu mă puteam abţine. Am avut un orgasm puternic şi rapid şi am gemut prelung şi gros în momentul de vârf. În timpul ăsta, Seth nu şi-a desprins gura de mine, refuzând să se oprească în timp ce corpul mi se unduia şi tremura din cauza scânteilor de extaz care fulgerau din el. Când în sfârşit m-am mai domolit, s-a ridicat din nou şi a venit lângă mine, presărându-mi din nou pieptul cu sărutări delicate.

Mi-am apropiat faţa de a lui, dând la schimb sărutările mici pentru una mai mare. Mi-am simţit gustul în gura lui şi mi-am depărtat şi mai mult buzele în timp ce limbile ni se atingeau. Poate că avusesem orgasm, dar încă simţeam o arsură între picioare şi încă îl doream. M-am lipit de el, l-am cuprins cu picioarele şi aproape că nu mai era niciun pic de spaţiu între şoldurile noastre.

— Georgina… m-a avertizat.

Am realizat, şi acest lucru demonstra o dată în plus cât de bine ne cunoşteam, că nu îl îngrijora ce avea să urmeze, ci îl îngrijora spatele meu. Aşa că m-am dat la o parte, l-am aşezat pe spate şi l-am încălecat, privindu-l cu un zâmbet uşor. Mi-a adresat şi el un altul plin de răspunsuri, amuzat de soluţia mea practică. În timp ce ne priveam unul pe celălalt, am fost din nou copleşită de senzaţiile experienţei, de cât de incredibil era faptul că puteam în sfârşit atinge un om pe care îl iubeam. Gândul că aş putea muri mă îngrozise, dar atunci am înţeles că mă temeam doar să nu mor în zadar. Mi-aş fi sacricat cu mare drag viaţa pentru Seth, pentru a-l salva pe el. Avea dreptate. Legătura dintre noi depăşea simpla dimesiune fizică.

Animată de conştientizarea acestui lucru, mi-am coborât şoldurile şi în sfârşit ne-am unit. Am simţit cum intră, am simţit cum mă umple. Atunci ne-am oprit amândoi, fără să respirăm,

fără să ne mişcăm, aproape aşteptându-ne să se întâmple ceva sau să fim opriţi. Nu s-a întâmplat nimic, şi după aceea n-am mai stat pe gânduri. Mi-am mişcat uşor şoldurile în sus şi-n jos, delectându-mă cu senzaţia de a-l avea în mine şi sub mine în timp ce intra şi ieşea. Îi ţineam mâinile pe piept şi el îmi cuprinsese şoldurile. Ne uitam unul la celălalt, fără ezitare, fără să ne ferim privirea.

Cum aş putea descrie sexul cu Seth? E dificil. Nu se compara cu nimic din ce simţisem eu în existenţa mea de sucub. Undeva, în străfundurile minţii mele, îmi vibrau amintirile despre căsnicia mea, când soţul meu şi cu mine încă eram fericiţi. Oricărei alte relaţii îi lipsise ceva… până acum. Fiecare mişcare şi atingere a lui Seth era un vis, o minune.

Intensitatea a crescut treptat. Îl doream din ce în ce mai tare şi l-am posedat cu o ferocitate care încă păstra totuşi tandreţea şi iubirea care ne mistuia. Adoram senzaţia pe care mi-o lăsa, adoram felul în care îl puteam face să mă pătrundă tare şi adânc. Şi totuşi…

— Nu e de-ajuns, am şoptit. Încă nu suntem destul de aproape.

Poate era un sentiment ciudat, dat fiind că eram pe cât de aproape fizic puteau fi două persoane. Însă Seth m-a înţeles.

— Ştiu, a icnit. Ştiu. Niciodată n-o să fim destul de aproape.

În clipa aceea chipul i s-a aprins de bucurie şi, când a avut orgasm, corpul i s-a arcuit spre mine. M-am aplecat şi m-am mişcat mai repede şi mai tare, dorindu-mi să fiu mai aproape şi să-l am cât mai mult înăuntru posibil. Buzele i s-au depărtat într-un geamăt uşor care îmi amintea de al meu de mai devreme şi, când instinctiv a vrut să închidă ochii, i-a deschis din nou repede ca să mă fixeze cu privirea. Nu ne-am ferit niciunul ochii, nu evitam ceea ce simţeam. Când l-am privit drept în ochi şi am simţit că zvâcnetele corpului i se domolesc, energia a părut să circule între sufletele noastre într-un fel care nu avea nimic de-a face cu răpirea sufletului, esenţa mea sucubică.

Am coborât cu grijă de pe el şi m-am aşezat din nou pe partea mea, învelindu-i trupul cu al meu. Mă lăsam pradă sentimentelor.

— Georgina, mi-a şoptit, trăgându-mă aproape. Eşti totul pentru mine.

Mai auzisem undeva cuvintele astea, dar eram prea copleşitoare să mă gândesc prea mult la asta. Eram prea pierdută în Seth. În schimb, eu am spus ceva deloc original, dar purul adevăr:

— Te iubesc.

Capitolul 18

Când am terminat, mi-am odihnit obrazul de pieptul lui în timp ce stăteam încă în mare măsură pe partea mea de pat. Inima îi bătea cu putere sub palmele mele şi mirosul pielii şi sudorii lui mă copleşea aproape. Am stat întinsă acolo, complet nemişcată, abia îndrăznind să respir. Mi-era teamă că, dacă mă mişc prea mult, aveam să rup vraja, visul care îmi fusese oferit, cine ştie cum.

Uşor şi grijuliu, Seth şi-a trecut degetele prin părul meu, răsucindu-mi leneş şuviţe de păr, formând bucle. Şi-a lăsat mâna să cadă şi s-a mişcat uşor, suficient cât să mă sărute pe frunte. Am răsuflat şi m-am lipit mai tare de el, realizând că nu aveam să mă trezesc din visul ăsta.

Cel puţin, asta am crezut până să-i sune telefonul mobil.

Melodia soneriei era „Where the Streets Have No Name”, piesa celor de la U2, nu una deosebit de dură sau de iritantă dar, în orice caz, m-a făcut să tresar. Preţ de un moment ne-am ţinut amândoi respiraţia, amândoi înmărmuriţi. Aş fi vrut să dispară telefonul ăla, să fie dat de pământ aşa cum mă temeam eu să nu dea cu mine de pământ vreun demon. Voiam să dispară, pentru că dacă ar fi continuat să sune, ar fi însemnat că nimic din toate astea nu era adevărat. Că trebuia să înfruntăm realitatea.

Dar era deja prea târziu. Vraja fusese ruptă. Telefonul era real.

— Ar trebui să răspunzi, am spus.

A ezitat preţ de două bătăi de inimă, a oftat şi apoi, uşor, s-a desprins de mine, atent încă la spatele meu. S-a aşezat pe marginea patului, s-a aplecat şi şi-a scos telefonul mobil din buzunarul de la jeanşi. Mi-am schimbat poziţia, m-am sprijinit într-un cot şi îi admiram trupul, în timp ce în inimă mi se răspândea un sentiment dulce-amar. Cine ştie cum, mi-era clar

că era Maddie.

— Bună. Mda… am fost prins cu… ăăă… Seth s-a oprit şi am simţit că e pe cale să se petreacă ceva de proporţii. Mi-a venit o idee pentru ultimul capitol.

Am închis ochii. De când îl cunoşteam pe Seth, niciodată nu-l auzisem spunând o minciună sfruntată.

— Aşa e. Mda. Bun. Ăăă, dacă plec acum, probabil că pot să ajung în… douăzeci de minute. Îhî. Vrei să trec să te iau eu sau… Bine. Ne vedem acolo.

A închis şi a rămas cu spatele la mine, cu telefonul în mâna înceştată. Deşi stătea drept, părea încovoiat, doborât.

— Trebuie să pleci? am întrebat.

M-a privit cu un aer chinuit.

— Georgina…

Am reuşit să zâmbesc slab.

— Nu-i nimic. Nu-mi făceam speranţe. Înţeleg situaţia.

— Ştiu, dar vreau să înţelegi că n-a fost… că n-am…

Nu era nevoie să termine. Unul dintre lucrurile care îmi plăceau la Seth era felul lui deschis, cinstit de a fi. Ocazional reuşise să-mi ascundă ce simte, dar cel mai adesea i se puteau citi pe faţă sentimentele. Ne aflam într-unul din acele momente. La o singură privire, i-am citit în inimă că nu făcuse sex cu mine pentru că eram la îndemână, disponibilă. O făcuse pentru că avea anumite sentimente faţă de mine, pentru că mă iubea, pentru că încă mă iubea. Lucrul ăsta complica şi mult mai mult situaţia.

— Ştiu, am spus uşor.

După un ultim sărut pe frunte, s-a îmbrăcat. I-am privit înfometată fiecare mişcare, fără să ştiu dacă aveam să mai văd aşa ceva vreodată. Când a fost îmbrăcat şi gata de plecare, s-a aşezat pe pat lângă mine şi s-a jucat iar cu părul meu şi din nou ochii aceia căprui-aurii debordau de sensibilitate. Era copleşit şi confuz. Şi eu mă simţeam la fel, dar de dragul lui am încercat să par puternică şi stăpână pe propriile cuvinte.

— Nu-i nimic, am spus. A fost minunat. Fantastic… dar înţeleg că n-ar fi trebuit şi că nu mai putem…

Da, stăpână pe propriile cuvinte…

— Da, mi-a dat dreptate.

— A fost doar o dată. Şi a fost perfect.

— Doar o dată, a repetat.

Nu puteam interpreta nimic din vocea lui, dar ceva îmi spunea că nu era cu totul mulţumit de asta. Nici eu nu eram dar, sincer, ce puteam face? Cedaserăm în faţa pasiunii şi acum trebuia să se ducă înapoi la iubita lui. Şi cu asta am terminat povestea.

Mi-a dat capul pe spate şi ne-am sărutat tandru. A durut puţin, numai câteva clipe, dar am simţit aceeaşi legătura profundă care mă mistuise în timp ce făcuserăm dragoste. S-a ridicat şi m-a studiat încă vreo câteva clipe, de parcă era posibil să nu mă mai vadă niciodată. Mă simţeam un pic stupid stând acolo întinsă şi goală, dar expresia feţei lui îmi spunea că mă consideră frumoasă.

După aceea a plecat şi eu am rămas în pat, îmbătată de propriile sentimente. Aubrey a venit lângă mine şi mi s-a ghemuit lângă picior.

— Aşa trebuia să fie, Aubrey?

Nu mă puteam decide. Desigur, sexul cu Seth fusese exact aşa cum îmi închipuisem. Dar momentul de după? Ăsta avea ceva carenţe. Situaţia asta nu avea nimic normal. Nu aveam nicio experienţă similară la care să mă raportez.

După aproape o jumătate de oră de privit în gol în care nu am ajuns la nicio concluzie, am coborât din pat. Încă mi se învârtea capul de la cele întâmplate şi trupul îmi ardea de la ceea ce făcusem cu Seth. De obicei îmi plăcea să fac duş după ce făceam sex, dar nu şi azi. Îi simţeam mirosul lui Seth pe corp, sudoarea şi chiar o uşoară urmă din parfumul cu miros de piele şi măr cu care îşi dădea uneori. Nu suportam gândul de a-l alunga încă de pe trupul meu, aşa că am luat iar pe mine halatul cel vechi din bumbac. Jerpelit sau nu, îi simţeam ţesătura moale pe pielea rănită.

Şi când mă pregăteam să plec din cameră, am remarcat pe podea fotografia medalionului. Am luat-o cu intenţia de a o aşeza pe noptieră şi am îngheţat. Era ceva scris pe ea.

Scrisul frumos, cu cariocă neagră, mă informa următoarele: Cuarţul fumuriu este simbol al pământului sau al contopirii cu pământul. Simbolurile de pe medalion erau încercuite şi din fiecare pleca câte o linie care ducea spre nişte explicaţii succinte: ăsta indică o afinitate faţă de apă, o stare de armonie, de împletire; ăsta e asemănător cu cel al apei, atât că se aplică pământului; ăsta este un simbol al disimulării, menit să fie

pavăză pentru obiectul pe care îl ocroteşte şi să menţină forţa sigiliului; ăsta este ciudat, indică vidul sau albul – se referă poate la nisipul alb sau la pietre?; ăsta este simbolul lacrimilor – combinat cu semnul apei, probabil simbolizează apa sărată.

Am recitit însemnările de trei ori. De unde apăruseră? Când se întâmplase? Am refăcut drumul şi am încercat să-mi dau seama când lăsasem acolo fotografia. Scrisul nu era acolo când i-o arătasem lui Dante. Cel mai probabil apăruse când mă dusesem eu după mâncare. De asemenea, teoretic, era posibil să fi intrat cineva la mine în casă cât timp eram cu Carter în living, dar părea o exagerare ca cineva să fi trecut pe lângă înger.

Asta dacă nu… oare era posibil ca până la urmă să mă fi ajutat Carter? Tot spunea că nu poate; îşi negase chiar direct implicarea în salvarea mea. Dar chestiunea de timp era o mare coincidenţă. Am continuat să privesc simbolurile, însemnările şi fotografia sigiliului. În momentul ăsta nu conta cine scrisese. Dacă însemnările erau corecte, atunci trebuia să mă folosesc de ele ca să dau de Jerome.

Carter spusese că sigiliul avea două scopuri. Unul dintre ele era să dea forţă recipientului, iar celălalt era că servea de „încuietoare” care putea deschide recipientul ca să-l elibereze pe Jerome. Bucăţile din sigiliu se aflau la demon şi la cel care îl invocase, dar simbolurile trebuiau să ofere indicii despre locaţia recipientului. Se presupunea că simbolurile fuseseră folosite la ascunderea lui Jerome, oferind recipientului un fel de energie specifică locaţiei care ajuta la disimularea prezenţei lui Jerome.

Afinitatea faţă de pământ, de asemenea însemnele apei – ale apei sărate, mai exact. Multe dintre locurile pline de forţă se aflau de obicei în pustietate, în natură, deşi unele deveniseră cuiburi ale civilizaţiei şi ale activităţii umane. Pike Place Market din centrul oraşului Seattle, de exemplu, era un asemenea loc străvechi plin de forţă, peste care construise civilizaţia umană.

Dar astea… oare ce semnificaţie aveau? Pare-se un loc în apropierea unei ape sărate. Recipientul era probabil destul de aproape de apă încât simbolurile rezonau şi îi camuflau locaţia. Dar locaţia pământului? Era poate îngropat în ţărână? Oare Jerome era îngropat pe vreo plajă în apropierea oceanului?

Răpitorii lui Jerome n-ar vrea să-l ţină prea departe de ei, dar cu toate astea Pacificul mărginea întreaga porţiune vestică a statului Washington. Plaja ocupa o mare porţiune şi ştiam că de-a lungul ei erau multe locuri pline de forţă. Nu ştiam de existenţa nici unei plaje cu nisip alb, nicăieri prin zonă; numai o investigaţie amănunţită îmi putea spune cu certitudine.

M-am întins înapoi în pat oftând, cu fotografia tot în mână. Însemnările restrânseseră zona de căutare, însă cea rămasă era apreciabilă. Totuşi, ce puteam face? Trebuia să găsesc recipientul, mai degrabă mai devreme decât mai târziu, pentru că altfel Seattle se alegea cu un arhidemon nou. Am mai studiat fotografia, încercând s-o conving prin puterea minţii să îmi dea mai multe informaţii. Nimic. Nu aveam decât medalionul, însemnările misterioase şi informaţiile pe care le trecuse Mary în partea de sus şi care îmi spuneau prea puţine…

M-am încruntat când am recitit scrisul ei. Erau puţine informaţii, despre materiale, nume şi data în care fusese realizat medalionul şi apoi ridicat. Însă data în care fusese terminat… data asta nu-mi ieşea din minte. De ce? Era de acum o săptămână. Data aceea avea ceva important, dar nu realizam de ce. Părea că trecuseră ani în ultima săptămână, totuşi am rememorat-o, trecându-mi în revistă activităţile recente.

Gata. Sigiliul fusese făcut în ziua de dinainte să mă duc prima oară în Vancouver… în ziua în care avusese loc bătălia pe teritorii dintre vampiri. Oare crearea sigiliului îi declanşase cuiva alarma detectorului de nemuritori? Nu ştiam, dar dacă era aşa, Jerome, Grace şi Mei ar fi fost cu toţii ocupaţi cu rezolvarea problemei rezultate din păruiala vampirilor. Distragerea atenţiei.

Plecând de acolo, au început să mi se contureze şi alte lucruri în minte. M-am gândit la Armata Întunericului şi m-am întrebat de la ce evenimente trebuiau ei să ne distragă prin acţiunile lor. Ce se petrecuse în Queen Elizabeth Park coincidea cu data la care fusese ridicat sigiliul. Şi vizita neanunţată în Seattle a Armatei…? Asta precedase invocarea lui Jerome, deşi nimeni n-ar fi vrut să atragă atenţia asupra acestui eveniment, nu?

Răspunsul era sub nasul meu. Dar încă nu reuşeam să pun cap la cap piesele. Cei din Armată îşi ţinuseră spectacolul. Jerome, Grace şi Mei îi acordaseră atenţie maximă. Jerome

fusese invocat. Dar unde se aflaseră ceilalţi jucători?

Am plecat din pat, departe de dureroasele şi ispititoarele amintiri. Mi-am căutat telefonul mobil şi am format numărul lui Kristin.

— Salut, Georgina, a spus, amabilă, dar ocupată ca de obicei.

— Salut, am spus. Cum merge?

— Ca la nebuni – şi parcă îmi şi închipuiam grimasa de pe faţa ei. Cedric e stresat ca dracu' – n-am vrut să fac niciun joc de cuvinte – din cauza tuturor demonilor ăstora din zonă. Cel puţin... îl mai distrage sucubul ăsta.

— Tawny?

— Mă rog, cum i-o zice. De fapt, chiar acum e cu ea Cedric.

În vocea lui Kristin se simţeau amărăciune şi o doză de gelozie. Mi-am amintit de permanentul ei devotament faţă de el – şi ce faţă făcuse când o invitase pe Tawny să iasă cu el. Îmi părea rău pentru ea, dar aveam deja prea multe palpitaţii amoroase pe cap.

— Hm. Nu ştiam ce altceva să spun. Uite ce e, am o întrebare. Ştii cumva dacă a venit Cedric la Jerome în ziua în care a fost Armata aici?

— Da. A venit imediat după ce ai lăsat mesajul. Credeam că ştii.

— Nu... Am auzit de chestia asta doar după eveniment şi apoi atenţia mi-a fost distrasă de toată problema aia cu invocarea.

— De ce vrei să ştii?

Am ezitat. Îmi plăcea Kristin, dar era evident că-i era loială lui Cedric. Nu mi se părea înţelept să-i împărtăşesc teoriile mele, ca de exemplu cea potrivit căreia prezenţa Armatei în Seattle îi oferise lui Cedric o minunată ocazie să fie cu Jerome când a fost invocat. Mi-a trecut prin cap că se prea putea să-i datorez scuze lui Hugh pentru că negasem vehement implicarea lui Cedric. Însă îmi mai trecea un lucru prin cap.

— Aăă, e o poveste lungă, am spus în grabă. Ştii dacă a petrecut mult timp cu Nanette?

— De ce? a întrebat şi simţeam că devine suspicioasă.

Nu-i plăcea să-i pun întrebări în legătură cu şeful ei.

— Păi... i-am spus zilele trecute că eu cred că e posibil ca Nanette să fie implicată în dispariţia lui Jerome. N-a fost de acord cu mine, dar i-a spus ei... şi ea s-a enervat foarte tare. Ăăă... mă rog, să spunem că a trecut la treburi dure şi am

cicatricele care dovedesc asta.

Prietenii mei nemuritori subliniaseră faptul că atacul lui Nanette o făcea să pară vinovată. Dacă Cedric o stârnise şi el suficient cât s-o înfurie când îi spusese, se prea poate ca lucrul ăsta s-o fi făcut să vină furioasă la mine, reuşind astfel să mute cu succes atenţia de la el. Futu-i. Nu mai aveam nevoie de încă un suspect în toată povestea asta. Nu voiam să fie Cedric ăla. Până acum, Nanette fusese explicaţia convenabilă.

Kristin a rămas tăcută preţ de câteva secunde.

— N-am ştiut lucrul ăsta, a spus încet. Te simţi bine?

— În mare parte, da. Mei a vindecat ce era mai rău, dar încă mă doare un pic.

— Nu pot să cred… Cedric nu i-ar fi spus niciodată dacă s-ar fi gândit că asta avea să se întâmple. Te place şi n-ar îcuviinţa aşa ceva. Nu se poate să fi ştiut. Îmi pare rău.

Era sincer măcinată de remuşcări, suferind la gândul că şeful ei – chiar dacă era demon şi un slujitor al iadului ar fi putut fi implicat în ceva din care rezultaseră lucruri aşa de îngrozitoare.

— Nu-i nimic, am spus. Trebuie să te las, dar mersi pentru informaţii. Şi aici e nebunie, din câte îţi imaginezi.

Ne-am spus la revedere şi am închis. M-am jucat cu telefonul, copleşită. Nanette încă nu ieşise din vizor, dar acum era şi Cedric cot la cot cu ea în rolul vinovatului – poate chiar mai mult decât ea. Dacă aş avea destule probe, aş putea merge la Grace şi la Mei… dar nu aveam încă aşa ceva. În plus, dacă aflam cine e vinovatul, nu rezolvam problema imediată, găsirea lui Jerome.

M-am uitat din nou la fotografia de pe noptieră. Indiferent dacă mă durea sau nu spatele, părea să fie cazul de ceva învestigaţii.

***

Era gata-gata să-l dau jos pe Dante când a venit acasă în noaptea aia.

— Sucubule, a spus, lăsându-mă să-l strâng în braţe. A avut grijă să-mi pună mâinile pe şolduri. Şi eu mă bucur să te văd.

Aveam două motive de nerăbdare. Pe de o parte, mă bucuram să-l văd pentru că voiam să discut cu el despre medalion şi

despre locurile pline de forţă. Dar mai era ceva: în timp ce pierdusem timpul astăzi, avusesem suficientă vreme să mă gândesc la Seth şi la ce se petrecuse între noi. Amintirea trupului său încă mi-l pârjolea pe al meu, şi mi se tăia respiraţia când îmi aminteam de legătura aia extraordinară şi de sentimentul de normalitate pe care îl încercam când eram cu el.

Dar totuşi… indiferent de sentimentul de normalitate dintre noi, tot fusese greşit. El era cu Maddie, cu prietena mea. Mă supărasem când se culcase cu ea prima oară. Nu eram nici eu cu nimic diferită. De fapt, o făcusem cu bună ştiinţă, ceea ce înrăutăţea lucrurile. Acum trebuia să mai ţin seama şi de Dante. Dante, care, în ciuda felului său sinistru şi posomorât, chiar mă iubea şi voia să devină în ochii mei ceva mai mult decât un partener de sex. Alături de el aveam eu un viitor, nu alături de Seth.

L-am sărutat pe Dante pe gură, rămânând acolo preţ de câteva secunde.

— Mi-a fost dor de tine.

Zâmbetul i-a devenit ironic.

— Nu te uita aşa la mine, că dacă nu, o să-mi fie greu să-mi aduc aminte că eşti rănită şi că ar trebui să-mi iau mâinile de pe tine.

Cuvintele lui m-au făcut să mă simt vinovată. Rănile pe care le aveam nu fuseseră suficiente să-l ţină pe Seth departe de mine. I-aş fi putut spune lui Dante că mă simt mai bine, că nu contează, şi totuşi, cine ştie din ce motiv… n-am făcut-o. Ne-am dezlipit şi i-am dat fotografia medalionului. A privit-o neîncrezător pe când îi arătam însemnările apărute ca prin farmec şi i-am spus povestea.

— Şi adică habar n-ai cum au ajuns aici sau cine a făcut-o?

— Nţ, dar în momentul ăsta n-am să mă întreb lucrurile astea.

A clătinat din cap, şocat încă.

— Hm, ar fi fost bine dacă aş fi ştiut toate astea înainte să plec. Ar fi fost mult mai simplu să aştept să vină nişte ajutoare nevăzute şi să lase indicii.

Mi-am amintit că ieşise să vadă ce poate descoperi despre medalion.

— Tu ce-ai găsit?

— Acelaşi lucru, a mormăit, cu un gest spre fotografie.

— Îmi pare rău, am spus şi l-am prins de mână. Apreciez sincer efortul pe care l-ai făcut. Şi dacă ai descoperit şi tu acelaşi lucru, asta înseamnă că probabil pot să am încredere în informaţiile astea.

— Se poate – dar tot nu părea prea încântat că-şi pierduse timpul. Ce-ai de gând să faci? Vreo nebunie?

— Am să caut plaje de la malul apelor sărate, presupun.

Dante a fluierat încet.

— Sunt o mulţime pe aici. Ca să nu mai spun că oricum n-ai cum să identifici recipientul.

— Îmi dau seama, dar trebuie să încep de undeva. Poţi să mă ajuţi să fac o listă?

Am luat un atlas al zonei Pacific Northwest din maşină şi l-am întins pe masa din bucătărie. Am scrutat fiecare detaliu şi am marcat cât de multe locuri cunoşteam. Dante ştia mai multe decât mine, ceea ce nu mă surprindea prea mult. Mai demult îi spusesem lui Erik Lancaster că de regulă cei care studiază religia ştiu mai multe decât cei care o practică. Uneori aveam sentimentul că aşa se întâmpla şi în cazul treburilor nemuritorilor.

Am găsit douăsprezece în total la care se putea ajunge rapid făcând o incursiune în timpul zilei – dar şi mai multe mai departe.

— Se pare că ai de lucru, a meditat Dante. Când pleci în căutare? Acum e prea întuneric.

Am privit dezamăgită harta.

— Cred că mâine. Poţi să vii cu mine?

Un medium ca el poate reuşea să perceapă ceva, după cum subliniase Carter.

il.ii Mâine nu, a spus cu o grimasă. Chiar am câteva întâlniri programate. Ca să vezi. Pot să merg poimâine sau răspoimâine, dacă poţi să aştepţi până atunci. M-aş simţi mai bine dacă nu te-ai duce singură.

Mă bucuram că avea de lucru, dar mă întrista perspectiva amânării.

— Nu cred că pot să aştept. Dar nu-ţi face griji, găsesc eu pe cineva.

— Partea pozitivă – a spus, încercând să mă înveselească – e că mâine o să am bani şi putem merge într-un loc drăguţ.

Am reuşit să schiţez un zâmbet.

— Mda, o să fie… Rahat. Nu pot.

— Ce e?

— Le-am promis colegilor de la magazin că după program le predau salsa.

— Anulează, a spus indiferent, căci lecţiile mele de dans nu aveau prea mare importanţă pentru el. Spune-le că eşti bolnavă.

N-ar fi fost chiar o minciună… dar totuşi detestam să-mi iau cuvântul înapoi. Mai mult de atât, încă mai vedeam chipul radios al lui Maddie, entuziasmată, fericită că fusesem de acord. Cum îi puteam refuza aşa ceva după ce îi făcusem astăzi?

— Nu… trebuie să mă duc. Hai să mergem acum la masă. Fac eu cinste.

Am mers în Belltown ca să mâncăm unele din cele mai bune fructe de mare din Seattle. Vinul şi conversaţia erau ca unse şi am remarcat că vindecarea merge bine. Mai târziu când ne-am întors la mine acasă şi ne-am dus la culcare, Dante s-a ghemuit lângă mine şi m-a sărutat pe gât.

— Se pare că te faci bine, a remarcat şi şi-a urcat buzele spre lobul urechii mele. Am putea s-o facem… aş fi grijuliu…

Peste tot primprejurul meu erau cearşafurile şi păturile în care mai devreme făcusem dragoste cu Seth. Gândul ăsta aproape că mi-a tăiat răsuflarea. Dumnezeule, chiar ar fi trebuit să spăl aşternuturile. Am înghiţit în sec şi mi-am schimbat poziţia ca să nu-l privesc pe Dante în ochi.

— Poate… dar aş prefera să aşteptăm, ca să putem să nu fim grijulii.

Am sperat că vorbisem pe un ton destul de seducător ca să par credibilă.

Dante a oftat, din fericire renunţând să mai insiste.

— Mi se pare corect.

S-a rostogolit pe o parte şi m-a lăsat să dorm, dar a durat până să mă ia somnul.

Capitolul 19

A doua zi, Dante s-a dus la muncă şi imediat după micul

dejun l-am sunat pe Cody.

— Salut, am spus. Încă mai vreţi să mergeţi la plajă?

— Cum să nu? a spus vesel. Are un vecin de-al nostru o barcă cu pânze şi s-a oferit să ne ia cu el şi…

— Nu mă gândeam tocmai la aşa ceva, l-am întrerupt.

O oră şi jumătate mai târziu, Peter mi-a spus acelaşi lucru:

— Nu mă gândeam la aşa ceva.

Îi convinsesem să vină cu mine în vânătoarea mea de plaje. Din nefericire, era o zi friguroasă şi se anunţa ploaie. În timp ce mergeam de-a lungul apei la Dash Point, un vânt tăios a venit din larg şi ne-a biciuit feţele. M-am strâns mai bine în jachetă şi m-am gândit de câte ori tratasem ca pe ceva obişnuit abilitatea de a-mi lua pe mine haine mai groase prin schimbarea aspectului.

— Băieţi, ştiu că vă închipuiţi că sunteţi în vacanţa de primăvară, dar până la urmă tot ne vom alege cu un arhidemon, iar eu aş prefera să fie Jerome.

— Da, dar nu se poate spune că ai un plan-beton, a intervenit Peter. Adevărul e că luăm plajele la întâmplare, în speranţa că o să găsim nisip alb. Ia uită-te la chestia asta. E bej… se apropie destul de mult de alb?

I-am aruncat o privire strâmbă.

— Mai demult te-ai certat cu Carter pe tema diferenţei dintre albastrul zile-de-denim şi cobalt estival. Spune-mi tu dacă e vreo diferenţă între alb şi bej.

Peter lovea nisipul cu vârful ghetei.

— Ba era cobalt hibernal şi Carter se înşela. E o mare diferenţă între astea două.

Cody şi cu mine ne-am disimulat zâmbetele în timp ce ne continuam drumul. Dash Point State Park era aproape de Federal Way, pe partea sudică a braţului de mare Puget Sound. Mi se păruse logic să încep de acolo şi apoi să continui pe coastă înapoi spre Seattle. Era al doilea parc pe ziua de azi şi până acum nu văzuserăm nimic care să se potrivească cu indiciile criptice ale sigiliului.

În drum spre a treia locaţie, Peter era încă pesimist.

— Ştii, ar fi mult mai simplu dacă ar fi venit şi puturosul de prietenul tău. Nu ne putem lua decât după indicii vizuale în momentul de faţă. Avem nevoie de cineva care chiar să simtă forţa emanată de recipient.

— Dante e ocupat cu munca, am explicat.

— Hm, a meditat Cody. Nu m-aş fi gândit niciodată că aud „ocupat” şi „muncă” folosite în aceeaşi propoziţie când vine vorba despre Dante.

— Linişte, am spus. Lasă-i pe Hugh şi pe Peter să fie ironici.

— Şi Erik? a întrebat Peter. El e medium.

— Mda, m-am gândit şi eu la asta, dar îmbătrâneşte şi l-a cam supărat spatele. Nu-mi place să-i cer să umble cu mine… dar, mă rog, încă n-am exclus posibilitatea.

— Şi nu mai ştii niciun alt medium?

— Nţ. Cel puţin nu unul în care să am încredere.

— Nici eu, a recunoscut Peter. Dar pun pariu că ştie Hugh pe cineva.

— Da, probabil că ai… am dat să spun, dar m-am întrerupt la mijlocul propoziţiei. Se poate să mai ştiu eu unul…

Era o idee nebunească, una pe care nu ştiam dacă ar trebui s-o iau în calcul.

— Cine? a întrebat Cody.

Am clătinat din cap şi am intrat pe poarta următorului parc statal.

— E lungă povestea şi va trebui să meditez la ea.

Nici a treia oprire nu ne-a oferit nimic, mai puţin lui Peter: o porţie zdravănă de nisip imposibil de scos din ghete. Deja începuse să plouă şi starea mea de spirit era şi ea în picaj. Mai erau câteva ore până la apus, dar cerul acoperit de nori ne ucidea efectiv lumina. Mi-am privit ceasul şi am văzut că se apropia lecţia de dans, aşa că am luat-o spre nord şi apoi am pornit spre Seattle. I-am lăsat pe vampiri la ei acasă şi după aia m-am dus la mine să mă pregătesc.

Rochiile mele păreau vechi, depăşite, dar nu puteam face rost ca prin farmec de ceva mai modern. Aşa că am optat pentru o rochiţă mini fără mâneci cu flori portocalii, verzi şi negre întrepătrunse care lăsau impresia unei acuarele. Era un pic mai scurtă decât ar fi trebuit în cazul unui dans aşa de energic, dar culorile îmi păreau potrivite şi vesele într-o asemenea zi.

Însă părea rece şi, urmând un impuls de moment, mi-am luat nişte ciorapi până la coapse să-mi ţină de cald la picioare. Cu ei, cu pantofii negri cu toc şi rujul închis la culoare, păream să scot mai degrabă în evidenţă sucubul din mine decât blândul

director de librărie. Desigur, ţinând seama de costumaţia de târfă pe care o afişasem cam acum o săptămână, asta era chiar nevinovată.

Normal, Doug încă mă mai tachina pe treaba asta, deşi ştiam că de fapt credea că arătam demenţial, şi muream de plăcere pentru că ştiam că reuşisem asta fără schimbarea aspectului. În plus, aproape că-mi arsesem părul în încercarea de a mi-l îmblânzi în seara asta. Hai, să se ia careva de mine că îmi stă ciufulit!

Maddie era extaziată şi entuziasmul ei li s-a transmis şi angajaţilor care deciseseră să rămână la lecţie după terminarea programului. Mai veniseră şi câţiva prieteni de-ai lor, aşa că eram în jur de doisprezece. Era un număr acceptabil. Am făcut loc la etaj şi mi-am instalat CD-playerul portabil. Cody mă ajutase să predau swing, dar nu mă gândisem să-i cer ajutorul de data asta. În schimb, am apelat la Doug ca să fac o demonstraţie. Poate avea legătură cu faptul că era muzician, dar avea un puternic simţ al ritmului şi prindea foarte repede paşii.

După o jumătate de oră, am avut destulă încredere în el încât să-l las să-i asiste pe ceilalţi şi ne-am despărţit ca să ne ocupăm de unii dintre elevii noştri. În ciuda ezitărilor de a accepta cursul, m-am distrat şi majoritatea erau aşa de emoţionaţi să-şi atingă şefa, încât nu a trebuit să-mi fac griji că cineva m-ar putea lovi la spate. În ciuda entuziasmului, lui Maddie îi era un pic greu şi a protestat zgomotos când a venit fratele ei s-o ajute. A luat-o de acolo, lăsându-mă pe mine cu fostul ei partener de dans: Seth.

Ştiusem că era şi el aici, desigur, dar încercasem să evit contactul vizual. Acum n-aveam încotro, şi am stat stânjeniţi unul lângă altul privindu-ne, fără să ştim ce să facem. Am trecut pe pilot automat şi mi-am întins mâinile spre el. Eu eram profesoara şi, din moment ce era unul dintre cei mai slabi dansatori din ringul de dans, era normal să aibă mai mult decât oricine nevoie de ajutorul meu.

Seth a ridicat mâinile la rândul lui şi, când am făcut pas spre el, tocul mi-a agăţat covorul. M-am aplecat să văd gândindu-mă că ar fi fost destul de jenant să mă împiedic şi să cad când se presupunea că eu eram idealul de graţie şi echilibru din sala asta. Când m-am uitat în sus, i-am întâlnit privirea lui Seth. Se

uita la mine şi pe faţă nu i se mai citea timiditatea sau confuzia. Era meditativ şi… hămesit. Când mi-am coborât privirea, am realizat brusc imaginea pe care o ofeream. Vedea până în inima decolteului meu, care deja era destul de expus, dat fiind că era destul de adânc. Întrucât mă aplecasem în genunchi, mi se ridicase rochia, lăsând la vedere partea de sus, din dantelă neagră, a unuia dintre ciorapi.

Nu ştiu ce anume i se părea cel mai tentant, dar privirea lui îmi cerceta corpul şi oriunde se uita, mă luau valuri de căldură. M-am ridicat şi dintr-odată eu mă simţeam cea timidă şi neîndemânatică. Era copleşit de dorinţă şi mă şi mir că n-au remarcat toţi cei din încăpere. Şi-a întins din nou mâinile şi, când ne-am atins, corpul mi-a fost străbătut de fiori.

Am prins ritmul şi l-am condus. Dansa la fel de prost cum ţineam eu minte, totuşi, pe când mă străduiam să-l fac să se mişte cum trebuie, timp în care corpurile ni se atingeau inevitabil n-am putut să nu mă gândesc că deşi poate îi lipsea ritmul la dans, atunci când făcea dragoste se coordona foarte bine.

Niciunul dintre noi n-a spus nimic preţ de vreun minut şi eram sigură că era şi el la fel de vrăjit ca mine, probabil retrăind de asemenea întâlnirea noastră de ieri. Şi eu eram din ce în ce mai excitată şi, deşi ştiam că era rău, am avut grijă să ne atingem ocazional în timp ce îl conduceam. În sfârşit, deşi eram excitată, n-am putut să nu râd.

— Cred că n-ai dansat niciodată mai prost de-atât, i-am spus. Şi crede-mă, nu e puţin lucru.

A zâmbit plin de regret, dar bănuiam că dansul era ultima lui grijă în momentul de faţă.

— N-am mai practicat.

— De fapt, mă bucur că de data asta eşti aici în loc să stai pe margine.

— Se mai schimbă lucrurile, presupun.

I-am susţinut privirea pentru o clipă şi am spus:

— Da. Da, aşa e.

Au mai trecut câteva clipe de tăcere înainte să întrebe:

— Cum merge treaba cu, ăăă, nemurirea?

— Hm?

Când ne-am întors, mâna lui Seth a trecut la câţiva milimetri de sânul meu. Mi-am impus plină de hotărâre să uit de senzaţia

– şi de fapt şi de aspectul, de mirosul şi de gustul – pe care mi-o transmisese corpului lui ieri şi mi-am adus aminte de celelalte probleme.

— Păi, de fapt nu prea bine. Am mai aflat câte ceva, atât că e greu să…

Când am tăcut, Seth a înclinat capul şi m-a privit nedumerit.

— Ce e?

Uitasem de ideea la care făcusem referire de faţă cu vampirii.

— Seth… trebuie să-ţi pun o întrebare ciudată… şi poţi să refuzi dacă vrei.

Încă părea gata să-mi smulgă hainele de pe mine, dar mai era ceva… o seriozitate şi o grijă care făcea ca dulceaţa sentimentelor să se împletească cu propria mea dorinţă.

— Dacă pot să te ajut cu ceva, am s-o fac.

— Ştiu, am spus. Atât că nu e vorba de ajutorul tău… ci al Kaylei.

Dacă s-ar fi putut numi dans ce executa Seth acolo, s-ar fi împiedicat şi ar fi ieşit din ritm. În situaţia de faţă, era greu să-ţi dai seama de diferenţă.

— Kayla?

Evident nu se aştepta să audă numele nepoatei lui de patru ani.

— Mai ţii minte când ţi-am spus că are puteri paranormale?

— Da… dar nu i-am dat mare importanţă.

— Ţi-am spus cum funcţionează invocarea, nu? Acum am o pistă despre locul în care se află Jerome, dar nu ştiu cum să dau de el odată ce am ajuns în locul potrivit. M-aş descurca singură dacă aş fi în starea normală, sau ar putea-o face un medium. Din nefericire, cei la care aş apela în mod normal nu sunt disponibili.

Deja îngrijorarea domina dorinţă şi am observat cu tristeţe că pasiunea se risipise, dar, pe de altă parte, acesta era un subiect serios.

— Nu sunt convins că-mi place ideea de a o implica pe Kayla în ceva de genul ăsta. De, fapt sunt sigur că nu-mi place.

Am aprobat din cap.

— Ştiu. Mi-am dat seama că asta o să gândeşti, crede-mă, nici mie nu-mi place. Le iubeam pe toate nepoatele lui Seth, dar Kayla, în mod special, îmi era foarte dragă. E doar un gând

care mi-a trecut prin cap mai devreme.

— Hm… ah!

Un alt cuplu m-a lovit din spate, afundându-mă şi mai tare în braţele lui. Am întins mâinile să mă prind, dar asta nu ne-a scutit de o atingere. Tot corpul mi-a vibrat şi, dacă mai avusesem vreo iluzie cât de mică cum că aş putea uita ce făcuserăm ieri, acum se risipise pe deplin.

— Scuze, a spus Andy.

Dansa cu Casey şi, asemenea ei, lucra şi el de mult aici.

— Georgina, a mârâit Casey. Te rog, dansează tu cu el. Nici măcar Seth nu poate fi mai slab de-atât.

— E discutabil, am şoptit.

Nu voiam să mă mişc, nu voiam să mă desprind de Seth. Voiam să rămân pe loc şi să continui să-l ating, şi tocmai din cauza acelui impuls, m-am dat înapoi. Respiram greu şi mi-a luat ceva să-mi vin în fire. Am mai inspirat o dată adânc şi i-am zâmbit lui Andy.

— Bun, hai să vedem ce se poate face în privinţa ta.

Casey s-a îndepărtat cu Seth şi am reuşit să-l evit pentru tot restul cursului. Când am terminat, toată lumea a aplaudat în cinstea mea şi mi-a cerut să continui cursul. I-am asigurat că aşa am să fac, dar acum eram prea agitată şi prea preocupată să stabilesc o dată. Am promis că-i anunţ mai târziu.

Câţiva dintre ei au sărit imediat să aranjeze din nou încăperea şi, cum nu vedeam niciun motiv pentru care să mai rămân, m-am dus repede la mine în birou. Planul meu era să verific câteva hârtii şi să mă ascund acolo până pleca toată lumea, ca să nu mai trebuiască să-l văd pe Seth. Ajunsesem la jumătatea holului când am auzit pe cineva strigându-mă.

— Georgina!

M-am oprit. Era Maddie. M-am întors şi am sperat că zâmbetul de pe faţa mea nu părea nici fals, nici panicat. Futu-i. Venise să mă ia la pumni pentru că mă dădusem la prietenul ei pe ringul de dans. Şi, sincer, o meritam.

Însă ea era toată numai un zâmbet şi o veselie când mi-a înmânat un teanc de hârtii.

— Am luat-o razna – a spus cu un aer vinovat – dar ţi-am imprimat câteva liste cu apartamente. În ultimele câteva zile am căutat pe Internet şi am văzut cam tot, din moment ce nu ştiai exact ce anume vrei. Am găsit o mulţime de variante

acceptabile aproape de plajă.

Am luat teancul de la ea, uluită. Era ultimul lucru la care mă aşteptam.

— Probabil că e prea mult, dar aşa ai de unde alege. Apoi, dacă te inspiră ceva, putem să pornim de acolo.

M-am uitat la foaia de deasupra unde era prezentat un apartament cu trei dormitoare în Alki.

— Mamă! Mersi, Maddie. N-ar fi trebuit.

A radiat de fericire când i-am mulţumit.

— Mi-a făcut plăcere. Spune-mi ce crezi – şi mersi încă o dată pentru curs. M-am distrat aşa de tare! Sper ca data viitoare să fiu mai puţin îngrozitoare. Poate îl fac şi pe Seth să se antreneze acasă.

M-a strâns repede în braţe, apoi a plecat în grabă pentru că o ducea Doug acasă. Am pornit spre biroul meu cu paşi greoi, cu hârtiile în mână, şi le-am lăsat pe birou. M-am prăbuşit pe scaun şi mă simţeam cumplit. În timp ce eu făcusem prostii cu prietenul ei, ea muncise sârguincioasă să-mi găsească mie o locuinţă nouă.

După aceea, am încercat din greu să mă uit peste foi, dar nu prea îmi stătea mintea la asta. În mare parte mă uitam la numere fără să le înţeleg cu adevărat, şi când s-a auzit o bătaie în uşă m-am bucurat că scap şi am sărit de pe scaun.

— Intră, am spus şi mă întrebam dacă uitase Maddie să-mi mai dea încă un teanc de hârtii.

Însă nu era ea.

În prag se afla Seth.

L-am privit şi am sperat că nu mi se căscase gura sau ceva ceva ruşinos de genul ăsta.

— Ce… ce faci aici? Credeam că ai plecat.

Dădea impresia că ar vrea să intre, dar îi era teamă.

— Doug a dus-o pe Maddie acasă, iar eu m-am întors să… să iau… S-a oprit şi a clătinat din cap, incapabil să continue cu minciuna cum că uitase ceva. M-am întors să te văd.

Mi-am amintit de felul în care ochii lui îmi studiaseră corpul, pofta din ei când mi se ridicase rochia pe picior. Aceeaşi poftă o vedeam şi acum şi am simţit că şi corpul meu este copleşit de aceeaşi dorinţă. Deşi sincer, după felul în care ne atinseserăm în timp ce dansam, dorinţa nu mă părăsise o clipă. Cu toate astea, am încercat să fiu raţională.

— Seth, nu putem… nu din nou… este…

— Ştiu, a spus şi în sfârşit a trecut pragul. Şi mi-am spus… mi-am spus să renunţ… dar de ieri încoace mă tot gândesc la tine. Şi după ce s-a întâmplat în seara asta… A închis uşa în urma lui, şovăielnic, de parcă s-ar fi temut să nu stea cineva la pândă. Felul în care arătai… A fost… extraordinar. Crede-mă nu dansam prost pentru că sunt nepriceput, ceea ce e adevărat, ci pentru că nu mă gândeam deloc la ce făceam. Mă gândeam la tine. Doamne, nu mă puteam abţine. Şi nu doar pentru că eşti aşa de sexy în seara asta, era ceva mai mult de atât. Felul în care luminai încăperea cu prezenţa ta, felul în care fermecai pe toată lumea, răspândeai fericire. Nu ai nevoie de puteri deosebite ca să faci lucrul ăsta, Georgina. Aşa eşti tu, e parte din tine. Eşti amuzantă, inteligentă. De asta m-am îndrăgostit de tine acum ceva timp şi e ceea ce…

Nu a terminat şi m-am bucurat. Dacă ar fi spus „… mă face să te iubesc şi acum”, n-aş fi putut face faţă.

Am remarcat că se apropiase şi mai tare. Am inspirat adânc.

— Mi-ar fi fost mai simplu dacă ai fi spus că mă consideri doar sexy.

Puteam face faţă superficialităţii, însă nu şi sentimentelor profunde.

A zâmbit melancolic şi s-a apropiat şi mai mult, aşa că acum nu era o distanţă mai mare de câţiva metri între noi.

— Oh, crede-mă, şi mie. Şi mi-ar fi şi mai simplu dacă nu ai fi sexy.

Abia puteam respira. Acum eram aşa de aproape şi fiecare atom din cameră părea încărcat cu electricitate, eu mă simţeam încărcată cu electricitate. Mina lui era inconfundabilă. Şi el mă dorea, cu ardoare. Răspândea pasiune şi dorinţă, şi ştiam că acelaşi lucru se putea citi şi pe faţa mea. Însă era grijuliu, stătea atât de aproape cât îi permitea îndrăzneala, şi-mi aştepta semnalul. Era tensionat, de parcă ar fi fost suficient un mic semn din partea mea ca să explodeze.

Disperată, am încercat să mă agăţ de toate lucrurile raţionale de care eram conştientă. Mi-am amintit ce tristă fusesem când plecase ieri să se întâlnească cu Maddie. La naiba, am încercat să mă gândesc şi la Maddie, la chipul ei vesel şi inocent care afişa atâta încredere în mine. Am încercat să mă gândesc şi la Dante. Însă nimic n-a mers, pentru că nu

mă puteam gândi decât la Seth şi la faptul că mă simţisem perfect cu el, că şi acum mă simţeam perfect alături de el.

M-am întins, i-am luat mâna şi mi-am dus-o la claviculă. A fost suficient. S-a apropiat şi mi-a urmat conturul gâtului, apoi a coborât spre umăr. Mi-a împins breteaua, care mi-a coborât pe braţ. Degetele lui au urmat-o, împingând-o şi mai mult şi partea de sus a rochiei a căzut, lăsându-mi la vedere o bună bucată din sân. Aveam deja sfârcul întărit, gata, când mi-a tras de tot rochia, dezvelindu-mi complet sânul. Mi l-a prins în palmă, l-a strâns şi şi-a plimbat degetele de-a lungul curbei lui.

Şi-a dus cealaltă mână în partea cealaltă, prinzându-mi celălăit sân şi jucându-se cu sfârcul pe sub mătasea rochiei. Mi-am apropiat mai mult corpul de al lui şi ne-am sărutat fierbinte şi intens. Ieri ne iubiserăm cu delicateţe şi stapâniţi de sentimente. Şi azi eram mânaţi de sentimente, dar era şi pasiune în stare pură şi instinctul animalic mă făcea să-mi doresc să-mi nimicească pe loc trupul.

Şi, sincer, cam asta s-a întâmplat. M-am depărtat de corpul lui şi m-am trezit cu spatele lipit delicat de perete în timp ce continua să-mi mângâie sânii. I-am cuprins gâtul cu braţele şi mi-am dus mâinile în părul lui, ciufulindu-i-l, trăgându-l de el. În sfârşit, şi-a desprins mâinile de sânii mei şi le-a plimbat pe trupul meu, pe şolduri şi pe coapse, pe ţesătura fină, mătăsoasă care îmi acoperea picioarele. Şi-a urcat din nou mâinile, mi-a ridicat rochia şi şi-a strecurat o mână pe sub coapsa mea aşa încât aceasta îi cuprindea talia, ţinând rochia ridicată. Mâna cealaltă şi-a strecurat-o în chiloţii mei negri tanga de dantelă, ca să vadă dacă sunt pregătită.

Şi chiar eram. Eram caldă, udă, lunecoasă, şi degetul pe care şi l-a vârât în mine a intrat aşa de uşor, încât apoi a încercat cu două, apoi cu trei. Am gemut şi mi-am arcuit spatele în timp ce el intra şi ieşea, şi gura lui mă săruta apăsat pe gât învineţindu-mă. Mâinile mele au încercat şi ele să-i desfacă pantalonii. Când am tras de ei şi de boxeri în jos, m-a prins de şolduri şi m-a întors cu faţa la zid. Mi-a ridicat din nou rochia şi mi-a coborât chiloţii pe coapse. M-am aplecat şi am întins braţele ca să mă sprijin cu mâinile de perete.

M-a penetrat tare, adânc, fără să mă excite treptat sau să mă stimuleze. Era la fel de tare cum mi-l aminteam, la fel de minunat. Mi-a prins şoldurile şi a intrat dur în mine, încercând

cu disperare să-şi domolească setea pe care mi-o dezvăluise mai devreme, cea pe care i-o împărtăşeam şi eu. Am ţipat de fiecare dată când a intrat în mine, deşi eram conştientă că trebuie să fac linişte, în cazul în care se mai întorsese cineva în magazin. Dar nu puteam. Eram prea prinsă de pasiunea scăpată de orice control a momentului, în această dorinţă sălbatică, sinuoasă, care ne mistuia pe amândoi. Şi la asta se adăuga faptul că ştiam că era Seth. Seth, Seth, Seth… pe care îl iubeam mai mult decât pe oricine altcineva. Tu eşti lumea mea.

Şi-a dus mâinile de la şolduri la sâni, forţându-mă să-mi schimb poziţia. Nicio clipă nu şi-a ieşit din ritm, menţinându-se rapid şi presant. M-a ciupit energic de sfârcuri şi am ţipat şi mai tare. Cred că lucrul ăsta l-a excitat şi mai mult, făcându-l să intre cu şi mai multă forţă. Sperând să-l excit şi mai tare, am cedat, renunţând la orice constrângere. Cu cât gemeam mai sonor, cu atât mă penetra mai frenetic. Numai atât puteam face să nu mă lipesc de zid şi, deşi gemeam fără încetare, nu o făceam ca să-l excit, ci ca urmare a minunii pe care o trăiam.

Când în sfârşit am avut orgasm, după ce căldura dintre coapsele mele a ajuns la o intensitate insuportabilă, i-am strigat numele. M-am udat din nou odată cu orgasmul, şi apoi l-am auzit gemând şi a împins aşa de tare încât m-a lipit de perete. Încă avea mâinile pe sânii mei, unghiile lui îmi intraseră în carnea moale, s-a cutremurat şi s-a eliberat. A durat mult şi ţipătul i s-a risipit treptat.

Când a ieşit, m-am simţit incompletă. Cu toate acestea m-am îndreptat, m-am sprijinit de perete şi am icnit, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Aveam glasul răguşit.

— Dumnezeule, am spus. A fost rău.

Seth a tresărit şi apoi a părut jignit.

— Rău?

— Nu că nu te-ai fi mişcat bine, dar a fost mai degrabă murdar, sălbatic, genul nepermis fără acordul părinţilor.

— Şi ce, n-avem voie?

S-a apropiat de mine, mi-a prins talia cu braţele şi şi-a lipit nasul de gâtul meu.

— Hm, mă rog… la naiba. N-ar trebui, absolut deloc. Numai că ultima oară, a fost ca şi când… nu ştiu. Atunci am făcut dragoste. De data asta…

— Ne-am tras-o? mi-a venit în ajutor.

— Oh, Doamne, am gemut. Seth Mortensen tocmai a spus „ne-am tras-o” cu glas tare. Se apropie sfârşitul lumii.

A râs şi m-a pupăcit pe obraz.

— Nu sunt inocent. Ar trebui să ştii asta din cărţile mele.

— Da, dar totuşi. Tu nu eşti O'Neill. Asta dacă nu cumva sari la bătaie fără ştirea mea.

— Mmm… nu în ultima vreme.

Ne-am ţinut în braţe unul pe celălalt, învăluiţi în căldură. Apoi, exact ca ultima oară, a început să se instaleze stânjenala. Nici nu era nevoie să sune Maddie. M-am retras cu grijă.

— Ar trebui să pleci, nu?

N-am spus-o, dar eram sigură că avea să se vadă cu ea mai târziu.

— Da, dar… A oftat şi s-a frecat pe frunte. E mult mai greu decât m-am gândit că o să fie.

— Ce anume, să ai o aventură ieftină şi pe ascuns?

A făcut o grimasă şi a spus:

— Nu. Ideea e că m-am tot gândit cum ar fi să fiu cu tine şi mi-am dorit să nu fii sucub. Eram mereu supărat pe mine… mă simţeam atât de prost când mă lăsam aşa, consumat de sex. Şi acum că s-a întâmplat în sfârşit, acum că nu eşti sucub, nu e deloc superficial, ci… nu ştiu. Plin de forţă. Mi-aş dori să fie o aventură ieftină. Mi-aş dori să nu mă cutremure până în adâncul sufletului. Astfel, ieri când am spus că s-a terminat, chiar ar fi fost aşa.

În clipa aceea mi-am dorit, mai mult decât orice pe lume, să spună că o părăseşte pe Maddie ca să putem fi din nou împreună. Însă n-a făcut-o şi în niciun caz nu aveam să aduc asta în discuţie. În plus, la ce mi-ar fi servit? Peste câteva zile aveam să revin la starea normală şi relaţia noastră ar fi redevenit la fel de disfuncţională. Era inutil ce-mi doream.

— Pot să… A inspirat adânc. Pot să te mai văd? Ştiu că am spus că s-a terminat…

Ştiam că atunci când spunea „să te mai văd” voia să spună „să fac iar dragoste cu tine”. Şi, într-un fel, am realizat că eram pe marginea prăpastiei. Prima oară… nu fusese accidental… dar cu siguranţă neaşteptat. De data asta fusese o poftă animalică scăpată de sub control. Dar acum? Declararea deschisă a acestei aventuri, a sexului premeditat, ducea

lucrurile la cu totul alt nivel. Nu mai exista cale de întoarcere. Am studiat acei ochi pe care îi iubeam, buzele calde şi moi. Mi-am cercetat corpul, cum era încă mistuit de plăcere. Apoi m-am uitat la teancul de hârtii cu locuinţe pentru care Maddie muncise atât.

Asta ar fi trebuit să-mi taie pofta, să-mi transmită un avertisment. Îmi amintea pe cine trădam noi doi. Seth cedase, dar, deşi eram şi eu pe cale s-o fac, încă mai puteam să mă retrag şi să ne salvez din situaţia asta. Eu aveam puterea să refuz.

— Da, am spus într-un târziu. Poţi să mă mai vezi.

Capitolul 20

Dante mă aştepta când am ajuns acasă. De regulă, îmi plăcea compania lui, dar după ce fusesem cu Seth, prezenţa lui mă făcea să mă simt stânjenită şi confuză. Dar nu a părut să remarce imediat, în schimb a fost pe dată prins de teancul de hârtii cu apartamente al lui Maddie.

— Ce e asta? a întrebat, răsfoind unele dintre pagini.

— A făcut Maddie pe agentul imobiliar.

— Hm, nu mă gândeam că vorbeşti serios.

M-am lăsat pe speteaza canapelei, obosită de la dans, şi nociva atmosferă emoţională în care păream să înotăm în ultima vreme. Faptul că o pomenisem pe Maddie nu mă făcea să mă simt prea bine.

— Nici eu. Am pomenit de chestia asta în treacăt şi s-a pus pe treabă.

— În Alki Beach? Sunt ceva locuinţe drăguţe pe-acolo, a spus şi mi-a întins una din foile imprimate. Apartament nou-nouţ care se construieşte acum. Poţi să optezi pentru culoare şi decoraţii.

— Nu ştiu ce să zic, am spus ridicând din umeri. N-am timp acum să merg la cumpărături.

— Unul din locurile pline de forţă de pe lista ta se află în apropiere de Alki. Ai putea să treci pe-acolo.

I-am aruncat o privire nedumerită şi l-am întrebat:

— De când eşti tu aşa de interesat să mă mut eu?

S-a aşezat vizavi de mine, cercetând încă listele.

— Dacă îţi cumperi ceva prin zonă, sunt mai liniştit că mai stai pe aici. În plus de asta, dacă îţi iei o casă mai mare, am putea locui împreună.

Asta m-a luat prin surprindere.

— Serios?

— Mi-ai dat cheia. Aş putea la fel de bine să mă mut aici.

— O să profiţi de bunăvoinţa mea ca să ai la dispoziţie mai mult spaţiu? l-am tachinat.

A oftat, părând îndurerat.

— Doamne, chiar gândeşti tot ce e mai rău despre mine. Îţi plătesc chirie.

— Cu ce? l-am întrebat, deloc convinsă.

— Mi-au mers bine afacerile. Cred că lucrurile sunt promiţătoare.

— Fără supărare, iubire, dar afacerea ta nu pare genul care să-ş i poată menţine un asemenea avânt. Cred că a fost o chestie de moment. Mi-am dat seama că m-a luat gura pe dinainte şi mi-a părut rău când am realizat că îl jignisem. Dar putem încerca dacă vrei să te muţi cu mine. Poate îţi merge vestea şi afacerea va continua să-ţi înflorească.

A părut să se înmoaie după aceea, totuşi în timp ce spuneam asta, am descoperit că nu eram prea entuziasmată la ideea că am putea locui împreună. Gândul încă îmi era la Seth. Ştiam că e o prostie să fiu obsedată de el. Aventura noastră nu putea dura mai mult de câteva zile, în cel mai bun caz. N-ar fi trebui să tânjesc după el din moment ce până la urmă tot cu Dante aveam să sfârşesc.

Dante s-a interesat cum mersese învestigaţia, eu am îmbrăţişat cu bucurie schimbarea subiectului şi i-am spus pe scurt că nu progresasem deloc.

— Vrei să caut împreună cu tine? m-a întrebat. În sfârşit am un pic de timp mâine.

Am ezitat. Adevărul era că înainte să mă despart de Seth, spusese că avea să mă ajute să caut şi că avea s-o aducă şi pe Kayla. Plăcerea de după actul sexual putea fi un argument foarte convingător, dar totuşi trebuise să duc multă muncă de lămurire că avea să fie în siguranţă şi, sincer, speram că aveam dreptate.

— Am atras pe altcineva în treaba asta, am spus. Cred că ne descurcăm.

Mi-era teamă să nu-mi mai pună şi alte întrebări, în special dacă mergea şi un medium cu mine. Însă din fericire a renunţat la subiect. Sincer, nu credeam că vrea să rătăcească pe plaje şi m-am bucurat că a lăsat-o baltă.

Mai târziu, când am mers la culcare, nu i-am mai putut refuza avansurile frenetice, asta dacă nu voiam să-i trezesc suspiciuni. Mă refăcusem şi nu mai aveam scuza cu spatele. Totuşi… ceva nu-mi dădea pace. Dante fusese primul care pomenise în glumă că poate rămâneam însărcinată în starea pseudo-umană în care mă aflam. Încă nu ştiam dacă era posibil, şi chiar dacă era aşa, ar fi contat din moment ce peste câteva zile aveam să revin la statutul de nemuritoare? Habar n-aveam cum mergea treaba asta, dar cu Seth nu folosisem protecţie. Şi brusc am realizat că, dacă era o şansă cât de mică să rămân însărcinată, dacă se îndeplinea viziunea lui Nyx, nu voiam să existe disputa paternităţii.

Aşa că mi-am etalat farmecele şi i-am făcut sex oral, lucru care chiar nu părea să-l deranjeze. A încercat să-mi facă şi el mie, dar era inutil. După ce fusesem cu Seth, nu mai simţeam niciun pic de dorinţă şi am descoperit că nu puteam avea orgasm. Şi, pentru prima oară cu Dante, m-am prefăcut. Ştiam să mă prefac şi nu a bănuit o clipă.

A doua zi de dimineaţă a dormit până târziu, aşa că m-am strecurat devreme din pat, fără să-l trezesc. Urma să mă întâlnesc cu Seth la un restaurant din Bellevue, speram eu destul de departe încât să nu ne vadă nicio cunoştinţă. În timp ce mă îndreptam spre maşină, am simţit că cineva merge lângă mine.

— Am auzit că răspândeşti zvonuri despre mine, a spus Cedric prietenos.

Am tresărit şi l-am privit, cuprinsă de nelinişte. Mai nou, Cedric era suspectul şi deja văzusem reacţia unui demon la teoriile mele. Desigur, nu părea deosebit de distructiv în momentul de faţă şi mai era şi faptul că încă nu împărtăşisem nimănui teoriile mele referitoare la el şi la Nanette.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Mi-a spus Kristin că ai fi zis că eu i-am spus lui Nanette teoria ta cum că ea l-ar fi invocat pe Jerome. A făcut o pauză, încercând parcă să înţeleagă toate astea. Află de la mine că nu e aşa.

— Şi atunci cine a fost? am spus, oprindu-mă aproape.

— Al dracu' dacă ştiu. Mi-am spus că ar trebui să ştii că nu eu sunt de vină pentru ce ţi s-a întâmplat.

Nu a mai spus nimic altceva, nu şi-a exprimat părerile de rău şi nici nu m-a întrebat cum stau cu sănătatea. Sincer, nu puteam aştepta aşa ceva de la un demon. Faptul că se deranjase să vină să vorbească cu mine era deja o raritate şi, normal, era posibil să mintă.

— Păi atunci nu ştiu cine ar fi putut să-i spună. Sau de ce. Am mărturisit asta numai câtorva persoane.

Cu cât mă gândeam mai mult la lucrul ăsta, cu atât îmi dădeam seama că trebuie să fi minţit. Le spusesem numai prietenilor mei.

Însă el şi-a menţinut chipul perfect impasibil.

— După cum am mai spus, nu ştiu.

Am ajuns la maşină, m-am oprit şi m-am sprijinit de ea.

— Ai venit până aici ca să-mi spui lucrul ăsta?

Nu că ar fi fost o călătorie prea chinuitoare pentru el.

— Nu te măguli, a spus cu un zâmbet. Am venit să stau de vorbă cu demoniţele voastre. Iadul a cam exclus posibilitatea întoarcerii lui Jerome. În câteva zile va veni un oficial să regleze chestiunea.

Am încercat să ignor fiorii care mă cuprinseseră şi să meditez şi la restul cuvintelor lui. Cedric se dădea cu binişorul pe lângă Grace şi Mei. Nu era nicio surpriză. Indiferent cine venea să numească un nou arhidemon, cel mai mult avea să stea de vorbă cu ele.

— Mulţumesc, am spus. Nu ştiam ce altceva să mai adaug pe tema asta, aşa că am trecut la alt lucru care mă preocupase. N-am mai auzit prea multe în ultima vreme de cultul care te chinuia.

— Da, au fost destul de liniştiţi. Poate că până la urmă chiar ai fost de ajutor.

— Nu cred că am făcut mare lucru.

Începeam şi eu să bănuiesc că membrii cultului nu mai aveau nimic de făcut. Cum „Îngerul” lor deja se folosise de ei ca de un mijloc eficient de distragere a atenţiei în timp ce Jerome era invocat, nu mai era nevoie de ei. Am deschis portiera şi mi-a mai trecut ceva prin cap.

— Cum merge cu Tawny?

Cedric a făcut o grimasă şi a spus:

— Hm… am ieşit de câteva ori împreună.

— Şi?

— Nu te priveşte viaţa mea sentimentală.

— Corect, am spus şi am dat să intru.

— Dar dacă te interesează…

M-am oprit şi am ridicat din sprâncene.

— Da?

— E cam deficitară la capitolul conversaţie, a recunoscut.

Nu m-am putut abţine şi am râs.

— Chiar te miră?

— Ştiu că frumuseţea e un lucru superficial… dar eu am sperat totuşi la mai multă profunzime.

Am preferat să nu fac niciun comentariu în legătură cu ceva ce considera el frumos.

— Nu mă înţelege greşit, dar mi-am închipuit că nu vrei nimic mai mult decât o simplă partidă de sex.

— Pentru că sunt demon? a spus, aruncându-mi o privire tăioasă.

— Nu te uita aşa la mine. Romantismul nu prea figurează în fişa postului unui demon.

— E adevărat, e adevărat. Dar măcar aş vrea să am parte de puţină înţelegere din partea simplei mele partide de sex. Să fie o persoană care să aibă o vagă idee despre ceea ce trebuie să îndur eu zilnic.

Vorbea încă precum un demon, pe un ton tăios, dar se şi simţea o uşoară notă din ceva surprinzător de uman.

Am dat să-i spun că avea mici şanse, dar apoi m-am gândit la Kristin, Kristin căreia i se scurgeau ochii după el şi se preocupa de bunăstarea lui.

— Cineva care îţi înţelege munca şi îi apreciază absurditatea? Cineva care să vrea să te ajute când eşti stresat, care se simte legat de tine şi înţelege lucrurile în aşa măsură încât nici nu mai e nevoie să le rosteşti? Asta cauţi?

— Mda, vezi să nu se întâmple aşa ceva, a pufnit.

— Nu ştiu ce să zic. Poate că există cineva de felul ăsta.

— Poate că n-ai fost tu prea mult timp umană, dar încă te mai agăţi de iluziile lor. Astea sunt poveşti. Tu nu poţi avea parte de aşa ceva, şi nici eu. Ne mai vedem, a spus şi a dispărut, fără să-i pese că l-ar putea vedea vreun muritor.

Am rămas cu privirea aţintită asupra locului în care fusese şi mă întrebam dacă era adevărat ce spunea. Oare chiar nu vedea perechea perfectă chiar sub nasul lui? Sau poate doar îşi făcea Kristin iluzii că este îndrăgostită de el? Iar eu îmi făceam iluzii în privinţa sentimentelor pe care le aveam faţă de Seth? Chiar mă simţeam legată de el sau era vorba doar de poftă trupească?

Nu era cazul să-mi fac griji în privinţa asta acum. Cedric nu părea să vrea să mă omoare în momentul de faţă, deci mai bine de atât nu se putea.

Am mers în Bellevue chiar când se mai reducea numărul maşinilor care ieşeau din oraş. Bellevue era un cartier mărginaş, un oraş în bună regulă, iar restaurantul pe care îl aleseserăm se afla în fostul centru al oraşului, unul care fusese înlocuit când construirea unui mall reconfigurase zonele la modă ale oraşului.

Localul în sine era un bistrou micuţ şi liniştit, vârât între un magazin de bijuterii şi o brutărie. Seth şi Kayla erau deja acolo. Ea era aşezată lângă el pe un scaun pentru copii şi se uita la un unicorn din pluş, în timp ce el răsfoia meniul. Când i-am văzut, m-au cuprins valuri de căldură şi de fericire.

— Salut, am spus şi m-am aşezat vizavi de ei.

Kayla mi-a adresat un zâmbet timid şi Seth s-a luminat vizibil. Avea părul la fel de ciufulit ca de obicei, iar astăzi tricoul lui făcea reclamă la Trix, o marcă de cereale despre care şi uitasem că există.

— Mersi că ai venit, am spus. Îţi sunt recunoscătoare.

Seth a zâmbit şi mai larg, deşi i-am citit un pic de teamă în priviri.

— Cât timp eşti sigură că e… ştii tu…

A privit-o pe Kayla, care se întindea după paharul ei, şi a intervenit rapid ca s-o ajute, înainte să-l răstoarne.

— O să fie simplu, am spus. Poate chiar plictisitor. O să mergem doar de colo-colo şi o să căutăm ceva ce aduce a piatră sau stâncă albă.

— Şi poate să ajute Kayla?

M-am întors spre fetiţă şi aceasta şi-a mutat privirea de la unul la altul, iar în ochii ei mari şi albaştri se citea o înţelepciune stranie.

— Aşa cred. Repet, la nivelul ăsta simte doar anumite lucruri

fără să înţeleagă din ce motiv. Dacă ne apropiem de Jerome, cred că o să aibă un fel de reacţie, chiar dacă nu ştie care e cauza.

Cel puţin aşa speram.

Apoi n-am mai pomenit nimic despre misiunea noastră până la sfârşitul mesei. Am vorbit verzi şi uscate şi ne jucam cu Kayla, dar făceam lucrul ăsta aproape automat, fără să fim conştienţi. De fapt, Seth şi cu mine eram copleşiţi unul de celălalt. Şi de asemenea era ceva mai mult decât poftă trupească, deşi speram să observe ce bluză decoltată purtam astăzi. Prezenţa lui mă încălzea. Îmi plăcea la nebunie să fiu aproape de el, să simt bucuria care se răspândea prin mine. Era de parcă m-aş fi îndrăgostit din nou. Era acea legătură şi înţelegere despre care spusese Cedric că e de domeniul poveştilor.

Şi chiar şi când am terminat, am ieşit şi am cercetat prima plajă, curentul şi căldura aceea au continuat să circule de la unul la celălalt. Kayla a mers un timp între noi, şi fiecare o ţineam de câte o mânuţă. S-a luptat un pic cu nisipul, dar părea de-a dreptul fascinată de priveliştea dimprejur: valurile, pescăruşii, ceilalţi copii. Astăzi ploaia se domolise, iar soarele ne încuraja speranţele că poate în sfârşit sosise primăvara.

Însă nu am găsit nicio stâncă albă şi Kayla nu a avut nicio reacţie deosebită, aşa cum avusese faţă de mine în trecut, sau chiar în prezenţa lui Dante. Când am ajuns la a doua plajă, a început să încetinească şi am realizat că aceasta nu avea să fie ziua serioasă de vânătoare la care sperasem eu. După o vreun Seth a luat-o şi a dus-o în braţe. A reuşit să rămână trează până când ne-am terminat căutarea, dar a adormit imediat în maşină.

Ştiam că trebuia să declarăm ziua încheiată, dar ne-am oprit la o cafenea micuţă în drum spre casă, unde aveau nişte dulciuri extraordinare. Ne-am aşezat într-un separeu dintr-un colţ, Seth stătea lângă mine în timp ce eu o ţineam pe Kayla în poală. Am hotărât să împărţim o prăjitură cu brânză şi, normal, eu simţeam nevoia de o cafea. Kayla stătea încă aplecată spre mine, somnoroasă, dar apoi s-a trezit plină de curaj, de parcă ar fi simţit apropierea zahărului.

I-am dat părul de pe faţă.

— Hei, am spus uşurel. Ai văzut ceva magic astăzi?

Aşa spusese despre mine mai demult.

A clătinat din cap şi mi-a atins obrazul, imitându-mi gestul.

— Când ai să redevii magică? m-a întrebat.

— Nu ştiu, i-am spus. În curând.

Piciorul lui Seth lipit de al meu începea să-mi trezească sentimente nepermise şi mă simţeam un pic jenată, pentru că era şi Kayla acolo. Am tresărit şi mai tare când mi-am ridicat privirea şi în ochii lui am văzut nu poftă trupească, ci mai degrabă blândeţe, tandreţe.

— Ce e? am întrebat. De ce mă priveşti aşa?

— Din cauza felului tău de a fi, a spus. E remarcabil cum interacţionezi cu ea.

— Pentru că pot s-o fac să vorbească?

A scuturat din cap.

— Nu, e mai mult de atât. Am văzut asta şi la celelalte fete. Te pricepi la copii. Ai fi o mamă extraordinară.

Maddie spusese acelaşi lucru în treacăt. Nu cred că Seth îşi dăduse vreodată cu adevărat seama cât de mult tânjeam după copii şi cuvintele lui m-au bucurat nespus, dar m-au şi întristat. Pentru o clipă, m-am gândit să-i povestesc visul pe care mi-l trimisese Nyx şi bizara teorie a sarcinii. Lucrurile acelea erau prea fragile şi prea valoroase pentru mine, însă neaşteptata sosire a prăjiturii cu brânză m-a salvat de la deliberări suplimentare.

Era cu lămâie şi zmeură, un pic cam îndrăzneaţă pentru Kayla, poate, dar a mâncat-o fără ezitare. Seth a renunţat la partea lui şi eu şi Kayla am terminat-o până la ultima înghiţitură.

— Minunat, a meditat el. O duc înapoi la Terry şi Andrea exact când o s-o apuce surescitarea din cauza zahărului. N-or s-o mai lase niciodată să iasă. S-a încruntat şi a întrebat: O să mai ai nevoie de ea? Cred că pentru mâine are stabilit să meargă să se joace cu alţi copii.

Am oftat şi realitatea mi-a întunecat momentul de fericire.

— Nu ştiu. Încep să epuizez locurile aflate în apropiere. După asta o să trebuiască să pornesc spre nord, pe lângă Edmonds, deşi Dante a spus că Jerome ar putea fi şi mai departe, în Peninsula Olimpică sau ceva pe acolo. Cei care l-au invocat vor să-l ţină pe aproape, dar „aproape” ar putea însemna la fel de bine la 15 kilometri sau la 150.

— N-ai să reuşeşti să străbaţi coasta în decurs de o zi, a remarcat Seth şi, pe sub masă, mâna lui mi-a prins-o pe a mea compătimitoare. Îmi pare rău.

I-am strâns-o şi eu.

— Ce-o fi, o fi.

— Încă vreau să te ajut dacă pot.

I-am oferit un zâmbet trist.

— Vrei să mă ajuţi să redevin sucub?

Zâmbetul lui era şi el dulce-amărui.

— E imposibil să se termine cu bine, Georgina. Uneori… uneori trebuie să alegem răul cel mai mic şi pur şi simplu să ne bucurăm de momentele plăcute, cât timp putem.

Ca cel de acum. Şi, parcă din instinct, amândoi am tăcut delectându-ne cu acest scurt interludiu, cu acest vis în care fuseserăm ademeniţi. Deocamdată era de ajuns să stăm împreună. Mâna i-a rătăcit pe piciorul meu, oferindu-mi alinare şi iubire… cel puţin pentru o vreme. Nu după mult timp, afecţiunea s-a transformat în ceva mai plin de dorinţă. I-am privit ochii şi, deşi nu aveau aceeaşi intensitate animalica ce mă făcuse să sfârşesc cu spatele lipit de perete noaptea trecută, încă i se zărea o dorinţă în priviri care îmi spunea cât de mult mă voia, cât de mult îşi dorea să fie aproape de mine. Corpul meu a reacţionat, dar apoi am privit-o amândoi pe Kayla, care adormise din nou. Am izbucnit în râs, realizând absurditatea situaţiei actuale.

— Ar trebui s-o duc înapoi, a spus Seth.

— Mda, i-am dat dreptate, tristă la gândul de a mă despărţi de el, dar cu siguranţă nu destul de excitată încât să mă giugiulesc cu el în prezenţa nepoatei lui.

M-a condus înapoi în Bellevue la maşina mea. Sărutul nostru de despărţire a fost blând şi uşor, ezitant aproape. Părea ceva tipic pentru aventura noastră, de parcă abia dacă ar fi fost reală şi se putea destrăma în orice clipă.

— Orice, Thetis, mi-a şoptit la ureche. De orice ai nevoie, contează pe mine. Ştii că poţi conta pe mine.

Am simţit în piept un val de agonie şi euforie. Nu-mi mai spusese Thetis, numele de alint pe care mi-l dăduse pe vremuri, de când ne despărţiserăm.

— Ştiu, am murmurat, lipită de tricoul lui. Ştiu.

M-am întors în Queen Anne la scurt timp după aceea şi am

făcut rost de un loc super de parcare exact în faţa clădirii în care locuiam. Mi se învârtea capul de la povestea cu Seth, Kayla şi Jerome şi o sută de alte lucruri. Eram aşa de distrasă încât atunci când am intrat în apartament, era gata-gata să trec pe lângă Grace, care stătea la mine pe canapea. Desigur, dat fiind că era primul demon pe săptămâna asta care nu sărea la mine în clipa în care intram pe uşă, reacţia la discreţia ei era de înţeles.

— Grace? am întrebat curioasă, de parcă ar fi fost posibil să nu fie ea.

Răsfoia un număr din revista Seattle Metropolitan, acela în care erau prezentate cele mai bune restaurante din Seattle în care puteai servi brunch-ul. Când şi-a ridicat privirea spre mine, în ochi i se citea o oboseală pe care nici măcar perfecţiunea demonică n-o putea ascunde. Mă uimea la fel de tare s-o văd singură cât s-o găsesc la mine. Mă obişnuisem aşa de mult cu gândul că ea şi Mei erau o pereche, încât separarea lor lor forţată din ultima vreme părea aproape la fel de tragică precum invocarea lui Jerome.

— Iată-te, a remarcat ea. Era gata să plec.

— Scuze, am spus.

Şi vorbeam serios. Păream să mă aflu în relaţii bune în ultima vreme cu ea şi cu Mei şi aşa voiam să păstrez lucrurile. Demonilor nu le plăcea să aştepte şi, neputând apela la legătura intrinsecă pe care o aveau cu arhidemonul, nu putea mă găsească instantaneu prin timp şi spaţiu.

Grace a ridicat uşor obosită din umeri.

— Nu mă deranjează. De fapt, e chiar plăcut să am parte de un răgaz de câteva clipe de la toate mişcările alea politice şi de la gâlceavă.

— Pot să-mi imaginez, am spus încruntată. Ba nu, nu cred că pot.

Jur că pentru o clipă am crezut că o să izbucnească în râs dar şi-a păstrat chipul împietrit, lucru care îi ieşea aşa de bine.

— O să se termine în curând, de-aia am venit să stau de vorbă cu tine. Mei şi cu mine am discutat astăzi cu toţi ceilalţi nemuritori de rang inferior. Poimâine un demon din conducere pe nume Ephraim va lua decizia finală în legătură cu cel care îl va înlocui pe Jerome.

Am simţit un nod în stomac.

— Aşa de curând?

— Iadului nu-i place să irosească timp şi resurse.

— Presupun.

— Ephraim e deja în zonă şi se poate să vină să stea de vorbă cu tine în timp ce analizează situaţia. Va vrea să afle despre munca ta, despre felul în care mergeau lucrurile sub conducerea lui Jerome etc.

Cu fiecare cuvânt, mă dezumflam din ce în ce mai tare. Şansele mele de a-l găsi pe Jerome erau din ce în ce mai mici. Cât de curând aveam să ne trezim cu un arhidemon nou-nouţ.

— Să nu-ţi fie teamă să spui adevărul, m-a sfătuit ea. Ştiu că deseori asta e o problemă pentru nemuritorii de rang inferior, de teamă să nu ofenseze pe cineva.

— Cam aşa ceva, am mormăit şi gândul mi-a zburat la Nanette.

— Desigur, nu vrei să-l superi pe Ephraim, dar el nu are nicio legătură cu niciunul dintre cei implicaţi în disputa asta şi n-o să te pedepsească pentru că-ţi spui părerea.

— Presupun că nici el n-o s-o asculte.

Gata. I-am zărit o uşoară ridicare a comisurilor, aşa de rapidă încât nici măcar nu eram sigură că am văzut-o cu adevărat. S-a ridicat de pe sofa şi şi-a tras absentă de pulover. Era roşu-închis, mai avea o pereche de pantaloni negri frumos croiţi şi încălţăminte scumpă din piele, cu toc. Pe sub gulerul hainei, i-am zărit acelaşi colier gros pe care îl purtase şi la întâlnire. Mi-am amintit şi de cel al lui Mei, care era mai elegant, şi nu m-am putut abţine.

— Se poate să sune ciudat… dar n-am putut să nu remarc că în ultima vreme tu şi Mei vă îmbrăcaţi diferit.

Imediat ce am spus asta, am sperat să nu se supere în mare măsură pentru că spusesem că ea şi Mei se imitau una pe cealaltă. Din fericire, a părut la fel de dezinteresată ca de obicei.

— În vremuri ca cele pe care le trăim, cel mai înţelept e să te deosebeşti de ceilalţi. Niciunul dintre noi nu mai are postul sigur în momentul ăsta.

M-am uitat cu atenţie la ea. În toată nebunia asta, nici nu-mi trecuse prin cap că Grace şi Mei s-ar fi putut teme de ceva. Dar sigur că se temeau. Când iadul se reorganiza, tendinţa era să se umble la structurile majore. Se putea la fel de bine să se

decidă să le transfere pe Grace şi pe Mei şi să numească un set nou de demoni. Nici ideea asta nu-mi plăcea, aşa cum nu-mi plăcea nici cea de a-l pierde pe Jerome. Voiam ca lucrurile să rămână neschimbate. Şi ţinând seama de oboseala pe care o observasem pe chipul lui Grace, am realizat că nu eram singura care avea motive de îngrijorare.

— Mă rog… dacă mai contează, eu cred că faceţi o treabă extraordinară. Aţi avut multe de pus în ordine şi de îndreptat şi, în plus, la câţi demoni au fost pe aici… Am clătinat din cap. Nu ştiu. Ar fi proşti să nu recunoască lucrul ăsta.

Pe faţa lui Grace s-a aşternut cea mai ciudată mină posibilă. Aproape că aş fi interpretat-o drept surprindere, dar atudinea ei grijulie, de gheaţă, făcea să-mi fie greu să spun cu exactitate.

— Mulţumesc, Georgina. Vorbise pe un ton crispat, de parcă ar fi stânjenit-o complimentele. Sper să-i spui şi lui Ephraim ce gândeşti dacă stă de vorbă cu tine.

— Sigur, am spus. Nicio problemă.

După ce a aruncat o privire rapidă la ceasul din bucătărie s-a întors iar spre mine şi a dat iute din cap.

— Trebuie să mă întâlnesc cu ceilalţi. Mai vorbim curând, a spus şi a dispărut, dar n-am apucat să îmi iau şi eu rămas-bun.

Tocmai văzusem ceva, ceva care schimbă complet situaţia.

Am rămas împietrită. În tot timpul ăsta, în ultima săptămână mă tot frământase ceva. Remarcasem dăruirea cu care îşi făceau Grace şi Mei meseria, felul în care fuseseră mereu prezente ca să dea o mână de ajutor când izbucnise scandalul. De asemenea, mai remarcasem că de multe ori fuseseră nevoite să se separe în ultima vreme, dat fiind cât de mult aveau de lucru în prezent şi, după cum spusese Grace, acum probabil că aveau să fie evaluate individual. Şi de ce n-ar fi fost aşa? Dacă cineva avea să caute un nou demon care să conducă oraşul Seattle, de ce nu s-ar fi uitat mai întâi la cei care deja se ocupau de el?

— Dumnezeule, am exclamat.

Dar nu era aşa de simplu. Nu era doar faptul că Grace şi Mei aveau toate motivele să îl invoce pe Jerome. Ce aveam eu înaintea mea era ceva mai mult decât un motiv, era dovada.

Am ţâşnit în dormitor şi am căutat înnebunită fotografia cu medalionul lui Mary, sigură că dispăruse. Nţ. Era încă acolo, căzuse de pe noptieră, şi am luat-o.

— Dumnezeule!

Asta era. Când Grace întorsese capul, văzusem mai bine colierul solid şi şiragul de pietre maro şi negre. Avusesem răspunsul chiar sub nasul meu. La întâlnirea din The Cellar remarcasem o parte din piatra colierului sub forma unei semiluni. Nu o luasem decât ca pe ceva ornamental, dar acum, comparând fotografia cu ceea ce tocmai văzusem la Grace, adevărul era evident.

Grace avea o parte din sigiliu. Era partea stângă a medalionului, cu iregularităţi, ca să aibă aspectul elegant al unei semiluni. Dar văzusem simbolurile fin încrustate când înclinase capul. Erau aceleaşi. Ăla era sigiliul.

Mi-a căzut fotografia din mână şi am dat înapoi fuga în living şi mi-am înşfăcat telefonul. Îmi tremurau mâinile şi abia puteam forma numărul. Desigur, pentru o clipă n-am ştiut pe cine să sun. Pe Hugh, am decis. Trebuia să-i spun lui şi celorlalţi prieteni ai mei că…

— Lasă telefonul.

O mână puternică mi-a acoperit gura şi m-a tras deoparte. M-am lovit cu spatele de ceva, de un bărbat înalt, cu un piept tare ca piatra. M-a prins cu cealaltă mână de încheietură, făcându-mi zalele brăţării ceasului să-mi intre în carne.

— Lasă-l, a spus. Ştiu ce-ai văzut. Am văzut şi eu. Dar nu poţi spune nimănui. Deocamdată.

Abia auzeam, aşa de tare îmi bubuia inima în urechi, dar nu conta. Cunoşteam vocea asta, o cunoşteam prea bine. Îmi bântuise visele, sau mai degrabă coşmarurile, în ultimele şase luni. Asta dovedea cât de ameţită fusesem după ce mă atacase Nanette, încât nu-i recunoscusem vocea în ziua aia.

Am dat drumul la telefon.

Mi-a eliberat încheietura şi o clipă mai târziu mi-a luat şi mâna de la gură. Ca prin miracol, nu m-am pus pe ţipat. Uşor, uşor m-am întors, ştiind clar ce aveam să găsesc. Ochi albaştri-verzui, asemenea mării aproape de care crescusem eu.

— Roman.

Capitolul 21

Un singur lucru puteam spune.

— Ai venit să mă omori.

Asta ar fi fost pentru el o ocazie minunată să spună „Nu, sigur că nu” sau „De ce crezi asta?”. Oricare dintre răspunsuri sau o variaţiune pe aceeaşi temă m-ar fi liniştit teribil.

În loc de asta, a spus:

— Nu încă.

— Rahat!

M-am dat câţiva paşi înapoi, deşi eram conştientă că nu-mi servea la nimic. Chiar dacă aş fi fost sucub în toată puterea cuvântului, îmi era imposibil să mă lupt cu el. Roman era nephilim, fiul bastard pe jumătate uman al lui Jerome. Nephilimii erau un fel de amestec ciudat între nemuritorii de rang inferior şi cei de rang superior. Nephilimii nu mai umblaseră printre noi de la crearea lumii încoace, dar se născuseră nemuritori şi teoretic puteau avea aceleaşi puteri ca un nemuritor de rang superior. Roman era la fel de puternic ca Jerome, dar, spre deosebire de şeful meu sau de cei asemenea lui, Roman nu dădea socoteală nici unei forţe superioare. Era un răzvrătit, ceea ce-l făcea periculos când era supărat.

Şi avea tot dreptul să fie supărat pe mine. Mânioşi din cauza faptului că raiul şi iadul îi vânau pe cei de felul lui, Roman şi sora lui geamănă, Helena, porniseră într-o campanie de pedepsire a celorlalţi nemuritori. Nu ştiusem asta când ieşeam împreună, şi până la urmă cu ajutorul meu le fuseseră zădărnicite planurile, iar sora lui fusese ucisă.

— Şi atunci ce faci aici? am întrebat într-un sfârşit.

Roman stătea într-o postură relaxată când şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de perete. Era exact aşa cum mi-l aminteam eu, teribil de înalt în comparaţie cu mine, cu părul moale şi negru şi ochii ăia superbi.

— Pari dezamăgită, a spus. Vrei să te omor?

— Nu! Bineînţeles că nu. Dar nu-mi vine în minte niciun alt motiv pentru care te-ai putea afla aici. Mă cam îndoiesc că e o vizită de curtoazie.

În ciuda fricii, încă îmi funcţiona sarcasmul. Carter îmi spusese că era puţin probabil ca Roman să se întoarcă vreodată în Seattle, conştient că el şi Jerome erau la pândă. Atât că, am realizat eu neliniştită, Jerome nu mai era pe aici să stea la pândă.

— Am venit să ajut la găsirea ilustrului meu părinte, a spus

Roman pe un ton arogant şi eram sigură că se distrează de minune urmărindu-mi reacţia.

Speram că era mulţumit, pentru că, deşi nu mi-a căzut falca până în pământ, nici departe de el n-a ajuns.

— Îmi torni gogoşi.

— De ce nu mă crezi?

— Pentru că n-ai niciun motiv!

Frica mi-a fost din nou dominată de data asta de îndoială.

— Tu îl urăşti pe Jerome, am adăugat.

— Mda, e adevărat.

— Atunci nu te mai juca cu mine. N-ai venit să mă ajuţi.

— Nu? Şi atunci cum se face că te-am ajutat cu comentariile despre sigiliu?

— Nu se poate… Am îngheţat pentru o clipă. Oh, Doamne. Tu ai fost.

— Serios, a spus Roman pe un ton prietenos. Ar trebui să fii cu mult mai drăguţă, ţinând seama de toate lucrurile pe care le-am făcut pentru tine.

— Da? Nu-mi amintesc să fi umblat cu mine pe plaje.

— Nţ. Am avut treabă cu aruncatul de aragazuri în aer şi să duc în pat domniţe rănite.

M-am prăbuşit pe un scaun şi am închis ochii.

— Chiar n-a fost Carter.

Îngerul nu minţise când spusese că nu intervenise. Am deschis din nou ochii.

— Şi tu mi-ai dat şi chibriturile, nu? E genul de chestie smintită de la care nu te-ai da în lături.

— A fost destul de drăguţ din partea mea dacă ne gândim că era gata-gata să ai o criză chiar în momentul ăla, a spus cu un aer ofensat.

— Dar e ridicol. E imposibil să fi venit să ajuţi la găsirea lui Jerome. Care e faza de fapt?

— Contează motivul dacă ajut la găsirea lui?

— Da! Contează dacă vrei să-l găseşti doar ca să-l distrugi apoi.

— Nu vreau să-l distrug.

— N-am niciun motiv să mă încred în tine.

A mijit un pic ochii.

— Nici eu nu am niciun motiv să mă încred în tine, dacă nu mă înşeală memoria.

Am ridicat din umeri, prea obosită să mă mai tem.

— Atunci suntem chit, nu? Atât că, desigur, tu poţi să-ţi canalizezi lipsa de încredere ca să mă ştergi de pe faţa pământului.

— Iar tu ai putea spune hoardei de demoni că bântuie un nephilim pe aici, a spus Roman şi a râs. Ce le-ar mai plăcea, nu? Dacă unul dintre ei ar reuşi să vâneze un nephilim şi să-l ucidă, asta le-ar consolida poziţia aici.

— Da, vezi să n-am eu ocazia să povestesc cuiva, am spus şi am oftat. Roman, dacă n-ai de gând să mă distrugi, atunci ce anume vrei de la mine? De ce m-ai salvat în toate dăţile alea?

— Pentru că tu eşti singura din tot nenorocitul ăsta de oraş care are o şansă să-l găsească pe Jerome. Şi ai mai multă libertate de mişcare decât mine.

— Ăăă, ultima oară tu erai membru al Ligii de cotonogari, nu eu. Nu mai am nicio pu… capacitate în momentul ăsta ca să mă pot apăra.

— Da, dar dacă te prinde cineva că-ţi vâri nasul, nu-ţi declară nimeni război pe faţă… adică nimeni în afară de scârba aia de demoniţă.

Gândul ăsta mi-a smuls o grimasă şi Roman s-a apropiat.

— Uite ce e, Georgina, putem sta şi discuta cât vrei dacă am de gând să te omor sau nu, sau putem să ne gândim cum să-ţi aducem şeful înapoi. Şi după ce-l aducem, putem vorbi în detaliu despre cum să te omor.

— Dumnezeule, am mormăit şi m-am ridicat.

Aveam nevoie de o ţigară şi Roman m-a privit în timp ce mi-o aprindeam.

— Ţi-ai luat un obicei nou de când n-am mai fost eu pe aici.

— De fapt, e vechi. Şi n-am chef de predici.

M-am aşezat din nou, simţindu-mă mult mai liniştita cu nicotină în organism. La scurt timp după aia şi-a făcut apariţia Aubrey, aparent deloc speriată că lângă noi se afla un nemuritor sociopat, deşi încă sexy într-un fel straniu.

— Şi atunci la ce altceva să ne mai gândim? Grace e autoarea. Ai spus că i-ai văzut sigiliul în colierul de la gât.

Roman s-a aşezat pe un scaun de la masa din bucătărie şi s-a mutat aproape de mine.

— Aşa e. E logic să-l ţină cât mai aproape de ea posibil, deşi e nevoie de mult tupeu să-l afişeze aşa de mult.

— Şi atunci, de ce nu mă laşi să spun nimănui?

A ţâţâit.

— Gândeşte-te un pic, Georgina. Cui ai putea să-i spui? În care din toţi demonii implicaţi în nebunia asta crezi că poţi avea încredere? Niciunul dintre ei nu-l place pe Jerome şi niciunul nu vrea să se întoarcă.

— Voiam să-i spun lui Hugh.

— Nu poţi spune nimănui. Mergeam pe lângă tine azi când a apărut Cedric.

Normal. Era greu de spus de cât timp mă urmărise Roman invizibil.

— Dacă e adevărat că nu i-a spus el lui Nanette care sunt teoriile tale, atunci înseamnă că i-a spus unul din prietenii tăi, continuă el.

— Ba nu, m-am încăpăţânat eu. Mai degrabă minţea Cedric. Niciunul dintre ei nu m-ar fi trădat.

Spre marea mea uluială, Aubrey i-a sărit lui Roman în poală şi acesta a mângâiat-o absent pe cap.

— N-ai decât să crezi ce vrei, dar eu sunt de părere că nu e înţelept să-i spui cuiva în momentul de faţă. Cu excepţia mea, desigur.

— Exact. Tipului care vrea să mă vadă moartă.

— Putem vorbi mai târziu despre asta. Deocamdată hai să recapitulăm ce ştim.

Nu prea-mi plăcea felul relaxat în care discutam despre nimicirea mea viitoare şi nici faptul că încă nu ştiam de ce venise. Totuşi, ajuta că mă gândeam la Jerome şi îmi plăcea că în sfârşit aveam cu cine analiza toate astea.

— Ştim că Grace e demoniţa care a ajutat la invocare, am spus.

— Se poate să fie mai mult de atât, ştii?

— Da, dar e un singur post de arhidemon.

— E adevărat. Numai să nu excluzi şi alte posibilităţi. Ea şi demoniţa cealaltă sunt destul de apropiate.

Gândul m-a purtat la Mei, care se pricepea la fel de bine ca Grace să-şi disimuleze sentimentele.

— Mda… deşi acum par să opereze fiecare pe cont propriu. Dar hai să zicem că e Grace. Deci ştim că a fost şi ea implicată în invocare şi că are jumătate din sigiliu. Dar nu ştim unde se află cealaltă jumătate de sigiliu, cine a ajutat-o şi unde e de fapt

Jerome.

— Cam descurajant, a meditat.

Dintr-odată m-a lovit un gând.

— Stai un pic… tu ai putea simplifica lucrurile. Un nemuritor de rang superior poate distruge temniţa lui Jerome. Dacă te avem pe tine, nu mai e nevoie să găsim tot sigiliul sau să luăm de la Grace jumătatea despre care ştim.

Roman a căpătat un aer vinovat.

— Hm… de fapt nu sunt sigur dacă pot să fac chestia asta.

— De ce nu? Ai puteri la fel de mari ca ale lui Jerome.

— Am aceeaşi forţă ca el când vine vorba să ne batem şi altele de genul, dar nu am tocmai aceleaşi puteri. Nu sunt cu adevărat un nemuritor de rang înalt. Nu ştiu dacă pot să-l scot de acolo fără sigiliu.

— Ce drăguţ. Am ajuns de unde am plecat.

— Nu ştiu. Ar trebui să ne concentrăm doar asupra lucrului ăstuia deocamdată. Hai să continuăm să-l căutăm şi să ne dăm seama unde e cealaltă jumătate.

— Nu mai avem timp, am murmurat în timp ce îmi stingeam ţigara.

— Şi de ce zici că te-ai luat iar de fumat?

— Nu prea contează în momentul ăsta, am izbucnit.

— Nu ştiu. Eu unul, dacă aş fi muritor, mi-aş face griji pe tema asta.

— Nu sunt muritoare. Şi o să revin la normal peste maximum câteva zile. Probabil mult mai curând.

— E din cauza lui Mortensen?

— Nu vreau să discut despre asta acum.

— Nu m-am gândit niciodată că ai să fii aşa de afectată de o despărţire, dat fiind cât de repede scapi de toată lumea. De fapt… ţi-a mai dat cineva vreodată papucii?

L-am fixat cu privirea, pentru că eram aşa de iritată încât nu-mi mai păsa dacă voia să încerce să mă omoare.

— Nu vreau să vorbim despre asta acum.

— Bine, bine. Atunci ce alte informaţii mai avem?

Mi-am stors creierii.

— Cultul… Armata Întunericului. Cred că are o legătură cu invocarea lui Jerome şi cu activităţile lor. Cel care îi controlează, adică Grace, presupun, le-a aranjat în aşa fel isprăvile încât să distragă atenţia de la alte lucruri. Am făcut

pentru Roman o recapitulare a lucrurilor pe care le ştiam despre acţiunile lor şi a evenimentelor cu care se suprapuneau. Cu toate astea, am zis, nu toate activităţile lor corespund exact cu o parte anume a invocării. Cel puţin din câte ştiu eu.

Roman medita.

— Hm… mă rog, se poate ca unele lucruri să nu se potrivească. Poate că unele dintre ele sunt piste false, au vrut doar să dea semne că există. Nu te-am urmat întotdeauna în Canada, aşa că nu ştiu exact cum sunt.

— Mamă! Carevasăzică eşti un obsedat cu anumite limitări.

— Mi s-a părut prea stresant, a spus. Poate cu excepţia mersului la Tim Hortons.

Nephilimii nu se puteau teleporta ca nemuritorii de rang înalt, aşa că trebuia să se limiteze la transportul normal când mă urmărea. M-am gândit neliniştită la ce mă îndeletnicisem eu cu Seth şi m-am întrebat cam în ce măsură mă urmărise Roman. N-ar fi fost prima oară când îmi urmărea din primul rând activităţile. Dacă el nu pomenea nimic despre asta, nici eu nu aveam să suflu o vorbă.

— Au fost cuminţi din ziua invocării, când au fost aici. Presupun că nu le-a mai dat Grace nicio treabă, am zis.

— Posibil… a spus, dar părea încă suspicios. Dar dacă aş fi în locul tău, aş mai sta cu ei de vorbă.

— Nu, am spus stresată. Nu vreau să mai am de-a face cu ei. Tu nu-i cunoşti cum îi cunosc eu. E ridicol.

— Eu ştiu doar că trebuie să întorci fiecare piatră – şi n-am vrut să fac niciun joc de cuvinte – dacă vrei să-l salvezi pe Jerome.

— Trebuie, zici? am întrebat, şi nu prea-mi plăcea obrăznicia care i se simţea în glas. Credeam că o să mă ajuţi şi tu.

— Te ajut. Mâine. Când pleci iar în căutare?

M-am gândit puţin.

— La prânz, după ce ies de la muncă.

S-a auzit o bătaie la uşă şi m-am dus la vizor.

— E Dante, am şoptit.

Spre cinstea lui, de obicei mai întâi bătea înainte să recurgă la cheie. Am pus mâna pe mâner şi i-am aruncat lui Roman o privire întrebătoare.

— Dau eu de tine la prânz, a spus. Lasă uşa deschisă o secundă după ce intră el.

Roman s-a făcut invizibil şi am deschis uşa. Dante a intrat şi am mai stat un pic până când am simţit că trece cineva pe lângă mine. Totul se derulase aşa de repede azi că abia am avut timp să realizez că nu numai că mă aflasem în prezenţa tipului care voia să mă omoare, dar mai şi stabilisem să mă întâlnesc cu el. Doamne. Chestia asta avea să-mi dea insomnii.

Am închis uşa şi l-am sărutat rapid pe Dante pe obraz. Avea o sacoşă la el şi am privit-o de două ori.

— Ai cumpărat ceva de la Macy's? am întrebat uimită. Eu credeam că să te văd pe tine într-un magazin ar fi ca şi cum aş vedea un vampir în lumina soarelui – mai puţin în momentul de faţă.

Dante a dat ochii peste cap şi a lăsat sacoşa jos. Şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de perete.

— Mai ştii, poate sunt şi eu în stază. Lasă chestia asta şi spune-mi dacă azi te-ai mai pus rău cu vreun demon.

Din nou era îngrijorat, deşi se străduia să se abţină.

— Din câte ştiu eu, nu, dar încă nu s-a terminat ziua.

Am omis să dau detalii în legătură cu persoana cu care învestigasem, insistând asupra faptului că timpul petrecut pe plajă nu se dovedise rodnic. De asemenea, i-am mai menţionat vizita lui Cedric şi faptul că spusese că nu îi împărtăşise el lui Nanette suspiciunile mele. Dante se cam îndoia de lucrul ăsta. În sfârşit, i-am spus de venirea lui Grace şi în momentul ăla am ezitat. Voiam să-i spun ce descoperire extraordinară făcusem, cum că Grace avea sigiliul. Totuşi, Roman insistase să ţin pentru mine lucrurile astea. De ce oare? Chiar nu se încredea în nimeni? Oare avea el motive personale? În ciuda voinţei mele, m-am abţinut să-i spun de descoperirea mea. Nu-mi era deloc simplu, mai ales pentru că aveam sentimentul că Dante putea înţelege lucrurile. Însă avertismentele lui Roman fuseseră prea serioase, la fel şi frica mea că poate încă mai era pe aici, invizibil. Şi, desigur, nu prea puteam să-i spun lui Dante despre Roman.

Din fericire, el n-a sesizat că am omis să-i dau informaţii.

— Ai avut o zi plină, sucubule. A venit demonul din conducere să vorbească cu tine?

— Încă nu. N-am avut ocazia să stau de vorbă cu gaşca mea ca să aflu dacă şi-a început vizitele.

M-am uitat la sacoşa de la Macy's, arzând de nerăbdare să

aflu ce era înăuntru.

Dante şi-a împins-o la spate.

— Şi ce-o să-i spui?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Am să-i spun ce ştiu despre Seattle, cât priveşte recomandările… habar n-am.

Nu mai aveam încredere în Grace, iar rolul lui Mei era încă un mister. Dante a remarcat că sentimentele îmi erau altele, dar nu ştia şi care era motivul.

— Din câte ai spus mai devreme, credeam că erai o mare admiratoare a lui Grace şi a celeilalte demoniţe.

— Mei, i-am sărit în ajutor. Nu ştiu. E totul aşa de obositor. Dornică să schimb subiectul, am arătat spre sacoşă. Ai de gând să-mi spui ce ai acolo?

Mi-a aruncat un rânjet din ăla de-al lui, batjocoritor.

— De ce crezi că are vreo legătură cu tine?

— Pentru că e imposibil să-ţi cumperi ceva pentru tine de la Macy's. Tu te îmbraci numai puţin mai bine decât Carter.

Dante a clătinat din cap, cu un aer suferind.

— Bine, bine. Îl ţin pentru mine.

A luat sacoşa şi a pornit pe hol. După câteva clipe l-am urmat şi l-am prins în pragul uşii de la dormitor.

— Haide! Dă-o încoace.

I-am smuls punga, dar victoria mi-a fost neînsemnată, pentru că nu s-a opus. Am deschis-o şi mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut ce era înăuntru. Pliuri peste pliuri de mătase strălucitoare, mov ca floarea de şofran abia răsărită primăvara. L-am scos ezitantă din sacoşă şi m-am trezit dinainte cu un halat lung până la glezne. L-am privit uluită.

— Ce e asta?

— Tu ai ani şi ani de experienţă, a spus, extrem de încântat de sine. Tu să-mi spui.

L-am ridicat, apreciindu-i înălţimea. Părea perfect.

— E superb. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Mi se luase să te tot aud plângându-te din cauza ăluia jerpelit pe care îl ai. Şi mi se şi luase să te văd în el, sincer. Mi-a ignorat privirea tăioasă. În plus, în ultima vreme ai trecut prin, ăăă… momente dificile, chiar şi pentru tine.

M-am gândit la celelalte lucruri, florile, micul dejun, toate invitaţiile la cină.

— Dante…

Mi-a dus un deget la buze.

— Taci o clipă. Nu sunt orb. Îmi dau seama cât de tare te stresează toate astea. Şi futu-i, dacă aş putea pune mâna pe demoniţa aia nenorocită…

Ochii i-au scânteiat de mânie şi i-a luat ceva să şi-o alunge.

— În orice caz, poţi să continui să faci glume sau, mă rog, să continui cu încăpăţânare să faci tot ce se poate ca să dai de urma lui Jerome, dar o să te distrugi. Eşti deprimată, eşti împrăştiată. Când vorbim, eşti cu gândul aiurea. La fel se întâmplă şi în viaţa noastră sexuală.

Am dat să-l contrazic, dar nu ştiam ce să spun. Avea dreptate. Fusesem cu gândul aiurea, dar în mare măsură, mai ales în privinţa relaţiilor intime, nu avusese nicio legătură cu Jerome. Seth fusese cel care mă preocupase. Dante a continuat să vorbească înainte să apuc să suflu o vorbă.

— Vezi? Acum o să-ţi ceri scuze. Pentru că asta faci mereu, dar nu e nevoie, sucubule. Dacă e vreunul dintre noi egoist în momentul de faţă, tu eşti aia. Peste vreo săptămână lucrurile or să revină la normal şi o să fiu eu egoistul.

Mi s-a strâns inima. Toată lumea spunea că e un nemernic dar până la urmă se dovedea că eu eram cea pe care nu se putea pune bază. Mi-am ferit privirea.

— Şi halatul ce rol joacă în povestea asta?

— Ţi-am adus ceva care să te înveselească, dat fiind că ţi s-a redus garderoba.

— Dante, mi-ai luat o mulţime de lucruri în ultima vreme. Nu e nevoie să-ţi iroseşti banii cu mine, bani pe care nu-i ai, ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Dacă nu-i aveam, nu-i mai „iroseam”, a spus el sec. Şi în orice caz… nu sunt tocmai genul de bărbat care… te aşteaptă cu lumânări, te duce pe plaja scăldată în lumina lunii sau îţi recită poezii.

— M-aş feri de plaje pentru un timp, am spus cu o grimasă.

— Dar, a continuat, te cunosc destul de bine încât să-mi dau seama că moca şi mătasea te fac să zâmbeşti, şi mmăcar atâta lucru pot să fac şi eu.

Mi s-a strâns şi mai tare inima şi m-am întins să-l prind de mână. Înţelegeam ce spune. Nu-i stătea în fire să facă gesturi excesiv de romantice, dar se descurca cu cumpărăturile şi era

singurul fel în care ştia să-mi arate că ţine la mine. M-am simţit şi mai vinovată, pentru că indiferent ce spunea, ştiam că o duce rău cu banii. Totuşi acţiunile mele şi fixaţia mea cu Seth îl îngrijorau destul pe Dante încât să simtă că trebuie să facă ceva. Eu îl împingeam spre asta.

— Eşti dulce, am spus. Dar nu-ţi face griji. Rămâne secretul nostru.

Şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Nu chiar aşa de dulce. Ia uită-te în sacoşă.

Şi aşa am făcut. Sub halat se afla o sticlă cu spumă de baie care îmi scăpase din vedere. Am luat-o întrebătoare.

— M-am gândit că am putea face o baie împreună.

— Asta e un gest aproape romantic, am spus şi am râs. Se poate să te apropii mai tare de ideea cu plaja scăldată de lumina lunii decât îţi închipui. Deşi cada mea e cam mică.

— Ştiu, a spus. De-aia am zis că nu sunt foarte dulce. În mare parte vreau să văd în ce poziţii interesante ne putem înghesui goi şi pe un spaţiu limitat.

— Slavă Domnului că într-o lume care a luat-o razna, unii oameni nu se schimbă.

Afacerea a degenerat într-o bulibăşeală cu multă apă şi spumă, dar a fost mai distractiv decât mă aşteptam. Indiferent ce pretindea el, întreaga aventură era semi-romantică. Conversaţia a fost plăcută şi lejeră şi am râs şi am glumit o grămadă. Aproape că uitasem de Seth. Aproape. Dar când lucrurile erau pe cale să devină hardcore, m-am retras. Indiferent cât de sexy era să fii ud şi gol în prezenţa cuiva, pur şi simplu nu mi se părea în regulă dacă persoana respectivă nu era Seth.

Ceea ce mă făcea să mă simt şi mai rău era faptul că Dante se adapta la dispoziţia mea. Şi-a închipuit că lipsa de chef avea legătură cu stresul, aşa că până la urmă am ieşit din cadă la fel de puri pe cum intraserăm. Ne-am şters unul pe celălalt cu prosopul, apoi ne-am ghemuit pe canapea şi ne-am uitat împreună la televizor în timp ce încercam să nu mă simt chiar aşa de rău din cauza halatului în care eram înfăşurată.

***

A doua zi am hotărât să mă alătur din nou personalului

librăriei. Mă trecusem pe jumătate de normă până când avea să se rezolve povestea cu demonii, dar deja, în faza asta, părea puţin probabil să fiu rechemată în Canada. Starea mea de stop-joc nu putea dura la nesfârşit dacă voiam să-mi păstrez locul de muncă; probabil că răbdarea lui Warren se apropia de sfârşit.

Aveam planuri cu Roman să mergem în Edmonds la prânz, aşa că în prima mea zi oficială de revenire la serviciu am lucrat numai în tura de dimineaţă. În parte, să lucrez în tura aia presupunea să vin înainte să se deschidă librăria şi nu mi-a prins rău singurătatea. Întotdeauna mă linişteam când eram în magazin şi, dacă avusesem vreodată nevoie de linişte, atunci ăla era momentul. Însă nu a durat mult, căci curând după sosirea mea au început să vină şi ceilalţi colegi, iar Maddie se număra printre ei.

— Salut, a spus veselă, intrând la mine în birou. Ai venit iar să verifici ceva sau de data asta te-ai întors definitiv?

— Definitiv, cred. Nu că ar conta. Se pare că lucrurile au mers bine în absenţa mea.

A zâmbit şi a închis uşa în urma ei.

— Oh, crede-mă, ţi-am simţit lipsa. N-am avut pe nimeni care să arbitreze certurile dintre mine şi Doug.

Am râs şi am privit-o în timp ce se aşeza.

— Păi atunci presupun că m-am întors la timp. Drăguţi pantofi.

Maddie şi-a întins picioarele şi şi-a admirat pantofii roşu aprins cu toc.

— Mersi. Sunt reduceri la Nordstrom.

Pantofii maro de piele Mia pe care îi purtam acum erau unii dintre preferaţii mei, dar după o săptămână în care nu avusesem parte de schimbarea aspectului, garderoba mea începea să-mi dea crize de claustrofobie. Era cam ca în cazul părului, am realizat. Nu fusesem conştientă de cât de dependentă eram de schimbarea aspectului ca să mi-l îmbunătăţesc. Mă lăudasem că trăiesc ca o fiinţă umană, când de fapt în tot timpul ăsta eu trişasem.

Când mi-a văzut privirea nostalgică, Maddie m-a întrebat:

— Vrei să mergem în centru să luăm masa de prânz şi să arunci o privire?

Am clătinat din cap plină de regret. Mă tenta mai tare ideea de a mă uita la pantofi decât la pietre.

— Nu pot. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Mă rog, atunci să mă anunţi când ai ceva timp liber. Ştii că sunt interesată.

S-a lăsat liniştea şi Maddie s-a foit stânjenită. Şi-a muşcat buzele, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Voiam s-o îndemn să-i dea drumul, dar a vorbit ea prima.

— Şi ia spune, cum ţi s-au părut ofertele de apartamente?

— Ah, au fost…

Futu-i. Nici măcar nu mă uitasem pe ele. Le studiaseră mai atent Roman şi Dante decât mine. De care pomenise Dante?

— … au fost extraordinare. Chiar mi-a plăcut cel nou, în care încă mai poţi să optezi pentru una şi alta.

I s-a luminat privirea.

— Oh, da. Şi mie mi-a plăcut ăla. De fapt, chiar le-am căutat şi pe site-ul constructorului. Nu par să mai fi rămas multe dar trebuie să mai fie măcar unul, că altfel n-ar mai fi apărut anunţul. Ar trebui să mergem acolo şi să vorbim direct cu ei.

Am zâmbit, simţindu-mă oribil la perspectiva minciunii.

— Cum să nu… dar se poate să dureze ceva timp până pot să fac rost de o pauză. Va trebui să combinăm chestia asta cu mersul prin magazinele de încălţăminte.

Maddie a dat din cap cu bunătate şi înţelegere.

— Nu e nicio problemă. Înţeleg.

S-a lăsat din nou liniştea şi am realizat că nu despre apartamente voia ea să stăm de vorbă. Ăsta fusese un subiect aruncat în discuţie ca să aibă timp să-şi facă curaj.

— Maddie, ce se întâmplă?

Aerul vesel a lăsat locul altuia mult mai posomorât. Mă speria. Eram aşa de obişnuită cu gândul că întotdeauna era binedispusă, încât bănuiala că ceva o supăra mă afecta la fel de tare ca aceea că legile fizicii se duceau de râpă.

Mi-a căutat privirea şi apoi şi-a ferit-o imediat.

— Oh, Doamne. Nu pot să cred că sunt pe cale să aduc asta în discuţie.

Acum eram chiar îngrijorată.

— Mie poţi să-mi spui. Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?

— Problema e Seth, a spus cu un oftat.

Futu-i!

Capitolul 22

— Care e problema cu Seth? am întrebat crispată.

Atunci m-am aşteptat să se pornească ţipetele, acuzaţiile. Oricare dintre ele ar fi fost de înţeles. Însă nu mă aşteptasem să văd că i se umplu ochii de lacrimi.

— Cred… cred că ceva nu merge. Cred că încearcă să-mi dea de înţeles ceva neplăcut.

— De ce crezi asta?

Le-am imitat pe Grace şi pe Mei şi m-am menţinut impasibilă, lipsită de expresie, asemenea lor.

— E… nu ştiu. În ultima vreme a fost cu capul în nori.

— Seth e întotdeauna cu capul în nori. Ştii cum face el când are de scris.

— Da, ştiu. Şi uneori mă înnebuneşte.

Mi-am amintit cât de dezamăgită fusese la petrecerea lui Casey.

— Dar acum e altfel, simt eu lucrul ăsta. Numai că nu ştiu care e problema. Nu prea dau de el zilele astea, şi când dau, pare să fie doar fizic cu mine. Întotdeauna spune că nu s-a înlâmplat nimic, dar nu mi se pare că e în regulă. Şi nu am…

— Ce? am întrebat, dar bănuiam răspunsul.

Obrajii i s-au colorat în rozaliu.

— N-am mai făcut sex. De fiecare dată când sugerez măcar, pur şi simplu nu… adică nu pare să aibă chef.

Discuţia despre viaţa lor sexuală era unul dintre subiectele cele mai dureroase pe care mi le puteam închipui, asta pentru că ea nu realiza că eu eram de vină pentru problemele pe care le întâmpina. Aşa că mi-am menţinut faţa împietrită de psiholog.

— De când durează situaţia asta?

— Cam de vreo săptămână.

Mda, se lega. Era cam de când mă aflam în stază. Eu mă aşteptasem ca Maddie să vină să mă păruiască, să mă întrebe direct despre schimbul de priviri pe care îl avusesem cu Seth, însă nu era aşa. Nici prin gând nu-i trecuse să mă bănuiască de vreo faptă duplicitară. De fapt, venise la mine în căutare de ajutor, pentru că eram una din cele câteva persoane căruia avea încredere să le mărturisească ceva de genul ăsta.

Şi asta a făcut să-mi fie şi mai greu când a trebuit s-o mint. În

orice altă situaţie, mi-aş fi sfătuit prietena să ia în propriile mâini lucrurile, să-şi înfrunte iubitul şi să nu se lase folosiită. Şi poate… poate aşa aş fi făcut. Dacă o sfătuiam să se despartă de Seth, asta mi-l făcea mie disponibil. Voiam să fim din nou împreună? Nu ştiam. Încă nu mă gândeam la ziua în care aveam să redevin sucub. Trăiam iresponsabil, trăiam clipa şi făceam acelaşi lucru şi acum cu Maddie.

Am fost aşa de hotărâtă, de convingătoare, încât ar fi fost imposibil să creadă că nu mă preocupa interesul ei. Poate că apelam întotdeauna la calităţile de sucub ca să-mi aranjez părul, dar şarmul şi persuasiunea ţineau de esenţa personalităţii mele. Nu avea nicio şansă în faţa mea.

— O săptămână? am spus şi i-am zâmbit duios. Nu e prea mult. Încă nu poţi trage concluzia că te afli în faţa unei crize majore, mai ales dacă te gândeşti cu cine ai de-a face. Adică, după cum ai spus şi tu, l-ai văzut cufundat într-atât în munca lui încât anulează întâlniri sau chiar uită de ele, nu?

— Mda, a spus, trăgându-şi nasul într-o permanentă încercare de a-şi reţine lacrimile. Atât că niciodată n-a mai fost aşa. Nu ştiu. N-am mai avut niciodată o relaţie serioasă. Nu ştiu cum funcţionează.

— Ieşiţi împreună de numai vreo patru luni. E nevoie de mai mult de-atât ca să cunoşti un om. Am realizat cu o strângere de inimă că relaţia ei cu Seth dura mai mult decât a mea cu el. Poate că o să trebuiască să te obişnuieşti cu lucrul ăsta, am spus. Poate că e stresat şi sexul e ultimul lucru la care îi stă mintea, oricât ar fi de greu de crezut. Dă-i ceva timp. Dacă se tot întâmplă, atunci poate că e vremea să te îngrijorezi. Dar acum e prea curând.

Mi-am dat seama după aerul ei că vorbele mele îi dăduseră speranţă.

— Da, probabil că ai dreptate. Dar… crezi… crezi că greşesc eu cu ceva? Ar trebui să schimb ceva în comportamentul meu? Să mă port altfel? Să mă îmbrac mai sexy?

Of, Doamne. Chiar nu voiam s-o învăţ pe Maddie cum să-l seducă pe Seth.

— Eu nu mi-aş face încă griji din cauza asta. Dacă te gândeşti prea mult o să te stresezi şi mai tare. Mai aşteaptă un pic. Dacă îl preocupă ceva, se poate să dureze ceva timp până să rezolve problema.

Îşi înfrânsese lacrimile şi acum căpătase o mină hotărâtă.

— Uneori nu ştiu dacă doar mă mint singură, cum că mă aflu doar la prima mea relaţie adevărată de amor, dar, sincer, sunt zile în care simt că mi-am găsit alesul, că dacă ar vrea să fugim împreună chiar acum, aş face-o.

Iubirea care i se citea pe faţă îmi era ca un glonţ în inimă.

— Dacă ceva nu e în regulă, vreau să-l ajut să treacă peste situaţia asta, adăugă.

— Aşa e, dar încă nu ştii care e problema. Dacă are legătură cu romanele lui, trebuie să şi-o rezolve singur. Dacă e altceva… eu sunt sigură că va sta de vorbă cu tine când se va simţi pregătit.

Ochii ei negri, contemplativi, mă priveau fără să mă vadă în timp ce se gândea la toate astea.

— Probabil că ai dreptate, a spus într-un final. A zâmbit uşor, trist şi a clătinat din cap. Doamne, ce stupid mă simt. Uită-te şi tu la mine, ce mai luptătoare pentru drepturile femeilor puternice sunt eu. Mi-am stricat machiajul? Şi, Dumnezeule, chiar am pus întrebarea asta?

— Nu, e bine. Şi nu eşti stupidă. Sentimentele tale sunt normale.

M-am ridicat, dornică să scap de acolo. Încăperea asta mă apăsa. Trebuia să fug de Maddie, de încrederea pe care o avea în mine.

— Mă duc să fac un pic de ordine, am spus. Trebuie să deschidă din clipă în clipă.

S-a ridicat şi ea şi şi-a mai trecut o dată mâna peste ochi.

— Da, şi eu am treabă. Mersi că m-ai ascultat.

Înainte să apuc să deschid uşa, m-a îmbrăţişat rapid şi energic.

— Mă bucur că eşti prietena mea.

Cu cuvintele acestea, a plecat să se apuce de treabă. Între timp, eu mi-am dorit să se facă o groapă în pământ şi să mă înghită. Aproape că mi-am dorit să se ivească Nanette şi să-mi pună capăt suferinţei. Din fericire, aveam doar două ore până să vină Roman. Apoi aveam să mă eliberez de suferinţa asta şi de ura faţă de mine însămi pe care Maddie o trezea în mine fără să ştie. Dar dacă sperasem că munca în magazin avea să mă facă să uit de probleme, ei bine, mă înşelasem. O jumătate de oră mai târziu, m-am dus să rezolv o problemă la cafenea şi

m-am trezit faţă în faţă cu Seth.

Era aşezat la o masă, cu laptopul lui înainte, şi şi-a ridicat privirea de parcă ar fi simţit că eram prin apropiere. Mi-a zâmbit, inima mi-a luat-o la galop şi i-am zâmbit şi eu înainte să apuc să mă abţin. Dădea impresia că ar vrea să mă duc lângă el, dar cu toate astea eu mă temeam să nu atrag atenţia sau să le ofer indicii celorlalţi. Desigur, de fapt ar fi părut mai suspect dacă nu vorbeam cu el, am realizat eu. Cu mult timp în urmă era absolut firesc să mă opresc şi să stăm de vorbă. Niciodată nu percepuse nimeni lucrul ăsta ca fiind altceva decât o pălăvrăgeală prietenească.

Aşa că, după ce am lăsat nişte cărţi, m-am dus şi m-am aşezat vizavi de el.

— Bună, am spus, şi am simţit cum privirea lui mă încălzeşte.

— Bună, mi-a răspuns. Eşti foarte frumoasă astăzi.

Mi-am coborât privirea şi am râs. În afară de garderoba limitată, mai descopeream şi că faptul că nu-mi spălam rufele îmi reducea şi mai mult opţiunile în materie de vestimentaţie.

Eram în jeanşi şi cu un tricou simplu, negru, iar părul meu trebuia să zică mersi că îl pieptănasem rapid, căci o aranjare pe bune ieşea din discuţie. Mă trezisem târziu şi mă gândisem că şi aşa cercetarea plajelor nu necesita o ţinută prea îngrijită.

— Mincinosule, am spus. Am venit aproape aşa cum eram când m-am dat jos din pat azi-dimineaţă.

— Uiţi că te-am văzut cam în fiecare stare imaginabilă. Nu trebuie să fie totul perfect pus la punct. Eşti frumoasă şi când eşti nearanjată. Uneori chiar mai mult.

— Hei! Vrei să spui că acum sunt nearanjată?

— Nu, eşti undeva între dichisită şi nearanjată. Şi tot frumoasă eşti.

Tot timpul primeam complimente, dar ale lui erau minunate, preţioase, chiar şi cele mai neînsemnate.

— Iar tu – am spus – pari să vrei să arăţi nearanjat.

Şi-a trecut o mână prin părul uşor ciufulit. Cred că intenţia lui era să-l netezească, dar n-a reuşit decât să-l răvăşească şi mai tare.

— Există oameni care cheltuiesc o avere cu gelul de păr ca să arate în felul ăsta, ştii?

— Şi tot o avere pe tricouri ca ăsta, am spus arătând spre tricoul lui vintage cu Ovaltine. Există colecţionari care ar da o

groază de bani pe ăsta pe ebay.

— Eu sunt unul dintre ei.

Am râs.

— Există o adevărată mină de tricouri care te aşteaptă în Vancouver. Am tot văzut prin magazine şi m-am gândit la tine.

Cu fiecare clipă care trecea, simţeam din ce în ce mai acut legătura aia electrizantă şi mistuitoare dintre noi. Iubirea lui mă copleşea, mă făcea să mă simt desăvârşită. Ar fi fost extrem de dureros să plec de lângă el în clipa aia şi pe chipul lui am citit acelaşi lucru. Mă aşezasem cu un sentiment de vină şi de confuzie din cauza lui Maddie, dar acum că eram cu el, ei bine, mă dovedeam egoistă, îngrozitoare, dar nu mă puteam abţine să nu stau alături de el. Şi, sincer, mi-a fost greu să mă agit prea mult din cauza sentimentelor ei, pentru că eram prea prinsă de propriile mele sentimente. Îl doream. Voiam să fie al meu. Voiam să mă iubească. Şi totuşi, ştiam că imediat ce plecam de la masă avea să-mi pară iarăşi rău pentru ea. Era imposibil ca treaba asta să iasă bine.

— Mai ai vreo călătorie planificată?

Şi-a coborât glasul, privirea insinuantă dispăruse şi fusese înlocuită de îngrijorare.

— Nu, cred că am terminat cu călătoriile în străinătate. Acum am aici de rezolvat probleme… sau, mă rog, mi le rezolvă altcineva peste maximum două zile. În curând lucrurile or să revină la normal, cu sau fără Jerome.

Cuvintele mele l-au tulburat, şi-a ferit privirea de mine şi s-a uitat pe fereastră. De la bun început ştiuserăm amândoi că avea să se producă inevitabilul, dar totuşi niciunul dintre noi nu fusese capabil să discute despre asta la momentul respectiv. Şi nici acum nu păream mai capabili să abordăm subiectul. Erau un milion de lucruri despre care trebuia să vorbim, dar nu ne puteam gândi decât la celălalt. Nu-l voiam decât pe celălalt. Aşa de mult timp avuseserăm piedici între noi încât acum, că nu mai existau, tot ce ne doream era să ne lăsăm copilăreşte pradă dorinţelor, fără să ne gândim la urmări, deşi acestea ne puteau veni de hac din clipă în clipă.

— Ei bine, a spus Seth într-un târziu. Sper doar să ai grijă de tine. Ai măcar şanse să-l găseşti?

Am ezitat. Roman îmi spusese să nu am încredere în nimeni. Eram sigură că Seth nu avea să dea fuga la vreun demon din

zonă şi să mă pârască. Însă în acelaşi timp bănuiam că Seth nu avea să se bucure prea tare că Roman intrase din nou în viaţa mea, indiferent cât de generos pretindea Roman că este în momentul de faţă. Seth n-ar fi avut încredere în el.

Ce naiba, de fapt nici eu nu aveam încredere în el.

— Am câteva piste promiţătoare, am spus într-un târziu, gândindu-mă la Grace. Unele mai promiţătoare decât altele… dar nu sunt sigură că îmi sunt foarte utile.

— Încă mai cauţi plaje? Mai ai nevoie de mine şi de Kayla?

— Credeam că are ceva aranjat…

Privirea lui îmi spunea că ar face orice pentru mine.

— Da, dar dacă tu chiar ai nevoie de ea, aş putea trage nişte sfori. Dacă vrei.

Oh, cum să nu vreau? În piept mi s-a înfiripat un sentiment plăcut dar şi sfâşietor, un dor. Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să mai petrec o după-amiază cu ei, chiar dacă trebuia să caut pietre. Asta îmi crease iluzia că eram o familie.

— Nu, mă descurc.

Împotriva voinţei mele, am renunţat la imaginea asta. Oricât mi-aş fi dorit să mai fiu cu ei, acum Roman era un partener mai de nădejde. Preferam să-l pun pe el în pericol decât pe Kayla şi, în orice caz, erau mai mari şanse să ştie el ce avem de făcut în cazul în care chiar găseam ce căutam. Mi-am aruncat privirea la ceas.

— De fapt, am spus, trebuie să-mi termin treaba aici. În curând ies din tură şi nu pot să întârzii.

Pe chipul lui Seth se vedea un amestec de îngrijorare şi dezamăgire.

— Şi nu iei prânzul?

Nu eram sigură, dar bănuiam că prânzul cu el ar fi implicat şi mâncare, şi sex, cine ştie în ce loc ferit de priviri. La naiba, îmi doream şi una, şi alta.

Însă am clătinat din cap cu tristeţe.

— Mi-aş dori să pot… dar e mai important lucrul ăsta. Îmi pare rău.

Pentru o clipă, mi-am amintit de Maddie când venise la mine în birou, aşa de tristă şi de dărâmată. M-am gândit până şi la Dante şi la cheltuielile cu nemiluita pe care le făcea. Dacă mi-ar mai fi rămas măcar o fărâmă de moralitate în sufletul osândit, i-aş fi spus lui Seth că trebuia să ne oprim imediat.

Dar exact ca de fiecare dată în care îmi spusesem lucrul ăsta, nu mi-am dat ascultare.

— Poate… poate în seara asta, deşi…

Roman şi cu mine terminam până atunci. Poate că avea să fie Dante prin preajmă, dar mă rog… mă gândeam mai târziu la lucrul ăsta. Aveam încredere că puteam să evit planurile pe care ar fi vrut să le facă. Detaliile de genul ăsta nu contau. Tot ce conta era să fiu din nou singură cu Seth. Cum de mă afecta în felul ăsta prezenţa lui?

A aprobat din cap, la fel de nerăbdător ca mine.

— Sună-mă când eşti liberă.

Am vrut să glumesc că eu niciodată nu aveam să fiu liberă, dar nu la asta se referise. M-am ridicat şi am sperat că dau impresia că mă rup de o conversaţie platonică, că de fapt nu mă luptam cu tentaţia de a-l săruta în chip de bun rămas. Ne-am privit intens preţ de câteva clipe, iar ochii lui Seth îmi transmiteau o mulţime de lucruri, deopotrivă dulci şi indecente. Pe când mă îndepărtam, eram sigură că oricine ne privise şi-ar fi dat imediat seama ce se petrecea, dar nimeni nu părea să ne dea atenţie.

După asta tura mea s-a terminat repede şi, în timp ce mergeam spre casă, am auzit paşi invizibili ce mă însoţeau.

— Ştiu că eşti acolo, am spus încet. Nu voiam să-şi închipuie cineva că sunt dusă. Mă bucur să văd că nu ţi-ai schimbat obiceiurile de voaior.

Azi îmi parcasem maşina în spatele clădirii şi, când am dat colţul spre un cvartal liniştit, Roman s-a materializat lângă mine. Era superb, plin de sine şi periculos, ca de obicei.

— Sper că te-ai distrat urmărindu-mă, am spus şi mi-am scos cheile.

— Eşti un reality-show ambulant, a spus. E super. Şi ştii, poate că sunt eu un fost asasin complet instabil, dar ce să zic, până şi pe mine reuşeşti să mă şochezi.

— Gura, am izbucnit. Am descuiat portierele şi m-am strecurat pe locul şoferului. Comentariile tale ironice nu sunt nici bine-venite, nici apreciate.

— Nu sunt comentarii, gândeam doar cu glas tare. N-are nicio legătură cu tine, serios, şi nici nu e nevoie să răspunzi.

— Asta e soluţia, aşa e? am întrebat, demarând. De-aia nu mă omori. O să mă torturezi o veşnicie. Suferinţa îndelungau e

soluţia, nu?

A zâmbit, dezvelindu-şi dinţii albi, perfecţi, ce contrastau cu pielea bronzată. Lucrul ăsta mi-a amintit de ceva, cum mai demult lucrul ăsta mi se păruse atrăgător. Acum, însă, frica şi neliniştea îmi alungau orice soi de dorinţă.

— Presupun că e un mod de a vedea lucrurile. Şi în plus de asta, nu te purta ca şi când nu ţi-ar face plăcere, undeva în adâncul tău, să joci rolul etern nefericitei, chinuitei. Dacă ai fi fericită, te-ai plictisi.

— Nu e adevărat, am intervenit şi, spre surprinderea mea, am simţit că roşesc. Nu-ţi mai tot bate joc de mine.

— Sunt doar intrigat, atâta tot. Afişezi un aer de superioritate morală. La fel face şi Mortensen, şi când colo umblaţi împreună pe furiş.

— Nu înţelegi. Suntem îndrăgostiţi.

Privirea ironică a lui Roman m-a făcut imediat să-mi regret cuvintele.

— Oh, înţeleg. Crede-mă, chiar înţeleg.

Mi-am menţinut privirea asupra drumului. Odată îmi spusese că mă iubeşte, iar eu îi întorsesem spatele.

— Dacă sunteţi aşa de îndrăgostiţi, de ce v-aţi mai despărţit? Ultima oară când v-am văzut vă topeaţi unul după celălalt.

— Dintr-o mulţime de motive, am meditat. E complicat.

— Aşa e întotdeauna.

Am oftat. Edmonds se afla la vreo douăzeci şi cinci de minute distanţă. Mă aştepta un drum lung.

— Nu că ar fi treaba ta, dar s-au petrecut multe lucruri. Aveam probleme de comunicare, de exemplu.

— Îngrozitoare banalităţi!

— Şi începuse să mi se facă frică de faptul că o să moară. Nu credeam că pot să fac faţă la aşa ceva. Mă aşteptam la un răspuns maliţios din partea lui Roman, dar acesta s-a lăsat aşteptat. Şi, desigur… a existat dintotdeauna problema sexului. Nu voiam s-o fac. Nu puteam suporta gândul că aveam să-i răpesc energia vitală. Iubirea noastră nu depindea de sex… dar mă rog, tot ne-a stricat treburile.

— Şi acum nu mai ai nicio problemă cu sexul.

— Pentru că acum nu pot să-i fac niciun rău! Uite ce e, nu pot să nu profit de moment, şi nici să ignor faptul că încă ţinem unul la celălalt.

— Sau faptul că fiecare aveţi pe câte cineva.

Acum eu am tăcut. Roman a lăsat capul pe spate, gânditor.

— Din investigaţiile mele de săptămâna asta, trebuie să recunosc că îmi place Maddie.

— Şi mie îmi place, am spus uşor.

— Şi tipul cu care ieşi tu? Cred că poţi mai mult de-atât.

— Mai că încep să-mi doresc să mă omori.

— Oh, m-am gândit şi eu la asta, a spus.

Spre nefericirea mea, îi dispăruse nota glumeaţă din glas.

Am refuzat din nou să-l privesc.

— Îmi pare rău… pentru Helena. N-am vrut să se întâmple asta.

Roman a râs, părând că se îneacă.

— Serios? Şi ce credeai că o să se întâmple? Că-mi dau una peste degete? Am supravieţuit şi tot eram destul de şifonat.

— Ai spus că aveai de gând să-l omori pe Carter. Şi nu ştiam pe cine mai vrei să execuţi, am spus încet. Nu ştiam ce altceva să fac. N-a fost o alegere simplă.

— Ar fi fost dacă tu chiar m-ai fi iubit aşa cum ai spus, a replicat cu amărăciune. Şi ţi-am spus că i-aş fi lăsat pe toţi în pace.

— Era prea târziu când mi-ai spus tu asta. Deja sunasem să cer ajutor.

N-am adăugat că într-un fel chiar îl iubisem. Fusese altfel decât iubirea mea faţă de Seth, dar în fond era tot iubire.

— Mă rog. Acum nu mai contează. Acum e important să-l găsim pe Jerome.

Cu coada ochiului am văzut că-mi studiază profilul.

— Desigur, remarcă el, mă surprinde că ai fost aşa de nerăbdătoare… în fond chestia asta o să pună capăt aventurii tale.

— Oricum o să se termine. Prefer ca după aia să am din nou de-a face cu Jerome decât cu un alt demon.

În minte mi-au apărut ochii blânzi ai lui Seth şi zâmbetul lui delicat. Aproape că simţeam cum mă atinge.

— Cel puţin îmi rămân amintirile, ele n-au să mă părăsească, am adăugat.

— Amintiri, a spus Roman, clătinând din cap. Cum naiba poate cineva care le-o trage unor bărbaţi la întâmplare să fie aşa de idiot şi de romantic?

N-am răspuns şi ne-am petrecut restul călătoriei abia schimbând câteva cuvinte. Locul din Edmonds în care mergeam era tot un parc. Ce ciudat, m-am gândit, că oamenii continuau să fărâmiţeze locurile astea magice şi să le protejeze. Mă întrebam dacă undeva în adâncul lor le simţeau forţa. Citisem câte ceva despre parcul ăsta şi faptul că era important pentru amerindienii din zonă. Desigur, era un lucru promiţător. Era o plajă mică împrejmuită de o zonă împădurită, cu mese de picnic. Copiii alergau în jurul lor sub privirile mamelor.

— Locul ăsta nu are prea multă forţă, a spus Roman, odată ce am ieşit din maşină. Pământul are ceva magic, dar nu cine ştie ce. Nu cred că l-ar ascunde aici pe Jerome, ar căuta ceva mai mult ca să îl disimuleze.

Însă eu am refuzat să-l las să mă demoralizeze.

— Trebuie să ne uităm. Nu ştim sigur.

Parcul nu era prea mare şi bănuiam că avea să ne ia mai puţin timp să căutăm decât să ne întoarcem. Exact când ieşeam din parcare, mi-a sunat mobilul. Nu recunoşteam numărul.

— Mergi fără mine, i-am spus lui Roman.

Când am răspuns, n-am recunoscut vocea.

— Vorbesc cu Letha, cunoscută drept Georgina Kincaid?

M-am strâmbat. Numai slujbaşii importanţi ai iadului îmi ziceau pe numele iniţial.

— Da.

— Sunt Ephraim, de la Afaceri Interne.

Glasul demonului era întretăiat şi grăbit, de parcă eu îl sunasem, reţinându-l de la treburi. De asemenea, mă amuza faptul că mă suna mai degrabă decât să vorbească cu mine pe viu. Presupuneam că era mai eficient aşa.

M-am aşezat la o masă de picnic.

— Cu ce pot să te ajut?

— Cu nimic, sunt convins. Dar am primit însărcinarea de a intervieva toţi nemuritorii de rang inferior din zonă în legătură cu Situaţia lui Jerome.

Parcă şi sesizasem majuscula din glasul lui, ca şi când ar fi vorbit despre Proiectul Manhattan.

— Mai întâi de toate, a spus, aş vrea să ştiu unde erai când a dispărut Jerome.

— În drum spre Canada. Jerome mă împrumutase lui Cedric ca să-l ajut.

A urmat o clipă de pauză.

— După informaţiile mele, Cedric era în Seattle când a dispărut Jerome.

— Când am plecat eu, Cedric era acolo încă. Dar când Armata Întunericului a organizat chestia aia la Space Needle, l-am sunat, pentru că mi-am închipuit că ar vrea să ştie. Eu m-am gândit că atunci a venit.

— Ai spus Armata Întunericului?

— Ăăă, da. E cultul ăla din Vancouver care a făcut lucrurile alea stânjenitoare.

— Ah, cei cu vopseaua spray.

— Exact. L-am ajutat pe Cedric în problema lor şi când a auzit că ei sunt aici, presupun că a venit să vorbească cu Jerome şi să repare daunele, ca să nu creadă Jerome că el i-a trimis.

— Informaţiile tale sunt incorecte. Cedric nu s-a întâlnit cu Jerome.

— Poftim? am întrebat încruntată şi în memorie mi-a revenit discuţia cu Kristin.

O întrebasem dacă Cedric venise să vorbească cu Jerome şi, deşi îmi confirmase că fusese aici, nu pomenise cum că ar fi stat de fapt de vorbă.

— Când a venit Cedric, Jerome dispăruse deja. El şi Mei au încercat să-l găsească şi când nemuritorii de rang inferior au început să prezinte efectele invocării, am ştiut ce se întâmplase.

Ephraim vorbea încă pe un ton tăios. Era evident că nu prea voia să discute despre lucruri pe care le ştia deja.

Mă apropiasem de ceva aici, mult, mult de tot. Oare Jerome fusese invocat înainte să fi ajuns Cedric? Asta îl scotea de pe lista celor care l-ar fi putut invoca. Desigur, dacă Ephraim primise informaţia asta de la Cedric, se prea putea să fi minţit. Poate că cineva voia să-i însceneze chestia asta lui Cedric. Poate că de fapt fusese aici exact în momentul în care Jerome era invocat. Faptul că pomenise de Mei însemna că probabil ea confirmase versiunea lui Cedric. Şi asta ce anume însemna? Oare şi ea era implicată? De Grace ştiam deja că era. Era posibil ca Mei şi Cedric să lucreze cot la cot cu ea, dar deja asta însemna că erau trei demoni implicaţi în conspiraţie.

Exista o singură recompensă în Seattle şi nu vedeam ce

avantaje aveau ceilalţi. Era greu să faci un grup mare de demoni să se organizeze. Dar să-i pui să facă lucrul ăsta când nu avea fiecare un avantaj, era imposibil.

Ephraim era nerăbdător să reintre pe făgaş şi mi-a mai pus câteva întrebări despre dispariţia lui Jerome şi despre treburile mele de zi cu zi. Nicio clipă nu m-a întrebat cine ar trebui să-l înlocuiască pe Jerome, sau ce credeam despre alţi demoni. Însă ăsta nu era un lucru surprinzător. După cum vorbisem şi cu prietenii mei, probabil că opinia noastră nu avea să joace un rol prea important.

Am închis şi m-am dus să-l caut pe Roman. Mă aşteptam ca practic să fi terminat căutarea, dar în loc de asta l-am găsit bătând mingea împreună cu nişte copii într-un luminiş de lângă copaci. Erau destul de micuţi, iar jocul nu era prea palpitant. În mare măsură toată lumea stătea în cerc şi-şi arunca mingea. Pasele lui Roman erau uşoare şi ţintite cu grijă, ca să le fie simplu copiilor să prindă mingea. Am stat într-o parte şi i-am privit uimită. Chiar părea să-i placă şi n-am putut să nu remarc ciudăţenia scenei în care un bastard sociopat pe jumătate înger se juca cu nişte copii.

Roman a văzut că-i priveam şi i-a aruncat mingea unei fetiţe. A ieşit din cerc ca să se apropie de mine, spre dezamăgirea copiilor pe care îi abandonase. L-au implorat să rămână dar le-a făcut doar cu mâna şi le-a spus că trebuie să plece.

— Poate venim mai târziu, a spus jovial.

— Nu mă hotărăsc dacă a fost o scenă drăguţă sau dătătoare de fiori, i-am spus. Poate un pic din amândouă.

— De ce dătătoare de fiori? Ucid numai nemuritori, nu copii.

— Faptul că ai spus asta cu o faţă impenetrabilă e o dovada în sine, am spus şi am făcut un gest împrejur. Ai verificat locul ăsta?

— Nţ. N-am vrut să te lipsesc de plăcerea asta. Cine era la telefon?

Am început să străbatem plaja şi l-am pus la curent cu ce îmi spusese Ephraim.

— Era gata-gata să-i spun ce ştiu despre Grace, am recunoscut.

— Nu, mai bine că nu i-ai spus, mi-a răspuns Roman. Încă mai avem nevoie de informaţii.

— Nu mai avem timp, am bombănit. Nu mai putem face rost

de prea multe informaţii. Şi mai e ceva aici… mai e ceva ciudat în legătură cu ziua în care a fost invocat Jerome. Pur şi simplu nu pot… M-am întrerupt înmărmurită şi căscam gura la plajă. Roman, ia uită-te.

Mi-a urmat privirea; departe, aproape de un tomberon, era un petic cu pietre mici şi ascuţite amestecate cu nisip. Gri şi alb. Am pornit în fugă pe plajă, ignorând nisipul care îmi intra în pantofi. Rahat! După toate căutările inutile, după ce mizasem pe toate indiciile alea schematice şi de doi bani, chiar găsiserăm ceva. Îl găsiserăm pe Jerome, exact la ţanc.

N-am băgat în seamă privirile speriate ale câtorva copii, am îngenuncheat în apropierea pietrelor şi am început să le împing şi să sap prin nisip. Am realizat că ar fi trebuit să aduc o lopată sau ceva de genul ăsta. Câteva clipe mai târziu a sosit şi Roman şi stătea lângă mine.

— Ce faci? l-am întrebat. Ajută-mă.

— Nu e aici, Georgina.

— Trebuie să fie! E aproape de apă sărată, avem nisip, stânci albe. Ca să meargă şi restul disimulării sigiliului, trebuie să fie îngropat pe undeva pe aici.

— Nu simt nimic. Nu e aici.

Stâncile îmi crestau mâinile în timp ce săpam şi am simţit că lacrimile îmi pârjolesc ochii. Până în momentul acela, nu am realizat cât de îngrozitor de frică îmi fusese că nu avea să se întoarcă Jerome. Existenţa mea de sucub fusese dominată de tulburări şi îmi plăcea liniştea pe care mi-o construisem aici în Seattle. Nu voiam ca lucrul ăsta să se schimbe. Nu puteam să permit ca lucrurile să se schimbe, mai ales după ceea ce trăisem în ultima vreme.

— Ideea existenţei sigiliului care îşi impregnează magia era să-i mascheze închisoarea lui Jerome! Normal că nu simţi.

— Sigiliul îl ascunde de cei care nu îl caută în mod special. Eu îl caut şi, ascultă-mă pe mine, nu e aici.

— Poate e din cauză că nu eşti destul de puternic.

Roman a oftat şi s-a lăsat în genunchi lângă mine.

— Georgina, opreşte-te.

— La naiba! Trebuie să fie aici!

Roman m-a prins din spate de mâini. M-am împotrivit, dar era prea puternic.

— Georgina, de ajuns. Jerome nu e aici. Singurul lucru

neobişnuit la locul ăsta e mirosul tomberonului. Îmi pare rău.

M-am mai luptat puţin cu el şi în sfârşit am renunţat, iar Roman, simţind că nu aveam să mă mai împotrivesc, mi-a dat drumul. M-am întors şi l-am privit, reţinându-mi lacrimile.

— Era ultima noastră şansă, am spus încet. Nu mai avem timp.

Roman m-a studiat cu ochii lui verzi ca apa mării. Nu se citea nici mânie şi nici ameninţare pe faţa lui, doar compasiune.

— Îmi pare rău. Şi nu ştii sigur că e prea târziu.

— Ephraim o să termine în curând evaluarea. Şi unde mergem după asta? În Peninsula Olimpică? Wenatchee? Era o soluţie să luăm locurile la întâmplare când erau aproape de noi. Astea sunt prea departe. Dacă nu îl alegem pe cel care trebuie gata, s-a terminat. N-o să mai avem timp pentru nimic altceva.

— Îmi pare rău, a repetat, şi vedeam pe faţa lui că spunea adevărul. Vreau şi eu să-l găsesc la fel de mult ca tine.

Am privit în spatele lui la apa albastru-cenuşie şi la pescăruşii care zburau în cerc.

— De ce? De ce vrei să găseşti pe cineva care a încercat să te omoare?

Roman a zâmbit.

— De ce te agăţi de un ideal romantic când mai totul în viaţă ţi-a demonstrat că e imposibil?

Cred că fusese o întrebare retorică şi a părut surprins când mi-am smuls ochii dinspre apă ca să-l privesc şi să-i răspund.

— Din pricina unui vis.

A ridicat dintr-o sprânceană şi a întrebat:

— Ce vis?

Am inspirat adânc şi pur şi simplu am văzut imaginile în mintea mea, vii şi reale ca prima oară.

— Acum ceva timp… a fost Nyx aici.

Părea speriat când a întrebat:

— Adică mama timpului şi a haosului?

— Da. E lungă povestea.

— Ce naiba are oraşul ăsta?

— Habar n-am. În orice caz, îmi prăduia energia şi mă distrăgea trimiţându-mi visele astea. Erau aşa de reale, Roman. Nici nu-ţi imaginezi, am spus pe un ton scăzut. Spălam vase într-o bucătărie şi se auzea melodia Sweet Home Alabama. În camera cealaltă era o fetiţă, stătea pe o pătură. S-a lovit şi m-

am dus s-o potolesc. Să fi avut doi, trei ani şi era a mea. Fiica mea, nu a altcuiva, nu era adoptată. Era carne din carnea mea. Era şi Aubrey acolo, şi o pisică tărcată.

— Ce?

— O pisică tărcată. Cu pete roşcate şi maro. Am aşteptat, dar încă mă privea lipsit de expresie. Tărcată, dar fără pete albe, doar roşcate şi maro. Cum se poate să ai o mie de ani şi să nu ştii lucrul ăsta?

— Eu n-am abonament la revista Cat Fancy. Şi nu pot să cred că ţii minte lucruri precum specia de pisică şi muzica de fundal.

— Era aşa de real, am spus uşor. Mai real decât propria-mi viaţă. Îmi amintesc totul.

Îi stătea pe limbă să-mi dea o replică ironică, dar aceasta a dispărut ca prin farmec şi a redevenit serios.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt. Şi apoi ce s-a întâmplat? Cu tine, cu fata şi cu crescătoria de pisici?

— Stăteam împreună la căldură, fericite. Apoi afară a tras o maşină şi m-am dus cu fata ca să mă uit. Ieşea un bărbat, era alesul meu. Iubitul meu, soţul meu, tatăl ei, bărbatul în jurul căruia gravita viaţa mea.

— Cine era? a întrebat Roman, concentrat.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Nu-i vedeam faţa. Era întuneric afară şi ningea. Ştiu doar că-l iubeam şi că el şi fetiţa mă făceau să mă simt împlinită.

Roman nu a răspuns imediat, în timp ce medita la cuvintele mele.

— Dar era un vis.

— Nu ştiu. Nyx îţi poate arăta viitorul… l-a mai arătat şi altora. Ea a spus că ăsta e viitorul care mă aşteaptă pe mine, dar e imposibil. Eu nu pot avea parte de aşa ceva. Şi totuşi…

— … şi totuşi tu speri că ar putea fi adevărat.

— Da. Şi când a intervenit chestia asta cu staza, m-am gândit că poate…

Şi de data asta m-a completat Roman.

— …s-ar putea adeveri. În fond, dintr-odată îl puteai atinge pe Seth. De ce n-ai putea avea şi un copil?

Ghicise care era speranţa mea tainică.

— Nu ştiam asta. Şi încă nu ştiu. Poate reuşesc să rămân însărcinată. În fond, corpul meu este într-un fel uman, nu?

— Da, dar nu de-ajuns. Nu cunosc toate detaliile ierarhiei ăsteia demonice şi felul în care canalizează ei puterile, dar ştiu sigur că nu poţi avea copii. Chiar dacă pari umană, tot nemuritoare eşti, încă îi aparţii iadului. Îmi pare rău.

L-am privit în ochi o clipă, apoi mi-am coborât privirea.

— Hm. Presupun că de fapt nu mă poate surprinde lucrul ăsta, nu? Şi în orice caz, nu pot avea încredere în Nyx, mai ales după ce a făcut.

Asta era. Nu puteam avea copii. Încă o porţiune din vis mi se scursese printre degete. Nu-mi mai rămânea decât bărbatul cu chipul ascuns, cel care aş fi vrut să fie Seth, dar chiar şi lucrul ăsta părea puţin probabil acum.

Roman m-a ridicat.

— Hai să ne întoarcem înainte să înceapă ploaia. Te invit la o îngheţată, poate asta te mai înveseleşte.

— Nu sunt sigură că îngheţata poate să oblojească speranţele şi visurile spulberate sau schimbarea de regim demonic.

— Probabil că nu, dar ajută.

Capitolul 23

Dante nu era la mine când am ajuns acasă şi nici la telefon nu puteam da de el. Lucrul ăsta mi-a mai alinat sentimentul de vină trezit de faptul că ieşeam cu Seth, ceea ce însemna că singurul obstacol mai era privirea acuzatoare pe care mi-a aruncat-o Roman când ne-am despărţit. Habar n-aveam cum urma să-şi petreacă seara şi, sincer, nici nu voiam să ştiu.

Problema pe care o aveam cu Seth când voiam să ieşim era faptul că trebuia să evităm oraşul. Cunoşteam oameni şi în cartierele mărginaşe, dar şansele de a da de cineva cunoscut acolo erau mult mai mici. Vremea ploioasă cu care ne confruntaserăm eu şi Roman după-amiază se domolise şi dintr-odată ne-am trezit că este relativ cald, ceea ce făcea posibil să renunţ la jachetă. Aş fi interpretat schimbarea neprevăzută a vremii ca pe o binecuvântare divină, dacă n-aş fi renunţat de mult la asemenea convingeri.

Însă, spre uimirea mea, Seth a spus că voia să mergem în centru şi părea destul de încrezător că nu avea să ne vadă nimeni. Am mers în Belltown şi a parcat lângă una din multele

clădiri înalte care păreau să apară ca ciupercile după ploaie. A intrat cu o cheie apărută ca din senin şi ascensorul ne-a dus până la ultimul etaj.

— Ce e asta? am întrebat când am intrat într-un penthouse uriaş, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi îndrept atenţia în materie de apartamente în altă parte. I-am aruncat o privire speriată şi am întrebat: Nu e al tău, nu?

Nu era pe deplin improbabil ca Seth să aibă o locuinţă de vacanţă secretă.

— E al unei cunoştinţe care e plecată din oraş. I-am cerut o favoare.

— Ai prieteni pe care nu-i cunosc?

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare şi am renunţat la subiect. În plus, era aşa de frumos acolo, încât aveam la ce să mă uit.

Totul era vopsit în nuanţe de bleumarin şi gri, iar mobila era luxoasă, scumpă. În special îmi plăcea faptul că pereţii erau împodobiţi cu reproduceri uriaşe după lucrări din perioada prerafaelită. În zilele noastre arta abstractă era la modă şi îmi plăcea să văd ceva puţin diferit.

— Stai să vezi şi restul, a spus Seth şi mi-a făcut semn spre balcon.

Sau, mă rog, „balcon” era cuvântul cel mai apropiat care mi-a trecut prin minte. Era cât jumătate din apartamentul meu, dădea spre vest şi dezvăluia o parte din ploaia de luminiţe din centru şi tot braţul de mare Puget Sound. Am privit uluită şi am urmărit un feribot care traversa întinderea întunecoasă a apei.

— Mamă!

Cuvântul ăsta rezuma oarecum tot ce era de spus.

Am stat acolo câteva clipe şi Seth m-a cuprins cu braţul. La o asemenea înălţime, căldura neobişnuită lăsase locul rafalelor de vânt şi frigului obişnuite pentru acest moment al anului. M-a trecut un fior şi Seth m-a înfăşurat cu o pătură care stătea frumos împăturită pe un scaun din fier forjat.

— Stai jos, a spus. Acum mă întorc cu cina.

Galanteria lui m-a făcut să zâmbesc şi m-am aşezat la o masă din sticlă cu ornamente, luminată de nişte lumânări, care încă îmi permitea să văd peisajul. În timp ce-l aşteptam pe Seth, am simţit în adâncul meu un amalgam de sentimente. Asta era, am

realizat. Nu ştiam de unde ştiu, dar se apropia sfârşitul poveştii ăsteia greu de numit dintre noi. Poate că avea să-i ia locul ceva nou. Poate că nu avea să mai fie nimic niciodată. Însă nu conta, momentul ăsta o să-mi rămână veşnic întipărit în minte, şi niciodată n-aveam să mai trăiesc ceva asemănător.

Cina s-a dovedit a fi formată dintr-o multitudine de felii de pâine cu tapenade şi, spre uluiala mea, o sticlă de vin.

— Toată asta e pentru mine? am întrebat.

— O să beau şi eu un pahar, a spus clătinând din cap.

— Asta-i bună. Mai întâi faza cu Starbucks şi acum asta?

Am privit sticla ca să mă asigur că nu e vreun gen ciudat, fără alcool. Nţ.

— E o ocazie specială, a spus, a zâmbit, şi am ştiut că simţise şi el la fel ca mine, că sărbătoream sfârşitul unei etape. În plus, cum aş putea interpreta din Rubaiyate dacă nu am toate accesoriile?

— Desigur, cum să nu se bazeze întâlnirea ta super-romantică pe o poezie?

Deja îl vedeam adoptând mina recitatorului. Şi-a dres glasul şi a început să cuvinte.

Vreau doar o cupă plină, o pâine de jumate
Şi-o carte de poeme. Şi dacă sunt cu tine,
Chiar stând într-o ruina – mai fericit ca mine
Niciun sultan nu este cu-o sută de palate.

Am ţâţâit.

— Ai pâinea, cupa plină şi pe mine… da-ţi lipsesc palatele. Şi ruina.

— Ba avem jungla urbană, m-a contrazis.

— Şi nu avem nici cartea de poeme, am continuat, încântată că jucam rolul lui Gică Contra. Apoi m-am mai gândit şi am spus: Deşi am terminat Noaptea nebunilor.

Seth a devenit imediat serios.

— Şi?

— Ştii deja. A fost frumoasă.

— Nu, nu ştiu. De fiecare dată e un mister – scuză-mi jocul de cuvinte involuntar. Cuvintele curg pur şi simplu, dar la final… a spus şi a ridicat din umeri. Niciodată nu ştii cum vor fi primite, ce-o să creadă lumea. Întotdeauna sunt surprins într-un fel.

— Ce înseamnă citatul de la început? Versurile lui Kate Bush despre pactul cu Dumnezeu.

— Ar trebui să auzi versiunea trupei Placebo. E extraordinară, a spus Seth cu o privire plină de tâlc. Crezi că are un înţeles ascuns?

— Întotdeauna există un înţeles ascuns. L-ai adăugat după ce m-ai cunoscut pe mine, nu?

— Mda… vreau să spun că evident are legătură cu cartea… cu revelaţia lui O'Neill de la sfârşit. Dar cred că are legătură şi cu noi.

Ochii i-au rătăcit, pierduţi în peisajul din jurul nostru.

— Nu ştiu, a continuat. Am avut parte de atâtea complicaţii. Încă mai avem. Şi ce putem face? Nimic, mă rog, asta dacă nu adoptăm punctul de vedere al celor din tabăra ta şi facem un pact cu diavolul. Dar de ce? De ce nu putem face pact cu Dumnezeu?

— Oamenii fac tot timpul lucrul ăsta. Doamne, dacă faci lucrul ăsta pentru mine, promit să fiu cuminte. Chestii de genul.

— Da, dar eu nu văd să existe contracte, cum aveţi voi. Nu există dovezi clare că funcţionează.

Dacă nu mă înşelam, se simţea un pic de amărăciune în glasul lui.

— Cum se face că obţinem lucrurile pe care le vrem numai dacă suntem răi? De ce nu putem obţine lucrurile astea fiind buni?

— Data viitoare când îl văd pe Carter, am să-l întreb, am spus sec. Dar am sentimentul că ar spune că bunătatea este o recompensă în sine.

Deja ciuguliserăm din tapenade, dar abia dacă ne atinseserăm de vin. Dincolo de ce spusese, nu eram sigură că Seth sorbise măcar din al lui. S-a întors spre mine.

— Nu suntem prea cuminţi, nu? a întrebat.

După mine, era puţin spus.

— Noi doi suntem victimele unei nefericite desincronizări, am spus şi am făcut o pauză. Şi a multor altor lucruri nefericite.

— Ar fi fost mult mai simplu dacă staza asta ar fi avut loc când eram împreună. Sau dacă am fi cedat.

— Nu, am spus. În niciun caz. Nu-mi pasă dacă ce ni se întâmplă acum e un dezastru. Merită dacă până la urmă nu ţi-

am făcut rău.

L-ai scutit de durerea fizică, m-a tachinat o voce rea din adâncul meu. Dar cu Maddie cum rămâne? Durerea nu e întotdeauna fizică şi tu ştii mai bine decât oricine. Cum rămâne cu suferinţa pe care i-ai provocat-o ei? Am ignorat însă vocea aia.

— Nu-mi pasă, a spus Seth. Aş fi făcut-o. Mi-aş fi vândut sufletul pentru tine. Ca să fim împreună… ţi-am spus. Ceva întotdeauna o să ne ţină unul aproape de celălalt… chiar dacă nu suntem împreună.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am aşezat în poala lui, cuprinzându-l cu braţele şi întrebându-mă cum de era posibil să mi se umple inima de bucurie şi să mi se frângă în acelaşi timp. Mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Te iubesc, i-am spus uşor. Şi te iert. M-am înfiorat, căci cuvintele astea aveau ceva ciudat, şi parcă nu le-aş mai fi spus niciodată nimănui. Şi acum înţeleg de ce-ai făcut ceea ce ai făcut.

Nu am dat detalii în privinţa lui „ceea ce”, şi nici nu era nevoie.

Seth m-a sărutat pe obraz.

— Simţi vreodată că… am retrăi momentul ăsta la infinit?

M-am gândit la trecutul nostru tulbure.

— Dacă e aşa, nu vreau să-mi fac griji în privinţa asta. Nu acum.

Cred că mai voia să spună ceva, poate chiar să mă corecteze, dar nu i-am dat ocazia. L-am sărutat şi, ca şi în dăţile anterioare, am simţit o dulceaţă şi o forţă şi am avut sentimentul că e cel mai potrivit lucru pe care îl fac. Ne-am pierdut unul în celălalt şi cine ştie cum, în ciuda frigului, am scos suficiente haine de pe noi şi am făcut dragoste, în timp ce vântul ne flutura părul şi stelele îşi revărsau lumina asupra noastră. Şi exact ca prima oară, aveam încă sentimentul că nu suntem destul de aproape. Chiar şi când ni s-au unit trupurile şi m-a pătruns, încă simţeam că niciodată nu puteam fi destul de aproape de el. Poate că era legătura asta mistică despre care tot vorbea el. Sau poate era doar o metaforă pentru soarta noastră.

După aia am stat împreună mult timp, înfăşuraţi în cearşafuri, fără să spunem mare lucru. Aş fi vrut să stau acolo

toată noaptea, ba chiar o veşnicie. Era singurul lucru în aventura noastră de care nu ne bucuraserăm până acum, să petrecem noaptea împreună după ce făcuserăm dragoste. Întotdeauna trebuise să ne despărţim şi să ne vedem de viaţă.

În sfârşit, m-a lăsat la maşina mea şi ne-am sărutat îndelung înainte să mă pot desprinde de el. Seth şi-a plimbat mâna pe obrazul şi pe părul meu, deloc dornic să mă lase să plec. Acelaşi lucru simţeam şi eu.

— Şi acum ce faci? m-a întrebat.

— Nu ştiu. Presupun că mâine mai plec în căutare. Asta dacă mai e timp. Mă aştept ca Ephraim să numească pe cineva din clipă în clipă.

Seth a dat din cap, cu privirea întunecată, gânditor.

— Ei, dacă mai ai nevoie de companie…

Am zâmbit, pentru că nu ştiam dacă era o idee bună, dar nu voiam să iau decizia în seara asta. Nu ştiam dacă voiam ca scena de pe balcon să fie ultima noastră noapte împreună în aventura asta sau dacă voiam să mă mai agăţ de câteva secunde preţioase, chiar şi pe plajă.

— Te anunţ, i-am promis.

L-am mai sărutat o dată şi apoi am plecat spre maşina mea. Abia o descuiasem când din întuneric mi-a vorbit un glas.

— Mă duci şi pe mine cu maşina?

Am oftat. Nu-mi plăcea că în ultima vreme toată lumea putea să se furişeze pe lângă mine. Desigur, la ce simţ al umorului smintit avea Carter, nu eram pe deplin şocată. Mai bântuise de multe ori cu aura disimulată, pentru că îi plăcea elementul-surpriză. Dar totuşi, de data asta nici măcar nu aveam şansa de a riposta.

Am deschis portiera şi am spus:

— Îmi pare rău, dar nu iau autostopişti.

Câtuşi de puţin descurajat, s-a strecurat pe locul din dreapta şi şi-a pus centura de siguranţă.

— Aţi petrecut o seară plăcută, domniţă? a întrebat ca în vremurile de demult, manierat.

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine.

— Ce ton? Eram politicos.

— Ştii exact ce-am făcut, aşa că nu te purta ca şi când ai vrea să faci conversaţie.

— De ce una o exclude pe cealaltă?

Am refuzat să-l privesc şi am spus:

— Nu vreau să fiu judecată.

— Te judec eu? Se pare că mai degrabă te judeci tu singură, ceea ce de fapt aşa şi trebuie să fie. Cel mai bun juriu format din proprii semeni pe care ai să-l găseşti vreodată… eşti chiar tu. Numai tu ştii de ce eşti capabilă şi ce vrei să fii.

— Ai venit să mă cauţi doar ca să-mi faci filosofia propriei mele morale? am mormăit.

— Da' de unde? a spus. Ori de câte ori te caut, mizez pe spontaneitate şi văd atunci ce am chef să fac.

— Nu cumva ai chef să-l cauţi pe Jerome?

— Asta e misiunea ta, nu a mea. Ai avut ceva noroc până acum?

Iar aveam o dilemă. Ce puteam să spun şi cui? Grace, Roman… erau atâţia jucători pe tablă şi niciun adversar evident.

— Un pic, am spus într-un târziu.

— Oho, a râs el. Ai dat un răspuns demn de un înger.

— Nu cred că e de ajuns ca să-l pot găsi pe Jerome, asta dacă nu are loc un miracol.

N-a fost un drum lung. Am tras în faţa clădirii în care stăteam şi din fericire am găsit un loc liber în faţă.

Carter s-a întors şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ştii ce părere am eu despre lucrul ăsta. Mersi că m-ai adus.

— Stai puţin, am spus când am realizat că avea de gând să se teleporteze. Am o întrebare.

— Da? a făcut, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cum se face că atunci când muritorii vor ceva, singura posibilitate e să facă un pact cu iadul şi să-şi vândă sufletul. De ce nu pot face un pact cu Dumnezeu în schimbul promisiunii că or să se poarte frumos?

Era încă un moment din ăla rar în care îl surprindeam pe Carter. Mă aşteptam la răspunsul zeflemist pe care i-l sugerasem lui Seth, ceva cum că binele este o răsplată în sine. Îngerul a meditat mai multe secunde la rând.

— Oamenii fac tot timpul asemenea pacte, a spus într-un târziu. Doar că nu cu Dumnezeu le fac.

— Şi atunci cu cine? am exclamat.

— Cu ei înşişi, a spus şi a dispărut.

— Îngeri nenorociţi! am mormăit.

Am ajuns acasă cu numai câteva minute înainte să apară Dante.

— Oh, ce noroc am, a spus când m-a văzut pe canapea împreună cu Aubrey. În ultima vreme pari să fii tot timpul ocupată.

M-am simţit un pic vinovată din cauza felului în care îmi petrecusem seara. O minciună tot minciună rămânea, indiferent pe cine minţeai.

— Salvez oraşul Seattle, i-am explicat şi i-am făcut loc lângă mine.

S-a aşezat. Era şi el o dată în viaţa lui proaspăt bărbierit şi arătos, cu jeanşii lui obişnuiţi, cu tricoul călduros, ceas la mână şi bocanci. În ultima vreme, nesiguranţa în sine îl făcea să-mi cumpere cadouri, dar am realizat că trebuia să apăs pe acceleraţie şi să-i împrospătez garderoba odată ce se termina nebunia asta.

— Cum merge treaba?

Toată lumea mă întreba lucrul ăsta. Seth, Carter, Dante. Şi de fiecare dată răspunsul meu era jalnic.

— Nu cine ştie ce. Cred că mâine se rezolvă toate şi Jerome o să se ducă pentru totdeauna. Chiar dacă nu, va fi prea târziu să-şi reia postul de dinainte. În cel mai fericit caz, va ajunge mâna dreaptă a cuiva prin nordul statului Michigan.

Dante m-a cuprins cu braţul şi şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea.

— Sucubule, nu mă înţelege greşit, dar am să mă bucur când o să se termine, fie că vă alegeţi cu un arhidemon nou, fie că nu. Mi s-a luat să te văd stresată tot timpul şi m-am săturat să nu pot sta cu tine, a spus în timp ce se juca cu şuviţe din părul meu. De asemenea, mi s-a cam luat de părul tău ciufulit. Nu există vreun produs la care să recurgi?

— Hei, am spus. Nu e amuzant. Ce s-a ales de frumuseţea interioară?

N-au părut să-l descurajeze cuvintele mele.

— Ai din plin aşa ceva, dar vreau tot tacâmul. În plus, mi-a plăcut ce faţă ai făcut când am spus asta.

Şi-a coborât uşor mâna de pe talia mea, către şold şi coapsă. Nu era ceva cu o încărcătură vădit sexuală, dar, judecând după gestul lui şi buna dispoziţie în care se afla – pentru care mă

bucuram, nu mă înţelegeţi greşit – se întrezăreau nişte avansuri amoroase la orizont.

— Îmi ghiceşti şi mie în cărţi? am întrebat brusc.

— În cărţile de tarot? m-a întrebat uimit.

— Da.

— Ştii că sunt prostii.

— Sunt prostii când trunchiezi adevărul în faţa clienţilor. Te rog. Doar un pic.

— Bine. Îţi fac cartea zilei. Toate misterele universului într-o singură carte.

Îi simţeam ironia din glas când s-a ridicat să-şi ia cărţile din sac. De regulă le păstra la el în cazul în care i se ivea un client neaşteptat.

— Da' să nu mă minţi, l-am avertizat. Eu ştiu mai multe decât clienţii tăi.

— Nici prin gând nu mi-ar trece, a spus, amestecând cărţile cu îndemânare.

Îl urmărisem de multe ori în timp ce-şi înşela clienţii, spunându-le ce voiau să audă. Dat fiind că eu nu ştiam ce vreau, am presupus că asta mă scotea din sus-amintita categorie. După ce a amestecat cărţile, m-a pus să tai, apoi le-a rearanjat.

— Trage.

Am luat prima carte de sus şi am întors-o.

— Futu-i.

Era cinci de cupă. Cupele răsturnate. Visuri şi speranţe spulberate. Şi asta a spus şi Dante.

— Te aşteaptă o dezamăgire, pierzi ceva ce ai avut. Poate fi un eşec sau incapacitatea de a rezolva o problemă care tot reapare. E genul de interpretare tipică pentru tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Întotdeauna te însoţesc nenorocirile şi tristeţea. Nu am inventat ce se vedea în palma ta. De data aia fusese chiar mai rău decât acum. Probabil asta confirmă că Jerome s-a dus pentru totdeauna, dacă vrei măcar să crezi chestia asta. Şi ia uite, a spus lovind cartea. O cupă a rămas dreaptă. Nu s-au spulberat toate speranţele.

M-am întrebat lucrul ăsta când m-am gândit că o să-l pierd pe Seth şi pe bărbatul din vis. De asemenea, m-am întrebat dacă Roman avea dreptate, dacă era adevărat că n-aş fi ştiut ce

să fac dacă aveam să fiu vreodată fericită.

După cum bănuisem, Dante mi-a mai făcut avansuri, dar eu le-am evitat, aşa cum făcusem toată săptămâna. Ştiam că deja nu mai conta. Ajunsesem la final şi aventura mea cu Seth se terminase. Totuşi, momentul pe care îl petrecuserăm pe balcon fusese aşa de dulce şi aşa de plin de semnificaţii încât din nou simţeam că nu pot fi cu nimeni după un asemenea eveniment, în curând, viaţa mea sexuală cu Dante avea să revină la normal, dar nu în noaptea asta. Nu păruse supărat că fusese refuzat, cât jignit. M-am simţit un pic aiurea din cauza asta, dar am realizat că mai bine mă simt vinovată că îl trădez pe el decât pe Seth.

***

Dante se trezise şi plecase înaintea mea a doua zi de dimineaţă, dar în livingul meu stătea Roman, mânca cereale şi în general se comporta ca la el acasă. Trebuie să-şi fi dat seama că sunt acolo, dar nu şi-a desprins privirea de la ştirile dimineţii. Când a terminat cerealele, a chemat-o pe Aubrey şi a pus bolul jos.

— Hei, am strigat în timp ce-l ridicam. Laptele nu e bun pentru pisici.

— Trebuie s-o laşi şi pe ea să trăiască un pic, a protestat, uitându-se încă la ştiri. Ia zi, ce planuri avem pentru astăzi?

— Nu ştiu. Încă sunt în stază, aşa că presupun că mai avem ceva timp. Vrei să dăm cu banul să vedem unde mergem? am spus şi am arătat spre harta zonei Pacific Northwest întinsă pe măsuţa mea de cafea.

— Se poate să fie cea mai productivă metodă de până acum, a meditat.

Vorbise pe tonul ăla relaxat la care apela uneori, dar simţeam şi ceva dezamăgire acolo. Pentru mine era încă un mister de ce fusese aşa de dornic să-l găsească pe Jerome. Şi era un mister pe care îl puteai dezlega cel mai bine înaintea unei ceşti de cafea, am tras concluzia şi, în timp ce fierbea apa, am scotocit şi eu după ceva de mâncare. Am scos la iveală nişte Pop-Tarts şi iar m-am întrebat dacă nu cumva aveam să mă îngraş.

— Ăăă, Georgina…

— Dacă întrebarea e dacă poţi să-i dai altceva de mâncare,

răspunsul meu este negativ.

— Trebuie să vezi chestia asta, a spus pe un ton extrem de serios.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă şi am pornit iute spre living. Roman a arătat spre televizor.

— Nu se poate, am mârâit.

Armata Întunericului lovise din nou. Urmăream un post din Seattle, dar se pare că escapada lor de la nord de graniţa fusese considerată demnă de a fi prezentată la ştiri. Farsa avusese de fapt loc în Victoria, un oraş situat pe o insulă la vest de Vancouver, dar tot parte din Columbia Britanică. Acolo existau nişte grădini foarte cunoscute şi foarte frumoase, şi se pare că Armata intrase acolo noaptea şi se străduiseră să tundă o mulţime de tufe sub forma unei pentagrame, pe care o scoseseră în evidenţă cu vopsea la spray.

— Iisuse Hristoase, am mormăit.

Pentagrama era jalnică, dar gaşca dăduse dovadă de suficientă minte încât să plece de acolo fără să fie prinsă. Imaginea unei curţi dezvăluia o zonă unde scriseseră cu vopsea: ÎNTÂMPINAŢI-L CU TOŢII PE ÎNGERUL ÎNTUNERICULUI.

— Mă bucur să văd că nu şi-au pierdut îndemânarea, a spus Roman ironic.

M-am prăbuşit pe canapea lângă el şi mi se învârtea capul. De ce? De ce acum? Cochetasem cu teoria că activităţile Armatei fuseseră o încercare absurd de elaborată de a distrage tuturor atenţia de la oraşul Seattle. Dacă plecam de la ideea asta, manevrele lor ar fi trebuit să înceteze odată ce Jerome fusese invocat. Cu toate astea, loviseră din nou. Oare acţionaseră pe cont propriu, doar de dragul de a se distra? Oare prinsese Blake o reducere la vopsea la spray? Sau iar îi pusese Grace să acţioneze, şi dacă da, care era scopul?

Majoritatea celorlalte acţiuni ale lor se suprapuseseră cu alte evenimente importante din procesul de creare a sigiliului sau de invocare a lui Jerome. Fără să mai pierd vreo clipă, mi-am luat mobilul şi l-am sunat pe Cedric. De fapt, chiar el mi-a răspuns, nu Kristin.

— Ce e? a întrebat când a răspuns.

— Sunt Georgina. Adineauri am văzut ştirile.

— Uite ce e, n-am timp de tine. De fapt, eşti ultima persoană

cu care vreau să stau de vorbă în momentul ăsta, dat fiind că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ţi-ai fi făcut treaba de la bun început.

— Da, da, ştiu, dar ascultă-mă… s-a întâmplat ceva important azi?

— Ce, adică altceva în afară de faptul că idioţii ăia mă fac iar de râs? a întrebat, nevenindu-i să creadă.

— Nu, adică… vreun eveniment sau nu ştiu… ceva important, ăăă, din punct de vedere demonic…

— Păi, dacă poţi să consideri importantă evaluarea pe care mi-a făcut-o Ephraim, atunci da, a spus, şi sarcasmul lui se revărsa din telefon.

Am înmărmurit.

— Mulţumesc. E tot ce voiam să ştiu.

Chiar a părut surprins de cuvintele mele.

— Serios?

— Da, nu, stai aşa, când am vorbit cu Kristin zilele trecute, a spus că ai venit în Seattle în ziua în care a fost invocat Jerome, dar pe urmă Ephraim a spus că atunci când ai ajuns tu aici, Jerome deja dispăruse. E adevărat?

— Desigur. Te îndoieşti de el?

— Nu, nu… mă asiguram doar că am auzit bine. Şi erai de ceva timp în Seattle?

— Da, eram cu Grace şi cu Mei, ne ocupam de implicaţii. Uite ce e, dacă vrei să-mi monitorizezi activităţile, aşteaptă până se întoarce Kristin la birou. Apoi a oftat frustrat. Futu-i. Ce n-aş da să fie aici.

Am ezitat, apoi am tras concluzia că nu puteam înrăutăţi situaţia mai mult de atât.

— Auzi, un sfat prietenesc… data viitoare, în loc să mai cauţi pe Match.com sau să inviţi sucubi să iasă cu tine, ce-ar fi să te uiţi în jurul tău?

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre Kristin. Dacă tu cauţi pe cineva care te „înţelege”, ai găsit deja persoana aia. Ne vedem mai încolo, am spus şi am închis înainte să-i aud răspunsul.

Roman mi-a aruncat o privire nedumerită.

— În plină criză tu faci lipeli?

— Făceam şi eu o faptă bună, am spus, aruncându-mi telefonul dintr-o mână în cealaltă, gânditoare. Bun, prin

urmare. Armata a făcut o farsă astăzi în timp ce Ephraim îl intervieva pe Cedric. Cedric nu dă bine la faza asta.

— Lucru care îi strică ploile cu candidatura la oraşul Seattle.

— Posibil, deşi el pretinde că nu şi-o doreşte. Totuşi, pare logic ca Grace să le fi spus să acţioneze astăzi… dacă ea i-a pus s-o facă şi n-au acţionat la voia întâmplării…

— Pare logic, dar ce mai contează? a spus, ridicând din umeri. Deja ştii că joacă şi ea un rol în povestea asta. Întâmplarea asta nu face decât să-l scoată pe el din culpă.

M-am încruntat. Avusesem acelaşi sentiment ca zilele trecute, când analizasem activităţile cultului, de parcă aş fi fost aproape, dar nu puteam surprinde toate pistele. Ştiam că nu e bine, dar totuşi am format numărul lui Evan. Când a realizat că sunt eu, a înnebunit.

— Georgina! Chiar ne întrebam ce s-a întâmplat cu tine. Mamă, n-o să-ţi vină să crezi ce am făcut azi, a fost o…

— Ştiu deja, l-am întrerupt. A apărut aici la ştiri.

— Ce? Rahat. Hei! Băieţi! Am îndepărtat telefonul când le-a strigat celor care erau cu el. Ne-au dat la ştiri în Seattle! O clipă mai târziu s-a întors la mine. Uau, ce tare. Avem recunoaştere internaţională!

— Uite ce e, Evan. Vreau să te întreb ceva. Chiar v-a spus îngerul să faceţi chestia asta? Adică v-a apărut în vreo viziune, sau voi aţi presupus că asta vrea?

— A apărut. Ne-a spus să ne lăsăm amprenta în Butchart Gardens, pentru ca lumea să ştie ce minunată este. De altfel, e super pentru că, ştii, e un loc plin de forţă. Nu e de mirare că are asemenea efecte puternice.

— Un loc plin de forţă… Atunci am văzut imaginea de ansamblu. Auzi, Evan? Cunoşti şi alte locuri pline de forţă din jurul tău?

Întotdeauna subapreciasem cunoştinţele de ocultism ale grupului ăstuia, nu luasem niciodată în calcul că ar putea şti şi ei câte ceva despre lumea nevăzută.

— Sigur.

Roman mă privea aşa de pătrunzător, încât am zis că aruncă cu raze laser. Îşi dădea seama că am dat de-o pistă. Am inspirat adânc.

— Ştii dacă vreunul din locurile astea se află lângă o plajă – la ocean – care are stânci albe, pietriş sau nisip alb, sau orice

de genul ăsta? Un loc din ăsta încărcat de forţă?

— Stânci albe? a întrebat, apoi au urmat câteva secunde de linişte. Păi e Stânca Albă.

— Poftim?

— E un oraş care are o stâncă albă uriaşă. O chestie din timpul glaciaţiunii, dar indienii credeau că vine de la zei sau cam aşa ceva. Întotdeauna a fost un loc sfânt.

— Stânca Albă, am repetat pe un ton neutru.

— Îhî.

Nu, nu. Nu putea fi aşa de evident. Am ţinut telefonul într-o mână şi cu cealaltă am deschis atlasul la Columbia Britanică. Uite, era pe coastă, puţin mai la nord de graniţa americană.

Stânca Albă.

— Mama mă-tii, am spus.

Capitolul 24

Odată ce l-am asigurat pe Evan că nu-l înjur pe el, am închis telefonul şi m-am întors spre Roman.

— Nu e pe aici pe undeva recipientul. E în Columbia Britanică.

Ochii lui Roman mi-au urmat degetul spre Stânca Albă de pe hartă.

— Bun, primeşti puncte pentru numele grăitor, dar nu e obligatoriu să însemne ceva.

— Ba da! înseamnă totul. Armata a fost de la bun început o pistă falsă, când a fost creat sigiliul, când Ephraim a stat de vorbă cu Cedric… şi când a fost invocat Jerome. Şi-au organizat evenimentul pe Space Needle, aici, dar de fapt n-au făcut nimic până să fie luat Jerome. Imediat ce a fost răpit, au pus totul în scenă ca să îi atragă atenţia lui Cedric aici, departe de propriul lui teritoriu.

Roman s-a luminat la faţă. Fie că era sociopat, fie că nu, întotdeauna fusese inteligent.

— Pentru că atunci Grace a ascuns recipientul pe teritoriul lui Cedric.

Am dat din cap.

— Acolo e. Voia ca Cedric să fie plecat în cazul în care îi remarca prezenţa înainte să-l ascundă. Cred că acum e aici

pentru chestia aia cu Ephraim, dar dacă sun acum şi-i spun…

— Nu, a spus Roman iute. Nu putem spune nimănui.

— Tu ce ai? am exclamat şi m-am ridicat în picioare. Trece timpul. Se poate să nu avem destul ca să ajungem acolo cu maşina înainte de terminarea stazei.

— Va trebui să ne asumăm riscul ăsta, iubire, a spus ridicându-se şi el. Ia-ţi cheile şi hai să mergem.

Am pornit spre dormitor, apoi am şovăit.

— La naiba. I-am spus lui Seth că am să mă gândesc dacă îl iau cu mine. Acum e prea târziu.

Roman s-a gândit un pic.

— Nu, ia-l cu tine.

— De ce? am întrebat, surprinsă.

— Eu o să mă fac invizibil. Nu ştiu dacă o să remarce cineva că pleci, dar dacă îţi ia cineva urma, e mai bine să creadă că e o escapadă romantică. Chiar şi disimulat, nu vreau să mă vadă încă vreun grangure.

Chestia asta mă punea într-o situaţie ciudată. Raţionamentul lui Roman în toată situaţia asta fusese din ce în ce mai bizar. De asemenea, mai era şi chestia la care mă gândisem noaptea trecută, dacă ar trebui ca povestea de pe balcon să fie ultimul moment frumos petrecut alături de Seth sau dacă ar trebui să mai profit de încă vreo câteva clipe. Ar fi fost mai poetic să pun capăt aventurii cu povestea de aseară… dar eram plămădită dintr-o materie mai primitivă. L-am sunat imediat ce am ajuns pe drum şi l-am luat la scurt timp după aia.

A mers în faţă cu mine în timp ce Roman stătea invizibil în spate, lucru dătător de fiori, ca să nu spun mai mult de-atât. Din fericire, discuţia mea cu Seth nu era sentimentală, romantică. A simţit că era urgent şi m-a întrebat care era scopul călătoriei. I-am răspuns cât de complet posibil şi în tot timpul ăsta încercam să mă menţin la limita vitezei legale. Nu puteam să risc întârzierea provocată de o posibilă amendă şi nici să contez pe puteri supranaturale care să mă scoată din bucluc.

A durat mai puţin de două ore să ajungem acolo. Întâmplarea face că uitaserăm atlasul acasă, dar în orice caz aproape că învăţasem pe de rost drumul, care era drept. Când mai aveam un pic şi ajungeam la parcul în care se afla sus-amintita stâncă, mi-a dat prin cap să-l sun pe Peter ca să-i spun să nu iasă afară.

— Mă crezi prost? a întrebat. Ştiu la fel de bine ca tine că staza aia e pe cale să se sfârşească.

— Da, i-am dat dreptate. Dar se poate să nu se termine cum te-ai aştepta tu, am spus şi am închis.

— Aici e, nu? a întrebat Seth.

Un indicator ne arăta direcţia spre parcare şi am cotit spre ea.

— Da, aşa cred. Simţeam că mă cuprinde panica. Doamne, mi-e frică… nu ştiu ce-o să se întâmple…

Seth a întins mâna şi m-a bătut pe umăr.

— Stai liniştită, Thetis. O să se termine aşa cum trebuie. Tu fă ce ai de făcut şi încercăm să ne descurcăm cât de bine posibil.

Am parcat maşina şi l-am privit. Era aşa o electricitate între noi, mă şi mir că nu-l sufocam pe Roman. Avea dreptate Seth. Ne apropiaserăm de sfârşit, aveam să ne înfruntăm cu el şi să facem ce aveam de făcut, indiferent cât de greu avea să fie. Asta era unul din lucrurile care îmi plăceau la nebunie la Seth. Ştia cum trebuia procedat. Am ieşit din maşină.

Seth şi cu mine am pornit pe plajă, ţinându-ne de mână. Era reflux şi apele retrase dezvăluiseră un peisaj bogat deopotrivă în pietriş şi nisip. Însă pe măsură ce înaintai pe uscat, pământul devenea verde şi înierbat, probabil ca rezultat al muncii echipelor de întreţinere a parcului. Chiar şi Semiahmoo Bay se afunda într-o vastitate întunecoasă, presărată cu valuri mici care probabil ar fi fost albastre şi adorabile într-o zi mai frumoasă. Însă nori negri şi cenuşii întunecau mare parte din întinderea care înconjura marginile îndepărtate ale golfului şi mi s-a părut că aud bubuitul unui tunet, lucru deloc obişnuit în liniştita zonă Pacific Northwest. Am sperat că aveam să găsim curând ceea ce căutam, pentru că părea să se pregătească o furtună. Of, metaforele astea.

Seth m-a întrerupt din cugetare.

— Uite o stâncă albă, a spus el.

M-am oprit şi mi-am abătut privirea de la peisaj la poteca de dinaintea mea. La vreo douăzeci şi cinci de metri înaintea noastră era o stâncă albă, una albă şi uriaşă. Şi, după aspect, s-ar fi spus că Evan nu exagerase când spusese că avea vreo cinci sute de tone.

— Mă simt cam aiurea pentru că mi-am pierdut timpul cu tot

soiul de pietricele albe, am meditat şi mi-am îndepărtat părul din ochi, însă vântul mi l-a dat repede înapoi.

— Era aşa de evident… şi totuşi nu era. Mergem?

Am dat din cap şi ne-am apropiat de stânca cea albă cu paşi deopotrivă stăpâniţi de nerăbdare şi de teamă. După atâta timp şi eforturi inutile, părea imposibil să fi reuşit. Avea să se întâmple ceva. Trebuia să se întâmpla ceva.

— Mamă, am făcut când mi-am ridicat privirea spre partea de sus a stâncii în momentul în care am ajuns la ea; era aşa de mare încât arunca umbre asupra noastră. Înţeleg de ce credeau oamenii că a fost trimisă de zei.

Seth avea privirea coborâtă.

— Din nefericire, trebuie să ne îndreptăm atenţia spre locuri mai puţin înalte. Cum ar trebui să găsim locul ăsta? Săpăm la întâmplare?

Dacă Seth şi cu mine am fi fost singuri, asta ar fi fost metoda. Acum însă speram că Roman avea să-mi dea o sugestie în legătură cu locul în care se afla recipientul, dacă era măcar aici. O mică parte din mine se panicase că poate fuseserăm puşi pe o pistă greşită.

Am cercetat terenul din jurul stâncii, dar nimic nu sugera că ar fi săpat cineva de curând pe aici. Pe o plajă ca asta, terenul era inegal.

— Cam aşa ceva, am spus şi am sperat că Roman avea să prindă aluzia.

Seth îmi dăduse drumul la mână când am ajuns la stâncă, dar acum mi-o prinsese din nou şi m-a tras spre el.

— Georgina…

Mi-am ridicat ochii din pământ şi i-am întâlnit pe ai lui. Îmi crescuse nivelul de adrenalină, pregătită pentru încheierea aventurii ăsteia… dar cu toate astea îmi simţeam inima grea, pentru că ştiam care aveau să fie consecinţele. L-am strâns pe Seth de mână, m-am apropiat mai mult şi mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Inima îi bătea puternic. Fără îndoială că şi sentimentele lui erau confuze.

— Ştiu, am spus uşor. Şi eu simt la fel.

M-a strâns tare şi m-a sărutat pe frunte.

— Când o să-l găsim pe Jerome… când ai să-l eliberezi… o să se ducă repede, nu?

— Da. Nu ştiu cât o să dureze, dar… eu cred că o să se ducă

repede. Aşa s-a întâmplat când l-au răpit.

— Şi gata, s-a terminat.

— Aşa cred.

Stăteam în picioare, amândoi îndureraţi şi tulburaţi. Nu mă gândeam că putea exista un moment mai neplăcut decât cel din decembrie în care Seth pusese capăt relaţiei. Acum înţelegeam că o făcuse pentru că fusese convins că aşa era mai bine, dar tot mă durea. Iar asta… asta era alt fel de durere. Când îl sărutasem prima oară pe Seth la mine acasă, privisem momentul ca pe o vacanţă, aşa cum era şi pentru vampiri. Seth avea să-mi fie lumina soarelui, puteam avea o aventură cu el înainte să-mi reiau trista nemurire. Mă alegeam cu amintirile şi mi-ar fi fost de ajuns.

Numai că acum, stând aici cu el, realizam că nu avea să fie de ajuns. Acum avea să doară şi mai tare, căci ştiam ce nu mai puteam avea. Nu aveam să mai fac niciodată dragoste cu Seth, nu aveam să mă mai bucur de momentele intime de alinare şi unire. Nu mai era al meu. Nu mai putea fi niciodată al meu.

— Nu ştiu ce să fac, a spus Seth, sărutându-mă pe frunte.

— Ce vrei să spui? N-avem de ales.

— Întotdeauna avem de ales, Thetis. După aceea, chiar şi când ai să redevii sucub… nu ştiu. Voiam aşa de tare să te protejez de relele lumii… încă mai vreau asta. Dar după ce am petrecut cu tine săptămâna asta, încep să mă întreb dacă…

— Nu se poate.

Seth şi cu mine ne-am ridicat surprinşi privirile. M-aş li aşteptat să vină Roman şi să ne întrerupă momentul de romantism, sau poate Grace, ca să-şi apere premiul. Însă nu mă aşteptam să-l văd pe Dante.

Nu ştiam de unde apăruse. A ieşit de după stâncă, de parcă ar fi stat ascuns în spatele ei, dar bănuiam că se apropiase neobservat de noi în momentele noastre de suferinţă amoroasă. Clocotea de furie şi ne privea cu ochii lui întunecaţi furtunoşi precum marea din spatele nostru. Şi imediat ce l-am văzut, nu am avut nevoie de prea multe discuţii, de prea mult timp ca să am o revelaţie. Nu era nevoie să-l întreb ce face acolo, pentru că dintr-odată ştiam.

— Tu l-ai invocat, am spus.

— Normal, a spus pe un ton dispreţuitor, de parcă ar fi fost o insultă să cred că ar fi putut juca altcineva rolul ăsta. Cine

putea fi? Nu glumeam când ţi-am spus că sunt cel mai bun din zonă. Nu pot să cred că nu te-ai gândit nicio clipă la mine. Nu, îmi retrag cuvintele. Normal că pot să cred. Indiferent cât de cinică sau de nefericită eşti, tot ai o parte naivă în tine care vrea să creadă că cei la care ţii sunt oameni buni.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău, am intervenit şi am simţit că mă înfuriam şi eu.

Era destul de neplăcut că fusesem jucată pe degete în tot timpul ăsta. Dar de către propriul meu iubit? Era inacceptabil. Şi totuşi… avea dreptate. Fusese o prostie din partea mea să nu-l iau în considerare, dar cu toate astea nu puteam să cred că mă supusese la un asemenea chin.

— E un lucru rău. Am sperat că te pot rupe de el, dar cred că nu mi-a reuşit. L-a privit brusc pe Seth, apoi din nou pe mine. Desigur, nu pot vorbi de naivitate din moment ce tu mi-o trăgeai în tot timpul ăsta. Sau, mă rog, i-o trăgeai lui.

Nu aveam ce-i răspunde. Nu puteam spune: „Nu e ce crezi tu”, pentru că… mă rog, era exact ce credea el. Indiferent de rolul jucat în invocarea lui Jerome, era clar că îl înşelasem pe Dante şi că mă prinsese.

— Îmi pare rău, am spus, penibil, şi încă îl ţineam tare pe Seth de mână.

Seth făcuse un pas înainte. Nu mă ferea din calea lui Dante, dar avea categoric o atitudine ocrotitoare.

— Da, da, ştiu, a spus Dante şi a oftat exasperat. La naiba, Georgina. Ce trebuie să facă omul cu tine? Niciodată nu te-am bătut la cap din cauza muncii tale. Încercam să ne ofer o viaţă bună. Şi totuşi… tot la el te-ai întors. Imediat ce s-a putut să i-o tragi fără să-i faci rău, ai trecut la fapte.

— Ai încercat să ne oferi o viaţă bună… de-aia ai făcut toate astea?

Mi-am amintit ce spusese Greg, cum că cel care ajuta un demon în afacerea asta avea să fie plătit în concubine şi televizoare. În cazul lui Dante fusese mult mai simplu de-atât. Pur şi simplu fusese plătit cu bani, destul cât să-mi cumpere bijuterii, flori şi să înceapă să vorbească despre împărţirea unei locuinţe.

— Ce altceva era să fac, sucubule? Încă îmi vorbea pe un ton batjocoritor, dar pe faţă i se citea limpede suferinţa pură şi îmi frângea inima. Ai putea avea la picioare regi şi vedete rock. Era

imposibil să stai cu mine veşnic, nu la felul în care îmi mergeau mie treburile. Abia dacă îmi plăteam facturile cu ce câştigam din cititul în palmă, şi a trecut vremea în care farmecele pe care le făceam puteau da rezultate.

— Nu conta nimic din toate astea, am spus hotărâtă. Aş fi rămas cu tine…

Totuşi, exact în timp ce vorbeam, am sesizat contradicţia. Şi a sesizat-o şi Dante pe când făcea un gest spre Seth, care până acum nu spusese nimic şi părea atent la altceva.

Dante a dat ochii peste cap şi a spus:

— Da, evident.

— Niciodată n-am vrut să faci lucrul ăsta, efectiv să faci o înţelegere cu diavolul.

— La ce te aşteptai din partea mea? Ştii cine sunt. Te-ai cuplat cu mine pentru că voiai să explorezi partea negativă. Afacerea asta a fost cea mai mare ocazie a mea, cea mai mare răsplată pentru puterea mea. Avea nevoie de cel mai bun şi putea plăti pentru serviciile mele.

— Te referi la Grace.

Dante mi-a zâmbit strâmb.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că şi de asta o să te prinzi şi că o s-o ţii pentru tine. Nici când aveai încredere în mine… nu aveai cu adevărat încredere în mine. Poate că nu eşti chiar aşa de naivă cum am crezut eu. Şi când am ajuns la tine acasă şi am văzut atlasul, atunci am ştiut că te-am subestimat. Ai noroc că Grace m-a trimis pe mine şi n-a venit chiar ea. Se prea poate ca până la urmă să scapi cu viaţă din chestia asta.

Seth şi cu mine eram încă aproape, destul de aproape, încât atunci când mi-a şoptit la ureche, abia a trebuit să ridice glasul.

— Ceasul, a spus. E în ceas.

N-am avut timp să mă gândesc prea mult la lucrul ăsta, pentru că brusc Seth s-a desprins de lângă mine şi s-a apropiat de Dante.

— Las-o în pace, da? Ai prins-o. Şi te-a prins şi ea pe tine. Sunteţi chit. Acum lasă-ne să plecăm.

Am rămas cu ochii căscaţi. Era un lucru atipic de agresiv din partea lui.

— Chit? a exclamat Dante. Nu suntem chit. Am făcut toate astea pentru că o iubesc.

— O iubeşti? a spus Seth pe un ton neutru, dar dur. Tu ai

vârât-o în prostia asta cu cultul. Şi era gata să o omoare un demon din cauza ta.

Dante l-a privit mânios şi a făcut un pas spre Seth.

— Nu aşa trebuia să se întâmple. Lui Jerome i-a trecut prin cap chestia cu Canada pe nepusă masă. Ea n-ar fi trebuit să fie prinsă la mijloc. Planul era să aştepte cât era în stare de stază, exact ca toţi ceilalţi, şi apoi să revină la normal când Grace avea să ia puterea. Grace a făcut-o de oaie când i-a spus lui Nanette că ea-şi vârâse nasul, dar apoi a avut grijă ca Nanette să nu se mai ia de ea. M-am străduit ca Georgina să fie în siguranţă.

Spusese adevărul Cedric. Nu-i povestise el lui Nanette despre teoriile mele, ci Grace.

— Da, ai făcut o treabă pe cinste.

— Nu e vina mea! a strigat Dante. Spune ce vrei despre mine, dar am avut scopuri nobile. Pe câtă vreme ale ei – a spus, arătând spre mine – dovedesc că toată viaţa a fost o târfă egoistă.

Şi atunci… s-a petrecut exact ce nu mă aşteptam. Seth a ţâşnit şi l-a lovit pe Dante. Nu ştiam ce era mai surprinzător, faptul că Seth era aşa de agresiv sau că era în stare de o asemenea frumuseţe de pumn. Mai sărise el odată la un tâlhar şi, deşi avusese un curaj extraordinar, nu fusese nici pe departe aşa de precis şi de bine coordonat. Habar n-aveam unde învăţase chestia asta. Dante a părut la fel de uimit ca mine. S-a dat înapoi, clătinându-se din cauza loviturii, şi i-a luat ceva să-şi revină. Apoi, cu un mârâit feroce, a sărit la Seth. Seth a evitat doar parţial lovitura, pare-se special, şi a căzut pe spate din cauza impactului, ceea ce a făcut să se prăbuşească amândoi.

S-au înşfăcat, fiecare încercând să-l domine pe celălalt şi să-l lovească, şi pentru o clipă am fost prea uluită să reacţionez. Apoi într-un final mi-am dat seama ce-mi şoptise Seth. Ceasul. M-am apropiat repede de ei, atentă să nu mă aleg cu un pumn răzleţ. Seth m-a văzut şi s-a străduit să-l prindă pe Dante de încheietură şi s-o împingă spre mine. Însă Dante a continuat să se agite – aveam sentimentul că se bătuse de mai multe ori în viaţa lui decât Seth – şi s-a luptat şi mai tare odată ce a realizat ce se întâmplă.

Ceasul. Chiar avea sens. Grace purta partea ei de sigiliu la gât. Dante ar fi ţinut-o şi el pe a lui în siguranţă, şi de ce nu

ascunsă în singurul accesoriu pe care îl purtase vreodată, după cum recunoscuse şi el?

În sfârşit, Seth a reuşit să-i imobilizeze încheietura lui Dante destul cât să-mi strecor degetele sub cureaua ceasului. Am smuls tare, punând mai multă forţă decât am crezut că era posibil, şi cureaua s-a rupt. M-am trezit cu ceasul în mână şi m-am dat repede înapoi când Dante a urlat plin de mânie. Seth i-a dat drumul, acum că ne atinseserăm scopul. Însă imediat ce s-a eliberat, Dante a venit după mine şi Seth a ţâşnit după el să-l prindă.

Am continuat să mă dau cu spatele, cu ceasul strâns în mână, până când m-am lovit de ceva, sau mai degrabă de cineva. M-am întors şi m-am trezit că privesc în ochii reci şi tăioşi ai lui Grace. În vreme ce Dante păruse să apară de nicăieri, ştiam că în cazul lui Grace chiar era adevărat. Am îngheţat şi în spatele meu au încetat zgomotele răfuielii. Cred că băieţii erau la fel de surprinşi ca mine s-o vadă, sau poate că nu. Dante sugerase că îi spusese lui Grace că eram aici.

— Georgina, a spus. Eşti aşa o angajată bună… dar în acelaşi timp eşti şi rea, a spus pe tonul neutru şi lipsit de emoţie dintotdeauna, atât că acum, spre deosebire de dăţile anterioare, chiar aveam sentimentul că avea de gând să mă omoare.

— De ce ai făcut-o? am întrebat, ca să trag de timp. Aveai un post bun ca subordonată a lui Jerome.

— Subordonată fiind cuvântul de bază. N-aveam de gând să-mi petrec restul existenţei ca secund al cuiva şi cu atât mai puţin ca unul din secunzii cuiva.

— E la ea sigiliul, l-am auzit pe Dante din spatele meu.

— Ştiu, a replicat Grace. Tu i l-ai dat.

— Hei, nu…

Dante a ridicat mâna şi a ţipat. Am răsucit capul şi l-am văzut zvârcolindu-se de durere, de parcă ar fi fost atârnat de nişte sfori controlate de ea. După ce fusesem supusă mâniei lui Nanette, ştiam cât de dureroasă era tortura provocată de un demon şi nu suportam să mai văd şi pe altcineva trecând prin aşa ceva. Seth m-a privit pe mine, apoi pe Dante, evident nesigur ce ar fi trebuit să facă. Poate că nu era tocmai familiarizat cu încăierările, deşi se descurca. Însă asta era cu totul altă poveste.

— Dă-i drumul! am spus.

Deşi era o stupizenie, m-am întins spre ea şi am încercat s-o zgâlţâi, dar era ca şi când aş fi încercat să mut stânca din era glacială de lângă ea.

— Niciodată n-ar fi trebuit să mă bazez pe cineva aşa de aproape de…

Cuvintele i-au fost curmate când brusc a fost aruncată prin aer şi s-a izbit de stâncă. Impactul a părut s-o surprindă mai degrabă decât s-o rănească şi, din fericire, a încetat să-l chinuie pe Dante. A privit împrejur, cu ochii mari, nedumerită.

— Ce naiba…

Roman s-a materializat dintr-odată şi a pornit spre ea cu paşi mari, cu un aer sălbatic şi înspăimântător. În sfârşit, am gândit eu. Neavând la îndemână simţurile de nemuritoare, nu-i simţeam aura sau amprenta, dar ceva îmi spunea că folosea o parte importantă din forţă în timp ce avansa. Era un lucru riscant, pentru că îşi putea face simţită identitatea oricărui nemuritor de rang superior aflat în apropiere, deşi la ce probleme erau în Seattle, probabil că nu era niciunul prin zonă care să-l simtă. Cu siguranţă Cedric nu era pe aici.

Grace a inspirat adânc.

— Tu eşti… îmi amintesc de amprenta ta.

Au fost singurele cuvinte de avertisment pe care i le-a adresat înainte ca focul să pornească din mâinile ei spre Roman. Nu s-a mişcat şi nici nu a clipit măcar, dar focul a lovit un zid invizibil. L-a ocolit, lăsându-l nevătămat.

— Georgina, a spus, fără să-şi ia ochii de la Grace. Recipientul e în partea de nord, la baza stâncii.

N-am mai stat pe gânduri şi am pornit repede spre locul pe care mi-l indicase. Am auzit-o pe Grace revoltându-se şi am surprins-o cu coada ochiului venind spre mine. Însă apoi mânia i s-a transformat în durere. Roman o lovise cu ceva şi atenţia i s-a îndreptat din nou spre el. A mea era îndreptată spre terenul stâncos, în timp ce începeam să sap cu mâinile goale. În zelul meu, iar uitasem să-mi iau o lopată. Imediat, Seth s-a apropiat de mine şi s-a apucat să sape alături de mine suprafaţa acoperită de nisip. De deasupra noastră au început să cadă picături mari de ploaie, dar nu aveam timp de asta.

— Cine e mai puternic? a întrebat, în timp ce din spatele noastru se auzeau zgomotele furioase ale luptei.

Dacă îl speria apariţia lui Roman, deocamdată ignora lucrul ăsta.

— Nu ştiu, am spus.

Era din ce în ce mai greu să săpăm în pământ. Era umed şi încleiat din cauza unei ploi recente şi simţeam cum mi se adună sub unghii.

— Teoretic, am spus, Roman ar putea fi la fel de puternic ca Jerome, iar bănuiala mea e că ea e mai puţin puternică decât Jerome. Nu ştiu sigur şi se poate ca el să se reţină. Cu cât foloseşte mai multă putere, cu atât mai tare îi alertează pe ceilalţi că e aici.

Degetele mi-au atins ceva tare şi Seth şi cu mine ne-am chinuit amândoi să scoatem lucrul respectiv. Era o cutie de lemn, o cutie veche de trabucuri după aspect. Am reuşit s-o prind bine şi am început s-o scot.

— Ia, am spus, oprindu-mă. I-am aruncat geanta mea şi apoi m-am întors repede la săpat. Ia-mi telefonul. Caută în agendă şi ai s-o găseşti pe Mei. Sun-o. Spune-i unde suntem.

Cutia de trabucuri ieşise din pământ.

— Vrei să-i dau telefon unui demon? m-a întrebat şocat.

— Avem nevoie de ea. Spune-i ce facem. Apoi pleacă de aici. Ia maşina mea şi pleacă.

— Georgina…

— Pleacă! am strigat.

Seth a ezitat preţ de o secundă, apoi s-a ridicat şi a fugit cu geanta mea, ferindu-se de combatanţi. Nu ştiam dacă Mei avea să reacţioneze la telefonul unui muritor. Nici măcar nu ştiam dacă avea să răspundă, nici dacă era de încredere. Mă bazam pe instinct, împinsă de naivitatea mea că toată lumea are un strop de bunătate, în convingerea mea că ea şi Grace nu colaborau în afacerea asta.

Ţipătul lui Roman m-a făcut să ridic brusc capul. Era pe spate şi Grace se apropia de el. Spre el a pornit ceva ce aducea cu un fulger, deşi doar cu foc, şi a fost alungat. Numai că de data asta se apropiase mai mult de el decât înainte. Îi slăbeau puterile.

Disperată, am îndepărtat nisipul de pe cutia de trabucuri. Părea înşelător de simplu de deschis, dar când am încercat să smulg capacul, nu s-a întâmplat nimic. Nu se urnea şi am ştiut că niciun efort pe care l-aş fi depus n-ar fi făcut lucrul ăsta

posibil. M-am uitat la ceasul pe care îl luasem de la Dante. Cadranul avea un model maro deschis cu aspect de marmură, care se potrivea cu sigiliul. Ingenioasă ascunzătoare. Am izbit ceasul de cutia de trabucuri şi la a treia încercare, geamul a crăpat. Am smuls bucăţile de sticlă şi am încercat să-i scot partea din faţă. Era bine prinsă. Am luat un fragment micuţ din suprafaţa ceasului, am vârât-o sub marginea sigiliului şi după o presiune de câteva clipe, s-a desfăcut… dar nu era niciun sigiliu.

Am rămas cu ochii căscaţi. Mecanisme, limbile ceasului, bucăţi de sticlă şi cadranul… dar nici urmă de sigiliu. Seth avusese dreptate, şi eu fusesem sigură. Dante nu avea altă ascunzătoare pe corpul lui. Carter spusese că era posibil ca invocatorul să ascundă sigiliul în altă parte, iar dacă Dante făcuse lucrul ăsta, dăduserăm de necaz.

— Fu…

Mi-am retezat înjurătura şi mi-am privit încheietura, de unde ceasul strălucitor îmi făcea cu ochiul. Nu. Nu putea fi aşa de evident. Dante îmi dăduse ceasul înainte ca Jerome să fi fost invocat şi apoi îl pierdusem cam în perioada invocării. Dădusem vina pe mine, dar se putea oare ca Dante să şi-l fi luat înapoi pentru scurt timp…?

Mi-am smuls ceasul de la încheietură şi, fără să stau pe gânduri, i-am aplicat acelaşi tratament ca ceasului lui Dante. Mă durea să distrug piesa aia frumoasă din aur şi sticlă, dar când i-a sărit partea din faţă dantelată, am descoperit o bucată de cuarţ fumuriu care o completa pe cea a lui Grace. Ar fi trebuit să-i acord mai mult credit lui Dante. Păstrase sigiliul aproape de el şi în acelaşi timp îl ascunsese într-un loc în care nimeni care îl căuta, mai exact eu, nu s-ar fi gândit să se uite.

Însă sigiliul era inutil fără jumătatea cealaltă. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că Grace avea braţul în jurul gâtului lui Roman şi îl ridica de la pământ. Era complet lipsit de vlagă. Nu prea înţelegeam, dar ceva îmi spunea că renunţase cu totul la putere. Dar de ce? Era sinucidere curată. Îmi venea să strig, să fug spre el şi să-l salvez, dar nu puteam face nimic. Era cu spatele la mine, dar parcă îmi şi închipuiam strălucirea din ochii ei.

— Când am să te omor – a şuierat ea – postul meu va fi asigurat.

Brusc, şi-a răsucit capul spre mine. Pentru o clipă, am crezut că-i distrăsesem atenţia, dar nu se uita la mine, ci undeva lângă mine, căci simţise ceva ce eu nu mai puteam simţi, amprenta unui alt nemuritor de rang înalt, şi am văzut-o pe Mei, dură şi fioroasă. Întotdeauna considerasem că are un chip ca de piatră, dar acum avea un aer cu adevărat îngrozitor, şi m-am făcut mică.

Ea şi Grace s-au privit şi apoi, câteva secunde mai târziu, Grace l-a aruncat pe Roman, care a aterizat cu un zgomot puternic şi a rămas nemişcat pentru o clipă. Apoi a ridicat capul şi a început să se târască uşor pe nisip spre mine, fiecare mişcare părând să-i provoace o durere imensă.

— Ai făcut-o de oaie, a spus Mei.

— Mi-am consolidat poziţia, a spus Grace pe un ton neutru. Şi pot s-o consolidez şi pe a ta.

— N-am nevoie de ajutorul tău, mai ales când am să dezvălui că tu ai provocat toate astea. Ceilalţi mă vor răsplăti. Jerome mă va răsplăti.

— Eşti o idioată! Vrei să-ţi petreci o veşnicie în subordinea cuiva?

— Va veni şi vremea mea, a răspuns Mei senină. Şi prefer să lucrez pentru el decât pentru tine.

Şi fără alte discuţii, s-au aruncat una spre cealaltă. Era o luptă bizară. În parte, părea ca o luptă între fiinţe umane, completată de lovituri şi prize. În acelaşi timp, avea categoric şi un aspect supranatural, căci recurgeau la acelaşi fel de elemente şi lovituri invizibile ca Grace şi Roman. Ploua cu găleata, udându-le pe amândouă până la piele. La capacităţile pe care le aveau, ar fi putut să facă în aşa fel încât să nu fie udate, dar erau prea distrase una de cealaltă.

Roman încă se târa spre mine. Cu sigiliul şi cutia în mână, am pornit ezitant în întâmpinarea lui.

— Poţi s-o deschizi? l-am întrebat şi i-am dat cutia.

Respira greoi, cu durere, dar a apucat cutia la fel ca mine şi a încercat să deschidă capacul. Degetele i-au înhăţat lemnul şi am citit pe chipul lui sforţarea, fizică şi magică deopotrivă. Într-un final a făcut o grimasă şi a spus:

— Nu. Se pare că n-am moştenit o forţă de nemuritor de rang înalt.

Mi-am ridicat privirea spre demoniţe. Corpurile amândurora

scânteiau. În timp ce bătălia se intensifica, exista pericolul să-şi reia forma de nemuritoare, lucru la care nu era bine pentru mine să asist.

— Care e mai puternică? am întrebat.

— Sunt egale, a spus Roman, urmărindu-mi privirea. Dar Grace e un pic obosită.

Am sperat că avea să fie destul. Am strâns cutia la piept şi le-am privit în timp ce luptau, gata să-mi feresc privirea dacă îşi schimbau complet forma. Întotdeauna fusesem de părere că aveau o frumuseţe dură, dar acum, duritatea era atotstăpânitoare şi nici urmă de frumuseţe, şi nu era greu de văzut că pe sub chipurile umane erau cu adevărat demoni din iad. În acelaşi timp, înţelegeam ce spusese Roman cum că sunt egale. Imediat ce una dintre ele se afla în avantaj, cealaltă recupera teren.

Asta până când, exact când părea că era posibil ca Grace să o înfrângă pe Mei, brusc aceasta din urmă a revenit în forţă cu un atac cu nişte rafale nevăzute care au luat-o pe Grace pe nepregătite şi au făcut-o să se dea înapoi. Cu o viteză neomenească, Mei s-a aruncat asupra ei şi i-a smuls colierul de la gât. La fel de rapid l-a aruncat spre mine, apoi s-a întors s-o blocheze pe Grace, care a părut să realizeze că i se apropie sfârşitul.

Am prins colierul cu mâini tremurânde şi am smuls porţiunea sigiliului în formă de semilună. Am aşezat-o lângă jumătatea lui Dante, nesigură ce ar trebui să fac, dar imediat ce au fost destul de aproape, s-au unit, formând un disc întreg.

— Pune-l pe cutie, a spus Roman. Repede.

Am apăsat sigiliul pe capacul cutiei şi din nou a părut să ştie singur ce are de făcut, încastrându-se fără ajutor în suprafaţa lemnului, de parcă s-ar fi topit. Şi cu asta nu a părut să mai existe o altă opţiune, aşa că am deschis capacul.

Forţa care a izbucnit din ea ne-a dat şi pe Roman şi pe mine pe spate, şi în acelaşi timp am simţit un alt fel de forţă traversându-mi corpul. Legăturile care mă ţineau aproape de iad s-au refăcut, esenţa mea nemuritoare mi-a străbătut trupul şi odată cu ea am simţit că-mi revin şi toate celelalte capacităţi pe care mi le dăruise iadul. Mă simţeam puternică, încărcată, invincibilă. Simţurile mi s-au reconectat la lumea ocultă şi aerul s-a umplut de explozia puternicelor aure de nemuritori.

Şi atunci, în ploaia care se cernea, lumina şi culoarea s-au revărsat din cutie, unificându-se uşor şi luând forma unui om. Câteva minute mai târziu, avea pe deplin aspectul unui bărbat, unul care semăna cu John Cusack. Grace şi Mei şi-au încetat atacul şi amândouă priveau.

Cu grijă, ezitant, Mei s-a dat câţiva paşi înapoi. Jerome nu era atent la ea, el o privea pe Grace.

— Mamă! am spus uşor. Ai dat de dracu'.

Capitolul 25

Spre cinstea ei, Grace nu s-a umilit. A rămas fermă pe poziţie, reluându-şi calmul în timp ce-i întorcea lui Jerome privirea. De fapt, şi-a venit suficient în fire încât să-şi amintească să evite ploaia şi picăturile au ocolit-o, aşa cum îl ocolise focul pe Roman. Acum avea costumul şi părul uscate din nou, impecabil.

— Ai fi făcut şi tu acelaşi lucru, i-a spus lui Jerome.

Nu i-am văzut faţa lui Jerome când a vorbit.

— Pe mine nu m-ar fi prins nimeni. Pe tine, da. Ai dat greş.

— Ar trebui să fii impresionat de ingeniozitatea mea, a spus şi şi-a încrucişat braţele, sfidătoare aproape. Îţi sunt utilă.

— Nu însemni nimic. Te-aş putea nimici şi nimeni nu s-ar mai gândi la tine.

Nu eram prea sigură de lucrul ăsta. Demonii se păruiau tot timpul, dar asta nu însemna că iadului îi plăcea situaţia asta. Dădea naştere la hârţogărie şi dacă te prindeau, erai trimis în echivalentul infernal al unei închisori. Se pare că Grace se îndoia şi ea, asemenea mie, de cât de uşor i-ar fi fost lui Jerome s-o omoare.

— Nu prea cred. Şi aşa, ai noroc dacă îţi mai primeşti postul înapoi când te întorci. Ai fost invocat. Şi-a mutat privirea spre mine şi Roman, care stăteam înghesuiţi unul în celălalt pe nisip. Teritoriul tău e pradă haosului. Or să te trimită pe un post administrativ, sau au să te facă subordonatul cuiva. Un mare regres faţă de postul de arhidemon.

— Nu prea cred, a intervenit Mei. Nu şi dacă jucăm bine cartea asta. Jerome are relaţii sus-puse. La fel şi eu. Şi Cedric îl va susţine.

Dorinţa ei de a se face utilă şi siguranţa în legătură cu Cedric m-au surprins, dar mă rog, poate că era o mostră din filosofia potrivit căreia trebuie să-ţi cunoşti duşmanul. Grace şi-a fulgerat cu privirea fosta colegă.

— Eşti cea mai nesăbuită dintre toţi cei prezenţi aici.

— De ajuns, a izbucnit Jerome. Am avut parte de destulă obrăznicie. Lucrurile sunt clare.

Nu era nevoie să-l văd ca să-mi dau seama că îi zâmbea lui Grace, numai că aveam o bănuială că nu era un zâmbet prea amabil.

— Ne vedem în iad.

A trosnit din degete şi dintr-odată din pământ a izbucnit ceva ce semăna cu o gheaţă neagră şi s-a căţărat pe corpul lui Grace. Abia dacă a avut timp Grace să ţipe, pentru că a acoperit-o repede şi apoi a îngheţat-o pe loc, imobilizând-o. O prefăcuse într-o statuie neagră spinoasă.

— Ce-i aia? am întrebat cu respiraţia întretăiată.

— Un fel de stază demoniacă, a şoptit şi Roman. Un fel de temniţă. El e de zece ori mai puternic decât ea, nu-i e greu să facă aşa ceva.

În clipa aia, m-am întrebat cât de puternic era Roman de fapt. Păruse pe potriva lui Grace, dar încă nu eram sigură dacă se abţinuse, de teamă să nu fie reperat. Acum însă avea amprenta disimulată şi ai fi zis că e fiinţă umană. O făcuse chiar înainte ca Mei să se materializeze pe deplin.

— Trebuie să pleci de-aici, i-am spus.

— Aşteaptă, mi-a răspuns.

Într-adevăr, Roman părea să fie ultima grijă a lui Jerome, în timp ce arhidemonul studia statuia lui Grace. De fapt, înfrângerea ei fusese de-a dreptul ridicolă. Nu fusese genul de gâlceavă cu tam-tam cum păruseră să aibă toţi ceilalţi pe ziua de azi, dar când aveai aşa o forţă ca a lui Jerome, nici nu era nevoie. De asemenea, aveam sentimentul că Grace avusese dreptate într-o privinţă. Deşi chiar avea relaţii, probabil că Jerome nu putea risca niciun gest pripit pentru a-şi restabili controlul asupra oraşului Seattle. Probabil că voia cu adevărat s-o tortureze şi s-o şteargă de pe faţa pământului, dar era mai bine pentru el dacă o fereca şi o ducea în faţa justiţiei demonice, cum era cazul. Iadul avea să fie mai îngăduitor cu el dacă urma regulile.

S-a întors spre Mei, care stătea într-o margine. Era prima oară când îmi vedeam bine şeful de când se întorsese. Era palid şi distant, dar eram destul de sigură că în ochii lui vedeam furia clocotind. Să fii invocat era cam cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unui demon.

— Avea dreptate într-o oarecare privinţă, i-a spus lui Mei. Ar fi putut fi avantajos pentru tine să te întorci împotriva mea.

— Şi să fiu subordonata ei? a întrebat Mei, clătinând din cap. Asemenea lui Grace, se aranjase şi ea. Nu. N-am să lucrez veşnic pentru tine, crede-mă, dar deocamdată ştiu ce e cel mai bine pentru mine. Îmi las soarta în mâinile tale.

— Îţi apreciez loialitatea.

Mei a încuviinţat din cap. Spre deosebire de Kristin, care îl slujea pe Cedric din iubire şi datorie deopotrivă, loialitatea lui Mei era izvorâtă din pragmatism şi din analizarea şanselor de avansare pe care le avea. Jerome ştia lucrul ăsta şi îl accepta.

— Şi îţi va fi răsplătită, adăugă el.

— Ştiu, a spus ea pe un ton neutru. Şi n-o să mai fim două pe post când ne întoarcem?

— Nu, nu dacă depinde de mine decizia.

Şi pentru prima oară de când o cunoşteam, Mei a zâmbit.

Apoi şi-a mutat privirea pe statuia lui Grace.

— Ai nevoie de mine…?

— Nu, a spus Jerome, părând să-şi aducă aminte şi de noi. Poţi să pleci.

Mei nu a stat mult pe gânduri. A dispărut şi Jerome s-a întors şi ne-a privit pe Roman şi pe mine. Mai întâi privirile i-au poposit asupra mea.

— Carevasăzică eşti aici, Georgie. De ce nu mă surprinde?

— Poate pentru că am fost singura care s-a deranjat să te caute şi nu am fost aşa de leneşă încât să nu mişc un deget?

O umbră de zâmbet i s-a plimbat pe buze.

— Mi se pare corect. Şi vei fi şi tu răsplătită.

Aş fi vrut să-i spun că n-am nevoie de răsplată, dar Jerome deja îşi îndreptase atenţia asupra lui Roman. Zâmbetul i-a pierit.

— Tu, în schimb, ai mare tupeu să calci pe aici.

— Probabil că e o trăsătură a întregii familii, a spus Roman.

Deşi fusese ciomăgit bine, tot îi mai ardea să fie batjocoritor.

— Însă nu şi tendinţele suicidare. Ştii că mai ai câteva

secunde de viaţă, nu?

— Da, da, a spus Roman. Şi sunt convins că dacă mă omori, îţi consolidezi statutul de demon rău. Dar adevărul e că şi eu am ajutat la salvarea ta. N-ai fi aici dacă nu eram eu.

Nu eram chiar aşa de sigură că muncise la fel de mult ca mine în afacerea asta, dar categoric îmi uşurase misiunea.

Cu toate astea, chiar dacă l-ar fi salvat singur pe Jerome, nu avea nicio importanţă. Demonii nu mergeau pe principiul cinstei sau al obligaţiei, şi asta a spus şi Jerome.

— Nu-ţi datorez nimic. Dacă vrei să-ţi rişti viaţa, nu e problema mea. Nu-mi pasă dacă trăieşti sau mori.

Roman s-a chinuit să se ridice în picioare.

— Nu e adevărat, altfel m-ai fi omorât deja. Poate că nu-mi datorezi nimic… dar cu toate astea eşti îndatorat, deşi tu nu crezi în achitarea datoriilor – şi cred că aşa e. Nu poţi să suporţi gândul că îmi eşti dator.

Jerome a mijit ochii şi a întrebat:

— Ce vrei?

— Amnistierea.

— Ce? am izbucnit.

Nimeni nu m-a băgat în seamă. După ei, erau singurii oameni din lume, tată şi fiu.

— M-am săturat să tot fug, să mă tot ascund. Vreau un loc în care să stau, un loc în care să mă stabilesc pentru o vreme.

— N-ai nevoie de mine pentru asta.

— Nu? a întrebat Roman. În orice loc aş trăi, chiar dacă îmi disimulez amprenta, stau cu teama că aş putea fi descoperit de nemuritorul de rang înalt care îl controlează. Întotdeauna sunt în alertă. Vreau să trăiesc într-un loc în care ştiu că pot să umblu conştient că am măcar o măsură de protecţie.

— Dacă vrea cineva să te omoare, n-am să-i stau în cale.

— Ştiu. Dar măcar nu vreau să-mi fac zilnic griji că eşti şi tu unul dintre ei.

Jerome a tăcut şi, spre totala mea uluială, am realizat că medita la lucrul ăsta. Niciodată nu m-aş fi gândit că ar fi fost posibil… şi cu toate astea, după cum spusese Roman, dacă Jerome ar fi fost hotărât, l-ar fi distrus deja pe Roman.

Toamna trecută, când aflaserăm că Jerome avea doi gemeni nephilimi, mai aflaserăm şi că avusese o soţie cu mult timp în urmă, o femeie pe care o iubise aşa de mult încât căzuse din

graţia divină ca să fie cu ea. Oare mai rămăsese ceva din iubirea aceea? Oare se topise de-a lungul mileniilor în care fusese o creatură osândită? Oare vedea ceva din ea când îl privea pe Roman? Când Jerome ajutase la prinderea lui Roman şi a surorii lui gemene, păruse să nu-i pese, ajutase chiar la uciderea Helenei.

Acum mă întrebam dacă Jerome chiar era aşa de indiferent cum părea şi dacă Roman bănuia lucrul ăsta de ceva timp. Ştiam că Roman îl ura pe Jerome, probabil mai mult decât mă ura pe mine, dar oare merita să facă o alianţă deloc comodă cu Jerome ca să aibă parte de puţină linişte? Oare Roman realizase că doar mizând pe relaţia tată-fiu putea avea parte de un respiro temporar? Desigur. Asta fusese planul lui Roman de la bun început. O rămăşiţă de iubire faţă de mama lui Roman… un pic de obligaţie vârâtă sub nas. De-aia ajutase Roman la eliberarea lui Jerome şi nu voise să spun nimănui ce aflasem, am realizat cu ironie. Era posibil să fi fost cu adevărat interesat de caracterul secret al misiunii noastre, dar fără îndoială ar fi vrut să minimalizeze implicarea altora ca să poată juca un rol major în salvarea lui Jerome şi să se folosească de lucrul ăsta.

— Mei ştie, a spus Jerome. Nu pot controla ce va face ea.

— Nu ştie, a spus Roman. Ştiam ce l-a trimis Georgina pe Seth să facă şi mi-am disimulat amprenta chiar înainte să ajungă Mei. Ultima oară nu m-a văzut la faţă, aşa că acum nu m-a recunoscut. Nu ştie ce sunt.

— Are dreptate, am realizat când mi-am amintit că Grace îl strângea de gât.

Roman renunţase treptat la forţă şi avusese mare noroc.

— Chiar dacă e adevărat – a spus Jerome, care părea din ce în ce mai frustrat de acest raţionament – nu pot controla eu ce fac alţii. Îngerii vor fi întotdeauna o problemă.

— Hm, nu chiar aşa o mare problemă.

Glasul nou apărut era însoţit de o aură bine cunoscută, una cristalină şi răcoroasă. Carter era lângă noi.

— Bine ai revenit.

Jerome l-a privit pe înger şi, pentru o clipă, aproape că a părut încântat. Cei doi s-au măsurat din priviri, comunicând probabil telepatic. Sau poate că nu. Poate că după atâta amar de vreme de când erau prieteni, nu mai aveau nevoie de aşa ceva.

— Presupun c-o să-l susţii şi pe el, a spus Jerome.

Carter a ridicat din umeri şi l-a privit pe Roman.

— Nu ştiu.

Îngerii aveau pornirea de a vâna nephilimi asemenea demonilor. Mă gândeam că el e o forţă a binelui, dar şi el ajutase la distrugerea Helenei.

— Chiar a ajutat. Poate continuă să se poarte frumos, spuse Carter.

Faptul că Jerome şi Carter păreau gata-gata să accepte prezenţa unui nephilim şi că eu am fost singura care a protestat dovedea în ce măsură scăpase situaţia de sub control.

— Voi aţi înnebunit? am exclamat. Ştiţi ce a făcut! A omorât nişte oameni şi pe alţii i-a rănit. Poate că ne păcăleşte. Dacă îi permiteţi să stea în Seattle, ar putea încerca să mai omoare şi alţi oameni. Poate chiar pe voi. Poate pe mine!

Toată lumea s-a întors spre mine, un pic speriată de izbucnirea mea.

— Şi eu care credeam că suntem parteneri, a meditat Roman.

— Leagă-l, a spus Carter. Leagă-l prin jurământ.

Jerome şi Carter s-au măsurat unul pe celălalt din priviri, timp în care eu mi-am ţinut respiraţia. Un jurământ între nemuritori lega sufletul făpturii şi nu putea fi încălcat fără consecinţe groaznice. Făcusem şi eu câteva în viaţa mea. Acum totul depindea de Jerome, dacă era dispus să încalce toate tabuurile nemuritorilor şi să accepte cu bună ştiinţă ca un nephilim să locuiască pe teritoriul lui.

Într-un final, Jerome a spus:

— Am să-ţi permit să trăieşti pe teritoriul meu. În perioada asta n-am să-ţi fac niciun rău, asta dacă nu te descoperă alţii şi n-am de ales. Nu-ţi garantez cum vor proceda alţi nemuritori care te găsesc şi nu-ţi ofer protecţie dacă se întâmplă lucrul ăsta. Tu, în schimb, te legi să nu mă implici în niciun fel în povestea asta. Promiţi să nu-mi faci rău mie sau oricărui nemuritor care intră pe teritoriul meu, numai dacă e în scop de autoapărare sau dacă mi-am dat eu acordul. De asemenea, promiţi să nu-i faci rău nici unui subordonat al meu – a spus privindu-mă pe mine– niciunde pe lumea asta.

— Accept, a spus Roman cu seriozitate.

— Şi – a adăugat Jerome, cu o privire oarecum tăioasă – te legi să-mi stai la dispoziţie dacă îţi solicit serviciile în scopuri

defensive, în acţiuni sub acoperire sau, în condiţii extrem de rare, în scopuri ofensive.

Asta era. Ăsta era motivul pentru care Jerome putea accepta ceva de genul ăsta. Oferindu-i lui Roman adăpost, se tocmea pentru a-şi câştiga un agent secret nephilim, o armă puternică despre care nu ştia niciunul dintre inamicii lui. Nu mai auzisem niciodată de aşa ceva.

— Accept cu condiţia să nu ucid la comanda ta, a spus Roman într-un final.

După un moment de meditaţie, Jerome a spus:

— De acord. Termenii acestei înţelegeri devin nuli dacă la un moment dat renunţi în mod făţiş la amnistie. Sau dacă declar eu înţelegerea nulă şi neavenită.

— Vreau să ştiu cât timp este valabilă înţelegerea, a spus Roman cu un aer ironic. Când îmi expiră contractul?

— După un secol. Apoi renegociem.

— Atunci accept toţi termenii.

— Şi sunt de acord să-ţi acord şi eu aceeaşi amnistie ca Jerome, a intervenit Carter. Atât că eu nu vreau să spionezi sau să omori pentru mine.

— De acord, a spus Roman.

Era totul aşa de oficial încât prezenţa mea părea de prisos. Au bătut toţi trei palma şi cu ocazia asta aerul a scânteiat împrejur, legându-i pe toţi la ceea ce acceptaseră.

— Bun, a spus Jerome energic. Acum că am terminat, mă duc să curăţ mizeria care s-a făcut în absenţa mea. I-a aruncat lui Roman o privire ironică şi a continuat: Dar fiindcă teoretic încă nu eşti pe teritoriul meu, te-aş sfătui… Jerome s-a oprit brusc şi a cercetat plaja. Şi celălalt invocator unde e? Omul? A fost şi el aici?

M-am uitat şi eu împrejur. Plaja era pustie.

— Dante a fost… am spus uşor.

Jerome a dat ochii peste cap şi a spus:

— Tipic. Şi acum unde e?

— Nu ştiu, am spus sincer. L-a bătut Grace.

Îmi făcusem griji să nu fi murit, dar se pare că nu era aşa. Mi-am aruncat privirea spre locul în care stătuse şi am văzut un soi de urme pe nisip, semn că fusese târât, dar am hotărât să ţin pentru mine informaţia asta.

— Minunat, a spus Jerome. S-a întors din nou spre noi şi m-a

privit cu atenţie. Georgie, ţii pentru tine înţelegerea noastră. Şi discutăm altă dată despre răsplata ta.

Apoi a dispărut şi odată cu el statuia lui Grace. Nu o invidiam deloc.

Roman, Carter şi cu mine am pornit înapoi spre parcare. Nu puteam vorbi în numele lor, dar mie mi se învârtea capul din cauza a tot ceea ce se întâmplase.

— Ai văzut ce i s-a întâmplat lui Dante? l-am întrebat pe Roman.

— Mă tem că am fost cam ocupat. Ce s-a întâmplat cu Mortensen după ce a sunat-o pe Mei?

— I-am spus să plece şi cred că… Am ezitat, nu foarte sigură cum de ştiam lucrul ăsta, dacă nu cumva era faptul că îl cunoşteam pe Seth. Cred că în zăpăceala aia, Seth l-a târât de acolo. Nu pot să cred, chiar m-a ascultat.

Parcarea era goală, iar maşina mea ia-o de unde nu-i.

— Mi-au luat maşina, am explicat.

Sincer, nu crezusem că Seth avea să plece, în ciuda rugăminţilor mele.

— Mamă! a exclamat Roman, vizibil încântat. Fostul tău prieten l-a salvat pe actualul tău prieten şi după aia ţi-a furat maşina. Sau, stai un pic, Mortensen mai e iubitul tău? Practic se poate spune că l-a salvat pe fostul tău?

— Gura. Nu contează. N-avem cu ce ne întoarce.

— Tu i-ai spus să ia maşina? a întrebat Carter.

— Da. I-am spus să plece departe. Voiam să fie în siguranţă şi presupun că m-a ascultat.

— Depinde de cum defineşti chestia asta, a spus Roman. Faptul că s-a întors după tipul celălalt l-a plasat în colimatorul demonilor. De ce-ar face aşa ceva pentru un tip care îi stă în gât?

Am privit parcarea pustie.

— Pentru că aşa e Seth.

Carter părea la fel de nonşalant pe tema asta ca Dante.

— Ce noroc că sunt aici, nu? Ne-a pus mâinile pe umeri şi m-am pregătit pentru teleportare. Sunteţi pregătiţi de drum?

— Bate de departe mersul pe jos, am spus.

Carter s-a oprit şi l-a privit curios pe Roman.

— Tu unde ai să stai?

Roman a părut gânditor o clipă.

— Păi, am auzit că Georgina se mută într-o locuinţă mai mare, a spus şi m-a privit, adresându-mi unul din cele mai frumoase zâmbete din palmares. N-ai nevoie de un coleg de cameră?

Capitolul 26

Din nefericire, Roman nu glumea în totalitate.

— Ce faci? am exclamat când am ajuns înapoi la mine acasă.

Se trântise pe canapea şi luase repede telecomanda. Pe stradă nu se zărea maşina mea, dar dacă Seth ar fi plecat de acolo cu maşina, Cartermobilul ar fi ajuns mult mai repede.

— N-am unde să mă duc, a spus pe un ton suav.

Aubrey a ieşit din dormitor şi a sărit lângă el.

— Tocmai ai fost amnistiat de către un arhidemon. Nu s-a mai auzit de aşa ceva în cazul unui nephilim. Parcă ziceai că vrei să te stabileşti aici? De ce nu te duci să-ţi cauţi o locuinţă în suburbii? Să-ţi îngrijeşti gazonul…

— Nimeni nu vrea să locuiască acolo.

Mi-am trecut mâna prin păr exasperată şi apoi mi l-am aranjat imediat. Doamne, ce dor îmi fusese de schimbarea aspectului. Dacă eram osândită, măcar să mă bucur de avantaje.

— Nu poţi să stai la mine. Nu e destul spaţiu.

— Nu mă deranjează să dorm pe canapea.

M-am pregătit să mă iau la ceartă cu el, dar atunci a bătut cineva la uşă. O parte din mine spera să fie Seth, deşi era aproape imposibil. Nu se simţea niciun fel de amprentă de nemuritor, ceea ce însemna că vizitatorul meu era fiinţă umană. Da, categoric îmi lipsiseră abilităţile pe care le aveam, deşi lucrurile astea atrăgeau şi alte lucruri după ele. Am deschis uşa şi am dat de Maddie.

— Salut, a spus veselă.

— Salut, am spus, dar nu eram sigură că fusesem la fel de entuziastă ca ea. Intră.

A intrat, apoi a ezitat când l-a văzut pe Roman.

— Oh, îmi cer scuze, n-am vrut să vă întrerup…

Roman a sărit de pe canapea.

— Nu, nu. Sunt doar un vechi prieten. Roman, a spus el şi a

întins mâna.

Maddie a mutat foile pe care le ţinea şi i-a strâns şi ea mâna şi a zâmbit din nou.

— Eu sunt Maddie. Mă bucur să te cunosc, a spus, apoi s-a întors spre mine. Ai un moment liber? Eram în drum spre serviciu şi voiam să-ţi arăt ceva.

Mi-a dat hârtiile. Erau rapoarte detaliate despre apartamentul cel nou din Alki Beach. Erau liste cu preţuri şi fotografii cu fiecare cameră a unui apartament anume. Încă nu era terminat. Podeaua era din beton şi peretele din rigips de la interior nu era vopsit. Cu toate astea, fotografiile erau clare şi creau o impresie destul de limpede că era spaţios. Într-o fotografie apărea un balcon care dădea spre o panoramă ameţitoare, apa, şi la orizont se vedea oraşul Seattle. Nu se compara cu cel în care fusesem eu cu Seth, dar era drăguţ. Roman, care trăgea cu ochiul pe deasupra umărului meu, a scos un fluierat gros.

— Drăguţ.

I-am dat cu cotul să se dea mai încolo.

— De unde le ai?

Maddie a zâmbit.

— Ai spus că ai treabă, aşa că m-am dus singură şi am discutat cu constructorul. Asta e singurul care a mai rămas şi m-au lăsat să intru şi să fac fotografii.

Am ridicat brusc capul.

— Tu ai făcut toate astea?

— Ştiam ce stresată erai şi am vrut să-ţi dau o mână de ajutor. Continuă şi ai să vezi ce opţiuni mai ai. Poţi să alegi parchetul: de arţar, bambus, lemn de cireş…

Am inspirat adânc să mă calmez. Maddie nu imprimase doar informaţii pentru mine. După toată căutarea şi selectarea, chiar se chinuise să strângă un întreg dosar despre apartamentul ăsta, unul pe care îl pomenisem la întâmplare ca s-o fac să se simtă mai bine.

— Au agent imobiliar la faţa locului, dar poţi să-ţi cauţi singură unul, a continuat. L-a mai vizitat cineva, dar tipul a spus că dacă eşti interesată şi faci o ofertă în curând, o s-o ia în considerare alături de cea a celeilalte persoane.

— Ia uite, a intervenit Roman. Două dormitoare.

— Maddie… am spus, înghiţind în sec. N-ar fi trebuit să faci

lucrul ăsta.

— De ce? a întrebat, aruncându-mi o privire nedumerită.

— A fost prea multă muncă.

— Nu contează. În plus, după câte ai făcut tu pentru mine? Georgina, asta a fost o nimica toată. O să stai de vorbă cu ei? Merg cu tine dacă vrei.

M-am prăbuşit pe canapea şi am răsfoit paginile fără să înţeleg mare lucru. Mă înfuriasem când ea şi Seth se cuplaseră. Însă nu aveam dreptul ăsta. Nu ştiuse despre trecutul nostru. Dacă n-aş fi fost aşa de pornită să ţin lucrul ăsta secret, dacă ar fi ştiut că eu şi Seth fuseserăm împreună, eram absolut sigură că niciodată n-ar fi ieşit cu el. Pentru că era prietena mea.

Mi-am simţit ochii pârjoliţi şi m-am forţat să nu plâng. Nu ştiam ce făcusem să merit o asemenea prietenie. Era un om bun. Ea vedea numai lucrurile bune din mine, exact ca Seth. În toată faza asta periculoasă, Seth nu renunţase să-mi stea alături. Amândoi erau aşa de buni, de cumsecade. Şi până la urmă, nu găseai prea des aşa ceva în rândurile oamenilor.

Carter spusese că dacă lumea n-ar fi avut aşa de multe complicaţii, pe mine m-ar alege Seth. Dar aveam parte de complicaţii. Încă refuzam să-i fac rău din cauza sexului şi acum problema asta revenise în forţă. Acolo, pe plajă, se expusese pericolului pentru mine. Întotdeauna ar fi fost un pericol la ce stil de viaţă duceam eu, şi pe el îl păştea pericolul ăla, nu pe mine. Îl doream mult de tot, voiam să recăpătăm ce avuseserăm, dar dacă se întâmpla aşa, nu aveam decât să-l supun din nou la viaţa asta ca un carusel. I-aş fi refuzat o viaţă normală, o iubire normală. Nu-i puteam face asta, indiferent ce spunea el despre încă o încercare.

Dacă nu iese, nu înseamnă că nu mai există şi alte persoane pe care să le iubeşti. E prea importantă pentru tine iubirea ca să poţi trăi fără ea. Cel puţin în cazul oamenilor era valabil. Voiam ca Seth şi Maddie să se bucure de aşa ceva, voiam ca lor să li se îndeplinească visul care mie nu mi se putea împlini.

Expresia lui Maddie s-a înmuiat când m-a privit.

— De ce mă priveşti aşa?

Am înghiţit în sec şi i-am zâmbit.

— Eram încă uimită că ai făcut toate lucrurile astea.

— O să te duci să-l vezi? m-a întrebat entuziasmată.

— Da, am să mă duc.

Cu asta mi-am câştigat o îmbrăţişare şi un zâmbet, după care a trebuit să fugă la serviciu. M-am aşezat înapoi pe canapea, cu hârtiile strânse încă în mână. Roman s-a aşezat vizavi de mine.

— O să-i pui capăt, nu? a întrebat cu un glas surprinzător de blând. Relaţiei cu Mortensen?

— Mda. Adică ştiam că asta o să se întâmple, dar până acum nu am realizat. Ne minţeam pe noi înşine… prinşi de o situaţie temporară. Ei doi merită să fie împreună şi n-ar fi trebuit să-i fac lui Maddie ce i-am făcut. Am oftat. Nyx m-a păcălit cu visul ăla. Nu era adevărat.

Fără să mă gândesc la asta, mi-am aşezat mâna pe abdomen. Chiar dacă aş fi avut vreo şansă să rămân însărcinată cât am fost în stază, acum se dusese.

— Dar poate pentru ei este posibil, am adăugat.

Roman părea aşa de îndurerat, de înţelegător, încât era greu să-ţi închipui că încă mai voia să mă omoare. Deşi eram destul de sigură că asta voia de fapt.

— Îmi pare rău, a spus. Îmi pare că nu poţi avea bărbatul şi fiica. Îmi pare rău până şi din cauză că nu poţi avea pisicile.

Mi-am aruncat privirea spre locul în care dormea Aubrey, amintindu-mi de pisica tărcată din vis.

— Mă rog, cred că ea se bucură mai tare pentru că e singură la părinţi.

***

Seth a venit ceva mai târziu. Slavă Domnului, Roman era plecat, se dusese să cumpere de mâncare. În ciuda protestelor mele, părea hotărât să stea la mine. Mă gândeam să mă plâng la Jerome, dar eram destul de sigură că şeful meu n-ar fi fost prea mulţumit să-l bat la cap cu o asemenea bagatelă în momentul ăsta. Asta dacă încă mai era şeful meu. Deocamdată nu mi se părea că e un lucru bun faptul că nu aveam niciun fel de veşti.

Seth mi-a dat cheile de la maşină când a intrat.

— E în spatele clădirii.

— Mersi.

— Îmi pare rău că am plecat aşa. N-aş fi vrut… Doamne, ce greu a fost.

— Asta am vrut eu, i-am spus. Stăteam la o distanţă de câţiva

metri de el şi amândoi ezitam să ne apropiem mai mult. Mă bucur că m-ai ascultat.

— N-aveam de gând. Imediat după ce-am vorbit la telefon cu demonul ăla – şi, crede-mă, a fost foarte ciudat – aveam de gând să mă întorc şi… nu ştiu. Nu ştiu ce-aş fi făcut. Aş fi stat alături de tine.

— Ar fi fost sinucidere curată.

A ridicat din umeri, de parcă ar fi fost un detaliu.

— De fapt, chiar m-am întors, şi atunci… l-am văzut pe Dante.

Mi-am încrucişat braţele, temându-mă încă să mă apropii de el, în mare măsură pentru că mă temeam că aş fi sărit la el.

— Ştiam eu că aşa ai făcut. Dar de ce? Nu-l placi. Ştii ce fel de om e.

Seth a încuviinţat din cap.

— Nu-mi place, dar… l-ar fi omorât, nu?

M-am gândit la Jerome, la răceala şi mânia abia reprimată din ochii lui. Fusese nervos şi ştiam că trebuie să fi fost terminat pentru că nu putuse să-şi reverse mânia asupra lui Grace. Existau interdicţii în legătură cu rănirea directă sau cu venirea în contact cu muritorii, dar ce să zic, mai fuseseră cazuri şi întotdeauna se găsiseră chichiţe. Ar fi avut mai puţine probleme pentru chestia asta decât dacă o distrugea pe Grace.

— Hm – am făcut – hai să spunem că l-ar fi putut face să sufere considerabil.

— Mi-am închipuit. Şi nu puteam permite să se întâmple aşa ceva… nici măcar lui. A făcut un lucru rău, ţi-a complicat existenţa şi te-a pus în pericol. Dar, într-un fel ciudat şi nebunesc, a făcut-o pentru că te iubeşte. Şi nu cred că cineva trebuie să fie torturat pentru asta. Şi… a spus Seth şi m-a studiat cu atenţie, aveam sentimentul că tu n-ai fi vrut asta.

Avea dreptate. Indiferent cât de mult suferisem, în ciuda trădării lui Dante… ţinusem la el. De fapt, încă mai ţineam un pic.

— Doamne, trebuie să nu mă mai cuplez cu bărbaţi instabili. Unde e acum?

— L-am lăsat la el acasă. Începuse să-şi revină şi putea chiar să meargă şi lucruri de genul ăsta.

— Dacă are ceva minte, a plecat de mult. Cred că Jerome nu uită cu una, cu două.

— Şi deci… lucrurile au revenit la normal?

Am stat puţin înainte să răspund.

— Da, am redevenit un sucub de toată frumuseţea.

S-a întors şi a început să măsoare încăperea cu pasul.

— Ştiam că asta are să se întâmple… ştiam că aşa o să fie şi totuşi… m-am tot prefăcut că nu e aşa.

— Şi eu. Cred că undeva în mintea mea am sperat că l-aş putea găsi pe Jerome şi încă să mai fiu cu tine.

Seth s-a oprit şi m-a privit.

— Încă mai putem. Am vorbit serios… că aş vrea să mai încercăm o dată…

L-am privit lipsită de emoţii.

— Şi Maddie?

— Aş… aş pune capăt relaţiei cu ea…

— O iubeşti? am întrebat fără ocolişuri.

Cred că l-am luat prin surprindere.

— Da… dar e altfel. Altfel decât te iubesc pe tine.

— Nu contează, am spus. Nu putem fi împreună. Dacă ai şansa de a fi fericit, atunci trebuie să profiţi de ea. Nu-i putem face lucrul ăsta încă o dată. Nu e corect. Nu merită aşa ceva.

— Ţi-am spus că mai întâi aş pune capăt relaţiei cu ea dacă ne împăcăm. Nu mai vreau să mai înşel pe nimeni.

— Nu te poţi despărţi de ea, am spus, surprinsă de vehemenţa din glasul meu. Te iubeşte şi tu o iubeşti pe ea. Şi după ce i-am făcut…

— Vrei să rămân cu ea drept compensaţie?

M-am oprit brusc.

— Hm, nu… nu tocmai. Dar voi vă meritaţi unul pe celălalt. Meriţi să fii fericit şi n-ai să fii niciodată fericit cu mine. Întotdeauna o să avem parte de suişuri şi coborâşuri, exact ca înainte.

— Încep să cred că toate relaţiile sunt aşa, a spus cu o voce obosită. Nu vreau să te rănesc. Nu suport gândul ăsta, nu pot uita ce a spus Hugh, că lucrul ăsta te-ar distruge. Şi totuşi… ceva ne trage permanent înapoi. Ţi-am spus, niciodată n-o să reuşim să stăm departe unul de celălalt.

Ştiam exact la ce se referă, dar n-am spus nimic.

— Am crezut că dacă punem capăt relaţiei înainte, avea să rezolve problema, că durerea de scurtă durată avea să merite dacă pe termen lung aveam parte de stabilitate, a continuat el.

Dar m-am înşelat. Tocmai am descoperit alte şi alte probleme şi Maddie e la mijloc. Eu vreau să mai încerc… indiferent cât de greu ar fi.

— Ai avut dreptate când ai pus capăt relaţiei noastre, am spus aspru. Iar eu nu vreau să mai încercăm.

M-a privit şocat. Minţeam, desigur. Pe de o parte voiam să mai încercăm, să accept orice ca să fiu cu el. Dar nu-mi ieşea Maddie din minte. Nu puteam să nu mă gândesc la toată suferinţa pe care i-am pricinui-o. Ce ironie! Data trecută se străduise el din răsputeri să mă rănească dinadins pentru că aşa era cel mai bine. Acum făceam eu acelaşi lucru pentru ei amândoi, pe ea o scuteam de o suferinţă şi pe el de alte chinuri din partea mea. Mergeam în cerc, fără posibilitatea de a scăpa vreodată de acolo.

— Nu se poate să vorbeşti serios. Ştiu că nu se poate, a spus şi pe chip i se citea un amestec de neîncredere şi durere.

Am scuturat din cap.

— Ba da. Suntem dezastruoşi împreună. Ce-am făcut noi în timpul stazei… a fost incorect, scandalos, imoral. Am înşelat pe cineva care ne iubeşte pe amândoi, care ne doreşte tot ce e mai bun. Cum am putut să-i facem aşa ceva? Îţi dai seama ce precedent creează asta? Cum ne-am putea aştepta să avem o relaţie solidă dacă este bazată pe o asemenea fundaţie sordidă? Una construită pe minciuni şi înşelătorie?

Mă durea să spun lucrul ăsta. Mânjea frumuseţea preţioaselor zile pe care le petrecuserăm, dar trebuia să par convingătoare.

Seth a rămas tăcut preţ de câteva minute şi mă privea.

— Vorbeşti serios.

— Da. Ştiam să mint aşa de bine încât cel care mă iubea cel mai mult nu-şi dădea seama. Întoarce-te la ea, Seth. Du-te la ea şi spală-ţi păcatele.

— Georgina…

Atunci am văzut că realizează. Începea să înţeleagă pe deplin că o înşelase pe Maddie. Felul lui de a fi nu-l lăsa să ignore faptul că făcuse un rău. Ţinea de bunătatea lui, cea care îl făcuse să se întoarcă şi să-l salveze pe Dante şi cea care avea să-l convingă să mă părăsească, încă o dată. A întins şovăitor mâna spre mine. I-am prins-o şi m-a tras aproape de el.

— Am să te iubesc întotdeauna.

Avea să-mi plesnească inima în piept. M-am întrebat de câte ori puteam îndura chinul ăsta.

— Ba nu, am spus. O să-ţi vezi de viaţă. Şi asta am să fac şi eu.

Seth a plecat la scurt timp după aceea. Am rămas cu ochii fixaţi asupra uşii şi mi-am repetat propriile cuvinte. O să-ţi vezi de viaţă. Şi asta am să fac şi eu. În ciuda iubirii pe care mi-o purta, în ciuda a ceea ce era dispus să rişte, am simţit sincer că avea să se întoarcă la Maddie, că avea să creadă ce am spus. Îl făcusem să se simtă vinovat şi asta îi biruise iubirea pentru mine.

O să-ţi vezi de viaţă. Şi asta am să fac şi eu.

Însă faptul că mă pricepeam să mint avea o parte negativă, şi anume că în vreme ce-i puteam face pe alţii să creadă ce spun, eu nu credeam.

Capitolul 27

Deşi fusesem destul de sigură pe mine când îi spusesem lui Seth că probabil Dante plecase din oraş, cu toate astea a doua zi am trecut pe la magazinul lui. E adevărat că niciodată nu păruse prea prosper, dar acum era limpede că era părăsit. Firma luminoasă cu „MEDIUM” dispăruse, de asemenea jaluzelele, şi lăsau la vedere o încăpere şi mai goală decât înainte. Pe uşă era un semn cu „De închiriat”, probabil indiciul cel mai clar că Dante plecase pentru totdeauna.

Având în vedere ce se petrecuse cu Seth, era greu să-mi dau seama ce-ar trebui să gândesc în legătură cu Dante. Aproape că-mi lipsea energia necesară. Categoric ţinusem la el. Fusese potrivit pentru mine în faza mea decadentă şi, în ciuda sufletului său negru, avea şi aspecte agreabile. Şi mai presus de toate, se părea că şi el ţinuse la mine, fie că sentimentele lui fuseseră prost direcţionate, fie că nu. Nu mă bucura deloc târgul pe care îl făcuse cu Grace, dar mă bucuram că nu fusese acolo ca să fie pedepsit de Jerome şi de Mei. Nimeni nu merita aşa ceva, nici măcar Dante. Am sperat că, ori unde s-ar fi aflat, avea să încerce să înceapă o viaţă nouă, poate una care să-i mai înseninеze sufletul. Însă eu ştiam că oamenii cu sufletul osândit rareori îşi reveneau.

În seara aia am mers în Capitol Hill. Peter şi Cody găzduiau un cocteil menit să sărbătorească întoarcerea lui Jerome, deşi eu bănuiam că pur şi simplu voiau să-şi înece amarul pentru că nu se mai puteau bucura de soare.

— Cum putem să sărbătorim revenirea lui Jerome dacă el nu-i aici? s-a interesat Tawny.

Redevenise amazoana blondă şi îşi ţinea paharul de martini într-un fel precar. Peter nu-şi putea lua ochii de la el.

Trăgeam şi eu de un cocteil, din politeţe. Vampirii făcuseră pe dracu-n patru ca să aducă Grey Goose şi limetă proaspătă, dar sincer mi se cam luase de alcool. Aveam senzaţia că fusesem permanent beată în ultimele patru luni. Încă nu mi se luase şi de ţigări, dar mă străduiam din răsputeri să mă dezvăţ din nou.

— Jerome are multe treburi pe cap, am spus. Bem doar în cinstea lui.

— Dar rămâne, nu? a întrebat Cody.

Ne-am întors cu toţii spre Hugh. Asemenea celorlalţi, Hugh îşi recăpătase abilităţile şi, sincer, mă aşteptasem să fie mult mai fericit acum că reintrase în posesia vederii de drăcuşor. În loc de asta, el părea foarte serios şi puteam jura că mă privea când nu eram atentă.

— Mda. El şi Mei l-au dus cu preşul pe tipul din conducere şi aveau destui datori încât să obţină sprijinul lor. Cedric şi Nanette au jurat că nu există niciun demon mai pregătit să conducă Seattle decât el.

— Şi până la urmă Nanette a cedat, nu? am întrebat în timp ce-mi agitam gheaţa în pahar. Desigur, cum ştie că Jerome îi este dator, probabil că se simte mai sigură pe teritoriul ei.

Cody a clătinat din cap:

— Totuşi, Grace s-a străduit foarte tare ca să încerce s-o scoată la capăt în povestea asta, montează-i pe canadieni, fă asta, fă ailaltă… Şi pe Dante… a spus şi mi-a aruncat o privire de scuză, dar am făcut un gest indiferent.

— Nu ştiu, a spus Peter, care în sfârşit părea convins că Tawny nu avea să-i distrugă tapiţeria. Este o demoniţă din administraţia intermediară cu o putere aşa şi aşa. Cel mai aproape de statutul de responsabilă a zonei ăsteia a fost când a făcut ceea ce a făcut, când a profitat de ocazia în care ea a crezut că Jerome părea slab.

— Ce vrei să spui? O să rămâne veşnic la nivelul ăsta? N-o să aibă niciodată teritoriul ei? a întrebat Tawny încruntată.

— Până la urmă era posibil să primească un post de conducere în vreun oraş inexistent din sudul Americii, dar mă îndoiesc că ar fi putut avea acces la ceva mai mult de atât. Hugh părea încă ciudat de întrebător. Evident, nu asta a vrut ea. Şi nici Mei, după câte se pare.

— Şi lumea spune că e mai bine să fii rege în iad decât slujitor în rai, am spus, încântată de vorbele mele de duh. Desigur, eu cred că Mei o să avanseze mai mult în carieră. Poate nu are cine ştie ce putere, dar are ea un plan.

— Aţi remarcat că acum, de când e singură, e mai puţin înspăimântătoare? a întrebat Cody.

— I se trăgea de la faptul că se îmbrăcau amândouă la fel, a spus Peter cu înţelepciune. Când se îmbrăcau la fel, semănau cu fetele alea din The Shining.

Au urmat şi alte discuţii şi râsete, deşi până la urmă eu am tăcut şi am ascultat pur şi simplu. Poate că sunt eu sufletul petrecerilor, după cum spusese Seth, dar gaşca asta se putea descurca şi fără mine. Mă bucurasem întrucâtva că eram din nou cu ei şi că vieţile noastre reveniseră la normal, la starea lor obişnuită. Nu mai puteam fi niciodată fiinţă umană, dar ei erau cei alături de care voiam să-mi trăiesc osânda.

La un moment dat, m-am ridicat să-mi iau un pahar cu apă în locul celui gol din mâna mea şi am descoperit că Hugh mă urmase în bucătărie. Încă părea tulburat. Ceilalţi râdeau şi vorbeau, ceea ce ne permitea să discutăm.

— Ce se întâmplă? am întrebat. Credeam că ai să te bucuri.

— Mă bucur, mă bucur, a spus. Crede-mă, chiar mă bucur. Doamne, a fost îngrozitor.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Hugh se obişnuise cu statutul de nemuritor de rang inferior. Trecuse de perioada de noviciat a lui Cody şi a lui Tawny şi se putea bucura din plin de beneficiile poziţiei pe care o ocupa. Totuşi, nu era destul de înaintat în vârstă încât să fi acumulat lungile secole pe care le aveam eu şi Peter la activ. Nu mă îndoiam că, dintre noi toţi, Hugh suferise cel mai mult.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat?

A ezitat şi am remarcat din nou cât de atipic se purta.

— Georgina, a făcut Seth ceva… rău în ultima vreme? A spart

vreo bancă? A tras chiulul de la plata impozitelor?

— Bineînţeles că nu, am spus, mai nedumerită ca oricând.

— A… mă rog, a făcut ceva, ăăă, rău cu tine?

Spre neplăcerea mea, am roşit. Ai fi zis că un sucub nu se ruşinează de nimic, dar eu încă încercam să menţin intactă graniţa dintre viaţa sexuală particulară şi cea profesională. Tăcerea mea i-a fost de ajuns lui Hugh.

— Futu-i.

— Ce e? am întrebat. Am făcut-o cât eram în stază. Nu i-am luat niciun pic de energie. Nu i-am scurtat viaţa. Şi n-am mai făcut-o de când s-a întors Jerome. S-a terminat. S-a întors la Maddie.

Hugh a ridicat din sprâncene.

— Da?

— Am realizat că ne este imposibil să fim împreună şi l-am convins să se întoarcă la ea. Chiar m-am simţit vinovată.

Numai pomenind de ceea ce se întâmplase m-a cuprins durerea.

— Sunt convins că asta ai făcut, a spus Hugh pe un ton sec.

— Ce vrei să spui?

— Georgina… a oftat. Nu ştiu cum să-ţi explic lucrul ăsta. Când l-am cunoscut pe Seth, avea sufletul ca… ca o supernovă. Lumina încăperea. Tipul ăsta era aşa de generos că înnebuneai.

Era.

— Şi acum?

Uşor-uşor începeam să ghicesc răspunsul.

— Acum îl întunecă o umbră. Are o pată pe suflet. A înşelat-o pe Maddie cu tine… şi apoi s-a întors la ea, ascunzându-i lucrul ăsta…

A început să se învârtă camera cu mine şi m-am străduit să mă concentrez asupra lui Hugh.

— N-a fost nimic murdar în ce am făcut noi. Suntem… am fost… îndrăgostiţi. A fost dulce, adică nu a fost gratuit.

— Poate că da, dulceaţă. Poate că s-au aliniat planetele când aţi făcut voi dragoste. Dar indiferent de ce s-a petrecut între voi, a fost greşit faţă de ea şi acum simte lucrul ăsta. Păcatul îi întunecă sufletul.

— Cât de mult? am întrebat cu glasul redus la o şoaptă. Dacă acum l-ar lovi o maşină…

— Ar ajunge direct în iad, a spus Hugh cu chipul împietrit şi

trist.

— Dumnezeule, am exclamat şi m-am prăvălit pe blat. Nu m-am gândit… nu mi-am dat seama…

Cât timp nu mai fusesem sucub, nu mai gândisem ca un sucub. Nu-mi făcusem griji că îi scurtez viaţa sau că îi absorb energia, pentru că nu era nevoie. Deşi ştiam că amândoi o trădam pe Maddie şi mă simţisem destul de vinovată, niciodată nu mă gândisem ce însemna asta din punct de vedere al păcatului. Renunţasem la partea aceea din viaţa mea, cea de sucub care făcea rost de suflete, partea principală a meseriei mele.

Ceea ce era o prostie din partea mea. Oamenii nu aveau nevoie de noi ca să păcătuiască. Făceau permanent lucrul ăsta de capul lor şi se descurcau foarte bine, poate chiar mai bine decât noi. Nu trebuia neapărat să fiu sucub ca să-l fac pe Seth să păcătuiască. Puteam fi o femeie oarecare, orice femeie cu care ar fi avut o aventură. Şi păcatul era un lucru subiectiv, fiecare om îl percepea diferit. Însă în cazul unui om ca Seth, faptul că făcuse lucrul ăla avea să-i lase o rană profundă şi nu ajutase deloc faptul că îl făcusem să se simtă vinovat.

— E şi mai rău, am spus. Am râs, dar era genul de râs isteric care putea degenera în plâns în orice moment. Ar fi fost mai bine dacă am fi făcut sex cât eram împreună. I-aş fi răpit câţiva ani din viaţă, dar sufletul lui ar fi rămas pur, şi asta contează pe termen lung. În loc de asta, am refuzat cu atâta hotărâre să o fac… şi acum uite la ce s-a ajuns.

Hugh m-a prins de mână şi mi-a strâns-o.

— Îmi pare rău.

— Există vreo cale prin care să se poate desface lucrul ăsta?

— Ştii şi tu răspunsul la fel de bine ca mine. Desigur, până la urmă poate trece de partea cealaltă. Dar e greu, foarte greu.

— E un om bun, am spus cu hotărâre.

— Poate, dar e posibil să nu mai fie suficient.

— Ar avea nevoie de o înţelegere cu Dumnezeu, am mormăit.

Am privit în podea şi studiam gânditoare gresia. Ce făcusem? Cum de-am putut fi aşa de proastă? Fusesem aşa de orbită de iubire şi de pasiune încât rămăsesem indiferentă la principiile care îmi dictaseră vocaţia de nemuritoare în lungile secole de existenţă?

— Georgina, a spus Hugh ezitant şi l-am privit. Mai e ceva…

zic să te pun la curent. Ştii la fel de bine ca mine. Când oamenii buni o fac de oaie în felul ăsta… fac exces de zel. Probabil că îl macină vina. Oamenii de genul ăsta încearcă să-şi răscumpere greşeala, făcând lucruri pripite. Ceva îmi spune că aşa e şi el.

— Mersi că m-ai avertizat, am spus. Deşi nu-mi închipui că ar putea face ceva care să înrăutăţească şi mai mult situaţia.

Drăcuşorul mi-a aruncat o privire.

— Dulceaţă, e om. Nu-l subestima.

***

Hugh avea dreptate.

A doua zi m-am dus la biroul constructorului de apartamente şi am discutat mai în detaliu cu agentul imobiliar care se ocupa de vânzarea lor. Am discutat o vreme şi am abordat subiectul preţurilor, deşi încă nu puteam scăpa de sentimentul că făceam lucrul ăsta fără să mă gândesc îndeajuns. Fotografiile erau drăguţe, planul etajului era drăguţ, de asemenea opţiunile. Totuşi, nu ştiam dacă nu era doar ca reacţie la suişurile şi coborâşurile din viaţa mea.

Apoi, când m-a dus în apartamentul cu pricina şi mi-a arătat balconul, am ştiut. Era o zi frumoasă, nu încă una de vară în toată puterea cuvântului, dar care ne putea da destulă speranţă că iarna se cam terminase. Puget Sound era de un albastru închis şi la orizont clădirile din centru străluceau în lumina soarelui, proiectate pe cerul fără pată. În vest se vedeau munţii Olympic pentru prima oară după mai bine de o lună, cu vârfurile încă acoperite de zăpadă. Cum se întâmpla deseori pe genul ăsta de vreme, oamenii îşi făcuseră apariţia în număr mare, de parcă ar fi fost miezul verii. Familiile ieşeau la soare şi lumea scotea pantalonii scurţi de la naftalină. Partea aceasta din zona Alki nu avea o plajă propriu-zisă, ci un parc aflat puţin mai departe, dar apa tot era la o aruncătură de băţ de clădirea cu apartamentul respectiv, de care îl despărţeau un drumeag şi o fâşie îngustă de iarbă. Am urmărit valurile cum se spărgeau de mal şi am realizat că aici voiam să locuiesc.

— Vreau să fac o ofertă, i-am spus.

Ştiam că Maddie ar fi vrut să afle lucrul ăsta, aşa că m-am asigurat că ea este prima căreia îi spun când am ajuns înapoi în Queen Anne mai târziu. Abia se lăsase seara, era ultima zi de dinainte de revenirea la normă întreagă şi am trecut pe la

magazin să dau de ea şi să-i spun. Numai că mai întâi m-a căutat ea, avea şi ea veşti.

— Georgina!

Abia intrasem când m-a prins de braţ şi m-a tras la secţiunea de cărţi de bucătărie.

— Bună, am spus râzând. Mă bucur că eşti binedispusă. Am veşti.

— Şi eu!

Era radioasă şi, după toate câte se întâmplaseră, mă bucuram s-o văd aşa. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc şi eu.

— Ce e?

Şi-a aruncat pe furiş privirea împrejur, după care şi-a coborât glasul.

— Ai avut dreptate.

— În legătură cu ce?

— Cu faptul că Seth avea nevoie de timp, că e preocupat.

Of, Doamne. În sfârşit se culcase iar cu ea, acum că totul se terminase între noi. Nu puteam spune că mă bucuram să mi se spună lucrul ăsta, dar de dragul ei, mă bucuram măcar că nu-şi mai făcea griji.

— Oh, e extraordinar, Mad…

— Aştepta ocazia să-mi ceară mâna!

Mi-a dus mâna aşa de repede la faţă încât preţ de o clipă am zis că îmi trage un pumn. Dar nu, n-a fost nicio lovitură, asta dacă nu luai în seamă strălucirea inelului de logodnă care mi-a luat ochii.

— Dumnezeule. Dar e… e aşa de curând…

— Aşa e, a spus, cu respiraţia întretăiată de emoţie. Nu-mi vine să cred. Şi ai dreptate, suntem împreună de vreo patru luni, dar Seth spune că putem avea o perioadă de logodnă mai lungă, că vrea să avem o relaţie serioasă.

Normal. Când oamenii buni o fac de oaie în felul ăsta… fac exces de zel. Probabil că îl macină vina. Oamenii de genul ăsta încearcă să-şi răscumpere greşeala, făcând lucruri pripite. Cum de mă miram? Devenisem sucub pentru că îmi înşelasem soţul şi mă descoperise. Îmi vândusem sufletul din dorinţa de a-mi şterge fapta, ca să-l fac pe el şi pe toţi cei pe care îi cunoşteam să mă uite. Cu ce era diferită situaţia de faţă?

— Nu cumva crezi… Maddie a devenit brusc stânjenită, încă

o dată căutându-mi aprobarea şi sfatul. Nu cumva crezi că e prea repede? Am greşit? Adică, chiar dacă aşteptăm ceva timp până la nuntă…

Am continuat să zâmbesc.

— E în regulă, Maddie. Nu există un timp standard de aşteptare. Faci ceea ce ţi se pare ţie corect.

I-a revenit zâmbetul.

— Oh, mersi. Mă bucur că spui asta. Adică am acceptat şi am fost entuziasmată… nu voiam să dau impresia că mă grăbesc.

Şi-a coborât privirea, admirând inelul. Am realizat ceva.

— E diamant.

— Normal, a spus, privindu-mă ciudat. De ce n-ar fi? Aşa sunt majoritatea inelelor de logodnă.

Anul trecut, îl tachinasem pe Seth în legătură cu căsătoria şi spusese că dacă se căsătoreşte vreodată, el i-ar oferi miresei lui un rubin, pentru că lui i se părea că diamantele sunt comune, în vreme ce căsătoria era un lucru extraordinar.

Am privit uimită faţetele scânteietoare ale pietrei.

— Tu l-ai ales? I-ai spus tu că vrei un inel cu diamante?

— Nu. Niciodată n-am discutat despre asta. Mi l-a luat el. De ce?

Am clătinat din cap şi am încercat să par că mă bucur pentru ea.

— Nu, nimic. E frumos. Felicitări, am spus şi am dat să plec. Ne vedem mâine.

— Stai, Georgina.

M-am oprit şi am privit înapoi.

— Tu ce veşti aveai?

— Ce… Ah. Cumpăr apartamentul din Alki.

— Serios? Părea aproape mai entuziasmată decât din pricina logodnei. Când e gata?

— În iulie.

— Mamă! E super. Ai putea da aşa nişte petreceri în vara asta…

— Mda. Să sperăm că e gata la timp.

A oftat fericită şi m-a strâns iute în braţe.

— Nu că e o zi super? Amândouă avem veşti excelente.

— Mda, i-am dat dreptate. E super.

Am plecat acasă, prea uluită din cauza veştilor despre logodnă să mă gândesc prea mult la ele. Dată fiind predicţia lui

Hugh, nu prea aveam la ce mă gândi. Îl convinsesem pe Seth că relaţia noastră era o închipuire, că trebuie să revină la realitate şi să profite de ce era bun între el şi Maddie. Seth mă crezuse şi încercase să se revanşeze faţă de ea, ba chiar faţă de el însuşi, logodindu-se aşa de repede. De obicei nu era un om pripit, dar situaţia extremă făcuse din el genul ăsta de om.

La jumătatea cvartalului cu magazinul, mi-a sunat telefonul. Deja recunoşteam prefixul de Vancouver, dar nu ştiam numărul. Te pomeneşti că voia Evan să le aduc pe şest nişte vopsea spray. Spre uşurarea mea, era Kristin.

— Salut, am spus. Cum merge treaba?

— Bine. De fapt, mai mult decât bine, extraordinar. Apoi au urmat câteva secunde apăsătoare de linişte. Eu şi cu Cedric… suntem…

Atunci, după mult timp, am simţit prima scânteie de entuziasm.

— Serios? Sunteţi… cuplaţi?

— Da, spuse, şi în glasul ei se simţea uimire, de parcă abia dacă i-ar fi venit să creadă. Mi-a spus că tu i-ai zis că ar trebui să iasă cu mine.

— Mă rog. Eu… i-am sugerat că nu se uită unde trebuie.

— Georgina, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru ce-ai făcut. Avea glasul copleşit de emoţie, lucru pe care nu l-aş fi crezut posibil din partea unui drăcuşor profesionist. Este… îmi doresc asta de aşa de mult timp. Îl iubesc de atâta timp… Şi niciodată nu m-a remarcat înainte să-l faci tu să se oprească şi să privească. Exact aşa a spus şi el. Că a fost aşa de ocupat cu celelalte treburi încât niciodată n-a remarcat ce avea chiar în faţa ochilor.

Am simţit că mi se pune şi mie un nod în gât.

— Mă bucur pentru tine, Kristin. Serios. Meriţi.

— Majoritatea ar spune că noi, osândiţii, nu meritǎm nimic, a spus ea râzând.

— Suntem exact ca toţi ceilalţi, meritǎm şi bine, şi rău. Nu sunt convinsă că osânda are vreo legătură cu povestea asta.

A tăcut preţ de o clipă şi, când a vorbit din nou, avea un glas scăzut, aproape imposibil de auzit. Chiar m-am oprit din mers şi am luat-o pe o stradă secundară ca să scap de hărmălaia traficului.

— Interesant că pomeneşti de lucrul ăsta, a spus uşor. Pentru

că… mă rog, am făcut şi eu ceva pentru tine.

Dintr-odată în minte mi-a apărut o imagine cu nişte gogoşi de la Tim Hortons aşezate la uşa mea.

— Aăă, nu era nevoie. N-am făcut cine ştie ce.

— Ba da. Cel puţin pentru mine. Aşadar… am vrut să fac şi eu ceva pentru tine la fel de important. Ăăă, m-am dus şi ţi-am citit contractul.

— Poftim? am întrebat cu respiraţia întretăiată.

— Am avut multe documente de arhivat şi am reuşit să fac o vizită administrativă.

„Vizită administrativă" era un mod plăcut de a spune că vizitase birourile iadului.

— Kristin… dacă te prindea cineva…

— Nu m-a prins nimeni, a spus cu mândrie. Ţi-am găsit contractul şi l-am citit.

Acum mă oprisem de tot şi lumea din jurul meu încetase să mai existe.

— Şi?

— Şi… nimic.

— Cum adică nimic?

— Adică nu e nimic greşit la contractul tău. L-am tot citit. Totul e în ordine.

— Nu se poate! Niphon s-a străduit aşa de tare să-mi facă probleme… să facă în aşa fel încât să mă cheme iadul la ordine. Hugh era sigur că asta înseamnă că încearcă să abată atenţia de la contract.

— Eu nu ştiu nimic din toate astea, a spus Kristin, evident compătimitoare. Eu ştiu doar ce am citit. Ţi-ai vândut sufletul şi ai acceptat sclavia sucubică standard pentru ca în schimb fiecare muritor care te cunoştea să uite de tine. Aşa e?

— Mda…

— Asta scria. Toate cuvintele erau exact cum trebuie.

Nu prea aveam niciun răspuns, aşa că n-am spus nimic.

— Georgina, mai eşti acolo?

— Da… scuze. Mă gândeam… eram aşa de sigură…

Fusese o speranţă prostească doar, că poate exista o chichiţă şi în cazul meu. Dar de fapt păream să cred mereu prostiile de genul ăsta, exact ca atunci cu visul pe care mi-l strecurase Nyx şi cu imposibila şansă de a rămâne însărcinată cât timp eram în stază. Eram naivă, exact cum spusese Dante.

— Mersi, i-am zis. Îţi sunt recunoscătoare că ai căutat.

— Îmi pare rău că n-a ieşit cum ai vrut tu. Dacă pot să te ajut cu ceva, care nu implică o căutare frauduloasă prin arhivă, să-mi spui.

— Mersi. Aşa am să fac.

Am închis şi am privit tristă în jurul meu, la cvartalul liniştit, rezidenţial de care mă apropiasem.

— Ziua asta nu poate fi mai rea de-atât, am spus cu glas tare.

În spatele meu s-a auzit un foşnet care m-a făcut să tresar şi m-am răsucit. Credeam că nu mai e nimeni şi acum mă simţeam aiurea că mă prinsese cineva vorbind singură. Dar n-am văzut pe nimeni. Apoi un boschet de lângă trotuar s-a mişcat un pic. Am făcut câţiva paşi spre el şi m-am lăsat în genunchi. De acolo mă priveau nişte ochi gălbui, după care s-a auzit un miorlăit de-ţi rupea inima. Am scos sunetul universal cu care stăpânii de pisici îşi strigă animăluţele şi, după câteva clipe, a apărut privitorul cu pricina.

Era o pisică, una ciufulită rău, o pisică pe care eram sigură că o mai văzusem. Era mai mică decât Aubrey, poate mai mică de vârstă, şi i se vedeau coastele pe sub blana încurcată şi murdară. Când am mângâiat-o pe cap, am remarcat că avea blana uscată, ceea ce deseori indica prezenţa puricilor. Pisica părea să stea în gardă, dar nu îndeajuns încât să fugă. Deocamdată părea mai degrabă curioasă, de parcă ar fi încercat să vadă ce hram port, sau poate chiar să facă rost de nişte mâncare.

Ceea ce era în regulă, pentru că şi eu încercam să văd ce hram poartă. Era evident că nu avea stăpân, sau dacă avea, nu mai era valabilă proprietatea asupra ei. I-am cercetat ochii gălbui şi trupul firav. Arăta aşa de diferită şi totuşi… eram sigură că ea era. Şi, meditând într-un fel demn de Carter, m-am întrebat dacă nu cumva totuşi universul nu terminase cu mine.

Am lăsat pisica să mă mai miroasă un pic, apoi m-am întins după ea şi am luat-o. Era fetiţă. Nu s-a împotrivit când am strâns-o la piept şi am pornit spre casă. De fapt, chiar a început să toarcă. Poate că mă cunoştea. Poate că şi ei i se luase să se mai tot împotrivească.

Când am împins uşa cu umărul, Aubrey a ridicat imediat capul din locul în care trăgea un pui de somn. N-a scos niciun sunet, dar i s-a zbârlit toată blana de pe spate şi ne-a studiat

noul vizitator cu ochii mijiţi. Roman, care stătea ca de obicei pe canapea, ne-a studiat şi el. A privit pisica, atent la blana ei cu pete roşcate şi maro. Apoi şi-a ridicat privirea. Nu ştiu exact ce a văzut în ochii mei, dar a zâmbit.

— Lasă-mă să ghicesc. Asta e pisica tărcată.

— Da, i-am dat dreptate. Asta e pisica tărcată.